

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BELGELERLE TKP/ML - 2

FIRTINALAR İÇİNDE BIÇAK SIRTINDA...

CİLT-1

Umut Yayıncılık

БЕЛГЕЛЕРЛЕ ТКР/МЛ - 2

FIRTIÑALAR İÇİNDE BİÇAK SİRTİNDA... CİT. I

BELGELERLE TKP/ML - 2

FIRTINALAR İÇİNDE BIÇAK SIRTINDA...

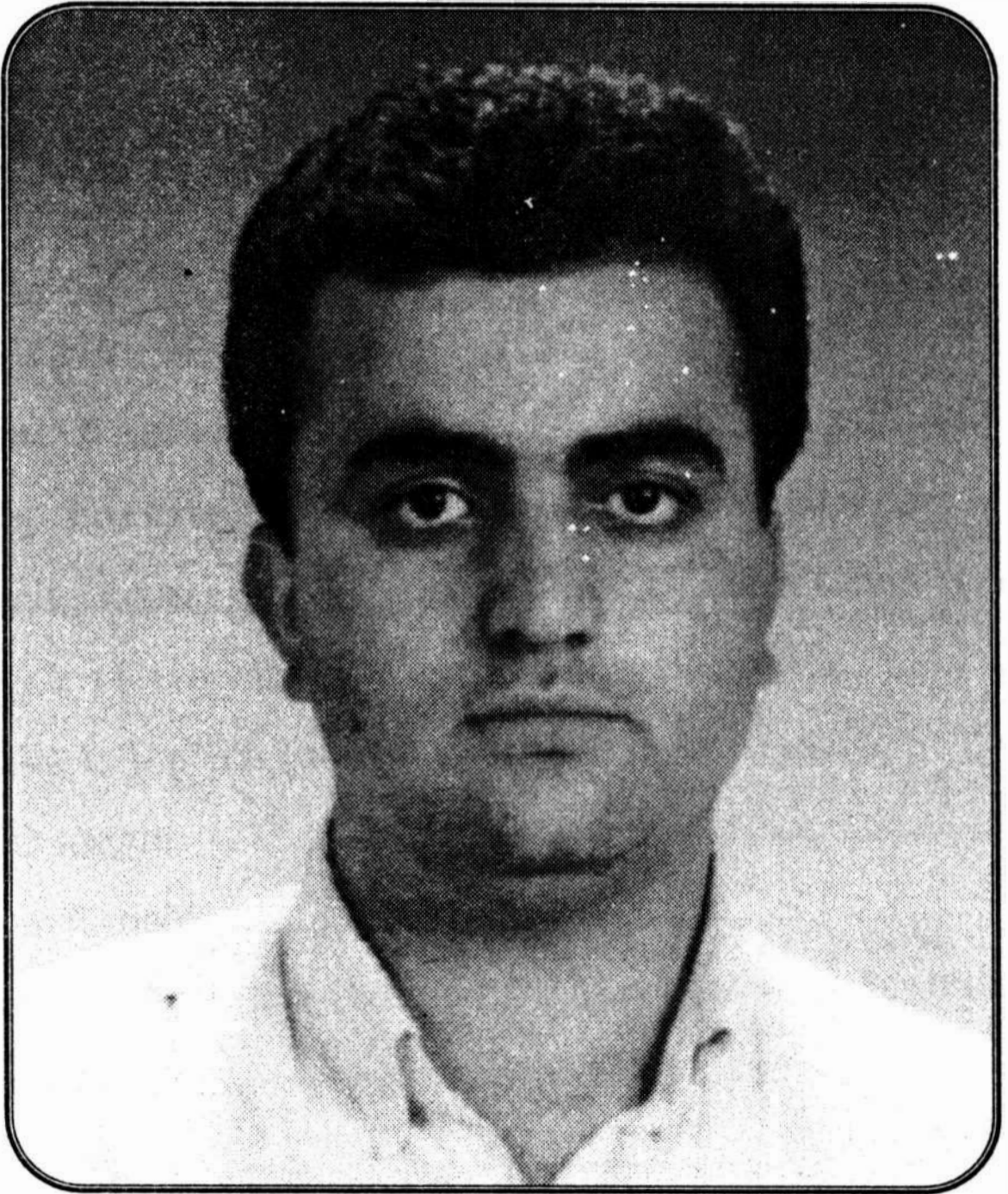
CİLT-I

UMUT YAYIMCILIK: 33
BELGE DİZİ: 2
CİLT: 1
BİRİNCİ BASKI: Ekim 2000

DERLEYEN: İsmail Emre
KAPAK TASARIM: Ayfer Yıldız
YAYINA HAZIRLIK: Umut Yayımcılık
BASKI: Kayhan Matbaacılık
ISBN 975-7919-08-X (TK.NO)
ISBN 975-7919-09-8 (CİLT 1)

UMUT YAYIMCILIK
Gureba Hüseyin Ağa Mah. İmam Murat Sok. No:23/2
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33

BELGELERLE TKP/ML - 2
CİLT-1
FIRTINALAR İÇİNDE
BIÇAK SIRTINDA...

İÇİNDEKİLER

Sunu	11
Önsöz.....	12-13

1. BÖLÜM:

ÖNDERİMİZ MEHMET DEMİRDAĞ'IN MÜCADELE YAŞAMI VE BAZI SİYASAL YAZILARI

1- TMLGB Militanlığından TMLGB Sekreterliğine

Mehmet Demirdağ.....	24

Onurlu-demokratik-bilimsel ve iş güvenceli bir eğitim için, öğrenciler öğrenci derneklerine (Yüksek Öğrenim Gençliği Alanında Gerçekleri Kavrayalım, Devrime Hizmet Edelim).....	33

GB-MK 1. Toplantı Raporu: TMLGB'nin temel aldığı alanlar sorunu.....	44

Mao ve Gençlik.....	54

GB'de görevli Parti üyeleri ve Parti aday üyelerinin Partimizin içinde bulunduğu durum ve yapılması gerekenler konulu toplantı raporu	71

Kamp faaliyetinin genel değerlendirilmesi, bıkmadan öğrenelim, usanmadan öğretelim	78
Partimizin içinde bulunduğu durum bize hangi görevleri yüklüyor?	83
Devrimin atak, bilgili ve fedakar kadroları olalım!.....	91
Her yoldaş Partinin her türlü malzemesini gözbebeği gibi korumalıdır.....	105
Politikleşme düzeyimiz ve yapmamız gerekenler üzerine birkaç öneri	111

2- TKP/ML MK Üyeliğinden KÖK Sekreterliğine

Mehmet Demirdağ.....	117

Tüm Parti üyelerine açık çağrı: Partimizde boygösteren savaş ağası tasfiyeci kliğin tüm darbeci ve tasfiyeci girişimlerini boşa çıkartalım.....	119
Tüm TMLGB üye, aday üye ve örgütlü sempatizanlarına.....	130
Parti iradesiyle sorunları aşmamızı hiçbir çarpıtma engelleyemeyecek.....	142
Tüm Partiye açık mektup.....	155
Tüm Parti üyeleri, Parti aday üyeleri ve örgütlü sempatizanlara	174

Tüm Parti üye, aday üye ve örgütlü sempatizanalara.....	179
3- 2. OPK ve TKP/ML Genel sekreteri	
Mehmet Demirdağ.....	189
 Konferans Kaçkını Suçlular Güruhu'nu daha iyi tanıyalım	190
İradecilik adına yapılan irade tanımama, birlikçilik adına yapılan ayrılıkçılık, Maoculuk adına yapılan düşünceye tahammülsüzlük ve KKSG'ye sunulan destek üzerine	230
Suçlunun habire gömlek değiştirmesi nedeniyle Parti ve devrim düşmanlığını tanımlamak bir kez daha gereklidir.....	242
Partinin güvenliği sorunu, kökenleri ve çözüm yolları.....	259
Partinin mevcut örgütsel durumu, yönelimimiz ve önümüzdeki görevler	329
Oyunlara karşı uyanık olalım, boş hayalleri bir kenara bırakalım.....	343
Partimiz TKP/ML'nin bağımsızlık, halk demokrasisi, sosyalizm ve komünizm mücadelesini faşist TC'nin zindanlarında sürdüren ve büyüten komünist tutsaklara	356
Dünyada ekonomik ve siyasi durum.....	359

SUNU

Emperyalizmin “Globalleşme”, “küreselleşme” bulutuyla ördüğü yanılsama zinciri parçalanmaya başladı.

Zincir parçalanıyor, sis bulutu dağılıyor.

Milyonlarca işçi-emekçinin yumruğu, emperyalizmin saldırısını püskürtmek için hareket halinde. Seatle’de, Washington’da, Davos’da yapılan protesto eylemleri bu uyanışın gücünü gösteriyor. Ama asıl olarak emperyalizmin damarları Peru’da, Filipinler’de, Nepal’de, Bangladeş’de, Güney Afrika, Hindistan’da, Türkiye’de... Marksist-Leninist-Maoistler’in öncülüğünde yürütülen Halk Savaşlarıyla kesiliyor.

Marksizm-Leninizm-özellikle Maoizm; ezilen bağımlı ulus ve halkların elinde güçlü bir silah olarak, özgür dünyanın şekillenmesinde tarihi rolünü oynuyor.

Bu süreçte, Halk Savaşı’nın Türkiyelileşmesi ve bunun öncü gücü Türkiyeli Marksist-Leninist-Maoistler’in durumu can alıcı bir öneme sahiptir.

Yayınevimiz; siyasal konjonktürdeki can alıcı öneminden dolayı, TKP/ML’nin belgelerinden derlenen bu kitabı okura sunmaktan sonsuz derecede kıvançlıdır.

Umut Yayımcılık

ÖNSÖZ

Yalın yaşandı hayat. İdealler yalın bir dille söylendi. Ve yalınca, hilafsız dövüldü faşizme karşı.

Ese Yaylası'nda toprağa düşerken yoldaşlar, inançla söylediler türkülerimizi. İdeallerimizi haykırdılar yine öyle saf, öyle inanç yüklü ve öylesine cüretli...

Yarım kalmış bir görevin hüznü vardı sadece. İnsanlığın Altınçağ yürüyüşüne kumanda ederken Türkiye'de ve onun için vururken Tokat'ta bize sadece hüznün bırakmadılar. Ondan daha çok; zafere giden yolun berraklığını, gücünü ve ölümün zafere nasıl dönüştürülebileceğini bıraktılar... Ölümü anlamlı kılan da uğruna yaşanan değerler değil mi?

Taşova ve Ese Yaylası şehitleri; ölümü zafere dönüştürmenin en görkemli sunusunu yaptılar. Korku dağları büyüdü düşmanın... Derinden sarsıldı Parti. Derinden sarsıldı devrimciler. Emekçiler derinden sarsıldı ve kendini sorguladı herkes!

Bunun nedeni, hiç kuşku yoktur ki; TKP/ML'nin halkımızın özgürlüğü için taşıdığı önem ve iç ihanetle, darbe-tasfiyecilikle bunca yaralanmadan sonra berrak bir sıçrayışla tarih yapıcılıkta gösterdiği cüretti.

Faşizmin her türlü saldırısı altında, Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimine sarılarak yeniden yeniden zirveleri zaptetmeye cüret eden bir güç vardı orta yerde. Her doğruluştaki daha bir deneyim kazanmış, daha bir bilenmiş ve daha bir cüretli!

Yaşama silahın namlusundan bakan ve darbecilikle Partiyi tasfiyeye yeltenen (18 Nisan 1994 Darbe-tasfiyeciliği) sol sapma ile ikiz kardeşi kaçkınlık ve sağ oportünizm fena vurmuştu. İdeolojik-politik-örgütsel değerlerimize imha dayatılmıştı. "İç düşman"ın, düşman kavramındaki ağırlığı Parti tarihinde en şiddetli

o zaman kendini göstermişti. “Fırtınalar içinde, bıçak sırtında” bir süreçti Partinin yaşadığı.

Genç bir komünist önderlik etti bu süreçten çıkışımıza. Faşizmi yenmek için “iç düşmanı” yenmenin, keza “iç düşmanı” alt etmek için faşist patron-ağa devlete karşı zafer kazanmanın diyalektik zorunluluk olduğunu en fazla o zaman hissetmiştik bilincimizin ve tarihi deneyimimizin en derinlerinde...

Kurtuluş umudumuz TKP/ML; ideolojik-politik hattının sağlam zemininde tutundu ilkelerine. Ve kendini yeniden ayağa dikti. Darbelenmiş dizleri üstünde yeniden ayağa dikildi. Daha keskin ve onulmaz özlemle baktı zafere! Doğruldu... Yürüdü... Yeni zirvelere taşıdı kavgayı.

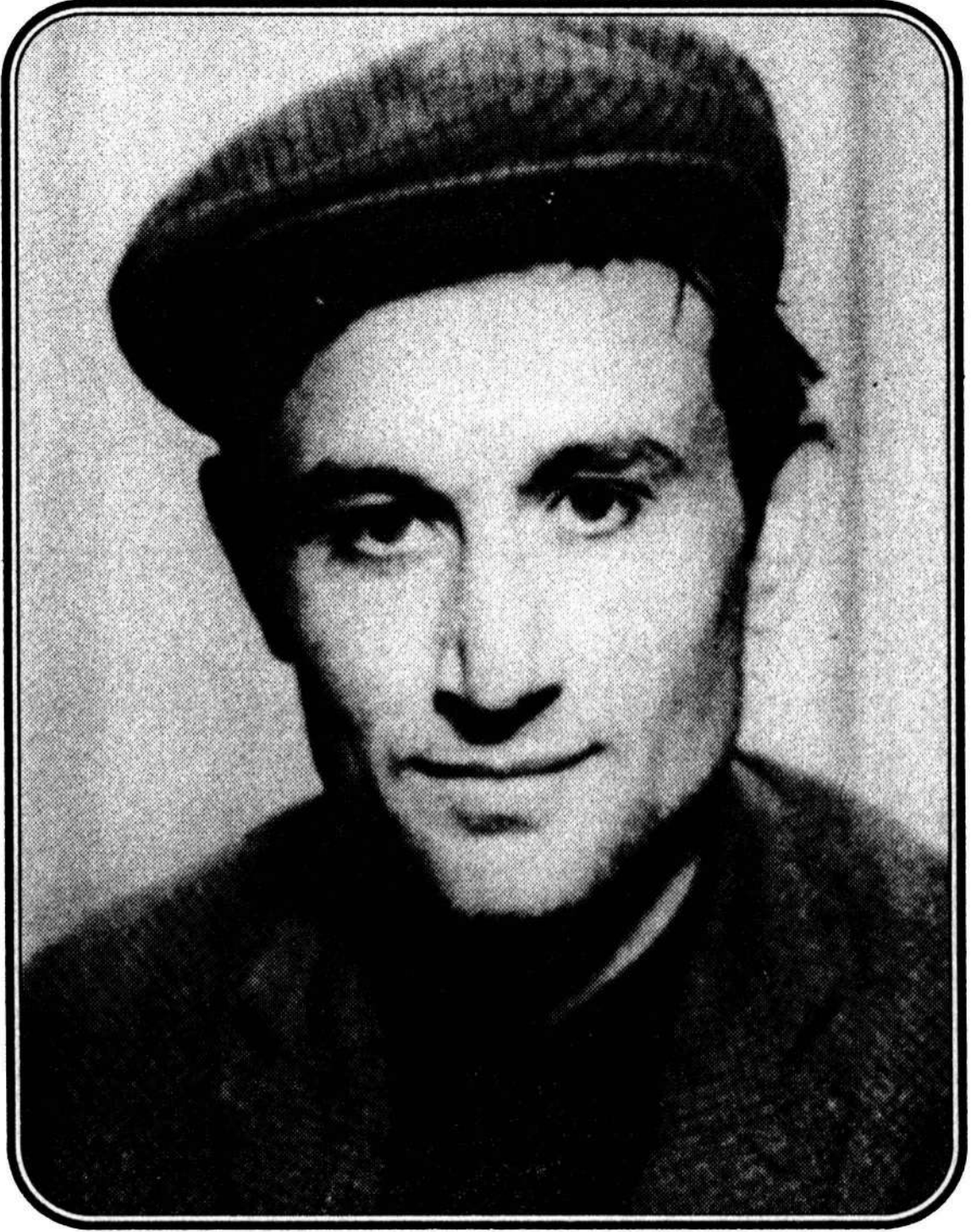
Halk Savaşı’nın Türkiyelileşmesi; Partinin kendini yanlışlarından arındırması için hummalı bir sürece girildi, zaferler kazanarak ilerlendi.

TKP/ML’nin, 18 Nisan ‘94 darbeci-tasfiyecilik ve sağcı kaçkınlığın Gayya Kuyusu’ndan nasıl sıyrılıp çıktığını öğrenmek ve muhataplarının gerçekliğini görmek isteyenler için elinizdeki kitap (Cilt 1 ve 2) önemli ve sağlıklı bir başvuru kaynağı niteliğindedir.

Çoğunluğuyla, **Yeniden İnşa**’nın mimarı, **Komünist Önder Mehmet Demirdağ** yoldaşın kaleminden çıkan belgeler ve süreci zenginleştiren yoldaşların, dostların yazı, şiir vb.’lerinden oluşan kitap; yüreği Proletarya Partisi, devrim ve sosyalizm ateşiyle yananların yoluna ışık tutmaktadır.

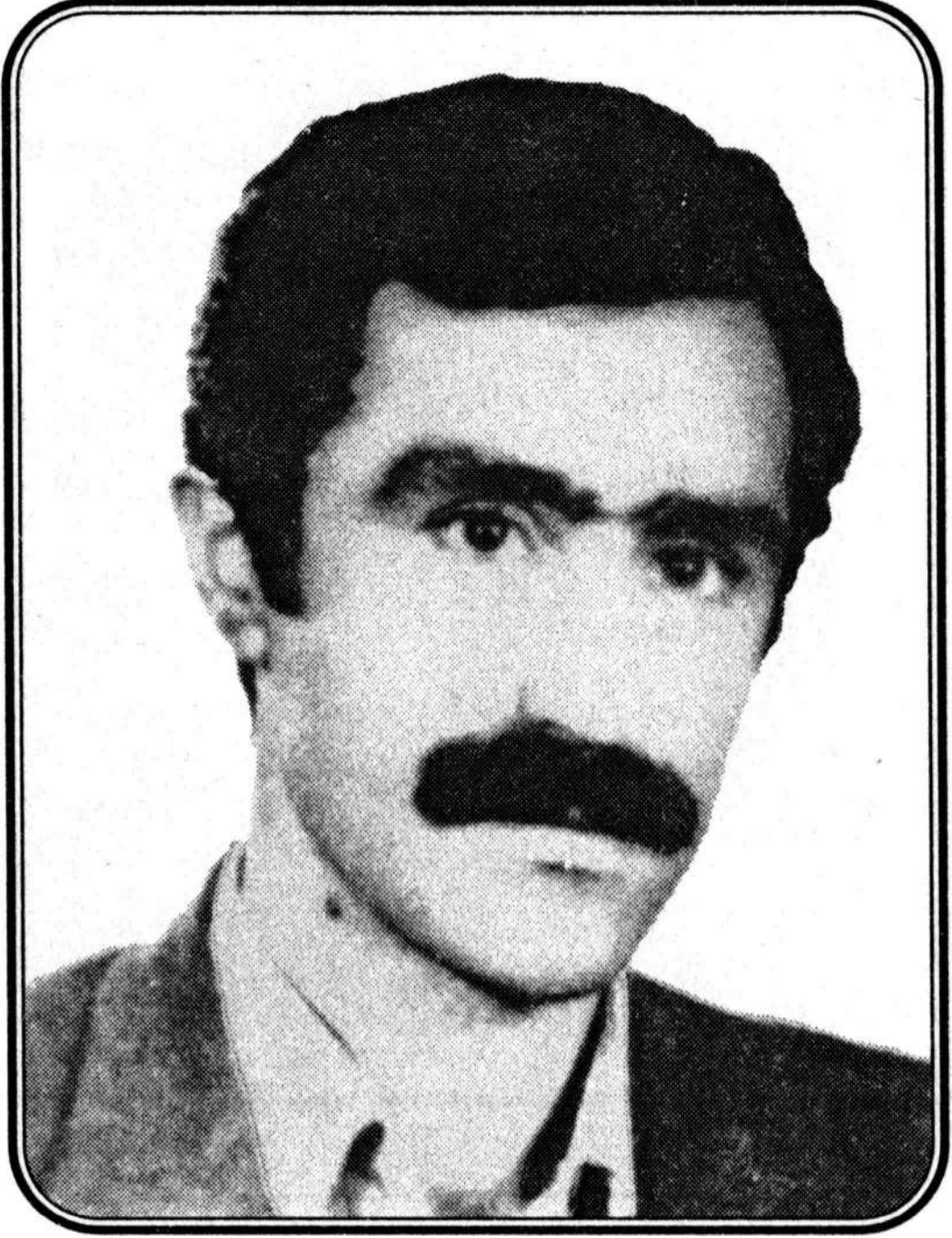
Yoğun bir emek ve kolektif çabayla yaratılan bu kitabın; yaşamları, savaşım ve örgütçü emekleriyle önümüzü açan ve Partiyi ileri taşıyan yoldaşların ölümleriyle harlandıkları mücadelemizi, emekçi milyonlara taşımanın bir aracı olması dileğiyle...

İsmail Emre

İbrahim Kaypakkaya

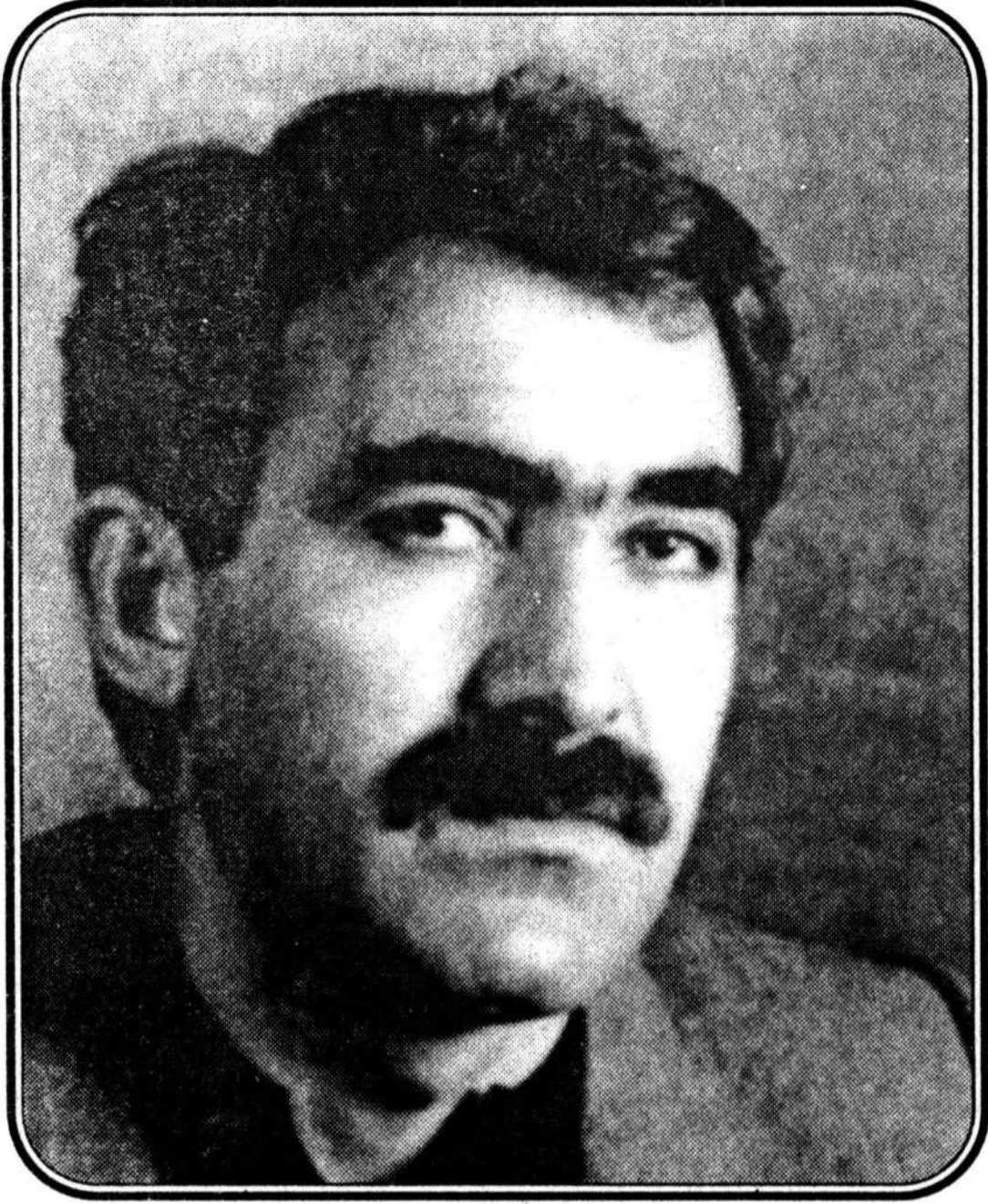
TKP/ML'nin Kurucu Önderi ve ilk Genel Sekreteri.
18 Mayıs 1973'de Diyarbakır'da işkencede katledildi.

Süleyman Cihan

TKP/ML'nin İkinci Genel Sekreteri.

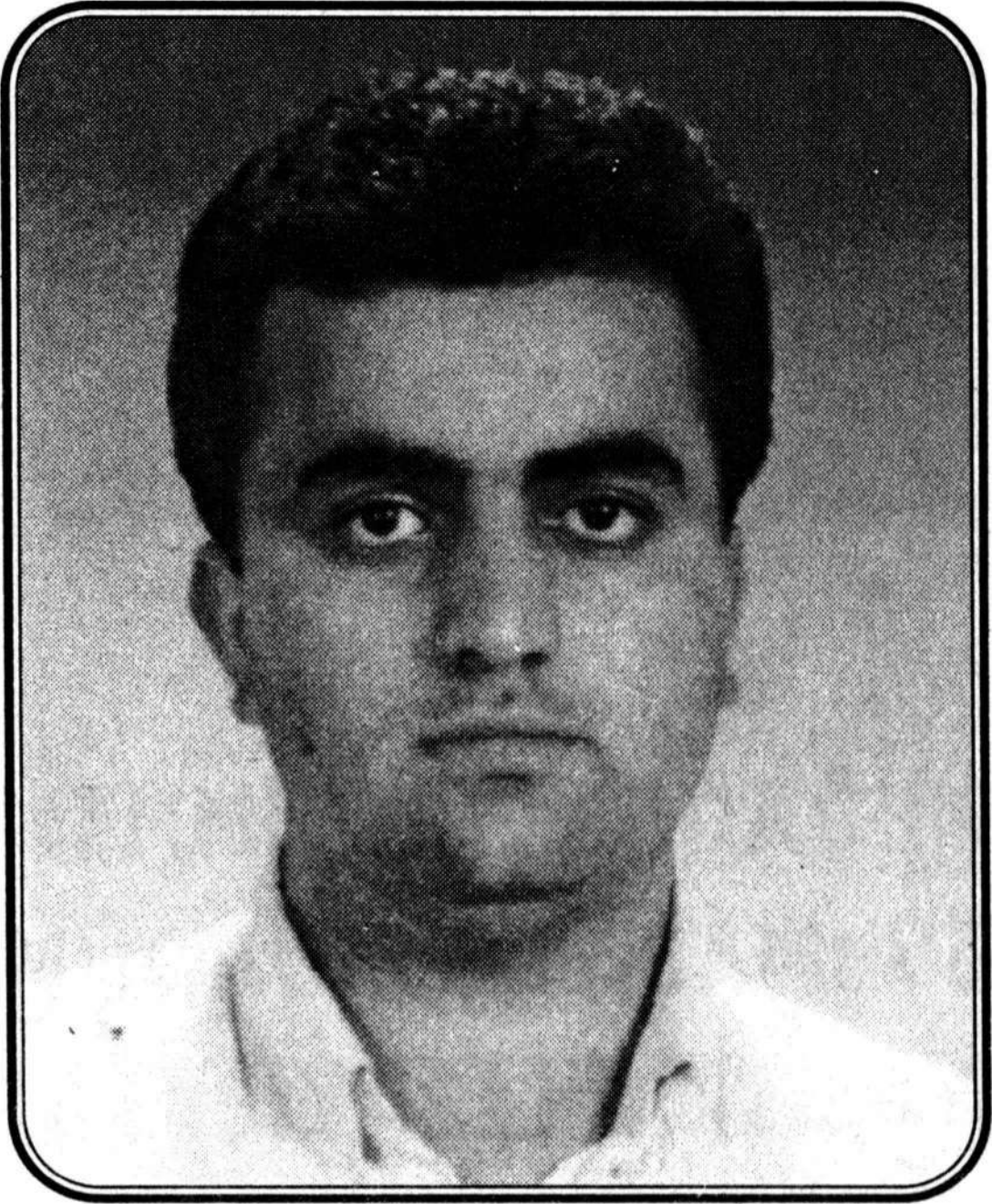
12 Eylül Askeri Faşist Cuntası döneminde; 15 Eylül 1981'de İstanbul/Gayrettepe işkencehanelerinde katledildi.

Kazım Çelik

TKP/ML'nin Üçüncü Genel Sekreteri.

20 Mayıs 1987 tarihinde Elazığ/Palu'da faşizmin silahlı güçleriyle çatışmada şehit düştü.

Mehmet Demirdağ

TKP/ML'nin şehit düşen 4. Genel Sekreteri.

23 Kasım 1997'de Tokat'ın Yaylacık Dağı/Ese Yaylası'nda faşist TC ordusu ile girilen çatışmada şehit düştü.

I. BÖLÜM

ÖNDERİMİZ MEHMET DEMİRDAĞ'IN MÜCADELE YAŞAMI VE BAZI SİYASAL YAZILARI

TMLGB MİLİTANLIĞINDAN TMLGB SEKRETERLİĞİ'NE MEHMET DEMİRDAĞ

Tarih, sınıf savaşlarının kendisi ise, tarih yazılmaya devam ediyor, ülkemizde ve dünyada... Bir sınıfın diğer bir sınıfı yerle bir etmesi olan tarihi dönemeçler, yani devrimler; bir taraftan büyük altüst oluşlar, ihanetler, diğer taraftan zaferler, eskinin yıkımı ve eskinin bağrında yenin inşâ edilmesi sürecidir. Tarih, Başkan Mao'nun ifadesiyle; “savaşmak, yenilgiye uğramak, yeniden savaşmak, yeniden yenilgiye uğramak, yeniden savaşmak... ta ki zafere ulaşıncaya kadar” şeklinde yazılmaya devam edecek. Nice şehitler verilerek, darbeler alınarak, sarp engeli yoldan geçilerek, ama yenilgiler içinde zaferler kazanılarak, saldırılar yaşanarak, bedel ödendiği gibi bedel ödeterek aşılacak yol, varılacak yolun sonundaki aydınlığa. Devrimin kendisidir bu, devrimin en temel yasalarından biridir bu.

“Devrim kitlelerini eseridir.” Devrim ateşini körükleyen, sosyal çatışmaların temel unsuru kuşkusuz kitlelerdir, geniş halk yığınlarıdır. Devrimi yaratan ve kahreden güçtür bu. Bu anlamda gerçek kahramanlar kitlelerdir. Gerçek kahramanlar, **yani kitleler kendi önderlerini, öncü kadrolarını da yaratırlar.** Kitleler, ancak bağrından çıkan

ve kitlelerin en ileri sınıf bilinçli öncülerine ve bu öncüleri bünyesinde toparlayan Komünist Partisi'ne sahip olduğu oranda yıkıcı gücünü dönüştürücü güce çevirebilirler. Potansiyel enerjiyi açığa çıkarmanın birinci aracıdır Komünist Parti ve O'nun kadroları, önderleri. Ezilen halkların içinde, tarihten gelen ve sömürüye, zorbalığa karşı mücadelelerinin bir birikimi olan isyancı ruh vardır. Proleter devrimciler bu isyancı ruha bilimsel nitelik vererek sınıfsal kanallarına akıtmanın çabası içindedirler. Etle-tırnak misali kopmaz, birbirini vareden, besleyen ilişkiye sahiptir ya da okyanus-köpük ilişkisine benzer halk ve önderler. "Halk büyük okyanus, önderler de dalgaların tepesindeki ak köpüklerdir. Bu ak köpükler dalgalar tarafından yaratılıyor, dalgalar tarafından taşınıyor ve durmadan yeniden doğuyorlardı. Ama okyanus olmasaydı onlar da olmayacaktı." Halkın önderleri tek tek yokedilebilir, öldürülebilir, ama kitleler onları sahiplendikleri, onlara hak ettikleri değeri verdikleri sürece yeni yeni önderlerini de yaratıyorlar/yaratacaklardır. Sınıf mücadelesi bunun kanıtıdır.

Devrimde, kitlelerin kahramanlığı karşısında bireylerin kahramanlığı ve rolü gerçekten küçük kalır. Ancak bazı bireyler vardır ki, onların önemi ve sınıf savaşımındaki rolü varolan koşullar içinde, o tarihsel süreçte çok büyük önem taşımaktadır.

İşte o kişiliklerden biridir Önder Mehmet Demirdağ yoldaş... Enternasyonal proletaryanın Türkiye topraklarındaki öncü kurmayı TKP/ML'nin Genel Sekreteri Mehmet yoldaş ve beş yiğit savaşçı Dilek Konuk, Ümit Çağlayan San, Ümit Dinler, Duran Salman, 23 Kasım 1997'de Karadeniz dağlarını -Tokat-Topçam Ese Yaylası- kanlarıyla kızılaştırarak, güneşe yolculuğun kanla, bedel ödeyerek ve bedel ödeterek gerçekleştirilebileceğini bir kez daha gösterdiler. Sınıf mücadelesi ülkemizde tüm çetinliği, ihtişamı ve güzelliğiyle devam ederken, önder Mehmet yoldaş, özgür geleceğin, altınçağın simgesi olan güneşin evinde diğer Parti ve devrim şehitlerinin yanında ayrılmış yerini aldı. Onurlu bir yaşamın ardından gelen onurlu bir ölümü kucaklayıştır O'nu ölümsüz kılan.

Onurlu yaşam; proleter devrimci kişiliğin yaratılması, sürekli bü-

yütülmesidir. Başlı başına bir devrim, başlıbaşına bir zaferdir bu. Yeni yaşam ve kişilikle, eski yaşam ve kişilik arasındaki dişediş bir hesaplaşmadır bu. Gıdasını burjuva-feodal kişilik, düşünüş, yaşam biçiminden alan küçük burjuva kişilik, düşünüş, yaşam biçiminden hesapsızca kopuşun cisimleşmesidir proleter devrimci kişilik. Proleter devrimci kişiliğin yaratılması, en zor hesaplaşmadır sistemin kendisiyle ve eski alışkanlıklarla. Bu yapılmadan devrimin başlangıcının gerçekleştirilmesi imkansızdır. Che Guevera'nın belirttiği gibi kilit nokta ve belirleyicidir bu hesaplaşma: “Bir devrimin başlangıcı, kendi tutuculuğumuz, disiplinsizliğimize, küçük-burjuva egoizmimize ve işçi-köylülerimize lanetlenmiş kapitalizmden miras kalan alışkanlıklarımıza karşı kazanılan zafer olduğundan burjuvaziyi devirmekten daha zor, daha el tutulur, daha kökten ve belirleyicidir.” Zafer ancak, proleter devrimci kişiliklerin örgütlü, mücadele azmi, kararlılığı ve inancıyla kazanılabilir.

Proleter devrimci kişiliğin yaratılması ise, devrimci savaş deneyi içerisinde, proleter devrimci kararlılığın ve sebatın ürünü olan proleter devrimci ruhun kazanılmasıyla mümkündür. Kararlı devrimci ruh; Parti'ye güven politikası içerisinde, yoldaşça ilişkiler üzerine oturmuş ve kitlelerle bütünleşmiş proleter devrimci yaşama kavuşabilme azminin ürünüdür. Proleter devrimci yaşam, her türlü özel mülkiyetçilikten uzak, disiplinli, çalışkan, paylaşımcı, yaratıcı, kollektif bir yaşam tarzı olması, kısacası gıdasını proleter ideolojiden alması nedeniyle proleter devrimci ruhun kazanılmasının esas kaynağıdır. Proleter devrimci ruhla yanıp tutuşan büyük önderler **Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao** ve **TKP/ML'nin Kurucu Önderi İbrahim Kaypakkaya** birer devrim işçisi olarak mücadele yaşamları boyunca proleter devrimci bir yaşam sürmüşlerdir. Onların yaşamlarına baktığımızda ilkelerinden şaşmaz, kararlı, inançlı, fedakar olduklarını, her tarihi dönemde daha da çelikleştiklerini görürüz. Buna karşın sağlam, şaşmaz, kararlı, cesur siyaset izleme yerine cesaretsiz, yalpalayan kişiler olan Plehanov, Kautsky, Troçki, Deng Siao Ping, Liu Şao Şi, Doğu Perinçek gibi döne ve hainlerin yaşamlarına baktığımızda sistemden kopmamış, sistemin ide-

olojisinden beslenen, kısaca disiplinsizliği, tutarsızlığı, konformistliği, uşaklığı, mevki düşkünlüğünü, yani küçük-burjuva ruhu, yaşamı görürüz. Bu kişilerin tarihteki yerinin, proleter devrimcilerin karşısında bir yerde olması kaçınılmazdır. Onlar hakettikleri yerdedir. Yani burjuvazi neredeyse oradadırlar.

Tarihteki tüm proleter devrimci kişilikler gibi Yeniden İnşa'nın mimarı ve öğrencisi önder Mehmet Demirdağ yoldaş da, MLM biliminin yol göstericiliğinde, Komünist Parti ile bütünleşerek Demokratik Halk İktidarı, sosyalizm ve nihai hedef komünizm için savaşa göre şekillenen yaşamı ve Tay Dağı'ndan yüce ölümüyle tarihteki onurlu yerini aldı. O, Partimizin bir sürecine damgasını vuran önemli bir kişiliktir.

Çünkü O; kendi deyiimiyle “**fırtınalar içinde bıçak sırtında**” yürümesini büyük ustalıkla başarmış komünisttir.

Çünkü O; önündeki yığınla görevden hiçbir zaman ürmedi. Kendisinin ve yoldaşlarının bu görevleri omuzlayabilecek güçte olduğuna inancı kesinlikle tamdı. Bu güce inancını devrime inancından ve kararlılığından alıyordu. Hiçbir şeyin inanç ve kararlılığını yıpratmasına izin vermedi, bunun önündeki engelleri kaldırma ustalığını gösterdi. Ustalığını, pratiğimizden ders çıkararak, hem kendisiyle hem koşullarla hesaplaşarak ilerlemesi sürecinde kazandı.

Çünkü O; devrimin ve Parti'nin en çetrefilli, en ağır, zor sürecinde, “Ne yapmalı?” sorusuna yanıt bulmada **MLM bilimini eylem klavuzu olarak aldı**, ustalardan öğrendi, ustaların yöntemini kullandı. Sadece ustalardan değil, çok zengin tarihsel ve güncel kaynaklardan yararlanmayı bildi. Bıkmadan usanmadan okudu, araştırdı, sorguladı, tartıştı, yorumladı, plan yaptı, politika üretti, uyguladı... **hep ileriye dair, hep ileriye doğru.**

Çünkü O; Parti'nin ve devrimin gerçek dostu, neferi, önderi, zor günlerde görevlere daha sıkı sarılarak, daha fedakar davranarak, disiplinli, planlı, insiyatifli, hiçbir kişisel çıkarı, rahatı, kolaylığı gözetmeden, tamamen Parti'ye, devrime, halka, yoldaşlarına kendini adanmış önder kadrodur.

Çünkü O; “Devrim için harcanacak bir dakikayı devrim için har-

camamak, o dakikayı karşı-devrim için harcamaktır” anlayışıyla hareket etti ve bu anlayışla önderlik yaptı.

Çünkü O; fırtınalar, azgın dalgalar arasında yol alan geminin kapitanlığına soyunma cesaretini, kararlılığını, azmini ve cüretini göstermiş komünisttir. Demokratik Halk İktidarı, sosyalizm, yüce komünizme doğru yol alan geminin önündeki her türlü anti-MLM ideolojiye karşı, her türlü ideolojik dejenerasyon, siyasal sapma, örgütsel laçkalaşmaya karşı göğüs germiş, savaşmış, geminin rotasında yol almasına hizmet etmiştir.

Çünkü O; Parti’nin ideolojik-siyasal hattını, ilkelerini savunduğu gibi Parti’nin her türlü malzemesini, halkın emeği-alınteri olduğu, şehit düşmüş veya hala mücadele içinde bulunan yoldaşların kendini fedahıyla yarattığı bilinci ve devrim için önemi gerçekliğini kavrayarak, gözbebeği gibi korumuştur. Parti’nin her türlü değerinde, malzemesinde onun emeğini, alınterini, kanını görmek mümkün. O, devrim ateşine katkıda bulunmanın, kendini koruma anlayışının mahkum edilmesinden geçtiği bilinciyle hareket etti.

İşte tüm bunlardandır, Mehmet yoldaşın ölümsüzlüğü, yenilmezliği, büyüklüğü. Onu yaratan toplumsal, tarihsel süreç anlaşılmadan hakettiği değer, devrimdeki rolü anlaşılmaz. Bunu anlamak, kavramak gerekiyor. Ancak o zaman, Mehmet yoldaşın yaşadığı süreç açısından önemi ve değeri anlaşılabilir. Yaşadığı süreç içindeki savaş deneyi, Mehmet yoldaşı yetkinleştirmiş, daha savaşkanlaştırmış ve önderliğe kadar taşımıştır. Çünkü, yaşamında her zaman gelişmenin, yetkinleşmenin; “...birinci ve üzerinden atlanılamaz koşulu Partiyle bütünleşmek, Parti’yle özdeşleşmektir” şiarını rehber aldı.

Mehmet Demirdağ yoldaş, sınıf mücadelesinin engin denizine **TMLGB saflarında öğrenci gençlik alanında atıldı.** Öyle bir adım attı ki, bu hep ileri giden uzun yürüyüşün ilk adımı oldu. 1980 Askeri Faşist Cuntası’nın genel anlamda Türkiye devrimci hareketini boğduğu, yenilgiye uğrattığı bir sürecin külleri arasında yetişen yeni bir kuşağın temsilcisiydi. TC’nin kuruluşundan sonra özellikle 80 AFC’si ile yoğunlaşan, genelde toplumun bütün katmanları öğrenci gençlik üye-

rinde uygulanan bilinçli, sistemli baskı ve depolitizasyonun en acımasız biçimiyle uygulamaya konulduğu bir süreçte, '80'lerin ikinci yarısında toplumsal muhalefet ve bu muhelefete yön veren devrimci-komünistlerin silkinisinde, gençliğin atılımının önemli rolü olduğu görülmelidir. Komprador burjuvazinin kendi çıkarları doğrultusunda yoz bir gençlik şekillendirmek istemesi, gençliği kendi politik etkinliğinde tutmak, kendi hedefleri doğrultusunda kullanabilmek için biçimlendirdiği eğitim sistemi üzerine tüm güç ve olanaklarını seferber etmesini de beraberinde getirdi. İşte temel olan sorun; burjuva-feodal yapı ve anlayışını sarsmak, kitle potansiyelini açığa çıkarmak, varolan potansiyeli kalıcı birliktelikler içinde bir araya getirmek ve buna uygun sağlam örgütlülükler yaratabilmektir. Bu örgütlülüklerin en üst, en rafine biçimi olan Komünist Parti'nin yan örgütlenmesi, komünist gençliğin örgütü ve halk gençliğinin gerek sınıfsal sorun ve talepleri gerekse de ortak sorunları açısından devrimci dönüşümü yani **devrimi şart koşan örgütü komsomoldur.**

'80 AFC'den sonra, faşist diktatörlüğün en azgın saldırılarına maruz kalan üniversitelerde, devrimci-demokrat niteliğe sahip öğrenci ve öğretim görevlileri; okuldan atma, görevden alma, cezaevlerine koyma gibi uygulamalarla üniversitelerden koparılmış ve üniversiteler susturulmuştu. Yüksek Öğrenim Kurumu (YÖK), bu yeni süreçte faşist diktatörlüğün ihtiyaçlarına göre yeni düzenlemeler getirmiş, uygulamış ve savunucusu olmuştur. 1985 sonlarına gelindiğinde üniversite gençliğinde, yoğun faşist uygulamalara karşı hareket gelişmiş ve öğrenci dernekleri kurulmaya başlamıştır. Hareketin önderleri, dernek kurucuları yoğun baskı, engelleme, keyfi uygulamalarla karşı karşıya kalmışlardır. Ama buna rağmen hareket gelişmiştir. Üniversite gençliği hareketinin ilk ortaya çıktığı dönemde, öğrenci gençliğin uzun süredir pasifikasyon ve depolitizasyon ortamının yanısıra, devrimci örgütlerde belli bir dağınıklık vardı. Silahlı Kürt Ulusal Hareketi yeni başlamış, işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesi henüz geri durumda olmasına rağmen hareket belli kitleselliği yakalamıştı. '87 ile başlayan, '90 yılının ortalarına kadar devam eden, daha öncesi üniversite gençliğinin

hareketinde etkin olan dar grupçu, tekkeci mantıklar ve reformist-pasifist anlayışların etkisi kırılarak, öğrenci gençlik hareketinin önderliğini devrimci anlayışların ele geçirmesi sonucu, hareketin kitleselliği ve ivmesi artarak yükselmiştir. TMLGB'nin merkezi, örgütsel bir yapıya kavuşturulması ihtiyacı, bu sürecin tahlilinin, ihtiyaçlarının, zorunluluklarının bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır. TKP/ML'nin kuruluşunda oluşturulması kararı alınan **TMLGB; '87 yılında yapılan III. Konferans'ın anlayışı doğrultusunda aynı yıl İsmail Oral yoldaş önderliğinde** merkezi, örgütsel yapıya kavuşturularak fiili olarak kuruldu. Mehmet yoldaş, TKP/ML önderliğindeki TMLGB'nin saflarında devrimci mücadelenin mayasını almıştır.

Mehmet yoldaş, Kabataş Lisesi'ni üçüncülükle bitirdikten sonra, İstanbul Teknik Üniversitesi Elektrik-Elektronik Mühendisliği bölümünü kazandığı süreçte, yine komsomol içinde örgütlü olan abisi Ali Demirdağ yoldaşın katkısı ile komsomol saflarında örgütlendi. Öğrenci gençlik içindeki örgütlülüğü sırasında büyük bir öğrenme azmi ve sınıf kını, sınıf mücadelesi içinde aldığı onurlu görevleri, rolü başarıyla yerine getireceğinin müjdecisiydi. Bir taraftan öğrenci gençlik içindeki örgütlenmelerde, eylemlerde, korsanlarda yerini alırken diğer yandan devletin tüm yasaklarına rağmen kutlanan işçi sınıfının birlik, mücadele, dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta, özellikle de Parti'nin damgasını vurduğu '90 1 Mayıs Harbiye Direnişi'nde en ön saflarda yerini aldı. Biliyordu ki yürüyüş uzun, yürüyüş engebeli, varılması zorunlu Altınçağ'a giden yol gibi... Ama hiçbir güç; ne polis, ne cop, ne tank-tüfek, ne gözaltılar, cezalar varılacak yere, 1 Mayıs alanına Taksim'e, varmak isteminin coşkusunu, kararlılığını, inancını etkileyemezdi, engelleyemezdi.

1 Mayıs '90'da Partizan yürekler kabına sığmaz, yatağından taşan bir nehir gibi dört bir koldan Harbiye sokaklarına çıktı, Taksim alanına varmak için. Yüzlerce Partizan yüreğin içinde bir yürek vardı, adım adım özgürlüğe yürüyüşünde hiç sekteye uğramadan daha bir kararlı, daha kendinden emin, menzile bir adım, bir adım daha yaklaşan bir yürek... Kısacık yaşamını büyük ve sınırsız bir davaya adayan önder

Mehmet Demirdağ...

Yoğun gözaltılar yaşanmıştı '90 1 Mayıs'ında. Birçok çevre daha yollarda, bir araya gelmeden, Taksim'e yaklaşmadan gözaltına alınmıştı. Partizan yüreklerin ise bir grubu harekete geçmişti. Gülay Beceren polisin açtığı ateş sonucu yaralandı ve felç oldu, birçok kişi yaralandı, gözaltılar ve tutuklamalar yaşandı.

TC'nin işkencehaneleri ve mahkeme salonlarını 1 Mayıs'ın kızıl direnme ruhuna uygun, kavga alanına, hesaplaşma alanına çeviren Partizan Yürekler, 1 Mayıs Harbiye Direnişi'ni hiç tereddütsüz savunmuşlardır. Mehmet Demirdağ yoldaş diğer Partizan yüreklerle birlikte yaptığı toplu savunmasında ve bireysel savunmasında düşmanı kendi mahkemelerinde yargılamıştır:

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs yargılanamaz!

"Bu dava politik bir davadır ve gerçek amacı 1 Mayıs'ı yargılamaya yöneliktir. Açıktır ki 1 Mayıs bilinçli olarak çarpıtılıyor. 1 Mayıs'taki polis vahşeti gözardı edilmeye, üstü örtülmeye çalışılıyor. Ama ne kadar uğraşılırsa uğraşılsın hiçbir güç egemen sınıfların suçlarını gizleyemez.

Peki 1 Mayıs'a bunca saldırı niye? Niye korkuyorlar 1 Mayıs'tan? Ortada olan bir gerçek var ki, enternasyonalizmin ve dayanışmanın bir parçası olan 1 Mayıs bilincinin gelişmesinden korkuyorlar. İşçi sınıfının 1 Mayıs'ı sahiplenmesini istemiyorlar.

Bu nedenle 1 Mayıs'ı yargılamak demek; bizler şahsında, işçi sınıfı ve emekçileri yargılamak demektir. 1 Mayıs'ı yargılamak, ülkenin aydınlık geleceğini yargılamak, yarınını yargılamak anlamına gelmektedir.

Ve yine 1 Mayıs'ı yargılamak, 1 Mayıs'ı kana bulayanların aklanması anlamına gelecektir.

1 Mayıs'ın yargılanmak istenmesi, gerçek suçluların rahatça yeni katliamlar için cüret kazanmasına yol açacaktır. 1 Mayıs yargılanamaz derken burada, 1 Mayıs'ın meşru ve en doğal bir hak olduğunu bir kez

daha vurgulamak isteriz. Egemen sınıflar 1 Mayıs'ın meşruluğunu kabul etseler de etmeseler de, her yıl kan dökmeye devam etseler de, 1 Mayıs kanla, canla kazanılmış yüzyıllık bir haktır. Meşrudur. Yargılanamaz.” (1 Mayıs Harbiye Direnişi-Toplu Savunma)

‘90 ve ‘91 1 Mayıs’larında gözaltına alınan ve bir süre cezaevinde kalan yoldaş, cezaevlerinin sınıf mücadelesinin bir alanı olduğu bilinciyle sınıf mücadelesinde ideolojik-siyasal yetkinleşmenin çabasını üst boyutta harcayarak, kavganın kızgın alanlarına daha donanımlı olarak döndü.

1 Mayıs'ın kızıl kavga ruhu, cezaevi sürecindeki ideolojik-siyasal donanım ve sınıf mücadelesinin yakıcı pratiği Mehmet yoldaşın, devrim basamaklarını hızla tırmanmasına kaynaklık etti. 1991 yılı içerisinde TKP/ML önderliğinde açılan “Bir Silah Bir Gerilla, Bin Silah Bin Gerilla” kampanyası döneminde TMLGB içerisinde de belirli ölçüde değişimler yaşandı. Kampanya, TMLGB'nin ideolojik-siyasal-örgütsel açıdan yeniden yapılanması noktasında kazanımlar sağlarken, merkezi görev gerilla savaşına bakış açısında önemli eksiklikler giderilmişti. Bu çabanın sonucu, kampanyanın ürünü olarak birçok TMLGB militanı ve kadrosu savaşın ihtiyacına göre gerilla faaliyet alanına kaydırıldı. TMLGB, Stalin yoldaşın belirttiği “... partinin yedek güçler sağladığı bir kaynak” olma işlevini de yerine getiriyordu. Doğal olarak komsolun bünyesinde yaşanan kadrosal boşlukların dolması gerekiyordu. Bu boşluklar ancak dinamik, gelişme sınırsızlığını yakalayan, siyasal-ideolojik-örgütsel önderlik vasıflarına uygun militanlarca doldurulabilirdi. Böylece Mehmet yoldaşın Gençlik Komitesi'ne atanması bu göreve layık yoldaşlardan biri olduğunu göstermiştir. Artık O, Parti'nin gençlik alanındaki örgütlenmesi olan TMLGB'nin önderliğine getirilerek sınıf mücadelesine hizmet sunuyordu. Yine aynı yıl Parti Aday Üyesi (PAÜ) oldu.

Bu süreçte gençliğin, özelde öğrenci gençliğin bazı sorunlarına, örgütlenmesine ilişkin çeşitli yazılar yazdı ve bu anlayış doğrultusunda hareket etti. Egemenlerin, toplumun her kesimini örgütsüzleştirmeye

çalıştığı gibi, üniversite gençliğine yönelik örgütsüzleştirme, kişiliksizleştirme, bireycileştirme, gericileştirme çabalarına karşı, örgütlülüğün gerekliliğine ve üniversite gençliğinin sorunlarının tartışıldığı, çözüm arandığı çözümün hayata geçirilmeye çalışıldığı; öz, demokratik ve kitlesel örgütlenmesi olan derneklerin gerekliliğine ve derneklerin içinde bulunduğu olumsuzlukları aşip yine işlevli hale getirilmesine ilişkin “Onurlu-Demokratik-Bilimsel ve İşgüvenceli Bir Eğitim İçin; Öğrenciler Öğrenci Derneklerine!” yazısını kaleme aldı:

Onurlu-demokratik-bilimsel ve işgüvenceli bir eğitim için; Öğrenciler öğrenci derneklerine!

Mevcut toplumsal sistem; bir avuç komprador burjuva ve büyük toprak ağalarının çıkarları üzerine kurulan, onların zenginlik ve egemenliklerinin sürdürülmesini varlık koşulu ve tek amaç olarak alan, bu temel üzerinde örgütlenen bir bütündür. Egemenler yaşamın her alanında gizli-açık resmi kurumları, denetim altında tuttukları eğitim ve iletişim araçları, çıkarlarına hizmet eden kültür ve gelenekler doğrultusunda topluma dayattıkları yaşam biçimleri vb. aracılığıyla örgütlenirken, diğer taraftan da mevcut sistem tarafından ezilen-sömürülen geniş halk yığınlarını da örgütsüzlüğe mahkum etmeye çalışmak için büyük çaba harcarlar. Çünkü onlar çok iyi bilmektedirler ki; örgütsüz, tek tek kişileri kandırmak, tepkilerini bastırmak ve denetim altında tutmak hem çok kolaydır, hem de mevcut sistemin devamı için yaşamsal boyutta önemlidir. Mevcut sistemden hoşnutsuz olanların birleşmesi ve örgütlenmesi, “uyuyan devin uyanması”, zenginliklerinin ve egemenliklerinin sonu demektir.

Toplumun her alanında geçerli olan bu durum, genelde eğitim, özelde de üniversiteler için geçerliliğini korur ve sürdürür. Mevcut komprador-feodal eğitim sisteminin amacı; egemen sınıfların göbekten emperyalizme bağlı olan ekonomilerinin ihtiyacını karşılayacak sınırlı elemanların, faşist diktatörlüklerinin devamını sağlayacak idari kadroların ve düzenin gerici-faşist-kemalist savunucularının yetiştirilmesidir.

Bu isteklerinin gerçekleşmesi içindir ki; bugün iş bulmanın esas dayanağı bilgi değil, yabancı dillerin -yani emperyalistlerin dillerinin- bilinmesidir. Bunun içindir ki; üniversitelerde çağdışı anti-bilimsel Türk-İslam sentezi ve faşist-Kemalist ideoloji beyinlere yerleştirilmeye çalışılmaktadır. Bunun içindir ki; üniversite gençliği kişiliksizleştirilmeye çalışılmakta, baskı altında tutulmakta, gericiliğin, bireyciliğin ve yozluğun etkisi altına sokulmaya çalışılmaktadır.

Egemen sınıflar tamamen kendi çıkarlarına hizmet eden bu eğitim sistemini oluşturarak bu alanda örgütlenirken, bununla kalmamış aynı zamanda bu sistemi korumanın ve devamını sağlamanın da koşullarını yaratmaya çalışmışlardır. Geniş öğrenci yığınlarının beklentilerine ve halkın çıkarlarına taban tabana zıt olan bu sistemin devamının başka türlü mümkün olamayacağı gerçeğinden hareketle çeşitli önlemler almışlardır. Aldıkları önlemlerin en başında ise geniş öğrenci yığınlarını örgütsüzlüğe sürüklemeye çalışarak, onların hoşnutsuzluklarını, tepkilerini birleştirmelerini, birlikte sorunlarına çözümler aramalarını ve çözümler için kitlesel mücadelelere girmelerini önlemek ve onları tek tek ideolojik propagandaları ve tehditleriyle sindirmek ve yıldırma yer almıştır.

Bugün öğrenci gençliğin çok küçük bir bölümü dışındaki geniş kesimi barınma, beslenme sorunundan işsizliğe mahkum olmaya, kişiliğini özgürce geliştirip ifade edememekten iletişimsizliğe, kültürel gerilikten kalitesiz eğitime değin birçok yaşamsal sorunla karşı karşıyadır. Bugün yurtlar birer cezaevi, üniversiteler ise yüksek liseler durumundadır. Eğitim kalitesiz, gerici-faşist karakterdedir. Özgür bir düşünce ve tartışma ortamı yoktur. Üniversiteler üzerinde hergün yeni yeni kararlar alınıp uygulamaya sokulurken öğrenci gençlik “insan” yerine konulmamakta, hiçbir konuda düşünceleri alınmamakta, kendisine ne okullarda ne de yurtlarda söz ve yönetime katılma hakkı verilmemektedir. Paralı eğitim adım adım yürürlüğe sokulmaya çalışılırken, yurt, yemek ve kantin fiyatları sürekli artmaktadır.

Egemen sınıflar, çıkarlarımıza ve beklentilerimize taban tabana zıt uygulamaları yaşama geçirirken dayandıkları temel nokta dağınıklığı-

mız, örgütsüzlüğümüzdür. Tek tek tüm bu sorunlarla karşı karşıya olan bizlerin kurtuluşu, bu sorunların çözümlerini hep beraber aramaktan ve gerçekleştirmeye çalışmak için birleşmemiz ve örgütlenmemizden geçmektedir. Her sınıf ve tabakanın kendi çıkarlarını, haklarını korumayı ve geliştirmeyi hedefleyen, ekonomik ve demokratik-kitlelesmesleki örgütlenmeleri vardır, olmalıdır. İşçilerin ve memurların sendikaları, köylülerin kooperatifleri, esnafların dernekleri bu tür örgütlenmelerdir. Biz de sorunlarımızın çözülmesini istiyorsak; sorunlarımızı tartıştığımız, çözüm aradığımız ve çözümleri hayata uygulamaya çalıştığımız kendi öz DEMOKRATİK ve KİTLESEL örgütlerimizi yaratmalı, onlarla birleşmeliyiz. Bu örgütlenmeler ÖĞRENCİ DERNEKLERİ'dir.

Öğrenci derneklerinin bugüne değinki pratiklerinin gerek polis-jandarma ve idarenin ağır baskıları ve engellemeleri, gerekse de kendi hataları nedeniyle birçok yetersizlik ve olumsuzlukları içerdiği bir gerçektir. Bugün öğrenci dernekleri oldukça güçsüz, geniş öğrenci kitlelerinden kopuk ve çoğu yerde işlevsiz bir haldedirler. Öğrenci derneklerinin pratiklerindeki yetersizlik ve olumsuzlukların ve bugün içinde bulundukları dağınıklığın ve işlevsizliğin belirleyici nedeni öğrenci derneklerinin içine düştükleri önemli hatalardır. Öğrenci derneklerinin kısır çekişmelerin, dar-grupçu tavırların belirlediği gündemlerin yürütüldüğü yerler olması, geniş öğrenci yığınlarının çıkarını savunan politikaların kitlelerden kopuk, “kitlelerin öğretmeni olmadan önce öğrencisi olmak”, onları tanıma ve **politika ve eylemlilikleri kitlelerle birlikte oluşturma yerine, kitlelere dışardan duyurmalar, çağrılar, hatta bazı zamanlarda buyruklarla hayata geçirilmeye çalışılması bugünkü olumsuz durumun esas nedenleri olmuştur.** Derneklere gelen ileri kitlelere kendilerini ifade etme şansı tanınmamış, kısır, dar-grupçu çekişmeler içinde bu insanlar derneklerden soğutulmuştur. Tüm bunlar devletin polisi-jandarması-idaresi ve basını aracılığıyla baskı ve demagoji politikalarıyla birleşince içinde bulunduğumuz durum kaçınılmaz olmuştur.

Bugün geniş öğrenci yığınlarında öğrenci derneklerine karşı bir so-

ğuma ve güvensizlik, birçok devrimci-demokrat kişi ve çevrede öğrenci derneklerinin yaşatılması ve geliştirilmesi konusunda bir umutsuzluk olduğu açıkça gözlenen bir hal almıştır.

Bu ağır ve olumsuz koşullar bizi umutsuzluğa veya güvensizliğe asla sürüklememelidir. İçinde bulunduğumuz ve hergün yakıcı bir şekilde yaşadığımız geleceğimizi ve kişiliğimizi tehdit eden sorunlarımızı çözme uğraşısından vazgeçmek bizim için intihar etmek demektir. Geçmiş pratiklerinde ne denli hatalar olursa olsun, bugün nedenli ağır koşullar içinde bulunursa bulunsun kendi öz, demokratik ve kitlesel örgütlülüğümüz olan öğrenci dernekleri, sorunlarımızı ortaya koyacağımız ve çözüm üretebileceğimiz tek örgütlenmelerdir. Öğrenci derneklerinin olmaması veya güçsüz ve işlevsiz bir durumda olması, bizim sorunlarımızla tek başımıza karşı karşıya kalmamız ve sonuçta çözümsüzlüğe teslim olmamız anlamına gelir. Eğer sorunlarımızı çözmek istiyorsak yapılması gereken, derneklerimizi doğru bir çizgide yeniden inşa etmek ve işlevli kılmaktır.

Doğru bir kitle çizgisine ve çalışma tarzına sahip, kitlelerin içinde yer alan, onlarla birlikte politika ve eylemlilikler üreten, kısır çekişmelerden, dar-grupçu anlayışlardan arınmış öğrenci derneklerini yaratmak, öğrenciler olarak çıkarlarımızın ve beklentilerimizin hayata geçmesinin tek yolu ve güvencesidir. Bu yaşamsal gerçeği bilince çıkararak bulunduğumuz alanlardaki ÖĞRENCİ DERNEKLERİ'ne katılım, derneklerimizi doğru bir çizgide Yeniden İnşa edelim, işlevli kılalım.”

Mehmet yoldaş bir yandan yazılarıyla politika sunarken, aynı zamanda gençlik faaliyetinin Türkiye'nin dörtbir yanında yaygınlaşması, derinleşmesi için önemli çaba harcayarak önderlik yaptı. Her an her yerdeydi. **İsmail Oral**'dan devraldığı çalışkanlık, Parti'ye, devrime, halka bağlılığı, inanç ve azmiyle her faaliyet alanına koşuyor, önderlik ediyor, örgütün kurumlaşmasını sağlıyordu.

Mehmet yoldaş, Parti ilke ve işleyişini her dönemde ısrarla savunarak her türlü sağ ve sol sapmalara karşı tavizsiz mücadele örnekleri ser-

gilemiştir. Bunlardan birisi de, '92 yılının başlarında TMLGB içinde boyveren, ilke ve işleyişi ayaklar altına alan, sol görünümlü, özünde kavga kaçkını sağcı, kariyerist hizibin mahkum edilmesidir. Diğer komünist gençlerle birlikte, TMLGB önderliğindeki bazı kişileri ve olumsuzlukları bahane ederek, komsomola saldıran, aslında Parti ve Parti önderliğine saldıran hizibin tarihin çöplüğüne atılması, komsomolda yarattığı tahribatın giderilmesi Parti işleyişinin hakim kılınarak MLM'nin zaferinin sağlanmasında en önde yer alanlardan biridir. Hizbe karşı mücadele, gerek yoldaş gerekse de komsomol açısından önemli bir deneyimdir. Daha sonra Parti'de boyveren sağ ve "sol" sapmalara karşı uyanık, kararlı mücadele edilmesinde, başarının elde edilmesinde önemli bir pratiktir.

Gerek GB'ye, gerekse de TKP/ML'ye getirilen eleştirilere gözünü kapamamıştır. Ancak her şeyden önce, gelen eleştirilerin getiriliş yöntemine karşı çıkmıştır. Mahkum edilen bu yöntem, Parti disiplini, birliği ve iki çizgi mücadelesiyle, demokratik-merkeziyetçilikle bağdaşmamaktadır. Tasfiyeci kişiler, örgütsel disiplini çiğneyerek organ dışı ilişkilere girerek düşüncelerini her yerde irade birliğini yıkıcı bir şekilde ifade ederek, bir grup oluşturarak, kendi örgütsel ilişkilerini askıya alarak ve eylem birliğini yadsıyarak, kamuoyuna düşüncelerini yazılar yayınlamaya hizip oluşturmışlardır. Tüm bunlara rağmen GK bu kişileri kazanma, özeleştirme, sınıf mücadelesine katma azim ve kararlılığını elden bırakmamış ve bazılarının Parti'ye geri dönmesini sağlamıştır.

Mehmet yoldaş ve diğer komünist gençler, hizbe karşı Parti işleyişi ve ilkeleri doğrultusunda amansız bir mücadeleyle gerek hizbin değerlendirilmesinde, gerekse de hizbe karşı mücadelede; **"Birinci olarak;** Parti içi tartışma yolunun hayati önemine dikkat çekerek, bu yol dışındaki tüm yolların Parti disiplinini çiğnemek anlamına geleceğini hatırlattığımızı belirtmiştik. Ki bu konudaki olumsuz yaklaşımları, Parti disiplinini ve Parti içi tartışma araçlarını değil, kendi işlerine gelen ve işleyişi, disiplini ayaklar altına alan yol ve yöntemleri izleme niyetinde

olduklarını açıklamaktadır. **İkinci olarak;** bunlar kendilerini açıkça hizip ilan ettikleri zaman da onları dış bir güç olarak algılayıp mücadele etmek yerine, yine örgüt disiplinine davet ederek sorunları örgüt içinde ve örgütün disiplini dahilinde çözme yaklaşımıyla hareket ettik. Bu noktada yazılı tavır takınmamızın doğallığı açıktır.

Üçüncü olarak; yine bu süreçte PMK'nın olaya el atması ve bunları aynı noktaya (örgüt disiplini içerisinde sorunları ele almaya) çekme girişimi bizi de sabretmeye itti.

Tüm bunların sonunda geline süreç gösterdi ki, bu tasfiyeci hizipçi baylar için önemli olan, getirdikleri eleştirilerin ayrılma'yı gerektirip-gerektirmediği değil, örgüt içi tartışma yollarının açık olup olmadığı da değil, bu "eleştirilerin" "doğruluğunun" ayrılma tehdidi dayatması altında hiç tartışmasız baştan kabul edilmesidir. Bu da örgüt içi tartışma yollarını tıkayanın GK değil, bizzat kendileri olduğunu açık bir biçimde kanıtlamaktadır".

"Hizip artık vadesini doldurmuştur. Gerçek yüzünü açığa çıkarmış ve teşhir olmuştur. Hizip başlarına verilen fırsat kendilerince değerlendirilememiştir. Partimiz uzun süre kendilerini ikna etmeye çalışmıştır. Bu çalışma içerisinde samimi unsurlar gerçekleri görerek birer birer kendi öz örgütlerine geri dönmüşlerdir. Ve Partimiz bunları tekrar bağrına basmıştır. Ama samimi olmayan, burnu havada, gözlerini "MK olmaya" dikmiş kariyerist unsurlar gittikçe çirkinleşmişler ve acizlik içerisinde çamur at izi kalsın anlayışıyla ipe sapa gelmez dedikodu ve saf-sataclarla Parti'yi ve önderliğini karalamaya çalışmışlardır. Bu hizip önderleri şanslarını yitirmişlerdir. Partimiz bu unsurların bundan sonraki hiçbir yaklaşımlarını kabul etmeyecektir. Bunların Parti ile bağları tamamen kesilmiştir. Ancak hizbin önderlerinin gerçek yüzlerini görmeden giden taraftarlarımıza sesleniyoruz: Bu gittikleri yolun nereye gittiğini göremeyen hizip önderlerinin peşlerinden gitmeyin. Sizleri bataklığa götürmelerine izin vermeyin ve bir an önce Partimiz saflarında, onun gençlik örgütü içerisindeki mücadele saflarına geri dönün. Özeleştiriyle samimiyetlerini ortaya koyan her yoldaşa kapımız sonuna ka-

dar açıktır.

Bu arada hizip başlarına sesleniyoruz; el koyduğunuz Parti mallarını en kısa zamanda derhal Partimize iade edin! Aksi takdirde gereken ne ise o yapılacaktır! Örgütsel deşifrazyon yapanlar, Parti önderliğimizi karalayanlar ve asılsız dedikodu yapanlar hakkında gerekli cezai müeyyideler uygulanacaktır! Yol yakınken ve fazla geç olmadan gittiğiniz yoldan geri dönün!

Bütün Parti organlarımız, örgütlerimiz, her Parti üyesi, örgütlü sempatanlarımız bu hizbe karşı kesin tavır almalı, onları destekleyecek hiçbir tavır ve davranış içine girmemeli, onları mahkum etmelidir. Onları açıktan veya gizlice destekleyen kim olursa olsun hizipçi muamelesi görecektir ve hakkında soruşturma açılacaktır” anlayışının oluşmasında ve bu anlayışın pratiğe geçirilmesinde rol oynadılar.

Gençlik örgütü hizbi mahkum etmenin yanında, o süreçte içinde bulunduğu durumu, hata ve eksikliklerini, hizbin yaşam zemini bulduğu sorunlarını derinlikli araştırmış ve buna karşı politikalar üretmiştir. O süreçte, üstten alta doğru deneyimsiz yoldaşların oluşu -ki önemli derecede kadrosunu Partiye aktarmıştı- sürekli politika üretmekte yetersiz kalmıştır. Genel anlamda GB’de örgüt işleyişi ve disiplin ilkeleri, örgütün içinde bulunduğu durum ve nedenleri, örgüt ruhu, kolektivizm konularında ciddi yetersizlikler ve sorunlar görülmüştür. Bu durum GK’nın başarısızlığı olarak tespit edilmiştir. İçinde bulunulan bu durum, hizbin gündeminin örgütün gündemi haline gelmesine zemin hazırlamıştır. GB ve özelde Mehmet yoldaş bu hesaplaşmanın içinde yetkinleşti, MLM bilimiyle donandı.

GK üyesi olan Mehmet yoldaş, partimiz TKP/ML ile DABK arasında gündeme gelen ‘92 birliği ile birlikte oluşan Geçici Birleşik Gençlik Komitesi üyesi olarak görevine devam etti. O süreçte, Parti tarafından “ilkeli” olarak değerlendirilen birliğe karşı, yoldaş bütün samimiyeti, dürüstlüğüyle birliği savunmuş, korumuş, hiçbir grupçu tavra girmediği gibi, grupçuluğun amansız düşmanı olmuştur.

Yıl 1992... aylardan Kasım... Mehmet yoldaşın şehit düştüğü günden 5 yıl önce. Aynı gün, yani Kasım'ın 23'ü... Komsomol'un kuruluş kongresi yapıldı. Tarihte ilk kez SSCB Ekim Devrimi sonrası iç savaş ve sosyalist inşa döneminde kurulan gençlik örgütü **Genç Komünistler Birliği**'dir. Bulgaristan'da devrim öncesi Dimitrov yoldaş tarafından kurulan **Komsomol**, kısa süre sonra fesh olmuştur. Çin'de de devrimden önce komsomol örgütlenmesi değil, politik kitlesel örgütlenme olan **Yeni Demokrat Gençlik (YDG)** örgütlenmesi vardı. Ülkemizde ise devrim öncesi kurulan ve varlığını hala devam ettiren komsomol (TMLGB) 23 kasım 1992'de Kuruluş Kongresi'ni yaparak ete kemiğe bürünmesi, tüm alanlarına ilişkin bütünlüklü perspektif oluşturmaları, resmileşmesi tarihsel öneme sahip bir olgudur. Mehmet yoldaş bu tarihi olguda TMLGB Merkez Komitesi'ne seçildi. Birikimi, ideolojik berraklığı, siyasi yetkinliği gözönüne alınarak, yoldaş, komsomolun yoğunlaştığı İstanbul İl Komitesi sorumluluğuna getirildi.

Kongre sürecine kadar GB, önemli nitelikte ve güçte gençlik örgütü yarattı. Birçok yoldaşın kararlı, özverili çalışmalarıyla, alınterleriyle kattığı ve aynı zamanda şehit düşen yoldaşların, başta **İsmail Oral** (ilk TMLGB sekreteri) olmak üzere, GK üyeleri **Tuncay Çarıkçıoğlu**, **Hasan Altıntaş**, **Ayhan Altunbaş**, **Halil Erciyes**, **Ahmet Şahin** ve GB üyeleri **Naki Göksu**, **Medet Hoşafçı**, **Yılmaz Talayhan**, **Yusuf Ekici**, **Refik Yaşar**'ın emeği ve kanıyla yoğrularak gençlik yapısı yükseldi.

Kuruluş Kongresi'nin yapıldığı süreç oldukça önem taşımaktadır. Faşist diktatörlüğün devrimci-demokratlara, halka saldırısının yoğun olduğu ve katliamlar gerçekleştirdiği süreçte, faşizme vurulan bir şamar olmuş, inat ve kararlılıkla sürdürülen çatışma başarıyla sonuçlanmıştır. Toplumsal muhalefete yoğun saldırının parçası olarak gençlik hareketine yönelik yoğun saldırı olduğu ve gençlik hareketinin gerilemeye başladığı süreçti. Kongrenin, çeşitli çevrelerde yılgınlığın, dağılmanın, tasfiyeciliğin uç vermeye başladığı bir dönemde başarıyla sonuçlanması, reformist, revizyonist ve tasfiyeci anlayışlara önemli bir darbedir. Proleter gençliğin ve halk gençliğinin öncü örgütü,

TKP/ML önderliğindeki komsomolda önemli atılım yaşanmıştır. Kongre, kapitalist-emperyalist sistemin “sosyalizm öldü”, “ideolojiler öldü” gibi ideolojik bombardımanın yoğun olduğu, “Yeni Dünya Düzeni” aldatmacasının piyasaya sürüldüğü, emperyalizmin proletaryanın ve emekçi dünya halklarının sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelelerini boğmaya çalıştığı süreçte, bağımsızlık, halk demokrasisi, sosyalizm ve yüce komünizme giden yolun müjdeleyicisi olarak Türkiye proletaryası ve emekçi halkına ve onun gençliğine armağan edildi. İşte Mehmet Demirdağ yoldaş, böylesi tarihsel sürece damgasını vuranlardan, hem sürecin yaratıcısı, önderlerinden, hem de bu sürecin yarattığı komünist kişiliklerden biridir. Onun önemini belirleyen, bulunduğu tarihsel süreçte sınıf mücadelesinin omuzlarına yüklediği görevleri en üst boyutta, layıkıyla yerine getirme çabası, azmidir.

Kongre; süreç açısından önemi yanı sıra, aldığı kararlarla da önem taşımaktadır. Bu kararlardan birkaçını aktaracağız.

Kongre; Parti içinde dolayısıyla GB önderliğinde çöreklenen kimi anti-MLM anlayışlara karşı amansız bir savaşım verdi. İleriki yıllarda kavga kaçkınlığına, reformizme, kariyerizm dönüşecek anlayışlarla hesaplaşmanın arenasıydı. Partide, düşmanın ideolojik uzantıları olan burjuva, küçük-burjuva anlayışlara karşı mücadelede tavizsiz oldu. Konuya ilişkin karar şöyledir:

“**Karar 5:** ... Kongremiz Partimizin içinde bulunduğu durumu da tartışarak, kendi açısından görebildiği eksikliklere dikkat çekmiştir. Ancak Partimizin kendi eksikliklerini fırsat belleyen tüm anti-MLM akım ve kişileri de uyararak Partimiz TKP/ML’ye güvenimizin tam olduğu, onun ısıltılı otoritesinin faaliyetimizin tartışmasız yegane çıkış yolu olduğu belirtilerek, Parti düşmanı akımların iştahını kursaklarında bırakmıştır.”

Kongre, o süreçte, batı bölgesinde görece devrimci-demokratik gençlik hareketinin düşmesinin de etkisiyle, gençlik hareketinde boyveren “kopma”, “dağılma” ruh hali ve “bağımsız hareketler” gibi teoriler üretilerek gençliği proletaryanın önderliğinden kopararak ele almaya çalışan anlayışlara inat, Türkiye proletaryasının öncü kurmayı

TKP/ML'ye bağılı olduğunu, TMLGB'nin gençliğin mücadelesini proletarya ve emekçi halkın mücadelesine tabi olarak yürüttüğünü ilan etmiştir. İdeolojik-siyasi açıdan Öncü'ye bağılı olan GB, örgütsel açıdan Parti'nin bir **yan kolu** olarak, kendi içinde özerk bir yapıya sahip, MLMZD (anlattığımız dönemde MLMZD dendiği için, MLMZD'yi kullandık) tespitinin doğruluğunu bir kez daha onaylayarak, bütün çalışmaların, bu perspektifle ele alınması gerektiğini savunmuştur. Bu anlayışa ilişkin alınan karar:

“Karar 13: Komsomol mücadele, çalışma ve örgüt anlayışı üzerine GK'mızın koyduğu perspektif onaylandı. Özellikle son dönemde pekçok gençlik teşkilatında, parti örgütünden bağımsız düşüncelerin boyverdiği bir süreçte TMLGB, KP'nin ideolojik-siyasi otoritesini kayıtsız şartsız kabul ederek küçük-burjuva saf demokrasi anti-MLMZD anlayışlarına bir darbe vurdu.”

Kongre, faşist diktatörlüğün silahlı mücadeleyi boğmaya, halktan yalıtmaya çalıştığı, çeşitli reformist ve revizyonistlerin ise düşmanın bu amacına başka cepheden hizmet sunduğu süreçte, ülkemizde devrimin **temel halkasının** silahlı mücadele ve devrimin bu aşamasında **özgün biçiminin** gerilla savaşı olduğunu, bunun yürütücüsü TKP/ML'nin önderliğindeki TİKKO'ya her türlü desteği sunacağını açıklamış, stratejimize göre şekillendiğini ve yarı-askeri yapıya sahip olduğunu şu kararla duyurmuştur.

“Karar 24: Kongremiz, tüm örgütün yarı-askeri bir çizgide hareket etmesini tespit etmiştir. Gündeme, devrimci duruma, siyasi gelişmelere vb. paralel olarak siyasal A/P'nin yanında sabotaj, cezalandırma vb. yönlü silahlı eylemlerin de yapılması, bunun salt askeri komitelerin değil örgütün tümünün yapmasını kararlaştırmıştır. TMLGB'nin yarı-askeri niteliğini ortaya koyarak, kongremiz devrimci demokrat gençlik teşkilatlarıyla arasına kalın bir ayrım çizgisi daha çekmiştir.

Ayrıca kongre, önündeki temel sorunlar olarak **siyasileşme, aske-rileşme ve kitleleşmeyi** koymuş, bunlara ilişkin kararlar almış ve politikalar üretmiştir.”

Mehmet yoldaşın, kongrenin özünü oluşturan bu ve diğer kararların alınmasında önemli rolü olduğu gibi, örgütün kongre kararları doğrultusunda eğitilmesi, kalıba dökülmesi, kararların yaşama geçirilmesi konularında da yoğun emeği olmuştur. **Bir yandan önderlik misyonunu yerine getirirken, aynı zamanda birçok askeri eylemde de yer almıştır.** Bu görevleri, özüne uygun yapmanın devrime, Parti'ye, halka bağlılığın göstergesi olduğu bilinciyle hareket etti.

Parti'nin, **1993** yılı Mayıs-Haziran ayları arasında gerçekleştirilen **1. Olağanüstü Parti Konferansı'nda (1.OPK) Mehmet yoldaş, TKP/ML Merkez Komitesi yedek üyeliğine seçilirken, MK 1. Toplantısında ise TMLGB sekreterliğine atandı.** Parti'nin gençlik alanındaki politikalarının uygulanması, sistemleşmesi, kurumlaşmasında görev ve sorumlulukları gittikçe artıyordu. İşçi-semt, lise, üniversite alanlarında TMLGB'nin Kuruluş Kongresi'nin aldığı kararlar doğrultusunda, kolektif tarzda yeni politikalar üretiyor, bu politikaların hayata geçirilmesine önderlik ediyor, yoldaşları seferber ediyor ve yoldaşlarının gelişimine önderlik ediyordu. **Tüm bunları 24 saat devrimcilik yaparak, ideolojik-siyasi-örgütsel önderlikle gerçekleştiriyordu.** Mehmet yoldaşın deyimiyle O'nun gelişimini anlatmak yerinde olacak: **“Kendini yetersiz görüp mücadeleye katılmak için gelişmeyi bekleme; mücadele için bilgili ve yeterli olmanın yolu ancak bizzat mücadeleyle ilişki kurup onun içinde bilgi edinmeye çalışmaktır.”** Bu anlayışla hareket etti, mücadele içinde bilgi ve yeteneklerini geliştirdi, daha üst görev ve sorumluluklar aldı. O, “bilgi” ve “yeterli” olmayı, düşmana her cepheden saldırıya geçerek, tüm benliği ve bilinciyle, atak ve fedakar olma özellikleriyle başardı. Geçmişte nasıl ki, gençlik örgütü içindeki hizbe karşı tavizsiz mücadele etmişse, “sol” söylemlerle kendini Parti içinde gizlemeye çalışan çeşitli sapmalara, kavga kaçkınlıklarına karşı da Parti'nin MLM hattını sahiplendi. Yine, Parti'nin en zor gününde görevine dört elle sarılarak, Parti'yi yalnız bırakmayarak Parti'nin ve devrimin sadık dostu ve neferi olduğunu kanıtladı.

GBMK Ağustos '93'de yaptığı bir toplantısında, kongreden o güne

değin faaliyetlerini değerlendirirken, Parti'nin çizgisi, doğal olarak GB'nin çizgisiyle çelişen çeşitli anlayışları ele almış, mahkum etmiştir. Bu sorunları: TMLGB'nin temel aldığı alanlar, Askeri Çizgi, Hakları Koruma-Geliştirme Komiteleri sorunlarıdır. Sorunların daha iyi anlaşılması, sürece ışık tutması ve bugün deneyim olarak incelenmesi yararlı olacağı için “GB-MK 1. toplantı Raporu’ndan belli bölümleri aktaracağız:

GB-MK 1. Toplantı Raporu

TMLGB'in Temel Aldığı Alanlar Sorunu

“...”de yayınlanan röportajda bir dizi sakat ve yanlış anlayış savunuldu. (TMLGB MK-SB adına) Bunların en önemlilerinden birisi de GB'nin temel aldığı gençlik kitlesinde yapılan çelişkili ve yanlış yorumlardı. Röportajdaki konuya ilişkin görüşler şunlar: “... **temel olarak öğrenci gençliği değil, işçi-köylü gençliği alıyoruz.** Ancak burada kafa karışıklığı yaratmaması için özellikle şu noktayı açmak gerekir. TMLGB'nin **işçi-köylü gençliği temel alması öğrenci gençliği temel almadığı anlamına gelmiyor**” (abç) “Ülkemizde yüksek öğrenim bir kurtuluş kapısı değil ancak bir umut kapısıdır. Yalnızca umut. Ancak bu umudun gerçekleşme şansı ancak %10 gibidir. Azınlığa da torpil, iltimas ve ayrıcalıkla şekillenen bir tarzda “kısmet” olabilmektedir. Bu doğru mantık içerisinde bakarsak, ülkemizde öğrenci gençliğin gerçekte işsiz konumda olan işçi ve köylü kökenli olan ailelere mensup olduğu ortaya çıkmaktadır... İşçi-köylü gençliği temel aldığını ilan ederken; toplumsal gerçeklikte işsiz vassından öteye gitmeyen işsizler ordusuna daimi yedek sağlayan **okullar içinde kalan işçi-köylü kökenli gençliği bunun dışında bırakmamaktadır.** Bizler 1. Kongremizde bu konuda kafa karışıklığı yaratmamak için programımıza ‘**işçi-köylü-öğrenci gençliği temel alır**’ ifadesini aldık”.

Yani temel olarak öğrenci gençliği değil, işçi-köylü gençliği alıyormuşuz. Ancak işçi-köylü gençliğin temel alınması öğrenci gençliğin temel alınmadığı anlamına gelmemeliymiş (!) 1. kongremizde kafa karı-

şıklığı yaratmamak için “işçi-köylü-öğrenci gençliği temel alır” diye bir ifade yoktur. Doğrusu “**TMLGB, başta işçi-köylü gençlik olmak üzere** tüm halk gençliği arasında faaliyet yürütür, öğrenci gençlik bu kategori içinde ayrı bir öneme sahiptir... Gençliğin olduğu her yer TMLGB faaliyeti içerisine girer” biçimindedir.

Diğer taraftan Marksizmin ABC’si olan **sınıf tanımı** röportajda çarpıtılmaktadır. Nasıl mı? İşçi-köylü gençliğe, öğrenci gençliğin %90’ını oluşturan anne-babası işçi köylü olan yani işçi-köylü kökenli öğrencileri de dahil(!) ederek. İnsanların hangi sınıfa mensup olduklarını üretim araçları karşısındaki konumları, üretim ve paylaşım sürecindeki yerleri belirler. Yoksa nerede görülmüştür, bir kişinin hangi sınıfa mensup olduğunun anne-babasına göre belirlendiği. Aslında bu kafayla köylü gençlik içindeki çalışmanın nasıl olacağına ilişkin düşünmemize gerek yok. Öğrenci gençlik içinde köylülüğe “dahil” edeceğimiz köylü kökenli öğrencileri örgütler, böylece köylülük içinde de çalışmış oluruz(!?).

Basit gibi görünse de çok önemli olan bu hata, şehirlerdeki çalışma açısından da işçi sınırlama tehlikesini içermektedir. GB’mizin ilk başta öğrenci gençlik içerisinde yeşermesi bilimsel sosyalizmin ilkin aydınlar içerisinde kabul görmesi gerçeğinden dolayı objektif bir olgudur. Ancak programımız içerisinde yer alan hedefimiz, GB’mizi esasta işçi-köylü gençlik yığınları içinde geliştirmektir. Bu da iradi bir müdahaleyle olur. Biz öğrenci gençlik eşittir işçi-köylü gençlik, öğrenci gençliği kazanmak eşittir işçi-köylü gençliği kazanmak anlayışıyla hareket edersek açıktır ki, bu iradi müdahaleyi yapamayız ya da çok cılız boyutlarda yaparız.

Askeri çizgi

O süreçte TMLGB MK’sının içindeki iki çizgi mücadelesinin temel konularından biri, TMLGB’nin askeri çizgisinin ne olacağı sorunudur. Bu sorun doğal olarak TMLGB’nin askerileşmesinin nasıl somutlanacağı, nasıl şekilleneceği sorusundan, şehirlerdeki silahlı mücadelenin biçim ve taktiklerine değin uzanan bir dizi önemli soruna yanıt arama-

sını içermektedir. Görülüyor ki konu oldukça önemlidir.

Askeri çizginin ne olması gerektiği tartışmasının başlangıcı kongre sürecidir ve tartışma gerçek anlamda tersten başlamıştır. İlk tartışılan konu genel örgütün şekillenmesi sorununda askeri faaliyetin nasıl örgütleneceği, hangi örgütlenmeler (komiteler, hücreler vb.) tarafından yaşama uygulanacağıydı. Açıktır ki ilk ele alınması gereken önce askeri çizginin ne olduğunu tartışmak, sonra da bu çizgi hangi örgütlenmelerle yaşama geçer sorusuna yanıt aramaktı. Yani önce siyaset tartışılmalı, sonra da buna uygun örgütlenme nedir sorusu gündeme alınmalıydı. Sonuçta örgütün şekillenmesi bir siyasetin yaşama geçmesinin aracıdır.

Askeri çizginin hangi örgütlenme biçimiyle yaşama geçeceği tartışmalarında görüldü ki ortada iki farklı askeri çizgi ve bunun sonucunda da iki farklı örgütlenme biçimi var. Kongre sonrası, MK-SB'nin çoğunluğunu oluşturan yoldaşların önerdiği örgütlenme biçimine göre şekillenen bir örgüt silahlı mücadeleyi esas alamaz, yaşama geçiremezdi. (Bu örgütlenme biçimi kongrede reddedildi.) Sonraki süreçte açığa çıktı ki zaten bu yoldaşların anlayışları silahlı mücadelenin esas alınması değil. Bu anlayış önce satır aralarında “şehir faaliyetinin esası siyasi saldırı... askeri faaliyet siyasal teşhir, propaganda ve örgütlenme çalışmalarımızın özgül ve tamamlayıcı bir bileşeni olarak ele alınmalı” şeklinde dile getirildi. Üzerine gidilip ifade edilen görüşlerin “barışçıl mücadeleyi esas alma” olduğu belirtilince “barışçıl mücadeleyi esas alma” cilalanmış (ve anti-demokratik bir şekilde TMLGB MK-SB adına ve legal yayın organında) “stratejik savunma döneminde şehirlerde taktik savunma esastır... taktik savunma düşmanın saldırılarında çatışarak savunmaktır” diyerek TMLGB'ye yutturulmaya çalışıldı.

Savaşın mücadelenin esas biçimi olduğu ülkemizde bu konudaki her tartışmanın dikkatle izlenmesi tüm yoldaşlar için önemli bir görevdir. Ki tartışılan sadece GB'nin askeri çizgisi değildir. Tartışma P'nin askerileşmesi ve şehirlerdeki askeri çizgisiyle de doğrudan ilgilidir. Şimdi biz burada sorunu belli bir sıra içinde, önce nesnelliğin tahlili, ardından buradan hareketle siyasetin tespiti, ardından da bunun nasıl örgütleneceği (kongrede tartışıldığı için ayrıntılı girmeyeceğiz) sorunun-

da bütünlüklü, sistemleşmiş “barışçıl mücadeleci” çizgiyi deşifre edeceğiz ve olması gerekenlerin altını çizeceğiz.

-TMLGB-MK’sı içindeki “barışçıl mücadeleci” şehirlerdeki silahlı mücadele sürecini nasıl değerlendiriyorlar?-

Bu konu, sapmanın en kaba reformistlerle aynı hatta düşerek kendini gözler önüne serdiği konudur. Ve tüm tartışılan sorunlar zeminlerini bu değerlendirmeye damgasını vuran kafa yapısında bulmaktadır. Açıktır ki örgüt biçimini belirleyen politika, politikayı da belirleyen nesnelliğin tahlilidir. Uzun bir alıntıyla “barışçıl mücadeleci” nesnelliği MLM bir bakışla mı, yoksa en kaba reformistlerle aynı gözlüklerle mi tahlil ettiğini görelim;

“Faşist diktatörlük, özellikle son birbuçuk yıldır devrimcilere karşı çok yoğun bir imha saldırısına girişti. Bu saldırılarda birçok örgüt çok önemli kayıplar verdi. Bu saldırıların, daha öncesinde kitle hareketlerinde meydana gelen görece ivme düşüklüğünün ertesinde gündeme gelmesi dikkat çekicidir. Yani düşman son beş yıllık dönemde öncelikle 12 Eylül sonrası yavaş yavaş dirilmeye başlayan ve alt düzeyde taleplerle **esasta barışçıl mücadele** (abç) atmosferinde gelişen kitle hareketlerine karşı etkin önlemler almaya çalıştı, **yeni gelişen hareket savaş psikolojisini dayattı** (abç). Geniş tutuklamalar ve gözaltılar zincirinden sonra özellikle önderlik eden unsurlara yönelerek bunları uzun süreli olarak bu mücadelenin aktif sürecinin dışına itmeye çalıştı. Bunda da büyük ölçüde başarılı oldular. **Düşmanın kitle önderlerine yönelik sistemli tecrit çabaları devrimci örgütlerin bu alandaki taktik hatalarıyla** (abç) birleşince **tecrit** (abç) daha da hızlandı. Hemen belirtmek gerekir ki bu taktik hata birçok noktada zorunluluktan kaynaklanmıştır. (Bir şey hem “hata”, hem de “zorunluluktan kaynaklı” olabilir mi? Konuyu dağıtmamak için değinip geçiyoruz.) **Bu zorunluluk devrimci örgütlerin kadro eksikliği olmasındandır... Ardından bunların yeri de doldurulamadığından kitle hareketi başıboşluğa terkedilmiştir** (abç). Böylece kitle hareketi gittikçe gerilemiş ve adeta durma noktasına gelmiştir. Bundan sonra da düşman saldırılarını daha rahat bir şekilde yeraltı faaliyetine yöneltebilmiş ve daha önce elinden kaçırdıklarını

bu sefer terörist yaftasını asarak katletmiştir” (PG sf.1 “Kazanılan Mevziler İçin Diren, Yeni Mevziler İçin Savaş” Ocak ‘93).

Burada söylenenleri toparlarsak:

1. 12 Eylül sonrası esasta barışçıl mücadele temelinde gelişen bir kitle hareketi geliyordu.
2. Düşman bu harekete savaş psikolojisini dayattı, geniş tutuklamalar ve gözaltılar zinciriyle önderlik eden unsurları bu mücadelenin aktif sürecinin dışına itti, onları tecrit etti.
3. Devrimci örgütler kadroları yeraltına çekerek bu tecriti hızlandırdılar.
4. Kitleler bunun sonucunda önderliksiz kaldılar, kitle hareketleri geriledi ve düşman da yeraltına yöneldi, önce elinden kaçırdıklarını (yani barışçıl mücadele verirken) bu kez (yani yer altında silahlı mücadele verenleri) terörist diye katlettiler.

Buradaki anlayış, en kaba reformistlerin, devletin kitlelerin yükselen barışçıl mücadelesini engellemek için onları yeraltına çekilmeye ve savaşa (silahlı mücadeleye) zorlayarak sonuçta imha ettikleri anlayışının aynısıdır. Bu anlayışa göre savaş (silahlı mücadele), ülkenin nesnelliği sonucunda komünistlerin, devrimcilerin seçmesi gereken seçtiği yol değildir. Barışçıl temelde yükselen kitle mücadelesini durdurmak için düşmanın dayattığı bir çıkmazdır, önderlere terörist yaftası asarak katletmesinin zeminidir. Bu anlayışa göre önderlerin yeraltına çekilmesi kitle hareketinin gerçek gücü ve güvencesi değil, kitlelerden tecrit olmak ve kitle hareketinin gerilemesine yol açmaktır. Öyleyse ne yapmalı? Kitlelerin gelişen barışçıl mücadelesine devletçe dayatılan savaş psikolojisine kapılmamalı ve yeraltına çekilmemeli(!). Bu anlayışın doğal sonucu işte budur(!).

Yaşanan süreci bu şekilde değerlendiren bir anlayış şehirlerde silahlı mücadelenin esas alınmasını, taktik saldırının esas alınmasını savunabilir mi? Ya da sözde savunur görünse de özde savunabilir mi? Elbetteki hayır! Süreci böyle değerlendiren bir anlayış ancak ve ancak “barışçıl mücadelenin” esas alınmasını savunabilir. Aşağıda da göreceğiz ki, zaten savunduğu da budur.

Ocak '93 tarihli PG'nin 1. sayısında "Önümüzdeki görevlere derli toplu bir değini" başlıklı yazıda şöyle yazıyor: **"Normal şartlarda siyasi saldırı, askeri savunma merkezli olarak örgütlen"** KG'nin Ocak '93 tarihli 7. sayısında yayınlanan MK-SB 1. Toplantı Raporu'nda ise yazılanlar şunlar: **"... Şehir faaliyetinin esasının siyasi saldırı olacağının gözardı kitleleri, örgütlü harekete geçirmeyi bir tarafa bırakıp salt bir bomba patlatmakla işi görev savsaklamaya dönüştürmek bu noktada önemlidir. Bombalar, askeri faaliyet, siyasal teşhir, propaganda ve örgütlenme çalışmalarımızın özgün ve tamamlayıcı bir bileşeni olarak ele alınmalıdır"** sf.30 (abç).

Bu anlayışta en başta görüyoruz: Askeri faaliyet, siyasi faaliyetten ayrılmaktadır. "Siyasi saldırının esas olması" ne demektir? Bu saçma-sapan bir sözdür. Bir komünist örgütün, bir siyasi örgütün tali de olsa "gayri-siyasi saldırısı, faaliyeti olabilir mi? Elbette olamaz! Siyasi faaliyet, siyasi saldırı bizim faaliyetimizin "esas" değil tamamıdır, bütünüdür. Esas ve tali diye ayrılan siyasi faaliyetin biçimleri olan askeri (silahlı) ve barışçıl faaliyetlerdir. "Siyasi saldırı esas, askeri faaliyet özgül ve tamamlayıcı", yani tali demek aynı zamanda askeri faaliyet gayri-siyasi faaliyettir demektir. Ki bu ifadeye en çok legalistlerin ve düzenin sevineceği açıktır. Gerçekte askeri faaliyet siyasi faaliyetin, silahlı mücadele siyasi mücadelenin (bunlar aynı ifadelerdir) bir biçimidir ve ülkemiz özgülünde esas biçimdir. Yani biz siyasi mücadele deyince ilk önce (ama salt değil) silahlı mücadeleyi anlarız, **siyasi saldırı en başta silahlı mücadelede saldırıdır**. Eğer siyasi mücadeleden silahlı mücadeleyi çıkartırsak, ayırırsak geriye siyasi mücadele diye yalnızca barışçıl mücadele kalır. MK-SB raporunda "şehir faaliyetinin esası siyasi saldırı" deniliyor, ardından "askeri faaliyet siyasal teşhir, propaganda ve örgütlenme çalışmalarımızın özgül ve tamamlayıcı bir bileşeni olarak ele alınmalı" deniyor. Görülüyor ki; burada silahlı mücadele siyasi mücadelenin esası değil, özgül ve tamamlayıcı, tali ve bileşeni olarak ele alınıyor. Peki silahlı mücadele özgül ve tamamlayıcı ise esas olan nedir? Siyasi mücadelenin silahlı biçimi esas olmadığına göre açıktır ki esas olan siyasi mücadelenin barışçıl biçimleridir. Yani bu anlayış açık

bir şekilde barışçıl mücadeleyi esas almaktadır.

“Normal şartlarda, siyasi saldırı, askeri savunma merkezli olarak örgütlen” denirken de öz, aynı barışçıl mücadelecî özdür. Dedik ki siyasi saldırı ülkemiz özgülünde en başta silahlı saldırıdır. Eğer biz siyasi saldırıdan, “askeri savunma” pozisyonunda “ol” diyerek silahlı saldırıyı çıkarırsak geriye salt barışçıl saldırı kalır. Burada “normal şartlar” sözü üzerine demagoji yapılmaya çalışılabilir, ama bu boşunadır. Açıktır ki; normal şartlar, esas şartlar, en yoğun, en uzun süreli şartlar demektir. Yani tali şartlar (koşullar, durumlar, zamanlar) dışında salt barışçıl saldırı içinde olun demektir söylenenlerin özü. Görülüyor ki tüm söylenenler aynı yere çıkıyor; şehirlerde barışçıl mücadelenin esas alınması-na.

Satır aralarında dile getirilen bu düşüncelerin gerçek adı konulunca “barışçıl mücadeleciler” bir manevra yapmaya ve “barışçıl mücadelecî” özünü cilalamaya çalıştı. “Şehirlerde askeri saldırının değil, siyasal saldırının esas olması”, “siyasal faaliyetin özgül ve tamamlayıcı bileşeni bizim açımızdan silahlı propagandadır” türü “barışçıl mücadelecî” özerlerini yukarıda göstermeye çalıştığımız ifadelerin ve bol bol kafa karışıklığının yer aldığı PG’nin 2. legal yayın organının 6. sayısında yayınlanan MK-SB imzalı röportajda sonuç olarak şöyle deniyordu: “Stratejik savunma evresinde şehirlerde: 1- Askeri açıdan taktik savunma esas, taktik saldırı talidir. Taktik savunma aktif savunmadır. **Düşmanın saldırılarında çatışarak savaşmaktır** (abç). 2- Bu taktik, barışçıl mücadelenin şehirlerde esas olması olarak yorumlanamaz. Savaşın, güçler dengesi açısından barındırdığı somut gerçeklik es geçilemez. Es geçildiği yerde, sahibine savaşın acımasız yasalarını dayatır”.

Burada tutunulmaya çalışılan tez, “taktik savunmanın esas olmasının barışçıl mücadelenin esas olması demek olmadığı” tezidir. Bu tez doğrudur, ama burda kastedilen tüm bir stratejik dönemde taktik savunmanın esas olması değil, taktik savunmanın hangi bir stratejik evrede tali olarak ve dönem dönem öne çıkmasıdır. Ve aktif savunma da bu teze göre savunma içinde fırsat buldukça saldırılar düzenlemektir. Taktik savunmayı tüm stratejik evreye yaymak, hakim kılmak ve onu düşma-

nın saldırılarına karşı çatışmaya indirgemekle bu tezin ilgisi yoktur. Söylenenlerin aynı röportajda geçen “şehirlerde askeri saldırıların değil, siyasi saldırının esas olması” “barışçıl mücadeleci” anlayışına dayanarak yapılmaya çalışılan “barışçıl mücadeleci” özü cilalama çabası da yaramamış, aksine bu özün, satır aralarından temel tartışma kürsüsüne taşınarak daha da iyi görülmesine hizmet etmiştir.

“Barışçıl mücadeleci” silahlı mücadelenin örgütlenmesi anlayışları da tamamen bu özlerine uygundur ve bir başka delildir. Onlara göre askerileşmesi gereken örgütün esası değil, küçük ve özel bir bölümdür. Örgütün ana gövdesi askeri faaliyetten muaf olmalıdır. (Kongrede tartışıldığı için buraya ayrıntılı girmiyoruz.)

Buraya kadar sürecin değerlendirilmesinden politikaya, oradan da örgütlenmeye bir anlayışın deşifresini yaptık ve “barışçıl mücadeleci” özü gösterdik. Son olarak başka yerlerde açmak üzere Partimizin silahlı mücadele anlayışını kısaca özetlemek istiyoruz.

1- Kırlarda ve şehirlerde silahlı mücadele esastır.

2- Stratejik savunma döneminde kırlardaki silahlı mücadele esas, şehirlerdeki silahlı mücadele talidir.

3- Stratejik savunma döneminde kırlarda ve şehirlerde taktik saldırı esastır.

4- Bu dönemde kırlarda gerilla savaşı esastır.

5- Bu dönemde örgütün esasının devrimci duruma, mücadelenin boyutuna, yetenek ve deneyimlerine orantılı bir tarzda basitten karmaşığa doğru silahlı mücadeleye göre şekillenmesi esastır.

Hakları koruma-geliştirme komiteleri sorunu

SB 1. toplantısında yüksek öğrenim gençliğine yönelik oluşturulan politika bu alanın içinde bulunduğu duruma, görevlerimize yönelik politikayla çelişmektedir. SB’nin önerdiği politikayı SB raporundan değerlendirelim.

“Bugün demeklerin yıpranmışlığı bir olgu ise yapmamız gereken, değişik biçimlerde yeni tip örgütleri taktik planda bunların yerine geçirmede tutucu davranmamak, hayatı dogmatik kalıplar içerisinden çıkart-

maktır. Bu nedenle sınıf komiteleri şeklinde, Haklarımızı-Koruma-Geliştirme Komiteleri adı altında bizzat sınıflarda kitleleri örgütlemeliyiz.”

“Öğrenci derneklerinin bugünkü işlevsizliği (nedenleri yazılmıştı) bir olgudur. Herşeyden önce kabul etmemiz gereken, bunun **irademiz dışında sosyal gerçek olarak yer aldığıdır.**” (abç)

HKG Komiteleri’nin neden gerektiği hakkında söylenenler bunlardır. İlkın, SB yükseköğrenim gençliğinin içinde bulunduğu durumu “irademiz dışında sosyal bir gerçek” olarak değerlendirmekle kongremizde onaylananı kavramadığı ya da parantez içinde “nedenleri yazılmıştı” demekle bu yazıları okumadığını göstermektedir. Oysa yükseköğrenim gençliğinin içinde bulunduğu duruma (gerilemeye) kaynaklık eden nedenlerin esasta hareketin kendi zaafları (dar grupçuluk, yanlış kitle çizgisi vb.) tali olarak dışsal faktörler (sosyalizmin prestij kaybetmiş olması vb.) olduğunu belirtmiş ve derneklerin çıkartılan dersler doğrultusunda geçmiş zaaflarından arınarak kitlelerle birlikte yeniden inşa edilmesi gerektiği üzerinde durulmuştu.

Her ne kadar raporun bir yerinde HKG’nin derneklerle karşı karşıya getirilmediği söylense de bir başka yerde dogmatik olmama adı altında bu komiteleri derneklerin yerine geçirmede tutucu davranmamak gerektiği ifade edilmektedir. Ve dernekleri yeniden inşa politikamız sanki kitlelerle hayata geçirilmeyecekmiş gibi, “Bizim bu konudaki mantığımız DAĞ GELMEZSE SEN DAĞA GİT mantığıdır” denilmekte. Zaten dağın kendimize gelmesini beklemiyoruz. Ki eleştirdiğimiz konulardan biri kitlelerin inisiyatifini hiçe sayan yanlış kitle çizgisidir. Bu alanın somut durumuna ilişkin çarşaf çarşaf yazılar yazılırken SB’nin pişkince “Biz burada esası bizim önümüze konulan raporların, bilgilerin ortaya çıkardığı ana konjöktür açısından politika tespit ediyoruz” demesinin akla sığan hiçbir mantığı yoktur.

Diğer taraftan SB “bu komiteler acil sorun ve talepleri kullanarak kitleleri harekete geçirmede bir araç olmalıdır” demekle dağarcığında en fazla yer verdiği, ama görüldüğü kadarıyla bir türlü kavrayamadığı,

ekonomizmin aşamalı bilinçlendirme anlayışına düşmüştür. Komünistler kitle örgütlerini, kitleleri “acil talep ve sorunlarda” harekete geçirmenin aracı olarak esasta görmezler. Bu, kitle örgütlerinin kendiliğinden niteliğidir. Biz kitle örgütlerini kitleleri siyasi talepler ve sorunlar noktasında harekete geçirmenin araçları olarak görürüz en başta. Bunun aksi ekonomizmdir ve SB raporunda açık açık ifade edilmektedir.

Sonuç olarak yüksek öğrenim gençliği alanında “dernekleri kitlelerle birlikte doğru bir çizgide inşa etmek” siyasetimiz doğrudur ve devam etmektedir.

Ayrıca bu dönem MK içinde bir dizi anti-demokratik uygulama yaşandı. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

1- Yapılan röportajlarda çizgimize uygun olmayan görüşler (temel alanlar, askeri çizgi) savunulmuştur. Böylelikle MK içinde tartışmalar tek taraflı olarak LYO’nda yansıtılmıştır. Bu yapının resmi görüşlerine zıt görüşlerin, o yapının en yetkili ağızlarınca yayın organlarında savunulması akıl almaz bir durumdur.

2- OMK toplantısında birçok konuda eşit oyda kullanıldığı halde sekreter oyu iki oy sayılarak karar çıkartılması zorunlu tutulmuş (ki bu yüzden yanlış çizgi OMK toplantısında mahkum edilemedi) ve durum raporlarda belirtilmiştir.

3- MK-SB raporunda belirtildiği üzere HKGK’leri konusunda tartışma yaşanmıştır. Azınlık düşünce olarak yoldaş; “Y.Ö.G. açısından acil görevlerin yukarıda belirtilen ekonomik örgütlere kavuşturmak olduğu doğrudur. Bu taktiksel olarak ekonomik ajitasyonun ön plana çıkmasıdır” diyor (SB raporu). Yani yanlış politikaya o da katılıyor. Ancak bunun isimlendirmesini -doğru olarak- ekonomik ajitasyonun ön plana çıkmasıdır şeklinde yapıyor. Sonuçta azınlık düşüncesinin özde çoğunluktan farkı yok, sadece biçimsel bir fark var. Fakat SB çoğunluğu kendisiyle aynı çizgide olan özü yok sayarak ... yoldaşa fırsat yakalamak mantığıyla “Komün oportünistlerinin bile gerisinde kaldığı, kendine güvensiz, komünist kişiliğinden eziklik duyduğu” vb. şeklinde haksız/yersiz suçlamalarda bulunulmuştur.

Sonuç olarak TMLGB-MK'sı bu dönemde en temel konularda hatalı çizgilerin dile getirildiği, yer yer (anti-demokratik biçimlerle de olsa) hakim hale getirildiği bir organ olmuştur. GB'miz barışçıl mücadeleyi esas alan, okullarla ve özellikle üniversitelerle sınırlanmış bir komso-mol olma tehlikesini yaşamıştır. Halbuki komsomolumuz silahlı mücadeleyi esas almalı ve esasta işçi-köylü üzerinde doğrudan üretim alanlarında örgütlenmelidir. Gerçekten Partimizin çizgisine layık, gerçekten komünist bir gençlik örgütü olmalı, halk gençliğini gerçekten kucaklamasının ve devrime kanallı etmesinin yolu budur.”

Mehmet yoldaş, GB içerisindeyken, tüm yoldaşlarının geçmişi sahiplenmesine, önderlerin sadece ürettikleri politikalardan değil, bu politikalara paralel olan yaşam tarzlarından da dersler çıkarılmasına yardımcı oldu. Bunun için sürekli araştırdı, inceledi, yorumladı; yorumladığını yaşamına uyguladı. “Mao ve Gençlik” yazısını bu anlayışla kaleme aldı. Marksist-Leninist-Maoist bir genç olarak, önder Mao yoldaşı, yaşamı ve mücadelesinin önemini bilinci çıkararak inceleme ve çıkardığı dersleri kavramaya ve kavratma çabasıyla görevini yerine getirdi. Yazıyı olduğu gibi sunuyoruz:

Mao ve Gençlik

Başkan Mao'nun doğumunun 100. yılı, tarihsel olarak dünya çapında karşı-devrimci cephenin tüm silahlarıyla “sosyalizm öldü” çığlıklarını kustuğu, buna karşı da dünyanın dört bir yanında Maoizm bilimiyle donanmış komünist hareketlerin adım-adım ilerledikleri bir döneme denk geldi. Mao Zedung'un ölümüyle Maoizm'e yönelen saldırıların boyutlanmasının ardından, toplumsal yaşamca tekrar ispatlanmasından ve kararlı savunucularının mücadelesinden aldığı güçle bugün Maoizm dünya çapında yeni bir yükseliş içindedir. Dünya proletaryasının ve halklarının sorularına yanıtın Maoizm'de olduğu, toplumsal devrim mücadelesinin her türlü olumsuz koşullara rağmen, önderlerinin Maoistler olduğu her gün daha net bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Başta

Peru ve Türkiye olmak üzere gerek kapitalist-emperyalist gerekse de yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimiyle silahlanmış birçok hareket mevcuttur ve bunlar boyutları değişmekle birlikte proletaryanın ve halkın mücadelesine önderlik etmekte gün geçtikçe gelişmekte ve yetkinleşmektedirler.

Başkan Mao en başta “Proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürmek” şeklinde formüle edilebilecek olan Büyük Proleter Kültür Devrimi’nin teorisi ve pratiğiyle bilimsel sosyalizmi geliştirmiş ve yeni bir nitel aşamaya ulaştırmıştır. O aynı zamanda proletaryanın askeri teorisinde, felsefede ve ekonomi-politik alanda muazzam katkılarda bulunmuştur. Bugün bunları kavramak, yaymak ve uygulamak dünya devriminin temel dayanağını oluşturmaktadır ve herkesin görevidir.

Tüm dünya çapında kutlanan Başkan Mao’nun 100. yaşını, bizler de O’na layık bir şekilde kutlamak, O’nu tanıtmak, görüşlerini yaymak ve **sınıf mücadelesinin tüm alanlarında kavgayı yükseltmek zorundayız.** Özellikle Mao Zedung’un doğum ayı olan Aralık ayında bu yöndeki çabaları yoğunlaştırmak ve en üst noktaya ulaştırmak hedefimiz olmalıdır. Bunun için Aralık ayı boyunca fabrikalarda, sendikalarda, üniversitelerde, liselerde, kitle örgütlerinde forumlar, seminerler, video ve dia gösterileri örgütlemek, gerek Başkan Mao’nun gerekse de O’nun görüşlerini tanıtan kitapları içeren standlar açmak, afişler, duvar gazeteleri asmak ve daha birçok çeşitli faaliyeti gerçekleştirmek için var gücümüzle çalışmalıyız. Ayrıca bu çalışmalar içinde Peru Devrimi, PKP ve Başkan Gonzalo’yla ilgili ajitasyon-propaganda yürütmeli ve Başkan Gonzalo’yla ilgili yürütülen enternasyonal kampanyaya destek vermeli ve gereklerini yerine getirmeliyiz. Tüm Marksist-Leninist-Maoist gençlik bu çağrıya kulak vermeli ve gereklerini yerine getirmelidir.

Başkan Mao bugüne değin birçok yönüyle ele alındı ve incelendi. Bu tür çabalar büyük önem taşımaktadır ve devrim, sosyalizm ve komünizm mücadelesiyle ilgisi olan herkesin temel uğraşlarından biri bu olmalıdır. Dünya komünist gençliğinin ve onun bir parçası olan Türkiye komünist gençliğinin temel görevlerinden biri de budur. Özellikle

gençlik, Mao Zedung'u incelerken O'nun gençlik mücadelesiyle ilişkisi noktasını da incelemek ve aydınlatmak göreviyle karşı karşıyadır. Ne yazık ki bu yöndeki çabalar bugüne değin sınırlı kalmıştır. Oysa Başkan Mao'nun gençlik ve gençlik mücadelesiyle ilişkisi incelendiğinde görülecektir ki, bu konu oldukça zengin ve önemlidir. Örnek bir devrimci genç ve gençlik önderi olmasıyla Mao Zedung'un gençliği, Çin devrimi sırasında gençlikle ilişkileri, O'nun bilimsel sosyalizmi sıçrattığı ve yeni bir nitel aşamaya ulaştırdığı Büyük Proleter Kültür Devrimi'nde gençliğe verdiği önem ve gençliğin BPKD'deki rolü, dünyanın en büyük gençlik hareketleri olan '68 olaylarına etkisi gibi olgular gözönünde tutulduğunda "Mao Zedung ve gençlik" ilişkisinin ne denli önemli olduğu kolaylıkla kavranabilir.

Böylesine (özellikle gençlik açısından önemli) bir konuyu elden geldiğince açma çabası bu yazının konusu olacaktır. Değindiğimiz gibi konu oldukça zengin, bugüne kadarki incelemeler ise sınırlıdır. Bu nedenle bu yazıda da birçok eksiğin olması doğaldır. Bu sorunun daha çok incelenmesi, aydınlatılması ve özümlemesinin tüm MLM gençliğin temel görevlerinden birisi olduğu kavranmalı ve asla akıldan çıkarılmamalıdır.

1) Örnek bir devrimci genç ve gençlik önderi olarak, Mao Zedung

Başkan Mao'nun tüm yaşamı boyunca sahip olduğu ve geliştirdiği birçok üstün özelliğinin tohumları gençlik yıllarında oluşmuştur. O'nun gençliği, her yönden tüm halk gençliğinin örnek alması, incelemesi ve dersler çıkarması gereken örnek bir gençliktir. Mao Zedung'un gençlik yılları (bu dönemi 1911 yılından Çin Komünist Partisi (ÇKP)'nin kuruluşuna katıldığı 1921 yılına değin uzatabiliriz) Çin'in çok yönlü ve derin kargaşaların ve devrimci kabanışların içinde olduğu bir dönemdir. 1911 devrimi, 4 Mayıs 1919 hareketi gibi Çin tarihinin temel köşe taşlarını oluşturan birçok olay bu dönemde yaşanmış ve Mao Zedung'da henüz gençlik çağında bu olayların içinde aktif bir şekilde yer almış, yo-

ğün bir şekilde inceleme- araştırma çalışması içinde olmuş ve sonuçta Çin ve Dünya tarihinde belirleyici bir rol oynayacak kişiliğini oluşturmuştur. Mao Zedung'un gençliğini incelediğimizde bilinmesi ve örnek alınması gereken başlıca konuları şöyle sıralayabiliriz.

A- Bir gençlik önderi olarak, Mao Zedung

Mao Zedung tüm öğrenim yaşamı boyunca gerek okullarda gerekse toplumda gördüğü haksızlıklara, olumsuzluklara karşı mücadele etmiş, bu yöndeki çabalara önder olmuştur. Mao 1915 yılında Çangşa Öğretmen okulu öğrenci derneğinin sekreteri oldu ve Öğrencilerin Öz-Yönetim Derneği'ni kurdu. Bu dernek daha sonra Hunan eyaletindeki 4 Mayıs 1919 öğrenci örgütlenmesinin çekirdeğini oluşturacaktır. O'nun önderliğindeki öğrenci derneği siyasi faaliyetlere girişmiş, Yuan Şih-Kay'e (1911 devriminden sonra başa geçen karşı-devrimci), savaş ağalarına, Japonya'nın Çin'e verdiği muhtıraya karşı öğrencilerin gösteri yapmasına izin vermeyen okul müdürünün görevden alınması için eyalet valisine mektup yazan Mao Zedung bu yüzden okuldan atılma noktasına gelmiş ama çalışmalarını sürdürmüştür. Yine bu dönemde Mao Zedung Bütün Çin Öğrenci Federasyonu'nu gerçekleştirmek amacıyla öbür okullarla ilişki kurma çalışmaları yapmıştır. Haziran 1919'da öğrenci eylemlerini Bütün Çin Öğrenci Federasyonu'na bağlamak için Hunan Birleşik Öğrenci Derneği'nin kurulmasına önderlik etmiştir. Mao Zedung 4 Mayıs Hareketi'nin de Hunan'daki önderleri arasında yer almıştır. Tüm bu çabaların sonucu olarak Mao Zedung, okulundaki 400 arkadaş tarafından ahlaki davranış, kendini denetleme, cesaret, konuşma ve yazma yeteneği konusunda örnek seçilmiştir. Mao Zedung, tüm öğrenim yaşamı boyunca bir toplumsal devrimci olarak arkadaşları arasında büyük bir etki sahibi olmuştur. Görülüyor ki Başkan Mao gençlik döneminin Çin'deki önemli gençlik önderlerinden biridir. Devrimin temel merkezlerinden olan Hunan'daki çabaları ve etkisi bunu çok iyi göstermektedir.

B- Komünist gençliğin önderi olarak, Mao Zedung

Çin'e Ekim Devrimi'nin top sesleriyle gelen Marksizm-Leninizm'i Çin'de ilk benimseyenlerden biri Mao Zedung'dur. Daha ÇKP kurulmadan 1920 Aralık ayında O'nun tarafından **Sosyalist Gençlik Birliği**'nin Hunan kolu kurulmuştur. Bu örgüt 1922'ye kadar 2000 üyesiyle Çin'deki öğrenci gruplarının en büyüğü olmuştur. SGB'nin tüm Çin Kongresi 5 Mayıs 1922'de Çin'in ilk Sosyalist Gençlik Birlikleri'nin delegelerinin katılımıyla toplanmış ve ülkenin devrimci gençliğinin birleşik örgütü böylece oluşmuştur. Bu tarih daha sonra Çin Komsomolu'nun kuruluş tarihi olarak kabul edilmiştir. Kongre ÇSGB'nin Komünist Enternasyonal tarafından yönetilen Komünist Gençlik Enternasyonaline katılması kararını almıştır. Birlik 1925 Ocak ayında Şangay'da yapılan toplantısında **Çin Genç Komünistler Birliği** adını almıştır. Mao Zedung Çin Komsomolu'nun ilk çekirdeklerinin oluşmasına yoğun katkıları dolayısıyla sadece ÇKP'nin değil, aynı zamanda ÇGKB'nin de kurucuları arasındadır. Yani O, Çin komünist gençliğinin de ilk önderlerinden biridir.

C- Okullarda eğitim görmeyi kişisel çıkarları açısından değil, halka nasıl en iyi hizmet edebileceği noktasından ele almasıyla, Mao Zedung

Mao Zedung çok başarılı bir öğrenci olmasına karşın öğrenim yaşamında birçok okul değiştirmiş, birçok okulu da yarım bırakmıştır. 1911'de okulunu devrime katılmak için terketmiş, 1912 yılında tekrar Çangşa'ya (Hunan'ın başkenti) döndüğünde sabunculuk okulu, polis okulu, hukuk okulu, ticaret okulu gibi okullara başvurmuş, daha sonra da bunların hiçbirinin halka en iyi biçimde hizmet etmesini sağlayamayacağını düşünerek bunlardan vazgeçmiştir. Birincilikle kazandığı Çangşa eyalet okulunu da terk ederek kendini yetiştirmek amacıyla 6 ay boyunca Hunan eyalet kitaplığında birçok konuda inceleme, araştırma çabası içinde olmuştur. Bu olgular bize genç Mao Zedung'un diplo-

ma ya da paralı bir iş sağlayacak bir eğitimi reddettiğini, halka gereğince hizmet etmesini sağlayacak bir eğitimi (gerekirse kendi çabalarıyla) tercih ettiğini göstermektedir. Mao Zedung bu süreçten sonra öğretmen olarak halka yararlı olacağı düşüncesiyle birinci öğretmen okulunun sınavlarını kazanıp, 1913 sonbaharından 1918 ilkbaharına kadar bu okulda öğrenim görmüştür.

D- Bir devrimci genç olarak işçilerle ve köylülerle kaynaşmaya verdiği önem açısından, Mao Zedung

Mao Zedung, gençlik yıllarında halkla özellikle de işçiler ve köylülerle kaynaşmaya, onları tanımaya, onlara yardımcı olmaya büyük önem vermiş ve bu konuda birçok girişimde bulunmuştur. O, Çangşa öğretmen okulunda öğrenciyken “**toplumsal inceleme**” için bir araştırma bölümü kurmuş ve Çangşa fabrikalarındaki hayat koşullarını incelemek için öğrenci ekipleri örgütlemiştir. 1917 yılında bir arkadaşıyla birlikte **işçiler ve çıraklar için gece dersleri** vermeye başlamıştır. Burada işçilere parasız okuma-yazma ve sayı sayma öğretiliyordu. Mao, tarih ve güncel olaylar dersini veriyor, işçilere gazete okuyor ve onları olup bitenlerle ilgili tartışmalara yöneltiyordu. 1917 yılında Mao Zedung Hunan eyaletini yürüyerek gezdi ve köylülerin durumları, ürünleri ve yağmur, kiralalar ve toprak ağaları konusunda bir inceleme yaptı. Öğretmen okulunu bitirdikten sonra Pekin’e gidişinde de yolun büyük bir bölümünü yürüyerek geçti ve yolda köylülerle ilgili notlar aldı. Pekin’e geldiğinde de Pekin-Hankof demiryolu işçileri arasında **toplumsal araştırmalar** yaptı.

Mao Zedung yıllar sonra Yenan’da gençlere seslenirken şöyle diyecektir: “Bir gencin devrimci olup olmadığını neye dayanarak söyleyebiliriz? Bunu nasıl anlayabiliriz? Bunun sadece **bir tek ölçütü** olabilir, o da onun **geniş işçi ve köylü kitleleriyle kaynaşmak isteyip istememesi ve bunu gerçekten yapıp yapmamasıdır**. Eğer kaynaşmaya istekliyse ve gerçekten de kaynaşıyorsa devrimcidir. Aksi taktirde o dev-

rimci değildir ya da karşı-devrimci'dir.” (abç) İşte bir gencin devrimci olup olmadığında temel ölçüt olan halkla kaynaşma konusunda Mao Zedung bu denli örnek bir kişiliktir.

E- Genç bir öğrenci olarak devrimci savaşa katılmadaki tereddütsüzlüğü ile, Mao Zedung

1911 devrimi 10 Ekim'de başladığında Mao, okuduğu okulunu hemen terketti. 5 gün sonra Cumhuriyetçi orduya katılıp devrimin bir neferi olmak için Vuhan'a doğru yola çıktı ve 1911 Ekim'inden 1912 Şubat'ına kadar 5 ay askerlik yaptı. Bu dönemde 18-19 yaşlarındaydı. Devrimin sona ermesinden sonra tekrar öğrenimine döndüğünde de savaştan kopmadı. Çangşa öğretmen okulundayken savaş ağalarına karşı öz-savunma taburunun komutanı oldu ve birçok çatışmaya komuta etti. Devrimci savaşa katılmadaki tereddütsüzlüğüyle de Mao Zedung'un gençliği tüm halk gençliğince örnek alınmalıdır.

Tüm bu, her devrimci özellikle de MLM gencin örnek alması ve içselleştirmesi gereken değerli özelliklerinin yanı sıra, Mao Zedung'un gençliği; beden sağlığına ve spora verdiği önem, (bu konuda yazılar dahi yazmıştır. 1916'da beden eğitimi üzerine yazdığı bir yazı “Yeni Gençlik” dergisinde yayımlanmıştır) kadın sorununa duyarlılığı, kitap okumadaki yoğun çabası, (öğretmen okulundayken okuduğu kitaplardan çıkardığı notların, eleştiri ve düşüncelerinin toplam yarım milyon sözcük tuttuğu sanılmaktadır) sade ve tutumlu yaşamıyla da örnektir.

Halk gençliğine ve komünist gençliğe önderlik etmek, eğitimini kişisel çıkarlar için değil halka hizmet noktasında ele almak, işçilerle ve köylülerle kaynaşmak, devrimci savaşa tereddütsüz katılmak... Tüm bunları, halk gençliği ve MLM gençlik doğrudan Başkan Mao'yu örnek alarak, O'nu inceleyerek içselleştirmeli ve uygulamalıdır. Başkan Mao'nun gençliği, dünya komünist gençliğine ve halk gençliğine büyük bir örnektir. Maoist gençlik olarak Başkan Mao'dan öğrenmek en temel davranışlarımızdan biri olmalıdır. Başkan Mao'ya layık gençler olmak için bu bir zorunluluktur.

ÇKP (Çin Komünist Partisi) 1921'deki kuruluşundan sonra Parti'ye egemen olan çeşitli sağ ve sol sapmaların hatalı politikaları ve Guomindang'ın devrime ihaneti sonucu (1927) ağır yenilgilerle karşılaşmıştır. Bu dönemde Mao Zedung'un politik ve askeri belirlemeleri ve başarılarıyla oluşturulan kırsal alandaki üs bölgeleri ÇKP'nin en önemli mevzileri olmuştur. Ancak hatalı çizgilerin buralarda da egemen kılınmasıyla buraların varlığı da tehlikeye düşürülmüştür. Gerek bu nedenle gerekse de Japonya'nın Çin'i işgale başlaması ve halkın buna karşı savaşılmasını istemesi ve Komünist Partisi'nin bu savaşa önderlik etmesi zorunluluğundan dolayı ciangsi dağlarındaki kuşatılmış üslerden Çin'in kuzeyine, Yenan'a doğru "Uzun Yürüyüş" başlatılmıştır. Mao Zedung bu yürüyüş sırasında 1935 yılında Zunyi'de yapılan toplantıda ÇKP'nin önderliğine seçilmiştir. Bu olayla birlikte ÇKP için yenilgi yılları esasta sona ermiş ve zafere ulaşacak yol açılmıştır.

2- Uzun Yürüyüş'ten Büyük Proleter Kültür Devrimi'ne Çin gençliğinin mücadelesi ve Mao Zedung

Çin gençliği ve GKB (Genç Komünistler Birliği) zalimlere karşı savaşımı örgütlemek çabasında, Çin Komünist Partisi'nin güvenilir bir yardımcısı olmuştur. Genç Komünistler de, gerici askeri güçlere karşı silahlı savaşıma katılmışlardır. Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı sırasında Çin Kızıl Ordusu'nun üçte birinden fazlası Genç Komünistlerden oluşmuştur.

Japonya'ya karşı bir "cephe" oluşturma siyaseti uyarınca bu dönemde, gençliğin cephesel örgütlenmesinin oluşturulması amacıyla Çin GKB'sinin şekillenmesi, **gençliğin ulusal kurtuluş örgütü** niteliğine kavuşturulmaya çalışılmıştır. 1949 Nisan'ında **Yeni Demokratik Gençlik Birliği**'nin oluşumu tamamlanarak bu yöndeki gelişmeler yeni bir aşamaya vardırılmıştır. YDGB'nin üyeleri Guomindang ordusu-na karşı savaşta yer almışlar, kurtarılmış bölgelerde toprak devrimi, halk yönetiminin kurulması ve ekonomiyi yeniden inşa çalışmalarında

yoğun çaba harcamışlardır. Birlik'in 1. Ulusal Kongre'sine sunduğu raporu temel alan bu forumda Çin gençliğine ML teoriyi incelemeyi ve öğrenmeyi, savaşa ve diğer somut pratik çalışmalarla kaynaştırma çağrısı yapıldı. YDGB'nin GKB'nin takipçisi olarak nihai şeklini aldığı bu toplantıda, delegeler örgütün karakterini, görevlerini ve amaçlarını belirleyen tüzük ve programı onayladılar. Örgütsel olarak Birlik demokratik-merkeziyetçilik ilkesi üzerinde temellendirildi.

Çin Halk Cumhuriyeti'nin 1 Ekim 1949'da ilan edilmesinin ardından Çin gençliğinin önünde yeni bir çağ açılmış oldu. Genç insanlara geniş olanaklar sağlandı. YDGB de, yeni koşullara uygun olarak yeni mücadelelere girdi. Toprak devrimi, kolektivizasyon ve üretimi artırma çalışmalarında Birlik üyeleri yoğun çabalar harcadılar ve önemli katkılarda bulundular.

ÇHC (Çin Halk Cumhuriyeti)'nin kurulmasının ardından Çin gençliği enternasyonal faaliyetlerini yoğunlaştırdı. Başta Sovyet GKB'si olmak üzere birçok komünist gençlik örgütüyle ilişkiye geçildi. Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu ve Uluslararası Öğrenciler Birliği ile bağlar kuruldu ve buralara üye olundu.

Mao Zedung tüm bu yıllar boyunca Çin halkının ve halk gençliğinin mücadelesinin yönlendiricisi, mücadelenin her alanında temel politikaların yaratıcısı olarak gençlik çalışmalarının niteliğine ve rotasına da damgasını vurmuştur. YDGB'nin 2. Ulusal Kongresi'nin Başkanlık Divanı'yla görüşmesi sırasında da Çin gençliğinin çalışmalarının temel özelliklerinin neler olması gerektiğini açıklığa kavuşturmuştur: ***“Gençlik Birliği, faaliyetlerini Parti'nin merkezi görevleriyle eşgüdüm içinde yürütmelidir. Ama bunu yaparken kendi bağımsız faaliyetleri de olmalı ve gençliğin özelliklerini dikkate almalıdır... Gençlik Birliği örgütleri gençliğin özelliklerini dikkate almalı ve kendi çalışma alanlarına sahip çıkmalı ama aynı zamanda kendi kademele-
rindeki Parti komitelerinin önderliğine de uymalıdır.”***

Parti'nin önderliği altında ve O'nun merkezi göreviyle eşgüdümlü bir şekilde, gençliğin özelliklerini ve sorunlarını gözönünde tutan bir

faaliyet. Mao Zedung'un bu belirlemeleri gençlik birliklerinin niteliği sorununda özümsemesi zorunlu evrensel belirlemelerdir ve dünya komünist gençliğinin önünü aydınlatmaya devam etmektedir.

YDGB'nin üyelerinin politik bilinç düzeyinde yaşanan gelişmeler, ÇHC'nin karşısındaki yeni görev ve amaçları (sosyalizmin inşası) hesaba katan Birlik, 1957'deki 3. Kongresi'nde örgütü Çin Genç Komünistler Birliği olarak yeniden isimlendirmeye karar verdi. Bu kongrede kabul edilen tüzükte ÇGKB'nin “ÇKP'nin önderliği altında çalışan”, “O'nun bir yedeği ve yardımcısı” olduğu kabul ediliyordu.

Bundan sonraki yıllar; hem Stalin'in ölümüyle Sovyetler Birliği'nde egemen olan “yeni burjuvazi”yle uluslararası alandaki mücadelenin gündeme geldiği, hem de Çin'deki “kapitalist yolcular”la mücadelenin şiddetlendiği yıllar olmuştur. Çin Komünist Gençliği de bu mücadeleler içinde var gücüyle yer almıştır. Çin'li genç komünistler sadece uluslararası alandaki ya da toplumun diğer kesimlerindeki “kapitalist yolcular”la değil aynı zamanda tıpkı KP gibi kendi içindeki burjuva unsurlarla da mücadele etmişlerdir. Nasıl ki KP içinde iki çizgi mücadelesi kaçınılmazdır, bu gerçek komsomol için de geçerlidir ve Çin komünist gençliği tarihi bunun örnekleriyle doludur.

Sovyetler'de yönetimi ele geçiren “tekelci-bürokrat burjuvazi” uluslararası alanda etkili olmak için atağa giriştiğinde ve bunu gençlik alanına da yansıttığında, Çin komünist gençliği de buna karşı mücadeleye girişti. Dünya Gençlik Federasyonu ve buna üye örgütlere Sovyetler'deki geriye dönüşü anlatmak için yoğun bir çabaya girişildi. 1964'te Moskova'daki Dünya Gençlik ve Öğrenci Dayanışma Forumu'nda bu yönde büyük çaba harcandı. Ancak bu örgütler modern-revizyonistlerin eline geçti. Bunun üzerine buralardan çekilindi.

Aynı dönemde uluslararası alandaki, Çin toplumundaki ve ÇKP'deki çelişkilerin ÇGKB'ye yansımaları sonucu ÇGKB içinde de mücadeleler gündeme geldi. ÇGKB'de de “düzeltme kampanyaları” yapıldı.

ÇGKB'nin 9. Ulusal Kongresi 11-29 Haziran 1964'te, uluslararası

alandanda ve Çin’de yürütölen yoğun mücadelelerin arasında toplandı. Açılış törenine Mao, Liu Şao-Şi, Çu-En-Lay ve Deng Siao-Ping’in katılmış olması bu kongreye hem proleter devrimcilerin hem de “kapitalist yolcular”ın ne denli önem verdiğini göstermektedir. Bu kongrede GKB tüzüğünde düzeltmelere gidildi. “Marksizm-Leninizm örgütün teorik temelidir” ifadesine “MZD” (Mao Zedung Düşüncesi) de eklendi. “Sovyetler Birliği”yle ilgili bölümler yeni gelişmelere uygun olarak düzeltildi ve “modern-revizyonizme karşı mücadele ” anlayışı tüzüğe geçirildi.

ÇKP içindeki “kapitalist yolcular”ın bir çok alanda iktidarı gaspetmeleri ve Mao Zedung’un başında yer aldığı komünistlerin buna karşı mücadeleleriyle geçen sonraki yıllar, dünya tarihinde ilk kez yaşanacak bir olaya, sosyalizmdeki devrime ve gençliğin bunda oynayacağı muazzam rolün gündeme gelmesine, Büyük Proleter Kültür Devrimi’ne doğru ilerliyordu.

BPKD’de Mao Zedung ve gençlik

Büyük Proleter Kültür Devrimi; politik iktidar için yani iktidarı kapitalist yolu tutan Parti yetkililerinden ve bürokratlardan almak için verilen mücadelenin adıdır. Çin’de 1949’dan itibaren Mao Zedung’un önderlik ettiği “proleter devrimciler”le Liu Şao-Şi ve Deng Siao-Ping’in önderlik ettiği “kapitalist yolcular” arasında zaman zaman boyutlanan, zaman zaman ise daha geri düzeylere inen sürekli bir mücadele yaşanmıştır. 1965-66’lara gelindiğinde, Sovyetler Birliği’nde ve Doğu Avrupa ülkelerinde yaşanan geriye dönüşlerin de etkisiyle “kapitalist yolcular” birçok alanda iktidarı gaspetmişlerdi. Gerek geriye dönüşlerden gerekse Çin’de yaşananlardan önemli dersler çıkaran Mao Zedung’da, sosyalizmi korumanın ve geliştirmenin yolunun, kitlelerin “kapitalist yolcular”a karşı ayağa kaldırılması ve politik iktidarı yeniden ve bu kez daha yüksek bir bilinçle fethetmelerinin sağlanması olduğu sonucuna varmıştı.

Mücadelenin fitilini, Mao Zedung’u imalı bir şekilde eleştiren bir ti-

yatro oyununa karşı, bu oyunun gerçek niyetini ortaya seren makalelerin yayınlanmasına “kapitalist yolcular”ca izin verilmemesi ateşledi. Kültür alanında başlayan tartışmalar kısa sürede boyutlandı ve yaygınlaştı. **ÇKP-MK’sının 16 Mayıs oturumunda Kültür Devrimi’ni başlatma kararını almasının ardından, Pekin Üniversitesi’nden bir grup öğrenci Pekin Belediye Başkanını, üniversite rektörlerini ve bir kısım “üst düzeyi” açıktan eleştiren ilk dazubao (duvar afişi)yu üniversiteye astılar. Mao Zedung bunu Çin’in ilk ML duvar afişi olarak niteledi ve radyoda okunmasını istedi. Bu afişte “Siz ne biçim insanlarsınız gerçekten? Büyük toplantılar düzenlemek, büyük harf duvar afişlerini asmak kitlelerin muharebe yürütmesinin en iyi yollarından biridir. Sizler kitlelere büyük toplantılar yapmama, büyük duvar afişlerini asmama yönünde çeşitli “tabular” yaratarak kitlelerin devrimini bastırmış olmuyor musunuz? Devrim yapmalarını yasaklamış olmuyor musunuz? Devrime karşı çıkmış olmuyor musunuz? Bunu yapmanıza asla izin vermeyeceğiz” ifadeleri yer alıyordu. Bu afiş kısa sürede Çin’de yankılandı ve benzer girişimler yaygınlaşmaya başladı. PMK (Parti Merkez Komitesi)’sına kafa ile kol, kır ile kent arasındaki farklılaşmayı kapsayan revizyonist eğitim politikasını eleştiren mektuplar birbiri ardı sıra ulaşmaya başladı.**

Bu olanlara karşı “kapitalist yolcular”da boş durmuyorlardı. En keskin “Kültür Devrimcisi” kesilerek kitlelerin hareketlendikleri alanlara gittiler. Buralarda eleştirilerin yönünü saptırarak, iyi kadroları eleştirerek, kitleleri birbirine düşürerek ve yer yer de bastırarak Kültür Devrimi’ni boğmaya çalıştılar. Ağustos’ta Mao Zedung bunlara BPKD’nin içeriğini ve hedeflerini net olarak ortaya koyan “16 Madde Kararları” ve kendi dazubaosu “Karargahları Bombalayın!” ile karşılık verdi. Artık BPKD yeni bir aşamaya ulaşmıştı.

Daha önceki üniversite olayları sırasında kurulmaya başlanan yarı-gizli direniş grupları şimdi yerlerini “Kızıl Muhafız” birimlerine bırakıyorlardı. Genç kitlelerin alttan girişimleriyle devrim mücadelesi içinden doğan “Kızıl Muhafızlar” gençliğin devrimci kitle örgütleriydi.

Çoğunluğu 12-17 yaşlarındaki gençlerden oluşuyordu. Tugaylar şeklinde örgütleniyorlar ve silah taşımıyorlardı, disiplin açısından askeri değillerdi.

“Kızıl Muhafızlar” “16 Madde Kararları”ndan sonra Çin’in dört bir yanında baş döndürücü bir hızla ortaya çıktılar. Mao Zedung 18 Ağustos 1966 günü büyük bir “Kızıl Muhafız” törenini izledi ve bu törende bir genç kız tarafından Mao’ya “Kızıl Muhafız” koluğu takıldı. Bu dönemde sadece Pekin’de 1 milyon “Kızıl Muhafız” olduğu sanılmaktadır, tüm Çin’de ise yapılan tahminlere göre BPKD sırasında toplam 30-40 milyon “Kızıl Muhafız” ortaya çıkmıştır.

“Kızıl Muhafızlar” hızla şehirlerden Çin’in dört bir yanına dağıldılar. Gittikleri yerlerde “16 Madde Kararları”nı dağıtıyor, propaganda yapıyor, eski kapitalist ve yeni burjuva unsurları kitlelerin içinde tartışmaya çekiyorlar, onları teşhir ediyorlardı. Mao’nun “Kızıl Kitap”ındaki önemli makaleleri kitlelere kavratıyorlardı. Dönem dönem bir araya gelerek deneyim aktarımlarını gerçekleştiriyorlardı.

BPKD politik iktidar sorununu çözmeyi hedefleyen bir devrimdi ve böylesi bir devrime elbette ki gençlik değil işçi sınıfı önderlik edecekti. Ama “Kızıl Muhafızlar”; her toplumsal devrimde olduğu gibi BPKD’de de ilk olarak gençliğin harekete geçerek başta işçi sınıfı olmak üzere halka ulaşma görevini başarıyla yerine getirmişlerdir. “Kızıl Muhafız” eylemliliklerinin yaygınlaşmasıyla işçi sınıfının devrime katılımı ve önderliğini tesis etmesi önemli gelişmeler sağlamıştır. Mao Zedung bu gerçekleri şöyle tespit ediyordu: “Burjuva gerici çizgisinin eleştirisini başlatan aydınlar ve geniş öğrenci kitleleri olmasına rağmen... devrimi sonuna kadar yürütmede esas güç olarak hizmet etmek, zamanın efendilerine; geniş işçi, köylü ve asker kitlelerine düşüyordu.”, “BPKD’de de ve tüm çalışma alanlarında işçi sınıfının önder rolünü tamamen tesis etmek şarttır.”, “İşçi sınıfı herşeye önderlik etmelidir.”

Tüm bu olanlar sırasında yer yer Kızıl Muhafızlar’ın aşırılıkları da gündeme geldi. Ancak bunlar hemen giderilmeye çalışıldı. Kaldı ki yaşanan bir devrimdi ve Mao Zedung’un daha 1920’lerde söylediği gibi

devrim, “yemek yapmaya, dikiş dikmeye... benzemez”. Ayrıca “kapitalist yolcular” da Kızıl Muhafızlar’ın içinde kargaşalıklar çıkarmak için yoğun çabalar harcadılar, hatta sahte “Kızıl Muhafız” birimleri dahi örgütlediler.

Sonuç olarak Kızıl Muhafızlar BPKD’nin gerek yaygınlaşmasında ve gerekse de işçi sınıfı önderliğinde toplumun tüm alanlarında sürdürülmesinde muazzam bir rol oynamışlardır.

BPKD’nin “kapitalist yolcular”ın yenilgiye uğratılmasıyla sonuçlanmasından sonra Mao Zedung “Daha onlarca BPKD’ye ihtiyacımız olacak” demişti. O, sosyalizmin doğasını en üst noktada kavramıştı ve buna uygun bir teori ve pratik sergilemekteydi. Sosyalizm varoldukça “kapitalist yolcular”ın “yeni burjuvazi”nin varolacağını ve bunların geri dönüş için var güçleriyle mücadele edeceklerini biliyordu. Ama şu da bir gerçektir ki bu muharebe kazanılmış, burjuvazinin birçok alanda gaspettiği iktidar geri alınmış, kitlelerin bilinçleri yükselmiş ve en önemlisi de dünya komünist hareketine sosyalizmden komünizme ulaşmanın anahtarı, **“proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürme”** teorisi sunulmuştur.

Yaşananlar hem sosyalizm konusunda yeni bir çığır açmış “proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürme” pratiği ilk kez tarih sahnesine çıkmış hem de bu tarihsel olayda dünya gençlik mücadelesinin en görkemli varoluşu gündeme gelmiştir. Burada dikkat edilmesi gereken önemli bir nokta da Mao Zedung’un dünya tarihinde bir kilometre taşı olan BPKD’de de gençliğin girişkenliğine ve mücadeleciliğine verdiği büyük önem ve destektir. Denilebilir ki, dünya tarihinde ilk kez bir önder gençliğe böylesine büyük bir önem ve görev vermiştir.

Bu nedenle BPKD komünist gençlik açısından iki kat daha önemlidir: Hem ML’ye getirdiği yeni nitel aşamayla hem de gençlik mücadelesinin en görkemli örneklerine sahne olmasıyla Kızıl Muhafızlar’ın Mao Zedung’un çizgisine, sosyalizmin korunmasına ve geliştirilmesine bağlılıkları, isyankar, mücadelecı, dinamik çalışma yöntemleri ve politik uyanıklıkları en başta dünya komünist gençliği olmak üzere, tüm

dünya gençliğine mutlak özümsemişi gereken dersler sunmaktadır.

Bu olağanüstü mücadelenin önemi bilince çıkarılarak gereğince incelemek ve derslerini kavramak her devrimci ve Marksist-Leninist-Maoist gencin görevidir.”

Yine aynı dönemlerde, Mehmet yoldaş, Parti-gençlik ilişkisinin doğru zemine oturtulmasında, TMLGB’de demokratik-merkeziyetçiliğin, denetimin, eleştiri-özeleştiri yönteminin uygulanması için, gençlik faaliyetinde temel komitelerin oluşturulması, bunların düzenli toplanması ve kolektif önderliğin sağlanması, tüm komite ve hücrelerin toplantılarının yapılması konularında çaba harcamıştır.

Büyük şehirlerde işçi ve öğrenci gençlik içinde çalışmayı esas görev olarak özellikle örgütlülüğün, ilişkilerin yoğun olduğu bölge ve işyerlerinde örgütlülüğün şekillenmesi, işyeri komitelerinin oluşturulması, dernekleşme ve sendikalaşma çalışmalarının başlamasında, yaygınlaşmasında ısrarcı olmuştur.

Liseli gençliğin Öğrenci Birlikleri’nde (ÖB) örgütlenmesini sağlamış, liseli gençliğin çeşitli özgün sorunlarına ilişkin kampanyalar düzenlemiş, yine liseli gençliğin çeşitli sorunlara ilişkin eylemler yapmasına perspektif sunmuş ve gençliği seferber etmiştir.

Üniversiteli gençliğin, akademik-demokratik sorunları etrafında örgütlenerek sınıf mücadelesine seferber edilmesi, öğrenci yurtlarında örgütlülük yaratma, dernekleşme ve dernekleri işlevli kılma, yaygınlaştırma hedeflerini belirlemiştir. Ayrıca, örgüte kan taşınmasında önemli işlevi olan yayın politikasının en berrak, doğru anlayışla yaşama geçirilmesini, sistemleşmesini gerekli görmüş ve bu anlayışın yaşama geçirilmesinde de önderlik görevini yerine getirmiştir.

Ayrıca, TMLGB’nin askeri faaliyetini daha çok il’e yaymayı, niteliğini yükseltmeyi ve niceliğini artırmayı hedef olarak belirlemiştir.

‘93 yılının sonlarında Parti’nin birçok kadrosunun düşman tarafından engellenmesi sonucu, Merkez Komitesi yedek üyeliğinden asil üyeliğe geçti. Birçok Parti kadrosunun engellenmesini, başta Askeri

Komasyon (AK) içinde kümelenen sol sekte tasfiyeci klik fırsat bile-rek, darbeyle sonuçlanan hizip faaliyetine başladılar. Bu süreçte Mehmet yoldaş MLM’lerle birlikte en önde, başta darbecilik olmak üzere, her türlü anti-MLM akıma, sapmaya karşı kararlı mücadele yürüttü. Darbeciliğın ve darbecilerin ideolojik-siyasi-örgütsel alanda mahkm edilmesi; darbe sonrası dağılan Parti güçlerinin toparlanması ve merke-zileşmesi çalışmalarında; aynı zamanda olağınst süreci fırsat bilen, varolan bunalımı derinleştirmeye çalışan kavga kaçkını, reformist anlayış sahipleriyle mücadelede önemli misyon yüklendi. şehirde, gerilla bölgesinde, gençlik alanında bilfiil bulunarak, kadro yetersizliğının de sonucunu omuzlarına binen görevleri yerine getirdi. Halka, Parti’ye bağılık, MLM biliminden aldığı g, komünist bilinç ve sorumlulukla Parti’nin içinde bulunduğı durumun ihtiyaçlarını büyük özveri ve kararlılıkla karşıladı.

“Savaş deneyi, tarihteki her büyük bunalım, insan yaşamındaki her büyük yıkım ve her dönemeç deneyi gibi, kimilerini alıklaştırıp kertir, ama buna karşılık kimilerini de yetkinleştirip savaşkan-laştırır” diyor Lenin. Bu anlayış ışığında değerlendirecek olursak: TKP/ML’ye yapılan 18 Nisan ‘94 darbesi, savaş deneyinin bir parçası olarak değerlendirilebileceğı gibi, kararlılığın, komünist-devrimci ruhunun sınandığı ve adeta bir turnusol işlevi gören önemli bir tarihi dönemeçtir. Bu gibi süreçlerde belirleyici olan, ideolojik-siyasi-örgütsel sağlamlığın yanısıra, bunun doğal bir sonucu olan, devrimci ruhu, burjuva, küçük-burjuva ruha inat kararlılıkla sürdürmektir. Bu süreçte kavga kaçkını, ideolojik olarak savrulan, yalpalayan, siyasi olarak güvensizlik tohumu eken bazı unsurlar Parti’nin, mücadelenin dışına ıktı. Kendilerini sistemin iğrenç kollarına attılar. MLM’ler ise, süreci doğru tahlil edip, okun sivrili ucunu nereye, kime doğrultacaklarını bilerek, ideolojik-siyasi-örgütsel sağlamlık ve komünist ruhla yenilgiden, yıkımdan elikleşerek ıkımışlardır. Mehmet yoldaş da bu süreçte rsle eki arasında tavagelmiş, elikleşmiştir.

Darbe sürecinde Parti’nin her alanında yoğun emeği görülmektedir.

Özellikle TMLGB alanında faaliyet yürüten başta Parti üyeleri ve Parti aday üyeleri olmak üzere, militanlarının esasının Parti ilkelerine, işleyişine sahip çıkarak Parti saflarında kalmasında, gerek darbe öncesi GB içinde Parti'nin çizgisine bağlı kalması ve GB'yi bu anlayış doğrultusunda şekillendirmesi gerekse de ve özellikle darbe sonrası GB'nin her türlü anti-MLM akıma karşı uyanık olmasını, darbeciliği teşhir etmesi ve Parti işleyişine bağlı kalmasını sağlamada büyük rol oynamıştır.

TMLGB kadro ve militanlarına, sol sektör tasfiyeci kliğin darbesinden sonra, “sınıf mücadelesinin gelişimimiz için yarattığı objektif koşulların bilincinde olup, Parti birliğini sindirerek, zorluklara karşı fedakarlıkta birbiriyle yarışan, tüm enerjisini halk için, devrim için, Parti için harcayan ve bu mücadelenin sıcaklığı içinde kaynaşmış tüm TMLGB savaşçılarının bu tür fırsatçılara vereceği” tek yanıtın “BAŞKA KAPIYA” olması gerektiği direktifini verdi.

GB üye, kadro ve sempatizanlarının ezici çoğunluğunun (birkaçı dışında) Parti saflarında kalmasında, sol sektör tasfiyeci kliğin her türlü yalan, demagojilerinin boşa çıkarılmasında rehber oldu.

“Savaşı savaşıarak öğren, öğret, geliştir” ilkesinden hareketle, Konferans Örgütlenme Komitesi'nin (KÖK) toplanması ile gecikmeli de olsa merkezileşen yapının adım adım inşa edilmesi için, aksayan işlerin yoluna girmesi, süreçten kaynaklı moral bozukluğu ve kafa karışıklıklarının giderilmesi, gerilemenin ortadan kaldırılması, GB'deki yoldaşların olumsuzluklarının aşılması için “Ne yapıyoruz? Niye yaşıyoruz? Nasıl aşacağız?” sorularına kafa yormalarını ve yanıtlar bulmalarını sağladı. 10 Haziran '94 tarihli “GB'de Görevli Parti Üyeleri Ve Parti Aday Üyelerinin Partimizin İçinde Bulunduğu Durum Ve Yapılması Gerekenler” konulu toplantı ve toplantı raporunda ele alınan sorunlar ve çözümlere ilişkin anlayış pratiğe damgasını vuran anlayıştır. Bu anlayışın sistemleşmesinde, derinleşmesinde Mehmet yoldaşın belirleyici rolünün üstünden atlanamaz bir gerçek olduğunu belirtelim.

Söz konusu toplantı raporunda ayrılık süreci; nedenleri; oluşu ve sonrası gelişmelerle incelenmiş, bu süreçte Parti'de boyveren ciddi ide-

olojik zaaflara dikkat çekilmiş ve sürecin yüklediği görevler vs. gibi önemli başlıklar halinde işlenmiştir. Rapordan belli bölümleri hem süreci, sürece damgasını vuran anlayışı daha iyi tanımak, anlamak ve hem de bundan sonrası için de yol gösterici olacağı için aktarıyoruz:

**GB’de Görevli Parti Üyeleri ve Parti Aday
Üyelerinin Partimizin İçinde Bulunduğu Durum
ve Yapılması Gerekenler Konulu Toplantı Raporu:
Ayrılık Sürecinin Değerlendirilmesi**

a- Ayrılığın nedenleri: Özellikle son gelişmeler Partimiz’de ayrılık ve birlik sorununda yanlış anlayışların oldukça güçlü olduğunu göstermiştir. Bu yanlış anlayışlar, söylenenlerin ve yapılır görünenlerin aynı olmasından hareketle esasta aynı olunduğu sonucuna varılması, ayrılıkların kökeninde yatan sorunların irdelenmemesi, oluş “biçimi” üzerinden yargılara varılması, kitlelerin tepkisinin sorgulanmadan, yönlendirilmeye çalışmadan esas alınmasıdır. Bu nedenle de “yapay”, “anlamsız ayrılık” ifadeleri ortaya sürülmekte ve açıkça dile getirilmese de bu söylemlerin tutarlı ardılı olan hemen “bir” olunması istenmektedir. Eğer bu anlayışlar açığa çıkarılıp mahkum edilmezse Parti’nin yaşadıklarından dersler çıkarması, bilinç düzeyinde sıçrama yaratması ve bunun sonucunda pratikte de gelişmenin yaşanması mümkün olmayacaktır.

En yalın ifadesiyle her sonucun bir nedeni vardır. Ve sonuç ne kadar önemliyse neden de o kadar önemlidir. Yani bir “nedeni” ciddi, anlamlı kılan bir anlamıyla onun yarattığı sonuçtur. Eğer ortada KP’de ayrılık yaşanması gibi ciddi ve anlamlı bir sonuç varsa bunun nedenleri de ciddi ve anlamlıdır. Komünistlere en başta düşen görev de bunları aramak, açığa çıkarmak ve dersler alarak gelişmenin yolunu açmaktır. Örneğin burjuva tarihçileri 1. Dünya Savaşı’nın bir Sırp milliyetçisinin Avusturya-Macaristan veliahtını vurmasından kaynaklandığını ileri sürerler.

Elbette salt bu nedenle dünyanın “sayılı”, “büyük” devletlerinin birbirine girmesi, yıllarca savaşmaları, ülkelerin yakılıp yıkılması, milyonlarca kişinin ölmesi “yapay” ve “anlamsız”dır. Oysa dünya savaşı gibi

bir sonucu doğuran gerçek nedenler çok ciddi ve anlamlı nedenler olan emperyalistler arası pazar kavgasının o tarihsel süreçteki ulaştığı düzey, yani aralarındaki çelişkinin boyutudur. Demek ki, 1. Dünya Savaşı ne kadar “korkunç” ve “kötü” olsa da ve ne kadar “yapay” ve “anlamsız” nedenlere dayandırılmaya çalışılsa da gerçekte ciddi ve anlamlı nedenlere dayanan oldukça önemli bir olaydır ve unutulmamalıdır ki o 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı’ndan Ekim Devrimi çıkmıştır. Eğer 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı’na “görünür” nedeninden yanaşılsaydı, ondan bir Ekim Devrimi çıkarmak asla mümkün olamazdı. O halde bizim görevimiz olayların “görünür” nedenlerine, oluş “biçim”ine göre tavır almak değildir, gerçek nedenleri aramak, açığa çıkarmak, dersler almak, yaşama uygulamak ve zaferler kazanmaktır.

Partimizde “yapay”, “anlamsız ayrılık” söylemi esasta “DABK”, “Konferans” ayrılığında ortaya çıkmıştır, özellikle de “birlik” sürecinde bu nitelemeler oldukça yoğun olarak kullanılmışlardır. Yani “ayrılık” sorununu, bu tür ele almanın uzun denebilecek bir geçmişi ve bunun sonucunda da oluşmuş ciddi bir “ruhsal” şekillenmesi vardır.

Genelde ayrılıklara, özelde “DABK-Konferans” ayrılığına “yapay”, “anlamsız” demenin yanlışlığı ve bu tür nitelemelerin nedenleri bizim açımızdan, son gelişmelerin de ışığında giderek aydınlanmaktadır ve bugünkü benzer yaklaşımlarla paralel düştükleri için kısaca ele alınmalıdır. Bu DABK-Konferans ayrılığının “yapay”, “anlamsız” nitelemeleriyle anılmasının **birinci nedeni**; ayrılığın gerçekleşmesinin ardından geçen süreç içinde giderek de derinleşen ideolojik-siyasi ayrımların görülememesidir. Bunun nedenleri ise; a- Aynı olmakla farklı olmayı ayıran sağlam ölçülere sahip olunamamasıdır. Yani aynı şeyleri yapar ve söyler görünenlerin aynı olmadığının anlaşılamaması/kavranılamamasıdır. Bunun doğal devamı olarak da ciddi bir inceleme, sorgulama sürecinin işletilememesidir. b- Aynı boyutta olmasa da benzer ideolojik-siyasi zaafaların taşınmasıdır. Bu da ideolojik-siyasi ayrımların görülememesinin bir nedenidir.

Bu ayrılığı “yapay”, “anlamsız” nitelemeleriyle anmanın **ikinci ne-**

deni; kitlenin, öncülerinin “ideolojik-siyasi” ayrımları yeterince koya-mamalarının etkisiyle gelişen “birlik” taleplerinden etkilenmeleridir.

Bugünkü ayrılığa yaklaşıma geldiğimizde ise yaşananların “yapay”, “anlamsız” olarak nitelenmesinin **birinci nedeni;** ayrılığın oluş “biçi-mine”, “görünür” nedenlerine takılıp kalınarak ele alınması, yani soru-na siyasi, tahlilci bir kafa yapısıyla yaklaşılmamasıdır. Oysa MLM ol-manın temel kıstası “biçim”le, “görünür”le değil, “öz” ile uğraşmak, “öz”e ulaşmaya çalışmaktır. Sözkonusu olan KP’nin sorunları ise bun-ların “ideolojik-siyasi” kökenlerini bulmaya çalışmaktır.

İkinci neden; popülizmdir. “DABK”, “Konferans” ayrılığı sürecin-de de “yapay”, “anlamsız” ayrılık söylemleriyle beslenen ve şekillendi-rilen kitlelerin, bugünkü ayrılığın oluş “biçim” ve “görünür” nedenleri-nin de etkisiyle “ayrılık boşuna”, “ayrılık olmasın” tepkilerinden etkile-nilmesi, bunların ölçüt alınmasıdır.

Üçüncü neden; ideolojik-siyasi sorunlar belli oranlarda görünse bi-le bunların kişiselleştirilmesi, o ya da bu kişiden kaynaklandığının, bun-lar teşhir ve alaşağı edilirse ortadan kalkacaklarının sanılması, yani so-runları yaratan ve geliştiren zeminlerin, şekillenmelerin, sistemleşmiş ideolojik-siyasi çizgilerin görülememesidir. Parti’nin içinde bulunduğu durumun kavranmaması, “tam atılım yapacakken” 3-5 kişinin buna en-gel olduğunun sanılmasıdır. Parti hakkında ciddi bir subjektivizm taşı-maktır. Bu nedenle ideolojik-siyasi sorunların gözardı edilmesi, “ya-pay”, “anlamsız” ayrılığın öneminin, bunların çözülmesinden önemli görülmesidir.

KP’de her birlik iyidir, her ayrılık kötüdür anlayışı olamaz. Esasta KP’ler bölünmezler, arınırlar. Oportünistler-revizyonistler KP’nin safla-rından kopmuş olurlar. Bu iyidir. Yani arınma iyidir. Kargaşa iyidir. Ye-ter ki doğru bir tarzda yaklaşalım. İrdeleyici, ders çıkarıcı ve yaşama uygulayıcı olalım. Bugün Parti’de “ayrılığa” böyle yaklaşmak suçmuş gibi eğilimler vardır. Böyle bir şekillenme oluşmuştur. Bunlar Partimize yakışmayan liberal-popülist eğilimlerdir.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, kısaca değindiğimiz bu anlayışlar açı-

ğa çıkarılmadan, eleştirilmeden ve mahkum edilmeden Parti'nin yaşananların gerçek nedenlerini bulması, gerekli dersleri çıkarması ve sonuçta da gelişmesi asla mümkün olmaz.

Bizim mevcut ayrılığa yaklaşımımız, bu ayrılığın kökeninde ciddi ideolojik-siyasi ayrılıklar olduğu şeklindedir. Bunlar esasta Parti örgütlenmesinde menşevizm, ordu örgütlenmesinde savaşağalığı, savaş çizgisinde savaşımayan bir fokoculuk, parti içi mücadele anlayışında AEP'çilikle, bu ideolojik-siyasi zaafları belli oranda da taşımasına rağmen bunları aşmaya çalışan Parti örgütlenmesinde bolşevizmi, ordu örgütlenmesinde devrimci halk ordusu işleyişini, savaş çizgisinde Maocu Halk Savaşı'nı, Parti içi mücadelede de iki çizgi mücadelesi anlayışını uygulamak çabası arasındaki ayrılıklardır.

Karşıt çizgi sistemleşmiş ve de başları iflah olmaz bir hal almışlardır. Ve buna karşı mücadele eden bizlerin içimizde taşıdığımız benzer olumsuzlukları aşmamızın yolu bu olumsuzlukları açık ve net bir şekilde mahkum ve reddetmemizden geçmektedir. Bu anlayışların bizimle aynı olmadığını bilince çıkarmamızdan ve bunu ilan etmemizden geçmektedir. Bunların gerçekleştirilebilmesinin önemli bir bileşeni de aynı yapı içindeyken ideolojik-siyasi mücadelenin boyutlu bir şekilde verilebilmesiydi. Ancak bu büyük oranda gerçekleştirilemedi. Bunun **ilk nedeni**, ideolojik-siyasi ayrılıkların boyutunun çok geç kavranmasıdır. (Bunun nedenlerini "DABK" "Konferans" ayrılığına nasıl yaklaşıldığını açıklarken vurgulamıştık.) **İkinci nedeni**; bunun doğal devamı olarak "birliği koruma" adına ideolojik-siyasi mücadelenin ertelenmesi "taviz, uzlaşma" yanlışlıklarına düşülmesidir. **Üçüncü nedeni**; savaşağası-darbeci-tasfiyeci kliğin ideolojik-siyasi mücadele yollarını tıkaması, bu zeminden kaçması ve istenmeyen bir zaman ve biçimde ayrılığı dayatması, gündeme getirmesidir.

Karar 1: Bu ayrılık "yapay", "anlamsız" bir ayrılık değildir. Kökeninde ciddi ideolojik-siyasi ayrılıklar yatmaktadır. Bu zamanda ve bu biçimde ortaya çıkışının esas nedeni ise savaşağası darbeci-tasfiyeci kliğin ideolojik-siyasi mücadele zeminini ortadan kaldırması ve son

olarak da darbecilikle ayrılığı bilinen zaman ve biçimde dayatmasıdır.

Karar 2: Parti’de ayrılık sorununa yaklaşımda ciddi liberal-popülist eğilimler vardır. Bunlara karşı mücadele edilmelidir.

b- Ayrılığın oluşu ve sonrasındaki çelişmeler: Ayrılığın pratik süreci birliğe hatta daha önceki döneme dayanmaktadır. Bunun detaylıca ele alınması çok yönlü belgelerin ve tartışmaların üzerinde yükselecek bir süreçle mümkündür (konferans ya da kongre). Bu nedenle burada “birlik”ten sonraki süreci ele alacağız. “AK kliği” olarak da adlandırabileceğimiz, savaşağası, darbeci-tasfiyeci kliğin ideolojik-siyasi mücadelenin dışındaki yöntemlerle Parti’ye hakim olma, kendilerine muhalif olanları, boyun eğmeyenleri gayri-siyasi eleştirilerle yıpratma, Parti işleyişi dışında tasfiye etme anlayışı ta başından beri vardı. AK 2. toplantısında bu anlayış somut bir hizip örgütlenmesine dönüşmüştür. Bunun nedenleri, MK içinde dengelerin değişmesi ve özellikle ordu içinde kendilerine yönelik eleştiri ve muhalefetin boyutlanmasıdır.

Ticaret olayını da bir koz olarak kullanarak hem MK’ya hakim olmak, hem de kendilerine yönelik eleştirileri ve muhalefeti bastırmak, tasfiye etmek amacıyla MK toplantısında sonuçlandırılacak bir plan bu toplantıda tespit edilmiştir. Bunun göstergeleri bu toplantı sonrası birbirinden kopuk barınaklardan, bölgelere hatta YD’ye kadar uzanan benzer tavırlar, söylemler ve girişimlerdir.

AK 2. toplantısından sonra hakim oldukları organlarda açık, hakim olmadıklarında gizli hizipçilik yapmışlar, MLM’leri şu ya da bu bahaneyle tasfiye etmeye, işlevsizleştirmeye çalışmışlar, muhalif organların toplantılarına engel olmuşlar, OPK kararlarını çiğnemişler, para ve malzemelere el koyma yönünde düzenlemelere girişmişlerdir. Bunlar şu ya da bu oranda ama istisnasız Parti’nin tüm bölge ve alanlarında yaşanmış olgulardır. Sonuç olarak Parti iradesine gidilmesi yönündeki çabaları önlemek amacıyla bir darbe gerçekleştirmişler ve ayrılığı somutlaştırmışlardır.

Ayrılık 17-18 Nisan tarihlerinde gerçekleştirilen darbeye açığa çıktığında OPK’yı meşru gören ve darbeciliğe-tasfiyeciliğe tavır alan güç-

lerin önüne merkezi bir organ yaratma sorunu çıktı. Savaşacağı-tasfiyeci-darbeci kliğe yanıt verilmesi, Parti'nin gelişmelerden haberdar edilmesi, güçlerin toparlanması, birleştirilmesi, bundan sonra ne yapılacağına karar verilmesi için iradenin açığa çıkmasının örgütlenmesi vb. için bu zorunluluktuktu. Bu süreçte darbeci-tasfiyeci uygulamalara tavır alan PMK üyeleri vardı ve OPK zemininde bunlar meşruidirler. Ancak sayıları iradeyi yansıtmıyordu. Parti tüzüğüne göre bu durumda yapılması gerekenin tespit edilmesi için iradeye gidilmesi gerekiyordu. Ama iradeye gidilmesinin, sonuçlarının alınmasının örgütlenmesini kim yapacaktı? Güçlerin toparlanmasını, iddiaların yanıtlanmasını kim yapacaktı? Bizce bunu gerek Parti tüzüğü açısından, gerekse Parti'nin yaşadığı olağanüstü dönemde nasıl olursa olsun merkezsiz kalmaması açısından OPK'da seçilen ve Parti safında kalan PMK üyeleri yapmalıydı. Ama bazı PMK üyelerinin ticaret olayına karışmalarının, Parti'de gelişen güvensizlik ortamının etkisiyle bu şekilde davranılmadı. PMK üyeleri akımı göğüsleyemediler, böylelikle KÖK mü, GMK mı sorunu netleşene, bunların üyeleri belirlenene ve bunlar toplanana kadar Parti önderliksiz kaldı/kalıyor. İradenin örgütlenmesi, karşı tarafın yanıtlanması, güçlerin toplanması işi kendiliğindencilığe kalmış oldu, aksamalar, gecikmeler, yanlışlıklar kaçınılmaz olarak yaşandı/yaşanıyor. Parti bu yaşadıklarından dersler çıkarmalı, merkezsizliğin bir Parti için olabilecek en kötü şey olduğunu iyice kavramalıdır. Dolayısıyla merkezin varlığını, oluşmasını engelleyecek nedenler ileri sürülürken, buna karşı çıkılırken iyi düşünülmelidir.

Ayrılık öncesi dönemde, ayrılığın henüz netleşmediği dönemde ve ayrılık netleştikten sonra farklı politikalar izlenmesi gerektiği açıktır. Bugün ayrılık esasta netleşmiştir. Ve biz de merkezi organımızı oluşturmanın eşiğindeyiz. Bu nedenlerle Parti'nin güçleri de esasta ortaya çıkmışlardır. Bunlar darbeciliği ve tasfiyeciliği mahkum edenlerdir. Yani darbeciliği ve tasfiyeciliği mahkum edenler Parti'dir. Darbeciliği ve tasfiyeciliği tanıyanlar ise Parti'nin dışında kalmışlardır, Parti değildirler. Bunların içinde kazanılabilir, dönüştürülebilir unsurlar vardır. Sorun

bunları gerçekte kazanacak ve dönüştürecek yöntemin ne olduğudur. Bunları kazanmanın ve dönüştürmenin yolu bizce Parti'nin gelişmesinin önünün açılmasından geçmektedir. Bunun yolu da yukarıda da vurguladığımız gibi ideolojik-siyasi ayrılıkların bilince çıkarılması, ideolojik-siyasi zaafların aşılması için gelişmeye açık bir zemin oluşturulmasıdır. Bu sağlanırsa Parti gelişip güçlenebilir, böylelikle hem bu unsurları kazanacaktır, hem de daha da ötesinde geniş halk yığınlarını kazanmasının yolu açılacaktır. Ama bu ideolojik-siyasi ayrılıklara, bunca yaşananlara (tasfiye, darbe, silahsızlandırma, tehditler, iftiralar, zor kullanmalar vb.) karşı hala gelin “bir” olalım diyerek ne kazanılabilecek, dönüştürülebilecek unsurlar kazanılabilir, ne de halk. Yani Parti'nin yanlış anlayışları net bir şekilde mahkum etmesi ve doğruları yaşama uygulaması ancak ve ancak kazanıcı olacaktır. Bu nedenlerle Parti bugün darbeciliği ve tasfiyeciliği mahkum edenlerdir. Çünkü bunlarla ideolojik-siyasi mücadelenin yani gelişmenin olanakları yoktur. Bu anlamda Parti'nin konferansına ancak darbeciliği ve tasfiyeciliği red ve mahkum edenler katılmalıdır ve konferans çağrısı salt bunlara yapılmalıdır.”

Toplantıda, Parti'nin önünde duran en önemli görevi olan partinin merkezileşmesini sağlamak ve bunun için iradeye gidilmesi için şu karar alınmıştır:

“Karar 15: Bu süreçte oluşturacağımız merkezi organın adı KÖK olmalıdır. Esas işi konferansı örgütlemek olmalıdır. Buna tabi bir şekilde sınıf mücadelesinin dayattığı diğer sorunlarda da tavır alabilmelidir. Bu süreçte ismi ne olursa olsun esas olan, hızla merkezileşmektir, tüm Parti bunu kavramalıdır.”

“Bıkmadan” öğrenen, “usanmadan” öğreten önder Mehmet Demir-
dağ yoldaş, GB'nin yetkinleşmesi, kitleselleşmesi, ideolojik-siyasi-ör-
gütsel açıdan sağlamlaşması, yani bolşevikleşmesini, örgüt içi siyasi
eğitimin yetkinleşmesine, yaygınlaşmasına bağlıyordu. Örgütlülüğün
tepeden tırnağa bolşevikleşmesinin aracı olarak; MLM bilimini kavra-
mış, bunu hayata geçirebilecek yeteneği kazanmış, cesur, fedakar kad-

rolar olması gerektiğinde ısrarlıydı. Bunun için GB'nin önüne eğitim çalışmalarının ve siyasileşmenin zorunlu bir aracı olan, kamp faaliyetlerini görev olarak koydu. GB üyelerinin örgütü tanımalarını ve önderliği tanımalarını sağlamak için kamp faaliyeti her zamankinden daha çok ihtiyaç olarak dayatıyordu. İki yıldır süren kamp faaliyeti, 1994 yazında Ahmet Şahin, Tuncay Çarıkçıoğlu, 2. Dönem Mehmet Ali Çakıroğlu Eğitim Kampı faaliyetiyle devam etti.

GB önderliği, kamp faaliyetinin genel değerlendirmesinde; kamp faaliyetinin amacı, kampı örgütleyecek komite, yer sorunu, malzeme sorunu, kampa giderken dikkat edilecek noktalar, kamp öncesi işlenecek konuların hazırlanması, program hazırlama ve yöntem üzerine, kampta güvenlik ve kampta yaşam gibi konularda geniş bir perspektif sundu. Bu yazı, her ne kadar Mehmet yoldaş tarafından kaleme alınmamışsa da, GB'ye önderlik ettiği dönemde yazılması itibariyle O'nun da ürünü olarak değerlendirilmelidir. İdeolojik-politik önemi açısından yararlı olacağı düşüncesiyle yayınlıyoruz:

Kamp Faaliyetinin Genel Değerlendirmesi: Bıkmadan Öğrenelim, Usanmadan Öğretelim

İdeolojiler, devamlılık sağlamak veya karşıtı oldukları ideolojilere karşı koymak için siyaset üretmeye ihtiyaç duyarlar. İdeoloji ve siyaset birbirine bağlıdır, birbirleri için vardır. Her sınıf kendi ideolojisini ve devamında siyasetini yaratır. Yine her toplumsal sistemde, esasta bir gerici ideoloji ve siyaset ile bir ilerici ideoloji ve siyaset vardır.

Oluşan her sömürücü ve baskıcı ideoloji ve siyaset, kendini ölümsüz, varılmış nihai sonuç olarak ortaya koydu. Her ideoloji ve siyaset, tüm çelişmeleri çözdüğü propagandasıyla ayakta durmaya çalıştı ve nihayetinde bunu savunan ve propagandasını yapan ideolojiler gerçeklik karşısında yok olup gitti.

Bizim savunduğumuz ideoloji, çelişkilerin bitmez olduğu üzerine kuruludur. Bizce, çelişkiler dönüşürler ve her zaman daha üst bir nok-

taya varır, devam ederler. Siyasetimiz de buna göredir. Gerçekliği görmek, kavramak ve üst boyutta bir gerçekliğe dönüştürmek. İşte bizim görevimiz budur.

Bugün varolan gerçekliğimiz, on milyonlarca insanın sömürüldüğü, zulme uğradığı, çağın en geri koşullarında yaşanan bir gerçekliktir. Bu gerçekliğe karşı mücadele yürütmek ve bunu dönüştürmek, tüm devrimcilerin ve özellikle de komünistlerin görevidir. Sınıfsız ve sömürsüz bir toplum hedefleyen komünistlerin bu görevi yerine getirmesi zorunludur. Bunun için bir örgütlülüğe, bu örgütlülüğün güçlenmesi ve kitleyi kucaklaması, onlara önderlik edebilmesi için doğru bir siyasi hatta sahip olması gerekiyor. Siyasi hattı yetenekleriyle birleştirecek çok sayıda önder kadro olmaksızın bu mümkün değildir. Askeri, siyasi, kültürel çalışmalarda ve kitle çalışmalarında kendilerini yetkinleştiren kadrolar, siyasi çizginin, politikanın belirlenmesiyle beraber o siyasi çizginin hayat bulmasında belirleyici bir etken durumuna gelirler. Kadroların bu kadar önemli olduğunu görmek ve kabul etmek, önümüze şu görevi kaçınılmaz olarak koymayı gerektirir; **planlı bir şekilde çok sayıda kadro yetiştirmek.** Öncünün mücadelede temel görevlerinden biri de budur.

GB'mizin yetkinleşmesi, kitleselleşmesi, ideolojik-siyasi-örgütsel açıdan sağlamlaşması yani bolşevikleşmesi, örgüt içi siyasi eğitimin yetkinleşmesine, yaygınlaşmasına önemli ölçüde bağlıdır.

Görevlerimizden biri, ülke çapında kitlesel, ideolojik, siyasi ve örgütsel bakımdan tamamen sağlamlaşmış ve bolşevikleşmiş bir MLM gençlik örgütlülüğü yaratmakken, diğeri ve daha da önemlisi Parti'nin kadro ihtiyacını karşılamaktır. Partimizin yetkinleşmesi ve güçlenmesi GB'mizin kadro yetiştirmedeki gayretine ve yeteneğine önemli ölçüde bağlıdır. Herşeyden önce önemli olanın Partimizin gelişmesine katkıda bulunmak olduğunu unutmamalıyız. Bunun sonucunda önemli bir görevimizin Parti'ye kadro yetiştirmek olduğunu, tüm yoldaşların böylesi bir görevle karşı karşıya olduğunu kavramalıyız. Komünist gençlik örgütünün bir Parti okulu olduğunu, bu örgütlülük içinde bulunanların birer komünist adayı olduğunu net olarak

bilincimize kazımalıyız. Bu ikili görevi eş zamanlı olarak yerine getirmenin özellikle koşullarımızı da gözönüne aldığımızda ne kadar güç olduğu açıktır. Ancak komsomol bu iki görevi de eş zamanlı olarak yerine getirmekle yükümlüdür. Bu iki görev bir çelişki değildir. GB'yi bolşevikleştirmek (bunun için kadroya ihtiyaç vardır) görevi ile partiye kadro yetiştirmek görevi birbirine bağlı, biri olmazsa diğeri olmaz iki görevdir. Parti'ye kadro yetiştirmeyen bir komsomol hiçbir zaman bolşevik olma özelliği kazanamaz. Çünkü, bolşevik olmak devrime hizmet etmekle mümkündür. Partisiz bir komsomolun devrime hizmeti olanaksız, devrim amacı hayalden ibarettir. Aynı şekilde Parti'ye kadro yetiştirme görevini ancak bolşevikleşmiş bir komso-
mol yerine getirebilir. Görevlerimizi yerine getirmenin zorluğu açıktır. Her GB üyesi bu zorlu görevi görmeli ve kendini buna göre şekillendirmeli, beklentilerini buna göre belirlemelidir. Kısacası bolşevikleşmiş, bir GB yaratmak ve Parti'nin kadro ihtiyacını karşılamak her GB üyesinin önündeki kaçınılmaz görevdir.

Eğer, bahsettiğimiz tarzda bir örgütlülük yaratma görevini önümüze koymuşsak, buna uygun, bunu başarabilecek yetenekte kadrolar da yetiştirmek gerekiyor. Bunun için eğitim çalışmalarının özü ve biçimi üzerine kafa yormak ve inatla çalışmak gerekiyor. Kadro ihtiyacını karşılayacak olan yine kendi örgütlülüğümüz ve faaliyetimizdir. Sorunu bu bağlamda açmaya ve kamp faaliyetimizi bu yönüyle değerlendirmeye çalışacağız.

SBKP, ÇKP ve diğer birçok KP'ye bakıldığında bunların kadro yetiştirmeye çok büyük bir önem verdikleri görülür. Birçok parti okulu açılmış ve bu parti okulları askeri, siyasi, kültürel eğitimlerle bu alanlarda yetkinleşen komünistler yetiştirmek ve örgütlülüğün yetkinleşmesinde, gelişmesinde, kitleselleşmesinde bu kadrolar önemli rol oynamışlardır. Parti okulları kadro yetiştirmede çok geniş alanları ve çalışmaları içine alır. Olanak itibariyle geniş olanaklara sahiptir. Örneğin, askeri eğitim için, bu alanda uzmanlaşmış eleman, bu eğitimi almaya uygun mekan ve teçhizat vb. Bu okullarda yetişen kadrolar sadece bir alanda değil, birçok alanda gerekli eğitimi alırlar. Burada

hemen vurgulamak gerekir ki, bunlar saksıda çiçek yetiştirilir gibi değil, bizzat pratikte sınanarak gelişirler.

Parti okulu kuracak gücümüz şu an yok ama bunun zeminini hazırlayacak gücümüz ve azmimiz var, olmalı. Belki zor olacak ama, eğer daha olumlu bir çalışmaya girme isteğimiz varsa bunu yaratacak azme ve güce de sahip olmalıyız. O nedenle tüm olanaklarımızı değerlendirip, yapabileceklerimizi ortaya koyup, yeni yöntemler veya eksik bıraktığımız yönlerimizi belirlemeli, üstün bir çalışmaya girmeliyiz.

Örgütlülüğümüzün tepeden tırnağa bolşevikleşmesinin aracı MLM bilimini kavramış, bunu hayata geçirebilecek yeteneği kazanmış, cesur, fedakar kadrolardır. Örgütlülüğümüz belli bir güce ulaşmış bulunmaktadır. Ancak, bunu gerçek anlamda örgütsel bir güç haline getirecek ve geliştirecek mekanizmalar yeterince oluşturulamamış, var olanlar olgunlaşmamış durumdadır. Bunu sağlayacak kadro eksikliğimiz mevcuttur. Öncelikle bu mekanizmaları (komiteler, birimler, hücreler) asgari düzeyde oluşturmaları, var olanı olgunlaştırmalıyız. Yoğun pratik faaliyet içinde yukarıdan aşağı siyasi eğitimi düzenli yapmalı ve sıkıca denetlemeliyiz. Bu, önderliğin atması gereken ilk adımdır.

Bir ikinci olarak, geçmişten bu yana bilgi ve tecrübe aktarımı sağlayabilecek bir yayın faaliyeti oturtmalı, yapılacak özel çalışmalarla bazı meselelere ilişkin bültenler çıkarılmalı ve örgütün tartışmasını sağlamalıyız. Geçmişte yaşananları layıkıyla öğrenmek ve bilince çıkarmak, yaratıcı olmak, daha ileri düzeyde kavrayışa sahip olmak önemlidir. Bu işlevi gören yayın organlarımızı geçmişten bu yana araştırmak ve gelişimi buralardan incelemek faydalı olacaktır.

Üçüncü olarak, kitlemizde, düzenin yarattığı bir sorun olarak varolan okuma yazma konusundaki boşvermişliği, kendine güvensizliği ortadan kaldırmalıyız. Bu yanlışlara karşı her zaman savaşmalıyız. Bunun için yoldaşlara görevler vermeli ve yardımcı olmalıyız.

Örgüt içi yazışmada yoldaşlar konular hakkındaki fikirlerini yukarılara iletme cüretine sahip olabilmeli, çekinmemeli. Pratik faaliyetle-

rimize ilişkin eleştiriler, öneriler yapabilmeliyiz. Bunun yollarını açmalıyız ve netleştirmeliyiz vb.

Şu anki kadro ihtiyacını karşılayacak olan bizleriz. Çoğumuz bir eğitim sürecinden geçip, yeteneklerimizi açığa çıkarıp örgütlülüğün doğru bir hatta ilerlemesinde, kitleselleşmesinde, ideolojik, siyasi ve örgütsel açıdan sağlamlaşmasında belirleyici pozisyonlara gireceğiz. Sırtımızdaki bu yükün bilincinde olup fedakar bir ruhla, cesur ve kararlı davranmalıyız.

Eğitim çalışmalarının bir parçası ve siyasileşmenin bir aracı olarak 2 yıldır kamp faaliyeti yürütüyoruz. Yürütülen kamp faaliyetinin amacının ne olduğunu kavramak ve bu amaç doğrultusunda tüm yoldaşların kendilerini şekillendirmesini sağlayarak bu faaliyeti daha üst boyutta yürütmek için, önce bu amacı netleştirmek ve ardından kamp faaliyetlerimizi değerlendirmek gerekiyor.

Kamp faaliyetinin amacı

Kamp faaliyeti, siyasi eğitim çalışmasının bütünü değil, sadece bir parçasıdır. Bunu yanlış kavramak, yani kamp faaliyeti dışında kalan faaliyetleri ve zamanı siyasi eğitimin dışında görmek körlüktür ve siyasileşme ile yakından uzaktan ilgisi yoktur. Çünkü kamp faaliyetinin başlıca amaçlarından biri, insanlara siyasi çalışmada, incelemede, araştırmada bir yöntem sunmaktır. Eğer bu yöntem kavratılmaz veya kavranmazsa bu faaliyetin hiçbir değeri olmayacaktır. Zaten insanları siyasileştirmek 15 günün veya 1 ayın içinde mümkün olamaz. Kamp faaliyeti siyasileşmede bir adımdır ve önemli olan da bu adımın devamının getirilmesidir. Yoksa varmak istediğimiz noktaya varamaz, yelimizde sayar, hatta gerileriz.

Demek ki kamp faaliyetimizin birinci amacı, yoldaşlarımızı siyasete ilgili hale getirmek ve devamında kavranacak yöntemle çalışmalarımızda siyasi eğitimi süreklileştirmek. Bununla beraber öğretilerimizin temel bilgilerini yoldaşlara kavratmak ve böylece yoldaşlarımızın üzerinde yükseleceği bir temel bilgi birikimi sağlamak da bu amaçta dahildir. Böylece kamp sonrası çalışmalarda bireysel olsun, kolekt-

tif olsun yapılacak çalışmalar için bir zemin yaratmış olacaktır. Bu temel bilgiler; çelişki yasası, bilgi teorisi, parti öğretisi, komsomol ve görevleri vb. konularını içermelidir.

Bir diğer amacımız yoldaşların örgütlülüğü tanımalarını sağlamaktır. Örgütlülüğünü tanımayan örgüt üyesinin örgütlülüğe katkıda bulunması ve beklentilerini doğru olarak belirlemesi de mümkün değildir. Bunun için geçmiş faaliyet sürecinin toplu olarak değerlendirilmesi, yanlışların, eksiklerin belirlenmesi, doğruların ve gelişen yönlerin kavratılması gerekir. Kamp faaliyetinin ikinci amacı budur.

Üçüncü olarak önderliğin yapıyı daha iyi tanımasını sağlamak. Önderliğin, kamp faaliyetleriyle örgütlülüğü oluşturan üyelerini tanıması ve buna göre kendini şekillendirmesi, gelişimi de buna göre yakalaması daha olanaklıdır. Bu yüzden kamp faaliyetlerinde olabildiğince açık olmalı ve eksiklerimizi, doğru yanlış düşüncelerimizi saklama yerine bunları görüp aşma yoluna girmeliyiz. Önderlik de bunun sonucunda örgütlenmeye biçim verirken, politika sunarken ve siyasi eğitimi yönlendirirken bu noktalara ağırlık verecek ve tüm örgütlülük elbirliğiyle gelişmeye katkıda bulunacaktır.”

Mehmet yoldaş, 1995 yılının başlarında kendilerini “Devrimci Oluşum” olarak lanse eden, özünde ise sınıf mücadelesi iddiası olmayan, sınıf mücadelesine tamamen sırtını dönen, Parti’yi tümünden inkar eden ve Parti’den ayrılan kişilerden sonra, daha bir kararlı, GB’ye “PARTİMİZİN İÇİNDE BULUNDUĞU DURUM BİZE HANGİ GÖREVLERİ YÜKLÜYOR” perspektifli yazı ile Parti’nin yönelimi ve buna bağlı olarak GB’nin yönelimini sunmuştur. Yazıyı burada yayınlıyoruz.

Partimizin İçinde Bulunduğu Durum Bize Hangi Görevleri Yüklüyor

MLM’nin temel ilkelerinden biri “dünyayı değiştirmek için yorumlamak”tır. Bu ilkeyi iki yönden ele almalıyız; birincisi, her değiştirme çabasının mutlaka bir yoruma dayanmasının gerekliliğidir. İkincisi ise her yorumlamanın mutlaka değiştirmeye hizmet etmesi amacı gütmesi-

dir. Bu nedenlerle yapılması gereken, olmazsa olmaz olan, her zaman için “ne yapmalı” sorusuna yanıt vermeye yönelik bir yorumlama faaliyetidir. Bu soruyu esgeçen, yanıtını belirsiz bırakan hiçbir yorumlama faaliyetinin değeri yoktur. Ama bir yorumun değişime hizmet etmek amacını gütmesi, onun olumlu, sağlıklı bir değişime hizmet etmesine de tek başına yetmez. Bu yorumun doğru olması, nesnel gerçeklikle çakışması da zorunludur. Demek ki, MLM anlayışa göre, ne değiştirme amacı gütmeyen yorumlama anlamlıdır, ne de doğru yorumlara dayanmayan değiştirme çabası.

Bu genel belirlemeler her parça için ve doğallıkla Parti için de geçerlidir. Partimizin olumlu değişimler yaşamasını, ilerlemesini, gelişmesini istiyorsak hem durumumuzu doğru olarak yorumlamalıyız, hem de salt yorumlamakla yetinmemeli ilerlemesini, gelişmesini sağlayacak çabayı konumuna, sorumluluklarına, yeteneklerine paralel bir şekilde hepimiz tereddütsüzce göstermeliyiz.

Partimizin içinde bulunduğu durumu neden ve sonuçlarıyla çok geniş ele almak hem Parti tarihini, hem de birçok uluslararası ve yaşadığımız topraklara özgü olguları, sorunları ayrıntılarıyla irdelemeyi gerektirir ki, bu da hem yazımızın kapsamını, hem de KG'nin işlevini aşar. Bu nedenle yapmaya çalışacağımız kısa da olsa somut belirlemelerle Parti'nin içinde bulunduğu durumu ortaya koymak ve bu durumun bize yüklediği görevleri tespit etmeye çalışmaktır.

Partimizi ele alırken her olgu gibi onu da bütünlüklü olarak, olumlu ve olumsuz yönleriyle birlikte ele almalıyız. Tek yanlı, tek boyutlu hiçbir değerlendirme bizi doğru sonuçlara götüremez/götürmeyecektir.

Partimiz dünyayı yorumlamakta ve değiştirmekte tek yol gösterici olan, gücünü bilimselliğinden ve haklılığından alan MLM'yi ve MLM'nin yaşadığımız topraklardaki temsilcisi Kaypakkaya yoldaşın düşüncelerini rehber edinmiş, kurulduğu günden bu yana Halk Savaşı yolunda sebat etmiş, UKH içindeki saflaşmalarda akıma karşı göğüsgermesini bilmiş, doğruları savunmuş, faşist TC'nin her türden zoruna, iki askeri cunta dönemine direnmiş, en zor koşullarda dahi Parti içi de-

mokراسiyi işletmiş, Parti iradesi üzerinde şekillenen konferanslarıyla önderliklerini, politikalarını ve yönelimlerini belirlemiş bir KP'dir. Partimiz ideolojik-siyasi-örgütsel hattıyla devrimci safların en önündedir, en ileri mevzilerindedir. Tüm bunlar Partimizin yadsınamaz olumluluklarıdır.

Bu olumlulukların yanısıra, Partimiz ideolojik-siyasi çizgisini yeterince geliştirip güncelle birleştirmemiş, Halk Savaşı'nın stratejik savunma dönemindeki esas halkası olan gerilla savaşını yoğunlaştıramamış, yaygınlaştıramamış, sürekliliğini sağlayamamış, sınıf mücadelesinin diğerk alan ve biçimlerinde de benzer bir duruma düşmüş, sağlıklı bir örgütlenme modeli ve çalışma tarzını yeterince yaratamamış, birçok bölünmeler yaşamasına karşın bunların esasta ideolojik-siyasi hesaplaşma zemininde gelişmesi ne karşın ideolojik-siyasi kazanımları yetersiz kalmış, güç yitirmiş, Parti'nin sınıf mücadelesinde sürekli ve sağlıklı ilerleyen bir rotaya oturamamasının doğal ve kaçınılmaz sonucu olarak ideolojik hastalıklar Parti bünyesini etkilemiştir. Bunlar da Partimiz'in yadsınamaz olumsuzluklarıdır. Bunların sonucunda Partimiz sınıf mücadelesinde olması gereken yerin çok gerisinde kalmıştır.

Partimiz işte bu olumlulukların ve olumsuzlukların bütünüdür. Ve bütünlüklü bir bakışla, Partimizin bugünkü durumunun en doğru ifadesi, birçok ideolojik-siyasi-örgütsel eksiklikleri, yetmezlikleri, sorunları ve tüm bu eksiklik, yetmezlik ve sorunları aşacak potansiyeli taşır, içirir bir halde oluşudur.

Nedir bu potansiyel? Bu potansiyel ilk olarak; evrensel ve özgöl açıdan en ileriye temsil eden ideolojik-politik-örgütsel hattır. İkinci olarak, darbecilik ve tasfiyeciliğk tavrında somutlanan dogmatizmi ve subjektivizmi aşma, bunun da yanısıra ideolojik-siyasi mücadele yöntemlerine sarılma, sahip çıkma çabasıdır. Üçüncü olarak; inkarcılık ve sınıf mücadelesine sırtını dönmeye karşı tavrında somutlanan ideolojik-siyasi-örgütsel hattında inkarcı yaklaşımların reddi ve Parti örgütlenmesinde, sınıf mücadelesine müdahale ve önderlik etme çabasıdır. Partimizin sorunlarını aşma potansiyelinin bileşenleri esasta bunlardır. Ev-

rensel ve örgüt olarak en ileri ideolojik-politik-örgütsel hat, dogmatizmi, subjektivizmi aşma, ideolojik-siyasi mücadele yöntemlerine sarılma çabası, ideolojik-siyasi-örgütsel hattının inkarının reddi, parti örgütlenmesinde, sınıf mücadelelerine müdahale ve önderlik çabasında ısrar. Tüm bunlar sorunlarımızı aşmada yeterli bir potansiyele sahip olduğumuzu göstermiyor mu? Kuşkusuz ki gösteriyor.

Partimizin içinde bulunduğu durumu kısa ve genel olarak açıkladıktan sonra bu durumun bize yüklediği görevleri belirlemeye geçmeliyiz. Çünkü Partimizin gelişmesini, ilerlemesini sağlayacak potansiyeli taşıması bunu kendiliğinden ya da kolayca yapabileceği anlamına gelmez. Aksine bu potansiyeli doğru yöntemlerle, sabırlı ve ısrarlı bir tarzda kullanabilirsek ancak o zaman başarılı olabiliriz.

Önümüzdeki görev doğallıkla Partimizin olumluluklarına, sorunları aşma potansiyeline sahip çıkmak, bunları geliştirmeye çalışmak, olumsuzluklarına karşı ise mücadele etmektir. Ama salt bu düzeyde bir ifade ve kavrayış, sorunlarımızı çözmemize, önümüzü açmamıza yetmez, oldukça genel kalır. Bundan hareketle şuraya varırız, önümüzdeki temel görev Partimizin olumluluklarını, sorunları aşma potansiyelini nasıl koruyacağımız ve geliştireceğimizin, olumsuzluklarına karşı nasıl savaşa-acağımızın yolunu, yöntemini doğru olarak tespit etmektir.

Parti'nin birçok ideolojik-siyasi-örgütsel eksiklikleri, yetmezlikleri ve sorunları taşıması ve bunların çözümü için önüne OPK ve kongre sürecini koyması, Parti'nin sorunları aşmada esas kavrayacağı halkanın ideolojik-siyasi tartışma ve mücadele yoluyla, ideolojik-siyasi canlılığı ve üretimi sağlamak olduğunu bize göstermektedir. "Herşey yolunda" subjektivizmine düşmeden gerçeği tespit etmek sorunlarımızı çözmemizdeki birinci zorunlu adımdır. Gerek içinde bulunduğumuz süreç açısından gerekse de önümüzdeki süreç açısından bu durum geçerlidir.

Böylesi bir tespit GB'mize de kendi içinde ideolojik-siyasi canlılık ve üretimi sağlamak için ideolojik-siyasi tartışma ve mücadelenin araçlarını yaratma ve geliştirme görevlerini yükler. Bu araçların başlıcaları komite toplantıları, tartışma toplantıları ve örgüt içi yayındır. Tek

tek açarsak;

1- Tüm komiteler toplantılarının niteliğini yükseltmeli, günlük sorunlar içinde boğulmaktan kurtulmalı, genel ve özel ideolojik-siyasi-örgütsel sorunları ele almalı, tartışmalı ve bu konulara ilişkin kendi düzeylerine uygun üretimlerde bulunmaya çalışmalıdır. Toplantıların yerleri, zamanları ve gündemleri bunlara uygun olarak belirlenmelidir.

2- Komite toplantıları dışında genel ve özel ideolojik-siyasi-örgütsel sorunların tartışıldığı toplantılar mümkün olduğunca sık ve geniş olarak düzenlenmelidir.

3- Örgüt içi yayın organı düzenli çıkmalı, içeriği sürece uygun olmalı, her yoldaş katkı sunmaya çalışmalı, hızla ve yaygın bir şekilde dağıtılmalıdır. Bunların yanı sıra,

4- Parti üye, aday üye ve ileri sempatizanlarının Parti'yle bağlarını sıklaştırmak için Parti yayınları, raporları ve Parti içi yazıları bunlara hızlı ve yaygın bir şekilde ulaştırılmalıdır.

5. Yürütülen eğitim çalışmalarının içerikleri sürecin ihtiyaçlarına göre geliştirilmeli ve daha da nitelikli bir hale getirilmelidir.

GB'miz öznel ve nesnel birçok nedenlerden dolayı bugüne değin bu görevlerini yeterince yerine getiremedi. Ancak yönelimi olumludur. KG'nin gelişimi, tartışma toplantılarını düzenleme çabası bunun somut örnekleridir.

Burada vurgulanması gereken önemli bir nokta da, tüm bu çabaların en yüksek verimi, kazanımı elde etmek için tartışmaların ve çalışmaların merkezi olarak belirlenen süreci izlemesidir. Örneğin içinde bulunduğumuz süreçte yoğunlaşmamız gereken konular 2. OPK gündemidir. Eğer bu gündem üzerinde yoğunlaşmayı sağlayamazsak, diğer sorunlarımızı çözmemize zorunlu bir zemin olacak sonuçlara ulaşmamız mümkün olamaz.

GB'mize düşen bu görevler tek tek her yoldaşa da yeni görevler yüklüyor. Bunlar, bulunduğu hücre ve komitelerin yukarıda belirttiğimiz esaslarda çalışmasına katkıda bulunmak, yön vermek, kişisel olarak ideolojik-siyasi-örgütsel sorunlara kafa yormak, araştırmalar yap-

mak ve aynı zamanda da yeni basım-yayın-çoğaltım mekanizmalarını yaratmak, bulmak ve örgüte sunmak, yeni, sağlıklı toplantı yerleri bulmak ve örgüte sunmak vb.dir.

Yakalanması gereken temel halkanın ideolojik-siyasi üretimi ve canlılığı yaratmak olması, bunu tek başına yerine getirmenin ne yeterli olduğu anlamına gelir ne de mümkün olduğu. Yani bu görevin başarıyla yerine getirilebilmesi diğer bazı görevlerin gereğince yerine getirilmesine de bağlıdır. Bu nedenle diğer görevleri yerine getirmeden tek başına ideolojik-siyasi canlılığı, üretimi yaratma çabasının sonucu kaçınılmaz bir başarısızlıktır. Bu görevi yerine getirme isteğinin ne denli içten olduğunun bir göstergesi de diğer görevlerin yerine getirilmesinde gösterilen çabanın boyutudur. Nedir bu görevler? Bunlardan birincisi, örgütün sıkılaştırılmasıdır.

Örgütün sıkılaştırılması, işleyişin ve çalışma tarzının daha sıkı bir tarzda düzenlenmesidir. Birçok ideolojik-siyasi-örgütsel sorunun yaşandığı bir ortamda, ancak disiplinin yoğunlaştırılması ve her türden ideolojik zaafa karşı mücadelenin daha yoğun yürütülmesi ile ideolojik-siyasi gelişmenin önü açılabilir. İlerlemenin en önemli bileşenlerinden birisi ideolojik zaaflardan arınmadır. Bundan kopuk bir ideolojik-siyasi gelişim, ilerleme olamaz. Bu nedenlerle disiplinin gevşetilmesi, her türden ideolojik zaafa karşı mücadelenin savsaklanması ideolojik-siyasi gelişmeye, ilerlemeye sağlıklı bir zemin oluşturma şansını yok edeceği gibi, örgütü yok olma tehlikesiyle de karşı karşıya bırakacaktır. Sağ ve sol tasfiyenin açık bir hal aldığı, düşmanın yoğun baskısı altında olan, birçok ideolojik-siyasi-örgütsel sorunlarla boğuşan bir partide disiplinin, ideolojik zaafarla mücadelenin gevşemesi, savsaklanması o partinin ilaç diye zehir içmesi demektir, intiharı demektir. Hem çok yönlü, boyutlu sorunlardan, hem de bu sorunları aşmanın bir bileşeni olarak disiplini, işleyişi gevşetmekten söz etmek büyük bir tutarsızlıktır. Böylesi bir tutarsızlığın nedeni ya istenenin gerçekten sorunların aşılması değil “rahat” bir ortam olmasındandır ya da sorunların nasıl aşılabacağı zerrece kavranmamıştır.

Bu nedenle de GB'mizde bu süreçte disiplin daha da yoğunlaştırılmalı, her türden ideolojik zaafa yönelik mücadelede daha ısrarlı ve titiz olunmalıdır. Randevulara gelmekten askeri eylemlere değin görevlerin yerine getirilip getirilmediğı, nasıl getirildiğı tek tek ve ayrıntılı olarak sorgulanmalı ve denetlenmelidir. Her düzeyde önderlik denetimini örgüte daha sıkı olarak duyurmalı, her soruna hızla ve net bir şekilde müdahale etmelidir. Liberalizm, görev savsaklama, fedakarlıktan kaçınma, kendini koruma, tembellik gibi bu süreçte artma zemini olan ideolojik zaaflara karşı özellikle dikkatli olunmalıdır. Her yoldaş görevlerine daha sıkı sarılmalı, her türlü görevini var gücüyle yerine getirmeye çalışmalıdır. Zorlukların ancak daha çok çaba, emek, fedakarlık ve kararlılıkla aşılabileceğini herkes beynine kazımalı, buna uygun davranmalıdır.

Yaşanan sorunlar nedeniyle belli sarsılmaları, gerilemeleri yaşayanların/yaşayacak olanların olabileceğı anlaşılabilir olmasına karşın, bu ruh halini teorileştirmek, savunmak ve yaygınlaştırmaya çalışmak asla hoşgörülemez ve görülmeyecektir. Hata yapanlara kazanıcı, yoldaşça yaklaşmak nasıl zorunluysa, hatalarını teorileştirenlere, savunanlara ve yaymaya çalışanlara karşı da mücadelede kararlı olmak o derece zorunludur.

Bu süreçte yerine getirmemiz zorunlu olan bir diğer görev, sınıf mücadelesine müdahale ve önderlik etme çabalarının aksatılmaması, aksine Partimizin aldığı yoğunlaşma kararına uygun olarak her alanda somut olarak belirlenen/belirlenmesi gereken yerlerde bu çabalarımızın daha da artırılmasıdır. Sınıf mücadelesine müdahale ve önderlik etme çabası kitleleri örgütleme, harekete geçirme, düşmana karşı savaşma ve savaştırmayı içerir. Bunların nasıl geliştirileceğı başka yazıların konusudur. Bizim burada vurgulamak istediğimiz esas nokta bir süreçte bu türden görevlerimizi, yoğunlaşma politikasına uygun bu şekilde olmak koşuluyla, azaltma değil, ilerletme çabası içinde olmamız gerektiğidir.

Sınıf mücadelesiyle bağlarını gevşeten, kopartan bir partinin değil sorunlarını aşması, daha da gerilemesi kaçınılmazdır. KP'nin

kitlelerden öğrenmesini, kadrolarının yetkinleşmesini, örgütlenmesinin çelikleşmesini sağlayacak, yani onun ideolojik-politik-örgütsel gelişimine zemin olacak olan doğallıkla sınıf mücadelesidir. Sınıf mücadelesinin dışında, kitlelerden kopuk, saksıda kadro yetiştiren, düşmanla savaşmayan bir parti ideolojik-siyasi-örgütsel sorunlarını ancak daha da derinleştirir.

Bu nedenlerle GB'miz kitleleri örgütleme ve harekete geçirme, düşmana karşı savaşma ve savaştırma çabalarını, dört bir yana yumruk sallama hatasına düşmemeye de dikkat ederek, yoğunlaşma politikasına bağlı bir şekilde sürdürmelidir. Buna uygun bir şekilde bir komite, güçlerini kitlelerle bağımızın en yoğun, gelişmeye en açık alanlar üzerinde toplamalı, politika üretiminde, olanakların sunulmasında bu tür alanları öne almalı, kitlelerle bağımızın cılız, gelişmenin daha zor olduğu ve uzun süreceği alanlarla ilişkiler ise daha alt düzeyde, daha az çabayla yürütülmelidir. Tüm komiteler buna uygun bir yönelime girmelidirler.

Sonuç olarak toparlarsak Partimizin içinde bulunduğu durumun bize yüklediği görevler; ideolojik-siyasi üretimi, canlılığı yaratmayı esas halka alarak, bununla kopmaz bir şekilde örgütümüzü daha da sıkılaştırmak, sınıf mücadelesine müdahale ve önderlik çabamızı örgütsel yoğunlaşma politikasına uygun bir şekilde sürdürmektir. Ne dogmatizm ve subjektivizm, ne de inkarcılık ve sınıf mücadelesine sırtını dönmek... Ancak ve ancak saydığımız bu görevleri yerine getirmek Partimizin ideolojik-siyasi-örgütsel eksiklik, yetmezlik ve sorunlarını aşmasını, gelişmesini, ilerlemesini ve sınıf mücadelesinde olması gereken yere gelmesini sağlayabilir.”

Her komünistin-devrimcinin sahip olmak zorunda olduğu temel özellikler olan; ataklık, bilgililik, fedakarlık ve bunların Parti veya Partinin yan örgütleri içinde kazanılacağı, yani Parti'yle bütünleşmeksizin bu özelliklerin kazanılamayacağı üzerine Mehmet yoldaşın yazdığı yazıdaki anlayış, her süreçte komünist-devrimcilerin sahip olması gereken anlayış iken, olağanüstü dönemlerde (yıkım, darbe, bunalım) ve Yeniden İnşa sürecinde olmazsa olmaz derecede önem taşımaktadır:

Devrimin Atak, Bilgili ve Fedakar Kadroları Olalım!

Her An, Her Şey Devrim ve Parti İçin!

Sınıf mücadelesine katılmış her genç komünist, bu mücadelenin gerektirdiği temel özelliklere sahip olmak zorundadır. Eğer bu özellikler taşınmazsa yapılan işin adı ne olursa olsun kendisi devrimcilik, komünistlik olmaz ya da ciddi eksiklikler taşıyan, devrimi gerçekleştirmeye yetmeyen bir devrimcilik, komünistlik olur. Kimse Komünist Partisi'nin ve onun önderliğindeki yan örgütlerinin dışında kalarak sınıf mücadelesinin gerektirdiği temel özelliklere sahip olamaz. Aynı şekilde bu örgütlerin ne kadar içindeyse, yani örgütlü yaşamı ne kadar içselleştirebilmişse buna denk düşen bir biçimde bu özelliklere sahip olma şansını yakalayabilir. Bunlardan hareketle şuraya varırız: Sınıf mücadelesinde yetkinleşmenin, gelişmenin birinci ve üzerinden atlanılamaz koşulu Proletarya Parti'siyle bütünleşmek, Proletarya Partisi'yle özdeşleşmektir. Parti'yle bütünleşmek, özdeşleşmek demek Proletarya Partisi'nin her sorununu kendi sorunumuz, her faaliyetini kendi faaliyetimiz, her değerini kendi değerimiz bilmek, yaşamımızı Parti'yle, örgütlü yaşamla birleştirmektir. Bununla aynı anlama gelecek şekilde kendimizin her olanağı, zamanını, bilgisini Parti'ye adamaktır.

Kısacası Parti'yle yaşam dışında soluk almamak ve her alınan soluğu Parti için harcamaktır. Yaşamının bir bölümünde devrimcilik, komünistlik yapmak, geri kalanında düzenin koşulladığı ortamlarda devrimci, komünist olmayı bir yana bırakarak “yaşamak, sade yaşamak”, böylesi bir tavır “yosun solucan harcıdır” diyor Ahmed Arif. Yaşamın bir kısmını yosun, solucan olarak yaşayıp geri kalanında devrimcilik, komünistlik yapılamaz. Yapılmaya çalışılırsa olmaz mı? “Abdestsiz namazı ben kıldım oldu” demiş Bektaşî. Ama abdestsiz namazla sevap, tüm yaşama damgasını vurmayan devrimcilikle, komünistlikle devrim kazanılamaz. Sınıf mücadelesinin gerektirdiği temel özelliklere sahip olunamaz. Bu nedenlerle eksikliklerimizi, zaaflarımızı aşmak istiyorsak önce devrime ve Parti'ye sarılmamız gerekir. Hem bunu yapmayayım, hem de herşeyim dört dörtlük olsun düşüncesi ahmakça bir küçük burjuva mızmızlanmasıdır. Sınıf mücadelesinin gerektirdiği özellikler ko-

şullara paralel olarak sürekli değışirler. Ama yine de her devrimcide, komünistte her zaman olması gereken temel bazı özellikler vardır. Bunlar devrimciliğin, komünistliğin olmazsa olmazlarıdır: Atak olmak, bilgili olmak ve fedakar olmak. Bu yazıda esasta kendi özgölümüzden hareketle bu özellikleri açmaya, bunlara ulaşmak için yapmamız gerekenleri ortaya koymaya çalışacağız. Ama şunu da en başta anımsatarak: Sorunları ancak onları çözmek isteyenler -gerçekten çözmek isteyenler- çözebilir. Bunun ölçütü de gösterilen çabanın boyutudur.

Atak olmak: yaratın, belirleyin, dönüştürün, yönlendirin!

Devrim uygun nesnel koşullara müdahaleyle gerçekleşir. Ve nesnel koşullar ne kadar uygun olursa olsun gerekli müdahaleyi gerçekleştirmek oldukça zorlu bir çabayı gerektirir. KP'nin ve devrimin diğer aygıtlarının inşası, yetkinleştirilmesi, kitlelerin bilinçlendirilmesi ve örgütlenmesi, düşmanın zorunun altilmesi, tüm kurumların yıkılarak yerlerine yeni kurumların geçirilmesi. Bunlar kendi kendilerine olmazlar, kolayca da olmazlar. Devrim bir müdahale olayıdır en başta. Bu müdahale yıkmak ya da kurmak amaçlı olabilir. Ama devrimin her adımını mutlaka müdahaleyi gerektirir. Bu müdahaleyi yapacak olansa KP'dir, onun bireyleridir, bizleriz. Devrim için gerekli tüm müdahaleler belirli bir programa, çalışma tarzına ve eylem çizgisine uygun olarak gerçekleştirilir. Yani devrimin gerektirdiği müdahaleler gelişigüzel, birbirinden kopuk, hedefsiz vb. olamazlar. Örgütlü ve planlı müdahaleler gerekir.

Müdahale etmek; yaratmak, belirlemek, dönüştürmek ve yönlendirmektir. Bunların hepsi etkin olmayı, atak olmayı gerektirir. Duran, uyur-gezer ya da uyur-koşar olan, akli başında olmayan, akli işinde olmayan, emek harcamayan, ter dökmeyen bunları başaramaz. Devrim nasıl müdahaleye bağlıysa, devrimci olup olmamak da müdahaleci olup olmamaya bağlıdır. Devrimciliğin birinci temel bileşimi müdahaleciliktir; yaratıcılık, belirleyicilik, dönüştürücülük ve yönlendiriciliktir.

Bir nesnenin canlı olup olmadığı, yaşamsal işlevlerinin var olup ol-

madığı, sürüp sürmediği ile anlaşılır. Devrimcinin, komünistin varlığı da buna benzer bir şekilde, kendi niteliğine uygun işlevleri yerine getirip getirmediğine, yaşamdaki etkilerine bakılarak anlaşılır. Eğer bir devrimcinin, komünistin bulunduğu ortamda onun yarattığı, belirlediği, dönüştürdüğü ve yönlendirdiği eylemler, kurumlar, kitleler, politikalar yoksa, varlığı yokluğu çok farketmiyorsa orada devrimcilik, komünistlik de yoktur. Müdahalenin boyutu devrimciliğin, komünistliğin boyutunun şaşmaz göstergesidir.

Müdahale etmek, yani yaratmak, belirlemek, dönüştürmek ve yönlendirmek iradi çaba gerektirir. İradi çaba harcamak; hareket etmek, emek harcamak, kafa yormak demektir. Etkin özne olmak, kısacası atak olmak demektir. Yaşama karşı, düzene karşı, sürekli atak halinde olmayan, ona saldırmayan, saldırmak için donanmayan müdahale edemez. Atak olmak en özlü ifadesiyle enginleri fethetme ruhuna sahip olmaktır.

Etkin özne olmayı, yani atak olmayı gerçekte birbirinden kopartılamazsa da, daha kolay inceleyebilmek için iki bölüme ayırıp inceleyebiliriz: Zihinsel ataklık ve bedensel ataklık.

Zihinsel ataklık: Düşünün!

Zihinsel ataklık, en kısa ve yalın tanımıyla kafayı kullanmaktır, düşünmektir. Yorumlar, çıkarsamalar, yargılamalar, planlar yapmaktır. Her ne kadar “insanın en temel özelliği düşünmektir”, “insan düşünen hayvandır” denilmekte ve böylelikle de düşünmenin kolay, herkeste olan sıradan bir özellik olduğu vurgulanmaya çalışılmaktaysa da, çıkarlarını yığınların düşünmemesine dayandıranların egemen olduğu ve bu egemenliklerini binlerce yıldır sürdürdükleri dünyamızda ezilen yığınların gerçekte düşünmesinin önünün alınması için egemen azınlıkça binbir yol, yöntem kullanılmaktadır ve böylelikle de egemenlerin istediği doğrultuda düşünmeleri ya da en azından onlara karşı çıkacak bir düşünsel düzeye ulaşamamaları amaçlı bu çabalar büyük başarılar sağlamıştır. Bu gerçeklik ezilenlerin bilinçli kesimleri olmamıza rağmen büyük oranda bizim için de geçerlidir. Bir olguyu ele alıp her yö-

nüyle incelemek, bir süreci tüm bileşenleriyle değerlendirmek, bir eylemi her olasılığı hesaba katarak planlamak, bunları bir yana bırakalım herhangi bir konuda düşüncelerimizi derli toplu ifade edebilmek, egemenlerin kurdukları düzenin üzerimizdeki sonucu olarak hiç de kolay değildir. Her yoldaş salt kendini gözden geçirirse dahi bu gerçeği görebilir.

Oysa bizim devrim yapmak için yaşama müdahalede bulunmamız gerekmektedir. Bu müdahaleyi en doğru, en verimli ve en etkili bir şekilde yapmamızın yolu ise iradi çabamızın hedeflerini, yöntemlerini, biçimlerini belirlememizden geçmektedir. Peki bu belirlemeleri nasıl yapacağız? Düşünerek, yorumlar, çıkarsamalar, yargılamalar, planlar yaparak. Demek ki, müdahalenin ilk adımı düşünmektir, zihinsel olarak atak olmaktır.

Gerçekliğimizi ele alırsak bize damgasını vuranın zihinsel ataklık değil, zihinsel tembellik olduğunu görürüz. Biz unuturuz, karıştırırız, planlamayız, iki işi bir arada düşünemeyiz, olgulara çok yönlü yaklaşmayız, süreçleri tüm bileşenleriyle ele almayız, ya her şeyi aklarız ya her şeyi karalarız ya da net ayrışımalar yapmadan hem ak hem kara deriz... Böyle olmamız bir yönüyle doğaldır, çünkü belli bir toplumun ürünleriyiz. Böyle olmamız bir yönüyle de akıllamazdır. Çünkü biz devrimciyiz, komünistiz. Bu doğallıkla akıllamazlığın birlikteliği, bizim çelişkimizdir. Eğer çelişkinin doğurduğu hareket ileriye doğruysa, zihinsel tembellik geriliyor, zihinsel ataklık ilerliyorsa durum iyidir. Ama durumumuz esasta böyle değil. Birçok yoldaş zihinsel tembelliğinin, uyur-gezerliğinin, uyur-koşarlığının, düşünme, planlama özürlü olduğunun henüz farkında değil. Böyle olunca sorunun çözülmesi de mümkün olmaz, olmuyor.

Sürekli unutuyorsak, karıştırıyorsak, planlarımız yaşama uymuyorsa ya da daha kötüsü plan yapmıyorsak, karar alırken üzerinde çok düşünmüyorsak, hep aynı hataları yapıyorsak, ya hep ya hiç, ya da öyle de böyle de farketmez diye düşünüyorsak, bir taşla iki kuş vurmak bir yana, onlarca taş atıp sonunda da kendimizi vuruyorsak, güne “haydi Kerim, Allah Kerim” diye başlıyorsak, akşama kadar somut bir

sonuç almadan dolaşıyorsak, işlerimizi yumurta kapıya gelince yalap şalap yapıyorsak, kişilere göre değerlendirmelerde bulunuyorsak, “acaba”, “neden”, “niçin”, “nasıl”, “ne zaman”, “plan”, “sorgulama”, “denetim” sözcüklerini yolda görsek tanımayacak haldeyse, elimize kalem almıyorsak, aldığımızda da tekerlemeler yazıyorsak... Bunların gerisinde yatan bir neden var. Bunları sürekli yaşayıp, bunları yaşadığımızı da hemen unutarak bu sorunları çözemeyiz, çözemiyoruz da. Her yaşadığımızı sorgulamalı ve nedenlerini bulmalıyız. Belirtiler bunlarsa hastalığın adı zihinsel tembelliktir. Yaşananlar bunlarsa önce düşünmediğimizi, uyur-gezer ya da uyur-koşar olduğumuzu kabul etmeliyiz. Ki çözümün yarısını gerçekleştirmiş olalım. Düşünmeden, uyur-gezer ya da uyur-koşar devrimcilik, komünistlik olmayacağını kavramalıyız ki, sorunu çözüm yoluna girebilelim.

Düşünmeyi nasıl öğreneceğiz ve bu yeteneğimizi nasıl geliştireceğiz? Evet soru budur. Çünkü düşünmek, bizim anladığımız anlamda eleştirel, sorgulayıcı, planlayıcı, eyleme yönelik düşünmek, bir dünya görüşünün, MLM’nin bakış açısıyla, yöntemiyle düşündürmektir. Bu tür bir düşünme öğrenilecek, sürekli öğrenilecek ve geliştirilecek bir düşünme biçimidir.

Bu konuda;

Birinci olarak, yöneleceğimiz kaynak ustalardır, MLM’yi “dogma değil eylem klavuzu” olarak ele alıp onların yazdıklarını, düşünme yöntemlerini kavramaya çalışarak incelemektir. Lenin devleti, emperyalizmi, partiyi nasıl ele aldı? Hangi yöntemle düşündü, sonuçlara nasıl vardı? İşte ustaları bu gözle okumalıyız. Göreceğiz ki, onlar bir olguyu her yönüyle, koşulları içinde, iç ve dış ilişkileriyle, çelişkileriyle, gelişim süreciyle birlikte ele alarak ve hep devrim cephesinden yaklaşıp “Ne yapmalı?” sorusuna yanıt bulma çabasıyla düşündüler. İşte biz de böyle düşünmeliyiz. Bu yöntemi öğrenmek için salt ustalarla da yetinmemeli, çok zengin tarihsel ve güncel kaynaklardan yararlanmayı da bilmeliyiz. Önce olguları incelemek, sonra politikayı belirlemek yöntemini içselleştirmeliyiz.

İkinci olarak, her konuda mutlaka plan yaparak, plan yaparken her

ayrıntıyı, olasılığı hesaba katmayı, planlarımızı uygularken de yaratıcı ve esnek olmayı, birleştirmeyi sağlayarak düşünme yeteneğimizi geliştirebiliriz.

Üçüncü olarak, hatalarımızın, eksikliklerimizin, pratiklerimizdeki aksamalarımızın, yanlış politikalarımızın üzerinden atlamayarak, bunları yok saymayarak, tesadüflere, anlık, tekil “kaza”lara bağlamayarak tüm çıplaklığıyla masaya yatırıp sorgularsak, niye böyle oldu diye, kendimizi aklama mantığıyla değil, doğruları bulmak anlayışıyla sorunlara yaklaşırsak çok değerli dersler elde edebiliriz ve düşünme yeteneğimizi geliştirebiliriz.

Dördüncü olarak, kendimize yönelik eleştirilere kulaklarımızı tıkamayıp, kimden gelirse gelsin kendimizi denetleyip doğru eleştirilerden, bu en değerli yardımlardan yararlanarak eksiklerimizi görebilir ve nereelerde yanlış olduğumuzu, bunların nedenlerini görerek düşünme yeteneğimizi geliştirebiliriz.

Beşinci olarak, her sorunda mümkün olduğunca çok yoldaşın görüşlerini alarak, tartışarak kendi eksikliklerimizi görüp böylelikle de daha geniş bakış açıları kazanarak düşünme yeteneğimizi geliştirebiliriz.

Burada saydıklarımızı uygularsak ve bunları yeni yöntemlerle zenginleştirirsek düşünmeyi öğrenmek ve bu yeteneğimizi geliştirmek yolunda ilerlemeler sağlarız. Düzenin bize aştığı zihinsel tembelliği altedip ataklığa geçebiliriz, böylece de devrimin gereksinim duyduğu müdahalelerin zorunlu ilk aşamasını başarabiliriz.

Bedensel ataklık: Tuttuğunuzu koparın, olmayanı yaratın!

Bedensel ataklık; coşkulu, planlı ve verimli bir şekilde pratik görevlerimizi tam anlamıyla yerine getirmektir. Tuttuğunu koparmak, olmayanı yaratmak, planlananları tamamen ve hatta aşarak yaşama geçirmektir. Devrimin gerektirdiği müdahaleler, maddi yaşama etki eden girişimler pratik çabalarla mümkün olabilir. Bunun yolu da bedensel ataklıktan geçmektedir.

Hiçbir devrimci, komünist devrim için yapacağı bir görevi koşulları varken yapmamazlık edemez. Bu kendimize biçtiğimiz sıfatlarla çelişir.

Bunların etiketler, hem de sahte etiketler olduğunu gösterir. Devrim için harcanacak bir dakikayı devrim için harcamamak, o dakikayı karşı-devrim için harcamaktır. Devrimin gerektirdiği bir işi yapmamak karşı-devrime hizmettir. Bu nedenlerle devrimin gerektirdiği bedensel ataklıktan yan çizenler karşı-devrime kan taşımaktadırlar. Devrim için çalışmayan karşı-devrim için çalışıyordur. Bu gerçek apaçıktır.

Bizde birçok yoldaşın canla-başla, gece-gündüz koşturduğu bir gerçektir. Bu inkar edilemez bir olumluluktur. Bu çabaların sonuç alıcı olması, hatta daha az çabayla daha çok sonuç almanın yolunu açmaksa, esasta, yukarıda değindiğimiz zihinsel ataklık sorunuyla ilgilidir. Yine Komsomol'da görevlerini yerine getirmek için çaba harcamayan, emek vermeyen, ter dökmeyen, her işi kıyısından, köşesinden tutmaya çalışan, görüşmelerine sürekli geciken yoldaşlar da vardır. Koşulları uygun olduğu halde bir işe dahi girmeyen, sabah ezanını duymadan uyumayan, güzellik uykusunu almadan uyanmayan, gazete, dergi almak için yola gitmeye üşenip okumayan yoldaşlar da vardır. Böyle yoldaşlar tembel, asalak bir yaşamı sürdürmektedirler. Ve bu özelliklerini aşamayıp sürdürürlerse değil Komsomol'da barınmaları, kişisel yaşamlarını dahi kendi ayakları üzerinde sürdürmeleri mümkün olamaz.

Her zaman söyleriz, dünyayı değiştirmek için yola çıktık. Bu sözü düşünelim: Dünyayı değiştirmek; milyarlarca insan, binlerce yıllık karşı-devrimci düşünceler, düzenin binbir zor aygıtı... Dünyayı değiştirmenin bitmez-tükenmez bir enerji, boşa harcanmayan bir tek an ve oturmaksızın bir koşturmayla (ama bilinçli bir koşturmayla) yalnızca ve ancak bunlarla mümkün olacağı açıktır. Yan gelip yatarak, kaplumbağa hızıyla çalışarak, ağustos böceği gibi cır cır öterek devrim olmaz, böyle çalışmakla devrimci, komünist olunmaz. Bu tür yaşayanlar ancak ve ancak devrime, Parti'ye ayak bağı olur.

Bu nedenlerle bedensel ataklıktan yoksun yoldaşlar kendilerini mutlaka düzeltmek zorundadırlar. Bu düzeltmenin yolunun en esaslı açılışı, bu tür yoldaşlara karşı liberal tutumlar almaktan vazgeçerek hatalarının üzerine tereddütsüz bir şekilde gitmektir. Hiçbir hataya göz yumma-

mak, her hatayı eleştirmek, sorgulamak her yoldaşın temel görevlerinden biridir. Bunun aksi davranışlar ilk olarak Parti'ye, ikinci olarak da hata yapan yoldaşlara zarar vermektir. Hata yapan yoldaşları eleştirirken hatalarını tüm çıplaklığıyla göstererek kavratmaya çalışmalıyız. Yoldaşlara hatalarını gösterirken her zaman onları kazanmak, ilerletmek amacıyla hareket etmeliyiz, yöntemimizi buna uygun belirlemeliyiz. Aynı zamanda hatalı yoldaşları eleştirmeyi salt birkaç yoldaşa bırakmamalı, uygun yer ve zamanlarda hepimiz böyle yoldaşları eleştirmeliyiz ki, yoldaşlar gerçekliklerini daha iyi kavrayabilsinler.

Hatalarında ısrar eden, tekrarlayan yoldaşlara karşı örgütsel tedbirler almak da bir yöntemdir ve gerektiğinde tereddütsüzce bu yönetime başvurulmalıdır.

Bilgili olmak: Cahil komünistlik olmaz!

Bir önceki bölümde de anmıştık bu sözü: Dünyayı değiştireceğiz. Değiştirmek ilk olarak değiştirilecek olanın tanınmasıyla, sonrasında onun nasıl değiştirileceğinin ve yerine neyin konulacağını belirlenmesiyle mümkündür. Bunların tümünü bilmeliyiz ki, değişimi, devrimi gerçekleştirebilelim. Ve bu bilgiler ne denli geniş, derin ve yaygın ise değişim, devrim de o denli yakınlaşır, kolaylaşır. Bilmeden devrim yapılmaz, yapılanlar devrime hizmet etmez. Devrim için gereken bilgileri yalnızca belirli kişilerin, komitelerin bilmesi de olmaz. Çünkü ne tüm bilgileri belirli kişilerin, komitelerin bilmesi mümkündür, ne de salt üstlerden gelecek bilgilerle, yönlendirmelerle yetinerek doğru bir faaliyet yürütmek. En küçük biriminde dahi yaşam çok zengindir, çok yönlüdür ve sürekli değişmektedir. Bu nedenle bilmek gerekliliği bitmez ve herkesin mümkün olduğunca çok bilgiye sahip olması gerekir.

Bizde bilmek gerektiği tekerlemesini hemen herkes söylüyor. Özellikle bir hata, bir aksaklık olduğunda topu hemen bilgisizliğimize atıyoruz. “Bilmiyorduk ki, öğretilmemiştik ki.” Ama sıra bilmek için çaba harcamaya gelince gerekeni yapmıyoruz. İstiyoruz ki hem herşeyi bilelim, hem de hiç çaba harcamayalım, bilgileri birileri kafamıza yerleştirsinsin. Ama bu imkansızdır. **Emek olmadan yemek olmaz, çaba har-**

camadan bilgili olunmaz.

Bilgili olmayı engelleyen bir diğ er neden de çok Şey bilindiğı, hatta her Şeyin bilindiğı d    ncesidir. Bunu belki kimse ifade etmiyor ama yaşananlar bilinç altında bu tür d    nceleri olan yoldaşların hiç de az olmadığını gösteriyor. Bazı yoldaşlara ne zaman “Şu yazıyı, kitabı okudun mu” diye sorsak yanıtları her zaman, “bilinen Şeyler, aynı Şeyler” oluyor. Bu da bir tekerlemedir. Binbir tonu olan yeşil, ancak bu tonları bilmeyenler için hep aynı yeŐildir. Dışarıdan, yüzeysel bakan biri için milyarlarca Çinli hep birbirine benzer. Eğ er bilgimiz salt “devrim iyidir, hoŐtur, çalıŐalım, edelim”le sınırlıysa ve bu bize yetiyorsa elbette her yazı, kitap bize aynı gelir. Çünkü tüm yazılarda, kitaplarda bunlar vardır, ama bunlarla ilgili sayısız sorun, ayrıntı da vardır. Ve **bilgi bu ayrıntılarda gizlidir**. Herkes okyanustan kovası kadar su alır. Kovasını b y tmeyenin aldığı su hep aynıdır. Ona göre okyanus da o kadardır. Ve hiç deđiŐmez. Elbette hep aynı Şeylerin olduğu, tekerlemelerle dolu yazılar da vardır. Ama gerçekte böyle olup olmadığını anlamak öyle kolay değildir. İçinde iki sözcükte bir “yeni, değişik” sözcükleri geçen yazı da tekerleme olabilir, “ ok bilinen” bir konuya değinen bir yazıda ise yepyeni yönler, bilgiler olabilir. Özellikle genç komünistlerin, öğrenecek çok Şeyi olanların hiçbir bilgiyi ellerinin tersiyle itmeye hakları yoktur, hemen her Şey onlar için yenidir.

Bilgili olmamız için **ilk olarak** neleri bilmemiz gerektiğini ve bunların öncelik-sonralık sıralarını doğru bir Şekilde kavramalıyız. Her Şeyi birden öğrenmeye çalışmak ya da kendi somutumuzda daha öncelik taŐıyanları belirlememek bilgili olma çabamızı sakatlayacak girişimlerdir. Öncelikli bilmemiz gerekenler yaşadığımız, deđiŐtireceđimiz toplumun, çalıştığımız alanın yapısı, özellikleridir. MLM’nin üç temel bileŐenini (ekonomi-politik, felsefe ve bilimsel sosyalizm) asgari olarak kavramak, bunu sürekli ilerletmek de aynı Şekilde zorunludur. Örgütün yapısı, işleyişi ve tarihi de mutlaka bilinmelidir. Bunların içinde sınıf mücadelesinde kendini en acil olarak dayatan  ne alınarak üzerinde yođunlaŐılmalıdır. Ama salt bunları bilmek de yetmez. Sınıf mücadelesinin gerektirdiği daha birçok özelliğe sahip olmamız da gerekmektedir.

dir. Askeri bilgiler, şoförlük, elektronik, ilk yardım, daktilo, bilgisayar, basım teknikleri, kimlik yapımı vb. vb. bilgilerinden mümkün olduğunca çoğunu her yoldaş yeteneklerini de zorlayarak öğrenmeye çalışmalıdır.

Bilgili olmak için **ikinci adım**, nasıl öğrenileceği sorusunu doğru şekilde çözmektir. Elbette ki, örgütlü bir bireyin bilgilere kavuşmasına örgüt yön verir, denetler. Öğrenme olanaklarını esasta örgüt yaratır. Ama örgüt soyut, dışımızdaki bir olgu da değildir. Komsomol hepimizin toplamıdır. Komsomol şunu yapsın, bunu yapsın demek, hepimiz yapacağız demektir. Elbette ki herkes yeteneğine ve konumuna göre yapacaktır. Ama herkes üzerine düşeni, yapabileceğini mutlaka ve mutlaka sonuna kadar yapacaktır ki hedefleri gerçekleştirebilelim. Bu nedenle örgütümüzün bütünü, tüm komitelerimiz, hücrelerimiz yoldaşların bilgili hale getirilmesi için çaba harcamalıdır. Bugüne değin bu yönde bazı adımlar atıldı, ama yeterli değil. Kendiliğindencilik, kadro azlığı, olanaksızlıklar, Parti'nin ve faaliyetin ihtiyaçlarının yetersizliğinin başlıca nedenleridir. Ki bunların bir bölümü nesneldir. Ancak yukarıda değindiğimiz bilgilerin edinilmesi için gerek genel, gerekse de tek tek parçalarda daha planlı çabalar harcamamız gerekmektedir. Her komite, hücre üstün yönlendirmesi ve denetimi içinde düzenli eğitim çalışmaları yürütmelidir. Bilgi, inceleme-araştırma yapılarak kazanılır. İnceleme-araştırma ise okuyarak, pratikleri değerlendirerek, tartışarak, gözlemler, deneyler yaparak, kitlelere başvurarak ... yapılır. Bu nedenle eğitim çalışmaları ile okuma grubu çalışmaları eşitlenmemelidir. En büyük öğretmenler faaliyet ve kitlelerdir. Eğitim çalışmalarında bunlardan öğrenmeyi esas almalıyız, kitaplardaki bilgileri buralardan elde ettiğimiz bilgilerle bütünleştirmeliyiz.

Teknik bilgilerin öğretilmesi için de daha planlı bir çalışmanın içinde olmamız gerekmektedir. Bu tür bilgilere sahip olan yoldaşlar belirlenmeli, bunlar aracılığıyla bu tür bilgiler yaygınlaştırılmalıdır.

Bu saydıklarımızın yanı sıra her yoldaşın bilgi edinme yönünde kişisel olarak da yoğun bir çabanın içinde olması gerekmektedir. Örgütün sunduğu bilgileri öğrenmek, alabileceğinin en çoğunu almak mut-

lak bir zorunlulukken, bireysel çabaların harcanması da zorunluluktur. Düzenli gazete, dergi takip etmek, dünyanın, Türkiye'nin, yaşadığımız, faaliyet yürüttüğümüz alanların gündeminden haberdar olmak ve bunlar üzerinde kafa yormak, çeşitli konularda kitaplar okumak, yoldaşlarla tartışmak, çeşitli teknik bilgileri örgüt dışı olanaklardan öğrenmeye ve bunları örgüt içinde yaygınlaştırmaya çalışmak, bu olanakların bulunmasında yaratıcı ve ısrarlı olmak ... tüm bunlar her yoldaşın görevleri arasındadır.

Bilgili olmanın bir yönü de sanatsal bilgilere sahip olmaktır. Sanat ufkumuzu genişletir, bizi besler, duygularımız, düşüncelerimizi yetkinleştirir, belirginleştirir. Sanata ilgisiz, duyarsız devrimcilik, komünistlik olmaz, çünkü devrimci, komünist en yoğun, en derin duyguları, düşünceleri yaşayan kişidir. Sanat da bu duyguların, düşüncelerin en güzel ifadeleridir. Nazım Hikmet'i okumadan Türkiye'de devrimcilik yapmaya çalışmak eksikliklerdir. Ahmed Arif, Aziz Nesin, Yaşar Kemal bilinmeden de. Brecht'i okumadan diyalektiği tam kavrayamayız. Dünyayı, Türkiye'yi, devrimleri anlatan romanları okumadan bunları tam anlatamayız. Müzik, sinema, tiyatro... bunlar için de aynı doğrular geçerlidir. Bu nedenle tüm yoldaşlar sanatla ilgilenmelidir. Zaman yok, para yok denebilir. Doğrudur da. Ama edebiyatla ilgilenmek, okumak çok para istemez. Kitaplara birçok yoldan ulaşılabilir, bu bile bize birçok şey katacaktır.

Fedakar olmak: Karşı-devrimi devrime feda edin!

Devrimciliğe, komünistliğe soyunmak sayısız zorluğa, acıya göğüs germeyi, birçok "rahatlığı", "kolaylığı" terketmeyi gerektirir. Dünyadaki tüm zulmü, zorlukları, acıları ortadan kaldırmanın yolu onları altetmekten geçiyor. Onları altetmenin yolu ise onları yaşamaktan. Turgut Uyar'ın ifadesiyle "ne kadar acı geçmişse dünyadan, ne kadar hüznü geçmişse, hepsini yaşayacağız bir bir dünyada". Ancak böylesi bir yaşam bizi özgürlükler dünyasına götürebilir, ancak tüm zorlukları altederek zafere ulaşabiliriz. Zorluklardan kaçılarak devrim yapılamaz.

Devrim canla, kanla, terle olur. Uluslararası Komünist Hareket'in, Proletarya Partisi'nin, Türkiye Devrimci Hareketi'nin tarihi bize bu konuda ilham verecek örneklerle doludur. Ve bugün sahip olduğumuz maddi, manevi tüm değerler yoldaşların, devrimcilerin sınırsız, hesapsız fedakarlıklarının sonucudur.

Devrimcilik, komünistlik devrimden başka kişisel hiçbir hesabı, beklentisi olmamaktır. Gerekğinde devrim için herşeyden vazgeçebilmek demektir. Gerekğinde devrim için vazgeçilmeyecek herşey zafımızdır, bizi karşı-devrime bağlayan bağlardır. Hiçbir şey devrimci mücadelenin bize verdiği özgürleşmeyi, insanlaşmayı bize sağlayamaz. Onunla çelişen herşey bizi köleleştirir, insan-dışılaştırır. Bu anlamda devrim için yapılan fedakarlıklar bir lütuf değildir, karşı-devrimin devrime feda edilmesidir, özgürleşmenin, insanlaşmanın adımlarıdır.

Bir devrimcinin, komünistin kendisine örnek alacağı kişiler Ahmet, Mehmet, Ayşe, Fatma değildir. "O yapmıyor, ben de yapmam" diyemeyiz. Sınıf mücadelesine herkes birey olarak katılır ve hedeflerimize uygun olarak şekillenmeyi önüne hedef olarak koyar, koymalıdır. Eğer illa birilerini ölçüt alacaksak olumlu yığınla örnek var, kendimize bunları örnek almalıyız.

Devrimin kolay olmadığını, devrimciliğin bedellerinin olduğunu herkes biliyor. Ülkemizde, dünyada yaşananlar bunu bize tekrar tekrar gösteriyor. Devrim kendisinin önünde engel olan ne varsa onu kesip atmamızı ister. Sınıf mücadelesinde durmaksızın emek harcamak, tehlikelere atılmak, aileyi, sevgiliyi bir kenara koymak, işkencelere, yıllarca zindanlara dayanmak, aç kalmak, açıkta kalmak, dağları mesken tutmak ve canını vermek kaçınılmazdır, zorunludur. Bir devrimci, komünist kendini bunlara göre hazırlamalı, şekillendirmeli ve yetkinleştirmelidir. Devrimin, Parti'nin ihtiyaçlarının yerine getirilmesine engel olan ne varsa tereddütsüzce aşılmalıdır. Devrimciler de devrime engel olurlarsa devrim hayal olur.

Komsomol'un şu anki pratiğinin çok üst düzeyde fedakarlıkları birçok yoldaştan beklediğini söyleyemeyiz. Yani şu anda çok fedakarlık

yapıyoruz düşüncesi koca bir yanılsamadır. Buna rağmen yine de gerekli fedakarlıklar dahi yeterince gösterilmemektedir. Devrim mücadelesi soyut bir kavram değildir, tüm görevlerimizin toplamıdır. Tek bir görevi dahi yapmamak, aksatmak, geciktirmek devrime zarardır. Aile, okul, sevgili, “rahat yaşam”, yan gelip yatmak, gevezelik bir görevi yapmaya tercih ediliyorsa devrimcilikten söz etmek kandırmacadır.

Partimizin yaşadığı olumsuzluklar bazı yoldaşlarca fedakarlık göstermemelerinin gerekçesi olarak gösterilmektedir. Ama bu tamamen yanlıştır. Eğer devrimciysek, komünistsek asıl zor günlerde daha çok fedakarlık göstermeliyiz. “Dost-düşman zor günde belli olur” der halkımız. Eğer Parti’nin, devrimin gerçek dostları, neferleriysen zor günlerde görevlere daha sıkı sarılmalı, daha fedakar olmalıyız. Eğer bunu yapmıyorsak, bunu açıkyüreklilikle kabul etmeli ve aşmaya çalışmalıyız. Kimse kusursuz, hatasız olamaz. Sınıf mücadelesinde tökezlemek, düşmek doğaldır. Doğal olmayan gerçek nedenlere gözlerimizi kapamak, mazeretler aramaktır. Böylesi tavırlar toparlanmayı, tekrar ayağa doğrulmayı da imkansızlaştırır. Oysa gerçekliliğimizi apaçık ortaya koyarsak daha güçlü bir şekilde sınıf mücadelesine sarılmanın yolunu açmış oluruz.

Yoldaşlar;

Önümüzde birçok görev var. Ama hepsini yerine getirebiliriz. Israrlı, kararlı ve yaratıcı bir çalışmayla birbirimize sımsıkı kenetlenerek ve hatalarımızın üzerine amansızca giderek bunu başarabiliriz. Bunları yaparken aklımızdan çıkarmamamız gereken hedefimiz devrimin yılmaz kadroları olmaktır. Devrimin kadrosu olmak sınıf mücadelesinin hangi alanında, Proletarya Partisi’nin hangi komitesinde olursak olalım, devrime yapabileceğimiz katkıları tüm benliğimizle sunmak ve bunları sürekli geliştirmektir. Bunu gerçekleştiren örgütün en alt biriminde de olsa devrimin kadrosudur, bunu gerçekleştirmeyen örgütün tepesinde de olsa devrimin kadrosu değildir. Bu yazıda devrimin kadrosu olabilmek için gerekli temel özellikleri ortaya koymaya çalıştık. Tüm faaliyetimizde bu temel özellikleri edinmek, geliştirmek ve yaygınlaştırmak için canla başla çalışmalıyız. Kendimize biçtiğimiz, he-

deflediğimiz sıfatlara layık olmamızın yolu buradan geçmektedir. Devrimin kadroları olmak için; atak olun, bilinçli olun, fedakar olun!”

Önder Mehmet yoldaşın ablası; “Babam yeni bir şey alınca hep kı-zardı. Mesela renkli televizyon almak istemişti babam, o istememişti, biz de istemedik. Babama ‘Sen emekçi bir insansın, ne gerek var’ de-yip karşı çıkmıştı. ‘Biz hep babam yeni bir şeyler alınca karşı çıkardık. Biz siyah beyazla da idare ederiz’ diye babama söylerdik. Onlar (Ali ve Mehmet) zenginlerin içinde okudular, ama hiç de özenmezlerdi. Zenginlerin içinde olmasına rağmen aşırı hiçbir istekleri olmazdı. Aşı-ryı bırak, normal isteklerini, temel ihtiyaçlarını bile aldırtmaya çeki-nirlerdi. Her şeyleriyle çok doğallardı” diye anlatıyor. O, mensubu ol-duğu işçi bir ailenin sınıf yapısı, ailenin yetiştirmesi ve kişilik özellik-lerinden dolayı, daha mücadeleye atılmadan önce emeğin değerini bili-yordu. Sınıf mücadelesi içinde, bu kendiliğinden özelliğine bilimsel bir nitelik kazandırdı. Siyasal mücadelesi boyunca, olanak olmasına rağ-men, hiçbir zaman rahat yaşamayı istemek gibi bir zaafı olmadı. Parti’nin tek kuruşunu gereksiz değil, en temel ihtiyaçları için bile harcama-maya büyük özen gösterirdi. Parti parasının, malzemelerinin halkın emeği, malı olduğu ve yoldaşlarının alınteri ve kanı canı ile yaratıldığı bilinci hiç kararmadı. Bu konuda da çok titiz davrandı, davranılmasını istedi. “Geçinmeci kitle çizgisi”ne düşmandı. Bu anlayışın değil yeni değerler, olanaklar yaratmak, varolanı koruyamayacağını biliyordu. Nasıl ki, Parti’nin ideolojik-siyasi hattına her dönem sahip çıktıysa, yi-ne her dönem onun devamı olan, kaynağını oradan alan, “Parti’nin her türlü malzemesinin gözbebeği gibi korunması” gerektiği anlayışına da sahip çıktı.

Birçok ilkenin, anlayışın dejenere olduğu dönemde, geçinmeci kitle çizgisine sahip ve Parti mazlemelerini çarçur eden anlayışlara karşı “Her Yoldaş, Parti’nin Her Türlü Malzemesini Gözbebeği Gibi Korun-malıdır” başlıklı yazıdaki anlayışa önderlik etti. Yazı **Mehmet Demir-dağ yoldaş tarafından kaleme alınmamış da olsa**, yararlı olacağı dü-şüncesiyle kısaltarak yayınlıyoruz.

Her Yoldaş Parti'nin Her Türlü Malzemesini Gözbebeği Gibi Korumalıdır

Hedefi iktidar olan bir güç, elindeki tüm olanakları çok iyi kullanabilme yeteneğine sahip olmalıdır. İktidarı almak zordur ve zaman ister. Bu zorluğu alt etmek olanaklarımızı en yaratıcı biçimde kullanmakla mümkün olacaktır. İktidarı alma mücadelemizde halkla bütünleşmek ve mücadeleyi halka mal etmek “olmazsa olmaz” kuraldır. Halka dayanan bir gücün de bu mücadele içinde kullanacağı olanaklar en yoğun biçimde halkın elindedir. Bu olanaklar halkımızın yıllar boyu harcadığı emektir, akıttığı alınteridir. Mücadelemiz boyunca (bu mücadele sadece bu faşist düzeni yıkmakla sınırlı değildir, altınçağ mücadelesidir ve o zamana değin sürecektir) kullanacağımız herşeyi kazanmak kadar korumak ve kullanmak da önemlidir. Bu konudaki anlayışımızı, kavrayışımızı vurgulamak amacıyla bu yazıyı kaleme alma gereği duyduk.

Partimizin iğneden ipliğe her değeri, ilk olarak halkın emeğidir, alınteridir. Buna daha fazla değer katan ise şehit düşmüş veya hala mücadele içinde bulunan yoldaşlarımızın kendini feda ruhuyla yaptıkları çalışmadır. Elimizdeki her malzemedede, her olanakta harcanmış bir emek, akıtılmış kan, çekilmiş acı ve büyük bir coşku ile kendini feda ruhu vardır. Devrim için kullanacağımız her malzemenin ve olanağın, devrim yolunda bir milim de olsa ilerlemek olduğunu, sömürücü, kan emici bu saltanat düzeninin yıkılmasını bir saniye daha yakınlaştıracığını bilerek bu malzemeleri ve olanakları gözbebeğimiz gibi koruyalım, geliştirelim. Kompradorların, toprak ağalarının önderliği altına girmiş de olsa, Türkiye'nin Kurtuluş Savaşı'nda, halkın emperyalizme karşı sürdürdüğü mücadele esnasında, bir ananın kağnıda taşınan mermilerin üzerine bebeğinin örtüsünü atarak, kar yağarken mermileri korumaya çalışması, bağımsızlığın elde edilmesinde merminin ana için taşıdığı önemi göstermek açısından öğreticidir. Ana, bebeğin olası ölme riskini, savaşta düşmana bir darbe daha vurabilecek mermiden daha önemsiz görüyor. Çünkü biliyor ki, mermi bir adım daha demektir ve yine biliyor ki, bebeğinin yaşamı bağımsızlıktan daha değerli değildir.

Bizim de anlayışımız budur, malzemelerimize verdiğimiz değer budur, Parti malzemeleri karşısında kendimize vereceğimiz değer ise ananın bebeğe verdiği değerdir. Partimizin malzemelerine değer katan iki yönü, yani o **değerlere verilen emek ve devrim için taşıdığı önemi** bilincimize kazıyalım. En ufak bir ihmalkarlığın dahi kabullenemez olduğuna kavrayalım.

Daha iyi kavramak için olumsuz iki örneğe atıfta bulunmak ve yapılması gerekenleri belirtmek yararlı olacaktır.

Bir yerden başka bir yere taşınması gereken örgütsel malzemeler için birkaç yoldaş görevlendirildi. Durum yoldaşlara anlatıldı. Taşınma yöntemi üzerine olasılıklar konuşuldu. Yoldaşlar durumu kavradıklarını belirtip, hatta bunun için kalındığını, kısa bir süre içinde bu işin bitirilmesi gerektiğini ifade ettiler. Böylece en kısa ve uygun zamanı seçmeye giriştiler.

Böyle bir durumda yapmamız gerekenler:

- 1- Eşyaların miktarı taşıyacaklar tarafından net olarak bilinmeli.
- 2- Eşyaların bulunduğu yerin ne kadar güvenli olduğu, yapılacak kontrollerle sağlanmalı. (Bunun için birçok yöntem bulunabilir.)
- 3- Eşyaların alınabileceği en uygun zaman tespit edilmeli.
- 4- Eşyaların taşınma esnasında dikkat çekmemesi için kamufle edilmesine önem verilmeli.
- 5- Taşıyıcıların da kendilerini kamufle etmelerine önem verilmeli.
- 6- Özellikle taşıma işini yapacak yoldaşlara yapılan işin önemi çok iyi kavratılmalı, malzemeler ne olursa olsun korumamız gerektiği kavratılmalı.
- 7- Malzemelerin taşınacağı güzergahın önceden iyice kontrol edilmesine dikkat edilmeli.
- 8- Malzemelerin götürüleceği yer önceden kontrol edilmeli ve orası için de uygun zaman seçilmeli.
- 9- Olabilecek olumsuzluklar hesaplanmalı ve tedbirler alınmalı.

Bu noktalarda dikkatli davranırsak ve hiçbirinde işi olurlarına bırakmazsak başarısız kalmamız çok küçük bir olasılık haline gelir. Görevi-

mizi layıkıyla yerine getirmiş oluruz böylece.

Yoldaşların bu 9 noktada ne kadar dikkatli davrandıklarını olayı anlatarak inceleyelim:

Eşyaların miktarı, bizim kaç seferde ve ne kadar zamanda işi bitireceğimizi belirler. Bu nedenle önemlidir. Bir ikinci nokta ise eşyaların ne olduğu ve taşımada nelere öncelik verileceğidir.

Yoldaşlar özellikle ikinci noktada hatalı davranmışlardır. Taşınacak malzemenin ne olduğunu bilerek, nelere öncelik vermemiz gerektiğini saptayarak, taşımayı belli bir sırayla organize etmek en doğru olanıdır. Yoldaşlar ilk taşımada esasen “kendini koruma anlayışı” yüzünden “kaptırdıkları” malzemenin neler olduğunu bilmiyorlar. Bu daha sonra saptanabildi. Bu da gösteriyor ki, birinci kurala tam olarak uyulmaması durumunda hangi malzemelerin düşmanın eline geçtiğini ilk anda bilemeyeceğiz, bu da bizim için iyi değildir. Çıkarmamız gereken birinci ders budur.

Eşyaların bulunduğu yerin kontrol edilmesi malzemeleri alış tarzımızın nasıl olması gerektiğine karar vermemiz için önemlidir. Aynı zamanda hangi saatlerde alabileceğimizi de saptamamızı sağlayacaktır. Bu konuda herhangi bir sorun çıkmamışsa da gereken önemin verilmediği söylenebilir. Malzemeler alınırken ve taşınırken yaşanan heyecan yoldaşların birçok konuda (yerin güvenliği konusu da dahil) emin olmadıklarını gösteriyor. Yani her an “birşey olacak” endişesi yaşanıyor. Zaten bu endişe malzemeleri değil, kendimizi düşünmemizi getirmiş ve malzemeler gözden çıkarılmıştır. Eğer emin değilsek, kuşkulandığımız birçok şey varsa, farklı yöntemlere başvurmak doğru olacaktır. Ki kafa yorulduğunda ve malzemeleri ne olursa olsun koruma anlayışı içinde olduğunda birçok yöntem bulunabileceği açıktır. Olay özgülünde bu ikinci derstir.

Üzerimizde herhangi bir malzeme taşıyorsak, bunun dikkat çekici gözükmemesi için mümkün olduğunca tedbirleri almamız gerekir. Denetimin yoğun olduğu bir yerde buna dikkat etmemek, malzemeleri ve kendimizi gözden çıkarmakla ve bunun sonucunda Parti’ye zarar ver-

mekle eşanlamlıdır. Aynı şekilde kendimiz de dikkat çekmeyecek bir durumda olmalıyız. Yoldaşlar bu noktada da duyarsız davranmış, malzemeleri olduğu gibi, herhangi bir kamufleye ihtiyaç duymadan almışlardır. Alacağımız üçüncü ders budur.

Parti malzemelerinin bizim için içerdiği önemden yukarıda bahsettik. Bu malzemeler ne sırf kendimizin, ne sırf bir komitenin, ne de olduğu gibi örgütümüzündür. Bu malzemeler devrim içindir. Devrim tüm halkındır. Devrime olan inancımız ve bağlılığımız aynı şekilde malzemelere de yansımalıdır. Son kurşununu da sıkmış bir devrimcinin elindeki silahı düşmana kaptırmamak için parçalaması buna en mükemmel örnektir. Bu örneği sergilemiş olan Parti şehidimiz Ahmet Muharrem Çiçek bu davranışıyla Parti tarihimizde bir destan yazmıştır. Tarihimizdeki bu olumlulukları unutmadan bunlara yakışır davranalım. Her birimiz bu inanç ve kararlılıkla hareket edelim. Devrim ancak o zaman yaşamımızda bizimle varolacaktır. Biz ancak o zaman bir anlam taşıyacağız.

Yoldaşlardan biri takip kuşkusu duyunca, elindeki malzemeyi, daha sonra almak düşünceleriyle boş bir binaya bırakıyor. Bize yakışan bu mudur? Hayır yoldaşlar, biz bunu yapamayız, yapmamalıyız. Devrimci kararlılık bu değildir. Bu korkaklıktır, bencilliktir, “kendini koruma” anlayışından başka birşey değildir. Ne yapıp, ne edip o malzemeleri korumak! İşte bizim yapacağımız budur. Bu dördüncü derstir.

Burada dikkat etmemiz gereken bir nokta ortaya çıkıyor. Konu hakkındaki anlayışımızı kavratmak! Bunu yeterince yapabiliyor muyuz? Bu olay göstermiştir ki bazı yoldaşlar bunu yeterince yapamıyor. Yoldaşlara bu anlayışımız kavratılmamıştır. Bu eksikliğimizi görmeliyiz. Bu vb. işlerde konu hakkındaki anlayışımızı sürekli işleyerek kavratmalıyız. Bu tip hataların önüne geçmenin en belirleyici ögesi budur. Parti malzemelerine verdiğimiz değerin derecesini bu da belirler. Yani bu konuyu ne kadar işlediğimiz. Konuyu ne kadar önemsiyorsak o kadar işleriz. Yani yoldaşların hatalı anlayışını ve devamında hatalarını biz de şu veya bu oranda taşıyoruz. Alacağımız en önemli ve beşinci

ders budur.

Son olarak malzemelerin alınacağı evin ve izlenecek güzergahın dikkatlice kontrol edilmesi ve olası olumsuzlukların hesaplanıp, öncesinde tedbirler alınması. Bu kurala uyulduğunda daha rahat ve endişesiz olacağız. Almamız gereken son ve altıncı ders de budur.

Bu olay özgülünde ortaya koyduğumuz anlayış, Parti malzemeleri ile ilgili her olay için geçerlidir.

Diğer örneğe gelirsek; bazı yoldaşlarda bazı malzemeler belli bir süre içinde kaldı. Bu süre içinde bir tabancımızın bir parçası kırılmıştır. Yoldaşlar durumu “zaten kırılacaktı, sağlam değildi” diyerek açıkladılar. Bu mantıklı değildir. Asıl sorun mekanizmasını yeterince bilmediğimiz malzemeleri biliyormuş gibi kullanmaya çalışmamızdır. Bilinmeli ki bu ve benzeri aletler fazla zorlamaya gelmez. Eğer sağlam olmadığını düşünüyorsak neden halen uğraşıyoruz? Bu durumda malzeme, bilen kişilere teslim edilene kadar korunmalıdır. Yapabileceğimiz oranda temizliğini yapmalıyız. Ama yoldaşlar, hem sağlam olmadığını düşünüp bu aletle söküp takma becerilerini geliştirmeye çalışıyorlar, hem de bu aleti deneme niyetiyle kullanıyorlar. Yoldaşlar malzemelerimiz bizim için büyük değerleri ifade eder. Bilgisizliklerimiz ve hatalarımız sonucunda yitirilen veya bozulan her malzeme devrime giden yolu uzatır, malzemeye harcanan emeği değersiz kılar. Soruna ilişkin bir diğer görevimiz de, elimizdeki malzemelerin bakımını aksatmadan yapmamız görevidir. Elimizde bulunan malzemelerin bakımsızlıktan kullanılamaz hale gelmesi, hatta bırakın kullanılamaz hale gelmesini az da olsa yıpranması bir devrimcinin yapacağı iş değildir. Emeğe saygı ve devrime inanç malzemelere verdiğimiz değerdir.

Yoldaşlar, devrimci bir örgütün gelişimi kendi hatalarına karşı amansız mücadelesi ile olanaklarını sürekli geliştirmesi ve çoğaltması ile ve devrim için yaşayan kadroları ile mümkündür. Karşımızda bizden teknik ve olanak açısından daha gelişkin bir savaş cihazı var. Eğer bu savaş cihazını yok etmek istiyorsak (ki istiyoruz) elimizdeki tüm olanakları harekete geçirelim, malzemelerimizi her an kullanmaya hazır

durumda bulunduralım ve en önemlisi konu hakkındaki anlayışımızı kendi içimizde sürekli işleyip bilinçlerimize kazıyalım.

Önümüzde yığınla görev var. Biz bu görevleri omuzlayabilecek güçteyiz. Yeter ki devrime olan inancımızı ve devrim yolunda kararlılığımızı hiçbir şeyin yıpratmasına izin vermeden, pratiğimizden ders çıkartarak, hem kendimizle hem de koşullarımızla ilerlemesini bilelim.

Kazanılacak dünya için omuz omuza!

Daha fazla güç için daha çok olanak!

Malzemeleri korumasını ve kullanmasını öğren, öğret!

Parti malzemeleri emektir, devrimdir, koru ve geliştir.

Önder Mehmet yoldaş, Konferans Örgütleme Komitesi Sekreterliği ve TMLGB Sekreterliği görevi yürüttüğü süreçte, bir yandan bölgeler arası koordinasyonu sağlıyor, bölgelerin ihtiyaçlarını karışılıyor, 2. OPK hazırlıklarını bilfiil yürütüyor, diğer yandan da konferans öncesi, merkezi tartışma organı olan Parti Birliği'ne Parti'nin içinde bulunduğu durum, sorunlar, çözümler ve Parti'nin yönelimi konusunda yazılar yazıyordu. **Parti Birliği Mart '95 tarihli 11. sayısında** Adil imzasıyla, önemle üzerinde durduğu Parti'nin politikleşme sorunu, politik düzeyimiz ve yapmamız gerekenler üzerine kaleme aldığı yazının bir bölümünü aktarıyoruz:

Politikleşme Düzeyimiz ve Yapmamız Gerekenler Üzerine Birkaç Öneri:

Komünist Partisi'nin Politikliği Ve Politikleşmesi

Partimizin politikleşmesi sorununu ele almamız için ilk olarak Komünist Partisi (KP)'nin politikliğinden ve politikleşmesinden ne anlamamız gerektiğini netleştirmemiz gerekmektedir. Böylesi bir yöntem tartışmanın temel kavramlarına yüklenen anlamları açığa çıkaracak, böylece de hem konunun daha iyi anlaşılması, hem de bu kavramlara yanlış anlamlar yüklenmesinin önünü almayı, hiç olmazsa farklılıkların netleşmesini sağlayacaktır.

KP işçi sınıfının iktidarı ele geçirme, koruma ve tasfiye etmedeki ana aracıdır. Komünizmi bir dünya düzeni olarak varedebilmek için, öncelikle belirli sınırlar içinde egemen-sömürücü sınıfları alaşağı edip, sonrasında da hem iktidarın yeniden burjuvazinin eline geçmesini engellemek, hem de iktidar olgusunu tasfiye edip sınıfsız topluma geçmenin yollarını açmak amacıyla mücadele eder. Bu nedenlerle KP'nin oluşmasından tarihsel görevini tamamlayarak yokolmasına değin temel sorunu, varoluş eksenini iktidardır. KP iktidar mücadelesinin aracı olarak vardır, bunun dışındaki hiçbir varoluş biçiminin komünizm mücadelesi açısından anlamı yoktur. **KP, ya iktidar mücadelesi yürütür ya da hiçbirşeydir.**

İktidar mücadelesindeki tüm sınıfların her türlü eyleminin genel adıdır politika. Ve iktidar mücadelesiyle bağı olan herşey de politiktir. İktidar mücadelesini yürütmek, ona hizmet eden tarzda faaliyetler gerçekleştirmek KP'nin varoluş nedeni olduğu için, KP özü itibariyle politiktir. Tersten söylersek, KP ya politiktir ya da KP değildir. KP'nin tüm faaliyetleri, ister askeri, ister ekonomik, ister kültürel bir biçim almış olsun tümü politik faaliyette olmalıdır, yani iktidar mücadelesine hizmet etmelidirler.

İktidar mücadelesiyle bağı olan, ona hizmet eden, onun aracı olan herşey politik olduğuna göre **politikleşmek; iktidar mücadelesine girmek, iktidar mücadelesi bilincini ve buna uygun şekillenmeyi içselleştirmek, derinleştirmek, yoğunlaştırmak, savunmak ve yaymaktır.** KP'nin özü itibariyle politik oluşu, her faaliyetinin politik nitelik taşıması, onun “politikleşmek” sorunundan bağımsız olduğu, azade olduğu anlamına gelmez. İktidar mücadelesinin ihtiyaçları, değişen koşulları, varılan yeni aşamaları, bu mücadelede varolmanın gereklerini belirler ve sürekli değiştirir. Böylelikle politik olmanın içeriği belirlenir ve sürekli yenilenir. Bu yenileme ise KP'yi sürekli olarak bir politikleşme süreci yaşama zorunluluğuyla karşı karşıya getirir. Bu gerçekliğin yanısıra KP iktidar mücadelesinin gereklerini yerine getiremediği hallerde politik olarak yetersiz bir niteliğe bürünür, politikleşmesi daha büyük bir zorunluluk olarak gündeme girer. Bu nedenlerle politikleşme KP'nin en temel ve süreklilik taşıyan sorunlarından. **KP'nin politikleşmesi, kısaca; iktidar mücadelesini bilince çıkarması, buna uygun şekillenmesi, iktidar mücadelesine hizmet eden faaliyetlerini yoğunlaştırması, bunların yolunu açması ve geliştirmesidir.**

Politik faaliyetin ve politikleşmenin genel anlamları böyleyken, KP'nin faaliyetleri içinde durum değerlendirmeleri, inceleme-araştırma yapma, tahlillerde bulunma, yöntemler, taktikler belirleme, yani politika üretme ve bunları yayma, kavratma faaliyetlerine de özel olarak politik faaliyet (çalışma) denmektedir. Bu özel anlamda politikleşmek; sorunları, inceleme-araştırmalar yaparak, tahlillerde bulunarak çözümler,

yöntemler geliştirmekle ele almaktır. Hangi alanda olursa olsun böylesi bir politik çalışma zorunludur, çalışmaların candamarıdır.

Politik faaliyetin ve politikleşmenin genel ve özel anlamlarını bütünlüklü kavramak bizi şu sonuçlara ulaştıracağı için oldukça önemlidir: Birinci olarak; politik olmak; iktidar mücadelesini bilince çıkararak ve buna uygun şekillenerek iktidar mücadelesinde yer almak, politikleşmek ise iktidar mücadelesi bilincini ve buna uygun şekillenmeyi derinleştirmek ve yoğunlaştırmak, iktidar mücadelesinde etkinliğini artırmak demektir. İktidar mücadelesinde sözde değil özde rol oynamadan, ona hizmet etmeden politik olmak, bu mücadelede etkinliğini artırmaktan bağımsız politikleşmek mümkün değildir. İkinci olarak; iktidar mücadelesinde etkin olmanın yolu öncelikle doğru tahlilleri ve yöntemleri belirlemeden, politika üretmekten ve bunları yaymak ve kavratmaktan geçmektedir. Üçüncü olarak; bu nedenlerle KP'nin politikleşmesi sürekli yenilenen içeriğiyle KP'nin en temel sorunudur. KP'nin candamarıdır.

Partimizin önündeki temel görev: Politikleşme

Partimizin yaşadığı çok çeşitli ve boyutlu sorunların her biri çözüm, müdahale bekliyor. Ama bunları aynı anda ve aynı ağırlıkta eğilerek çözmeye çalışmamız ne mümkündür, ne de doğrudur. Yapmamız gereken en yakıcı, diğer sorunların çözümünde en etkili olan soruna en başta eğilerek, en başta bu sorunun üzerine yoğunlaşarak sorunlarımızı ele almaktır.

Partimizin mevcut ideolojik-politik-örgütsel hattı çok yönlü ve boyutlu bir derinleştirme, geliştirme ve güncelleştirme ihtiyacı duymaktadır. Ama bu ne bir anda olacaktır, ne de gizli ya da açık sınıf mücadelesinin dışına çıkılarak sağlanacaktır. **Partimizin sürece yayılmış planlı ve üretken bir ideolojik-siyasi tartışma sürecini, mevcut örgütsel yapısını daha da sıkılaştırıp, sınıf mücadelesine müdahale ve önderlik etme çabasını da sürdürerek yaşaması zorunludur.** Bunu sağlayabilmesi de Partimizde sağlıklı bir tarzda yaratılmış ve inşa edil-

miş politikleşmenin kurum ve araçlarına sahip olup olmamasıyla doğrudan ilişkilidir. Mevcut politikleşme düzeyiyle, politikleşmenin kurum ve araçlarının mevcut haliyle Partimiz'in bu yerine getirilmesi mutlak görevi gereğince başarması kesinlikle mümkün değildir.

Hem politika üretme, yayma ve kavratma faaliyetinin KP'lerdeki temel niteliğini, Partimizin bu faaliyetlerdeki düzeyiyle ve bunun sonucunda geldiği mevcut haliyle ele aldığımızda politikleşmenin önümüzdeki temel görev olduğu gibi açığa çıkmaktadır. Partimiz sorunlarını çözecekse en başta bu temelde bir anlayış birliğine varmak zorundadır.

Politikleşmenin önündeki temel engellerin sınıf mücadelesine sırtını dönme, salt askeri bakış açısının etkileri, kendiliğindencilik ve subjektivizm olduğunu yukarıda belirtmiştik.

Parti bu süreçte de gizli ve açık halleriyle ortaya çıkan sınıf mücadelesine sırtını dönme ve Parti çizgisini askıya alma anlayışını ideolojik-politik belirsizliğe, örgütsel dağılmaya ve sınıf mücadelesini terketmeye yolaçacağını bilince çıkararak aşmalıdır.

Parti, salt askeri bakış açısının etkilerini, politikanın, politik önderliğin, politikleşmenin temel olduğunu, her şeyi tayin eden, yöneten ve önünü açan güçler olduğunu tereddütsüz ve apaçık bir tarzda bilince çıkararak aşmalıdır.

Parti kendiliğindenciliği, bir belirlemenin gereklerini yerine getirmeden, salt belirlemelerle sorunun çözölemeyeceğini, çözölemediğini, belirlemelerin somutlanması, bu belirlemelerin gerektirdiği kurum ve araçların mutlak suretle inşa edilmesi, işletilmesi ve kurumsallaştırılması gerektiğini bilince çıkararak aşmalıdır.

Parti subjektivizmi, ciddi ideolojik-politik-örgütsel belirsizlikler, yetmezlikler, eksiklikler yaşadığını, bunları mevcut politikleşme düzeyi ile aşamayacağını bilince çıkararak aşmalıdır.

Tüm bunların sonucunda; **Parti sınıf mücadelesine Parti çizgisi doğrultusunda müdahale hedefini yitirmeden, örgütsel yapısını daha da sıkılaştırmaya çalışırken politikleşmenin Partimizin bu süreçte yakalaması gereken esas halka olduğunu, bunu kavramanın**

yaşamsal olduğunu net bir şekilde bilince çıkarmalıdır.

Bu belirleme bizi politikleşmek için “neler yapmalıyız sorusuna götürecektir, politikleşmenin kurum ve araçlarının inşası ve işletilmesi için neleri bilince çıkarmalıyız, hangi adımları atmalı, hangi politikaları oluşturmamız” soruları bunun ardından gündemimize girecektir. Bu soruların hepsine yeterli, doyurucu yanıtlar vermemiz belki bugün mümkün olmayacaktır. Ama doğru sorunları önümüze koymamız, esas uğraşmamız, çözmemiz gereken sorunlara yoğunlaşmamız, çözemeyeceğimiz sorunları, temel olmayan, diğer sorunların çözülmesinin önünü açmayacak sorunları önümüze almaktan kat kat yararlı olacaktır. Ancak bu sorulara verilen yanıtlarla diğer sorunlara getirilecek çözümler bir anlam kazanacak, işlevli olabileceklerdir.

Politikleşme düzeyini gerekli, yeterli düzeye getirmek ve sürekli yükseltmek için neler yapmalıyız?

Partimizde bir bütün olarak önderlik sorunu yeterince bilince çıkarılmış değildir. Sorunlarımızın kökeninde büyük oranda önderlik sorununun yattığını kavramak, MK’ya ya da şu ya da bu kişiye eleştiriler getirmekten öte bir durumdur. Parti’nin ihtiyaç duyduğu önderliğin salt Ali gitsin Veli gelsinle sağlanamayacağını, çözümün doğru bir önderlik politikasını, doğru tarzda örgütlenmiş sağlıklı işleyen, uyumlu ve istikrarlı bir önderliği inşa etmekte olduğunu bilince çıkardığımızda, işte o zaman önümüz açılacak.

Parti önderliği Parti’ye gerçekten hükmeden, ideolojik-politik-örgütsel hattından, kadro ve üyelerinin kişiliğine, yaşamına değin damgasını vuracak kurum ve araçlara mutlak suretle sahip olmalıdır. Bu olmadığı takdirde ideolojik-politik-örgütsel belirsizliklerin, yetmezliklerin, karmaşanın, ideolojik olarak farklı şekillenmiş kişiliklerin, her türlü zafaya açık yaşamların önünü almak mümkün olamaz/olmuyor. Bu nedenle Parti’ye her yönden hükmetmesini, gerçekten iktidar olmasını sağlayacak kurum ve araçlar inşa edilmeli ve işletilmelidir. Bu olmadığı sürece Parti öndersizliğe, iktidarsızlığa, beyinsizliğe mahkum olur. Ki ya-

şadığımız da budur.

Bir KP’de önderlik en başta politik önderliktir. Politik önderlik askeri önderliği de, örgütsel önderliği de üretir, belirler, besler ve yönlendirir. Ancak sağlıklı bir politik önderlik örgütsel, askeri vb. önderliklerin sağlıklı olmasının yolunu açabilir. Daha önceki bölümlerde de değinmiştik. Parti içinde Parti’yi politikleştirecek, bu amaçla politika üretecek, yayacak ve kavratacak bir örgütlenmeye, bir beyine, bilinç merkezine, yani politik önderliğe ihtiyaç vardır ve bu da SB’dir.

Devrim kendiliğinden, rastgele gerçekleşen bir olgu değildir. Bilimsel tahlillere dayanan bilinçli ve iradi müdahaleler gerektirir. Bu anlamda bir KP’nin mutlak suretle ve en başta bir beyine, bilinç merkezine, politik önderliğe yani SB’ye ihtiyacı vardır. SB’nin salt adı SB olmamalı, örgütlenişi, işleyişi, Parti içindeki konumu görevlerini yerine getirebilecek bir nitelikte olmalıdır.

Tüm bunlar hepimize şunu kavratmalıdır, **Partimizde öncelikle önemini bilince çıkarmamız, örgütlenmesini, işleyişini doğru bir tarzda oturtmamız, kurumsallaştırmamız gereken organ SB’dir.** Parti ilk olarak beynini, politik önderliği doğru bir tarzda inşa etmeli, kurumsallaştırmalı ve beslemelidir. Parti’nin politikleşmesinde ilk olarak kavramamız gereken halka SB’nin öneminin gerçek boyutuyla kavranması, doğru bir “SB” politikasının oluşturulması ve SB’nin buna uygun olarak örgütlenmesinin ve kurumsallaşmasının sağlanmasıdır. Sorunlarımızın çözülmesinin yolu politikleşmeden, politikleşmeyi sağlamanın yolu önemi bilince çıkmış, doğru bir tarzda örgütlenmiş, sağlıklı işleyen, kurumsallaşmış bir SB’den geçmektedir.

TKP/ML MK ÜYELİĞİ'NDEN KÖK SEKRETERLİĞİ'NE MEHMET DEMİRDAĞ

'93 Haziran'ında gerçekleştirilen 1. OPK'nın üzerinden fazla bir zaman geçmeden, 1. OPK'nın seçtiği MK içerisinde yer alan MLM kadroların bir bölümünün engellenmesinden sonra, MK içerisinde çoğunluğu ele geçiren sol-sekter tasfiyeci klik çeşitli ayak oyunlarına başvurarak Parti'deki egemenliğini pekiştirme uğraşı içerisine girdi. Bu uğraş içerisinde ise akla hayale gelmedik entrikalar çevirmeye başladılar... Ve Parti'ye karşı gerçekleştirecekleri darbenin “meşru” ve “haklı” zeminini hazırlamaya çalıştılar. Bu hazırlıklarına ise '93 Kasım-Aralık ayından sonra daha da hız verdiler. Parti'nin ve 1. OPK'nın önüne koyduğu görevleri değil, kendi önlerinde engel gördükleri kadroları harcamayı, onları teşhir ve tecrit etmeyi görev bildiler. Ve bunu yaparken de ilk “ciddi” hamleyi Sİ aracılığıyla “Lordlar Kamarası ve Şövalyeleri” başlıklı yazıyla yaptılar.

Bu bahsi geçen yazıyı Partinin işleyiş kurallarını da alt-üst ederek “gayri-resmî” bir şekilde ortalıkta dolaştırmaya başladılar. Bu yazıyla start alan sol-sekter tasfiyeci kliğin “önder”lerinden AK-Sekreteri de

benzeri yöntemlerle ve aynı zamanda şefliğini de ilan ederek, perde arkasından öne fırlamış ve AK-Sekreteri sıfatıyla gerçekleştirecekleri darbenin yapıtaşlarını hızla döşemeye başlamıştır.

Bizim buradaki amacımız; darbenin koşullarının nasıl hazırlandığını ve nasıl gerçekleştiğini uzun uzun anlatmak değildir. Onun için bahsi geçen süreçte tüm yaşanan olayları ve yazılan yazıları yeniden değerlendirmeyeceğiz. Ancak, yeri geldiğinde durumun objektifliğini yansıtmak açısından bazı belgelere yeniden yer vermekten de uzak durmayacağız. Sol-sekter tasfiyeci kliğin, Proletarya Partisine karşı gerçekleştirmiş olduğu darbenin yeniden hatırlanması ve çıkarılan dersler ışığında her türlü tasfiyeciliğe karşı proleter bilincin uyanık tutulmasını hedefliyoruz.

“Lordlar Kamarası ve Şövalyeleri” adlı “ibret belgesi” denilebilecek yazıya daha sonra yayınlayacağımız (o dönemde yazılmış) yazılar atacılığıyla değineceğimiz için şimdilik üzerinde fazla söz söylemeyeceğiz. Sadece sol-sekter tasfiyeci kliğin ilk “resmi” atağı olduğunu belirtmekle yetineceğiz. Bu yazıya karşı takınılan tavırlarla gelişen olayları oluşum seyrine göre kısaca aktarmaya çalışacağız. Bahsi geçen yazının ilk ulaştığı alanlardan birisi 1 No’lu ABK’nın II No’lu Mıntıka Ordu Parti Organı (OPO) olmuştur. Ve Parti organları içinde ilk resmi tavır bu organımız tarafından takınılmıştır. II No’lu Mıntıka OPO’su bu tavrından dolayı bahsi geçen yazının yazdırıcısı konumunda olan sol-sekter tasfiyeci kliğin “şef”inin “gazabı”na uğramış ve tüm işleyiş ve tüzük hükümleri alt-üst edilerek “afaroz” edilmiştir. Sol-sekter tasfiyeci kliğin bu “afaroz” kararından sonra, bu kararlarını tanımayan II No’lu Mıntıka OPO’nun tavrını destekleyen PMK-Genel Sekreteri, DBK Sekreteri ve TMLGB Genel Sekreteri olan yoldaşlar “Tüm Parti Üyelerine Açık Çağrı” başlığı altında bir yazı yayınladılar. Çağrı sol-sekter tasfiyeci kliğin entrikalarını, ayak oyunlarını deşifre eden bir niteliğe sahipti. Yukarıda bahsettiğimiz gelişmeler bu “çağrı” yazısında dile getirildiği için üzerinde ayrıca durmuyoruz.

Burada dikkat çekmek istediğimiz şey; sol-sekter tasfiyeci kliğin içinde bulunduğu darbe hazırlık sürecinin, MLM kadrolar tarafından deşifre edilmesi ve anti-MLM akımlara karşı tereddütsüz, kararlı ve Parti’yi sahiplenilen bir karşı koyuşun sergilenişidir. Ve bu karşı koyuşta MLM ideolojinin sarsılmaz savunucularından M.Demirdağ yoldaşın duruşudur:

Tüm Parti Üyelerine Açık Çağrı:
Partimizde Boygösteren Savaşacağı Tasfiyeci Klığın
Tüm Darbeci ve Tasfiyeci Girişimlerini Boşa Çıkaralım!..

Bilindiği gibi, Partimiz daha önce ayrılan güçlerini ('92 baharında) birleştirmiş, bu birliği temsil eden, etmesi gereken yeni MK'yı da Hazi-ran '93'te gerçekleştirdiği OPK'da görev başına getirmiştir. Birliği pekiş-tirmesi ve Partiyi sınıf mücadelesinde daha ileri mevzilere taşıması bekle-nen yeni MK, çok değil beş-altı ay içinde grupçu eğilimlerin güçlendiril-meye çalışıldığı bir MK haline gelmiştir. İşin ilginç yanı, OPK sonrası tek toplantı dahi yapmadan bu duruma gelmiştir. Yeni sürece ilişkin MK için-de bir mücadele yaşanması toplantı bazında da gerçekleşmemiştir. Bunun yerine ne olmuştur? Savaşın içinde olması gerekliliğiyle, savaş bölgesin-de konumlandırılan MK-SB, bölgede olması dışında her yönüyle ve tüm faaliyetiyle savaşın dışına itilmiştir. SB üyeleri gerilla birliklerinin içinde olsa da bir savaşçı kadar yetkisi olmayan göstermelik üyeler durumuna düşürülmüştür. Bir tek, savaşacağı, tasfiyeci klığın baş ağası NT dışında. Bay NT, AK Sekreteri olması vasfıyla tüm yetkileri giderek kendi orga-nında, hatta OPK'nın da üzerine çıkararak, elinde toplamış, pratik yetkileri olmayan SB'yi önderlik, kendini de muhalefet gösterme kurnazlığıyla bir taşla iki kuş vurma hesapları gütmüştür. Bir yanda, İKK ve K'i çıkarma dışında bir faaliyeti olmayan SB'nin bu faaliyetini de her fırsatta engelle-yerek, "önderlik yok" masalları yayarken, diğer yandan kendisinin önder-likteki sorumluluk payını gizleyerek, "alternatif önder, Parti kurtarıcısı, Parti'nin gerçek liderliği" imajını yaymak gayretini sergilemiştir. Bunun için de neredeyse kendisinin yeminli kafa sallayıcıları olan ve gerek As-keri Komisyon (AK), gerek ordunun genel komutanlık düzeyinde ve önemli kademelerinde yer alan üyelere dayanmıştır. Öyle ki, bu kişi ve organların yetkilerini dahi kişisel olarak rahatlıkla aşır, kendi karar ve dü-şüncelerini, bunları hiçe sayarak işleme sokmuştur, yani şefliğini ilan et-miştir. Savaşacağı tasfiyeci klik, Parti ve ordu içinde savaşacağı otoritesi-ni tesis etmek için her yolu denemiş, denemektedir. En başta kılıfına uy-durulmuş örgütsel tasfiyelere girişmişlerdir. Bundan amaç, kendilerine muhalefet olabilecek yoldaşların etki alanlarını daraltmaktır. Bunu da, sözkonusu yoldaşları konumlarından düşürerek, Parti üyesi oldukları hal-

de organsızlaştırarak, yani örgütsüz faaliyete hapsederek yapmışlardır. Ancak evdeki hesap çarşıdakine uymaz ve uymamıştır da. Çünkü asıl sorun, Parti ile orduyu hangi şahısların yöneteceği değil, hangi anlayışın yöneteceği sorunudur. Söylemde sol, pratikte sağ oportünist çizgiyi giderek sistemleştiren bu savaş ağaları, PÜ'lerinin, savaşçıların, kitlelerin gözünde teşhir olmuşlardır. Gerçek yüzlerini pratikte her sorun karşısında göstermek zorunda kalan bu bayların, savaşçıların ve kitlelerin gözünde farklı bir yere gelmeleri de mümkün değil zaten. Savaşçılara ve halka dayak, hakaret ve küfürü doğal davranış sayan ve bu savaşağalığı uygulamalarını pişkinlikle savunan bu baylar, içinde bulundukları Parti'nin, Komünist Parti, ordunun da Kızıl Ordu olduğunun unutulacağını sanmak gibi bir gaflete düşmüşlerdir. Organsız bir Parti çalışması ve şeflerce yönetilen bir ordu faaliyeti... İkisinin toplamı ise savaşağalığı ve tasfiyecilik olmuştur. Bu uygulamalara karşı çıkan veya uyaran PÜ'lere ve savaşçılara "grupçu, hizipçi, bozguncu, tüzük tanımaz" yaftası asmak, haklarında soruşturma açarak tutuklama kararı çıkarmak, tersi kararlarla sözkonusu hesapların bozulması üzerine, gözü dönmürlük örnekleri sergilemek başka bir şeyi ifade etmemektedir. Savaşağası tasfiyeci kliğin uygulamaları, anlatmakla bitmez. Bunları daha geniş bir şekilde belgeleriyle Parti'ye açacağız. Şimdilik bu sürece gelinmesine neden olan belli başlı gelişmelerin üzerinde durmakla yetiniyoruz. Başta MK içinde çoğunluk sağlayan bu klik, Parti birliğinden ne anladığını göstermekte gecikmedi. Kendisinin onay verdiği OPK kararlarını açıktan çiğneyerek ve "tanımıyoruz" diyerek işe başladılar. Klik başı AK Sekreteri NT'nin de onayıyla AK üyesi Sİ imzalı "Lordlar Kamarası ve Şövalyeleri", OPK ve tüzüğü çiğneme pahasına yayınlandı ve dağıtıldı. Bu yazı eline geçtiğinde tavır alan ve AK Sekreteri ve Sİ'yi disipline davet eden ve hakkında Parti'ye suç duyurusu yapan, SB-MK üyelerine ve ordu parti organlarına aynı kişiler tarafından sadece tehditlerle karşılık verildi. Bu tehditler ve küfümler de harke-sin bilgisine sunulacaktır.

Kendilerini Parti disiplinine ve Parti sorunlarının çözümü için Parti iradesine davet edenleri, hizipçi ve bozguncu olarak suçlayıp, ikinci hamleyi başlatan savaşağası, tasfiyeci klik şefi, en son kendisine tavır alan 1 No'lu Alt Bölge Komutanlığı'na bağlı II No'lu Mıntıka Parti Ordu Orga-

nı'nı dondurma kararı alarak, Parti birliğinden, tüzükten ne anladıklarını ve kendisinin de ne olduğunu iyice açığa çıkardı. Söz konusu organ bırakılmalı bir üst organ tarafından, üzerinde hiçbir yetkisi olmayan AK tarafından bile değil, AK adına AK Sekreteri tarafından bu uygulamaya maruz bırakıldı. Tüm yetkileri kendi elinde gören, kendini Parti ilan eden bir kafadan başka bir tavır beklenemezdi. Kendi işine geldiğinde, başkalarına tüzüğü gösteren bu bayların, bu tavrı tüzüğün neresine sığdıracakları derin bir araştırma konusu olacak sanırız. Parti tarihine geçecektir. Onlar kendilerini sığdırmaya çalışırsa, biz şunu açığa çıkarmış bulunuyoruz: Savaş ağası tasfiyeci klik Parti iradesini hiçe sayarak, PÜ'lerini koyun, orduyu davar sürüsü yerine koymaktadır. 1 No'lu ABK'ya bağlı II No'lu Mıntıka OPO ve gerilla birliğinin, bu bayların yetkisiz yetki kullanmalarını ve tüzük Parti birliğini hiçe saymalarını kabullenmemesi ve şu anki durumla MK-AK ve GK'yı tanımaması tavrı haklı bir tavidir. Ve destekliyoruz. Onların, sorunların çözümü konusundaki öneri kararlarına katılıyoruz ve tüm Parti ve ordu kitlelerini de katılmaya davet ediyoruz.

Hiçbir güç, kişi ve organ Parti iradesinin üstünde değildir. Kendisine güvenenler Parti iradesine evet demelidir. Birliğin tek teminatı budur. Bunun dışında hiçbir organ, şu haliyle birliği teminat altına alamaz, sadece ayrılığı ve grupçuluğu körükler. Parti iradesi dışında boyun eğmedik, eğmeyeceğiz. Kendini TKP(ML)'nin yoluna adanmış her yoldaş da, bunun iradesini değil Parti'nin iradesini tanımalı, bu iradeyi tanımayanların Partili olmadığını göstermelidir.

Gelinen aşamada biz, bu koşullar altında yapılacak MK toplantısının sorunları çözeceğine inanmıyoruz. MK toplantısından önce gidişatı (durdurup, Parti'yi bn.) MK içinde çoğunluğu elc geçiren savaş ağası tasfiyeci kliğin denetiminden kurtarıp, Parti iradesinin denetimine sunmak zorundayız. Bu nedenle yapılması gereken;

MK, SB, AK, GK gibi yönetici organların güvenilirliği kalmamıştır. Bu organlar, savaş ağası tasfiyeciliğin, Partiyi bölme, kendilerinin savaş ağalığı ve tasfiyeci girişimlerine karşı mücadele edenleri ekarte etme faaliyetini yürüten organlar durumuna gelmişlerdir. Bu nedenle, biriken tüm sorunlar ve hesaplaşmalar bu organlara bırakılmamalıdır ve Parti iradesi

harekete geçirilmelidir. Bunun için tüm Parti bölgeleri ve yan örgütleri, bölgelerinde Parti tartışma konferansları düzenlemelidir.

-Parti iradesinin bu şekilde harekete geçirilmesine karşı çıkacaksa, bugün Parti'nin önünü tıkayan sorunların çözümünde tek çözüm olarak görülmesini kabul etmeyen MK, SB, AK, GK gibi yönetici organlar tanınmamalıdır. Hiçbir karar ve yaptırımına uyulmamalıdır. Olası darbeci girişimlerine karşı tavır takınılmalıdır.

-Özellikle gerilla bölgesi, sorunların odaklaştığı bölge olma özelliğindedir. Burada tüm gerilla birlikleri biraraya toplanmalı ve bu bölge tartışma konferansı ancak bu toplanma gerçekleştikten sonra gündeme gelmelidir.”

16 Nisan '94
(ÇO) MK Üyesi TKP(ML) Genel Sekreteri
(BT) MK Üyesi DBK Sekreteri
(AG) MK Üyesi TMLGB Genel Sekreteri

Yukarıda kısaca da olsa, süreç ve süreçte tartışılanları aktardık. Bu tartışmalara ilişkin somut adımlar atılmadan, sol-sekter tasfiyeci klik, atılabilecek adımların önüne ket vurarak, objektif ve subjektif şartların olumsuzluğunu da ardına alarak Proletarya Partisi'ne karşı darbe (Nisan '94'te) gerçekleştirdi.

Ve düne kadar esasta Parti içinde sürdürülen tartışma kamuoyuna duyuruldu. Bu duyuruyla; sol-sekter tasfiyeci klik, proletarya davasına karşı nasıl bir ihanet içerisinde olduğunu, Partinin ve devrimin çıkarlarını, nasıl kendi grupçu, bireyci ve kariyerist çıkarları doğrultusunda feda ettiğini “MK”, “AK” imzalarını kullanarak peşpeşe yayınladığı “bildiri”lerle belgeli. Ve bahsi geçen bu bildiriler, devrim ve Parti tarihine ihanetin ve darbenin belgeleri olarak geçtiler.

Şimdi de, bu ihanet ve darbe belgelerindeki sahtekarlıklar ve senaryolar üzerinde durarak, neleri nasıl yaptıkları ve ne söylediklerine kısaca bakalım.

Ve o süreçte birçok apolitik söylem ve anti-MLM yöntemle kaleme alınan bu belgeler, “TKP(ML)-MK”nın kararı olarak ilan edilmeye çalı-

şıldı. Geçmeden hemen şunu belirtelim ki; bahsi geçen bu belgelerin TKP(ML)'yi bağlamadığı, Parti hukuku ve iradesi karşısında meşru olmadığı hiçbir tereddüte yer bırakmayacak şekilde MLM kadrolar tarafından kanıtlandı. Bunu tartışma belgelerinde daha net bir şekilde göreceğiz. ... Ve bu belgelerde yine, sol-sekter tasfiyeci kliğin muzdarip olduğu, grupçu yaklaşımları, bireyci yaklaşımları, salt askeri bakış açısından kaynaklanan yaklaşımları, fokocu yaklaşımları, iki çizgi mücadelesinde Hocacı anlayışı, sekterliği, tasfiyeciliği ve darbeciliğin nasıl yaşam biçimi halini aldığını göreceğiz. MLM kadrolar, ısrarla ideolojik-siyasal zeminde sorunları tartışmak isterken ve bunun çabasını yürütürken, sol-sekter tasfiyeci klik ısrarla bu zeminden uzaklaşmış, çirkin işleri çirkin emellerine alet etmenin ve bunlara sarılmanın “üstün” başarısını (!) göstermişlerdir. Tüm bu anti-MLM anlayış ve yaklaşımlar, o süreçte MLM kadrolar tarafından mahkum edilmiştir.

Şimdi bazı konulara kısa da olsa değinelim:

“Mafya Hizibi” nereden çıkıyor? “Cepheden savaş açma” durumu neyin nesidir? Bildirinin içeriğinde, OPK'nın soruşturmasını yaptığı ve cezai bir işlem gerekli görmeyip yeniden MK üyeliğine seçtiği, fakat bir süre sonra MK içerisinde çoğunluk sağlayan sol-sekter tasfiyeci kliğin (özellikle AK'nin) OPK kararlarını bozarak ve Parti iradesine de meydan okuyarak yetkisi dışında yeniden yargılayıp peşin hükümle yeniden cezalandırmak istediği, Parti önder kadrolarına atıfta bulunarak söylenen şudur:

“MK'mızın yaptığı 2. Toplantı çağrısına ‘Toplantıya katılmıyoruz, ayrılık ilan ediyoruz’ diyerek yargılanmaktan siyasi ve örgütsel bir ayrılık görüntüsü vererek kurtulmaya çalışmışlardır. Yine buna paralel olarak çıkarılan 20 Nisan ('94) tarihli yazıdaysa “işledikleri suçun cezasını çekmek için ‘tasfiyecilik’ adı altında Parti'ye bayrak açmışlardır”.

Bu belge de, gerçeği çarpıtmakla birlikte yalana başvurma noktasında diğerinden geri kalmamıştır. Gerçekten “MK” bildirisinin iddia ettiği gibi yargılanmak istenen MK üyesi yoldaşların “Toplantıya katılmıyoruz, ayrılık ilan ediyoruz” şeklinde yazılı ya da sözlü herhangi bir açıklamaları olmamıştır. Bunun kanıtını sol-sekter tasfiyeci klik ve şefleri bugüne kadar da gösterememiştir. Ancak yazdıkları ve dile getirdikleri bu şeyler

sol-sekter tasfiyeci kliğin yalanlarının belgesi olmuştur.

Sözü edilen yoldaşların böyle bir açıklamaları olmadığı gibi, kendilerine yapılmış somut bir toplantı çağrısı da olmamıştır. Evet MK'nın '94 ilkbaharında toplanması gündemde olan bir şeydir. Bunu herkesten önce isteyen de, toplantıdan kaçtığı iddia edilen MK-SB sekreteri olmuştur. Hem de "Acil Toplantı" çağrısıyla. Ancak, toplantının fiilen başlaması için diğer bölgelerden gelmesi gereken bazı MK üyeleri henüz gelmediği gibi, PMK Genel Sekreteri yoldaşa ve yanındaki iki MK üyesine (biri DBK Sekreteri, diğeri; TMLGB Genel Sekreteri olan M.Demirdağ yoldaştır), gün ve yer belirterek yapılan özel bir çağrı olmamıştır.

Sol-sekter tasfiyeci kliğin "çağrı" diye sarıldığı şey ise; Nisan ayında yapılan ve o da, öncelikle AK Sekreteri tarafından getirilen ve daha sonra da GK imzasıyla desteklenen 1 No'lu ABK II. Mıntıka OPO ve Gerilla Birliği Komutanlığı'na yönelik tüzük dışı çağrıdır. Sözü edilen MK üyelerinin de II. Mıntıka güçleri içinde bulunmalarından dolayı bu çağrılar, aynı zamanda MK toplantısı için kendilerine yapılmış çağrı sayılamaz. Zira II. Mıntıka güçleri içinde bulunan MK üyelerine yazılmış bir not olmadığı gibi, MK üyelerini toplantıya çağırarak organların AK ve GK olmadığı da çok iyi bilinir.

Bu durumda, II. Mıntıka güçleriyle birarada bulunan MK üyelerinin, diğer tarafta bulunan MK üyelerine yazdıkları herhangi bir not veya sözlü olarak yaptıkları bir bildirim de kesinlikle olmamıştır. Yalnız 16 Nisan '94 tarihli "Tüm Parti Üyelerine Açık Çağrı" başlıklı bir mektup (bu mektubu yukarıda yayınlamıştık) yazılmış ve bunu da bir yere ulaştırmadan sol-sekter tasfiyeci kliğin Parti'ye karşı gerçekleştirmiş olduğu darbeye karşılaşmışlardır.

Sol-sekter tasfiyeci klik şeflerinin daha sonraki bir iddiası da; kendilerinin tüzükte mevcut olan üçte bir üye sayısı ile MK'yı toplantıya çağırma hakkını kullanarak 17 Nisan '94 günü diğer MK üyelerine çağrı yaptıkları yolundadır. Öncelikle belirtelim ki, Parti hukuku ve işleyişine göre, MK'nın üçte biri oranındaki MK üyesi toplantı yapma talebinde bulunsa bile, bunun Parti sekreterine iletilmesi ve toplantıya çağırma işleminin Parti sekreteri tarafından gerçekleştirilmesi gerekmektedir. Bir an için Parti işleyişinin böyle olmadığını düşünsek bile, yine kendilerini yalanla-

yan bir durum çıkıyor ortaya. Çünkü, o gün için kendileri “HH’nin bayrak açtığını” öne sürerek herkese tavır dayatmış ve ertesi gün (18 Nisan ‘94) de MK imzalı “Mafya Hizibi...” bildirisini yayınlamışlardır. Dolayısıyla aradan 24 saat bile geçmeden çağrılarına yanıt verilmesinin olanağı da yoktur.

Bu arada olayın diğer yönüne baktığımızda da; ‘sol-sekter tasfiyeci kliğ’in, ‘Parti’ye bayrak açıldığını söylediği durum nerede ve nasıl bir tavırla olmuştur ve bunun belgesi yok mudur?’ diye sorması gerekir. Evet, bunun belgesi vardır. Ve bu belge, kendilerine gönderilmiş olduğu halde, bunun yetişmesini bile beklemeden, sözlü olarak ve dolaylı yoldan edindikleri II. Mıntıka’nın disiplin tanımadığı ve bu tavra katılmayan bir üyesini kendi yanından ayırdığı şeklindeki bilgiye dayanarak savaşçılar dahil herkesi “ya ayrılıkçı hizibin ya da Parti’nin yanında” tavır takınmaya zorlamışlardır. Kamuoyuna ayrılık ilanı (siz darbe anlayın) yapan “MK” imzalı “ünlü” bildiriye de hemen bunun akabinde yayınlamışlardır.

Böylece yaptıkları ne olmuştur? Muhataplarının, kendisini MK iradesi yerine koyan gayri-meşru disipline karşı takındıkları tavır, kendilerine “gerekçe” yaparak ve ayrı mıntıkalarındaki Parti üyelerinin durumu bilmelerinden de yararlanarak, gerçekte örgütsel ayrılık olmayan durumu ayrılıkmış gibi gösterip, hiç görüşmeyi denemeden ve hatta takınılmış tavrın yazılı belgesini bile beklemeden, onlarla bağları kopartarak ve tasfiyeye hız vererek gerçekleştirmiş oldukları darbeyi (ayrılık diye) ilan etmek olmuştur.

“Disiplin tanımama” haberinin ilk ulaştığı yerde toplu bulunan sol-sekter tasfiyeci kliğ’in şefleri, hemen PÜ’leri bir tarafa, savaşçıları bir tarafa topladıktan sonra, bir süreden beri “ideolojik eğitim çalışması” adı altında darbenin altyapı hazırlıklarının yapıldığı toplantıların bu sonuncusunda, “ticaret olayı” bombasını patlatıp MLM’lere “Mafyacı Hizip” damgasını vurarak, “İşte bu hizibin başı HH yargılanmaktan korktuğu için MK toplantısına gelmeyeceğini açıklamış ve II. Mıntıka güçlerini de yanına alarak Partiye bayrak açmıştır, bu bir ayrılıktır, herkes buna göre tavrını ortaya koymalıdır” şeklinde açıklama yaparak, Parti Üyelerini de, savaşçıları da, ya “MK’nın disiplini altında kalmaya” ya da “ayrılığı tercih edip örgütsel bağları koparma”ya zorlamışlardır.

Burada biraz da, üzerinde fırtınalar koparılan MLM kadrolara “Mafya”cı damgasını vuran olaya değinmek istiyoruz. Ama, altını özellikle çiziyoruz ki, amacımız, bu sorunu yeniden tartışmak değil. Biz, sadece olayın tartışıldığı (I.OPK’da) süreçteki duruma ve bunun daha sonra nasıl çirkin bir şekilde sol-sekter tasfiyeci kliğin çıkarları doğrultusunda kullanıldığına vurgu yapacağız.

Bahsi geçen “ticaret olayı”, I.OPK’da ele alınmış ve ayrı bir tutanakla belgelenmiştir. Oğünkü koşullarda meselenin Partiye ve kamuoyuna açılması delegelerce tartışılmış ve değerlendirilmiştir. Sonuç olarak, Partiye ve kamuoyuna o süreçte açılmaması yönünde karar alınmıştır. Burada şöyle bir soru akla gelebilir: ‘Neden buna ihtiyaç duyuldu?’ Bizim, Partimiz’den, halkımızdan hesabını veremeyerek gizleyeceğimiz hiçbir şeyimiz olamaz! Ancak, bazı özel durumlarda, eğer o anki tarihi koşullar, özel ve hassas süreç gözönüne alındığında vereceği zararın önüne geçilemeyecekse, zararın önüne geçmenin koşulları yaratılana kadar açıklama ertelenebilir.

Sol-sekter tasfiyeci klik ve şeflerinin I.OPK’da soruna nasıl yaklaştıkları da ortadadır. Suçun karşılığında önerdikleri (o da sadece birkaç delegenin) “ihtar” ya da “ağır ihtar” cezası olmuştur. Sonuç olarak, yapılan özeleştirisi orada (I.OPK’da) yeterli bulunmuş ve olayla ilgili yoldaşlar cezalandırılmamışlardır. Ve hatta yeniden MK üyeliğine seçilmelerinde (sol-sekter tasfiyeci kliğin de oylarıyla) bir sakınca görülmemiştir.

Sol-sekter tasfiyeci klik ve şefleri daha sonra bu konuyu I.OPK’daki değerlendirmelerinden çok farklı nitelikte ele alıp tasfiyeci ve darbeci anlayışlarına “güçlü” bir zemin oluşturma aracı olarak kullandılar.

Bir sorun; çarpıtılarak, şantaj aracı yapılarak, Parti’nin ve Parti kitlesinin en geri, en hassas yanlarına hitap edilmeye çalışılarak ve Parti içi mücadele adı altında entrikalara başvurularak ele alınıyorsa, orada zavallılaşmanın, darbeciliğin boyutunu görmek gerekiyor. Parti içi iki çizgi mücadelesinde kullanılması gereken esas silahları kullanma cüretinden yoksun “kahraman”larımızın bu paslı ve çirkin silaha sarılması bize zavallılaşmanın vardığı boyutu çok net bir biçimde gösteriyor. Bu zavallılaşma; iki çizgi mücadelesinde “her yol mübahtır” anlayışına şuursuzca sarılmanın sonucudur. Bu zavallılaşma; Parti’nin, kitlelerin, devrimin bu durumdan

nasıl etkileneceği kaygısını taşımayan anlayışın sonucudur. Burada, Parti'nin, kitlelerin ve devrimin nasıl etkileneceği sorunu ortaya çıkıyor. Ve burjuva gururun, kindarlığın kurbanı olarak, kelimenin gerçek anlamıyla Makyavelist bir anlayışla harekete dönüşüyor. Ve böyle olunca da Parti, sınıf, kitleler, devrim, irade, kararlar konusundaki doğru anlayış ayaklar altına alınıyor. Çünkü; zavallılaştan o kafayı bunlar artık ilgilendirmiyor... Ve bütün bu çirkinliklere yetki de eklenince, sol-sekter tasfiyeci klik ve şefleri, politik olarak geri, kavrayışı yetersiz olan Parti güçlerimizin bir kısmını MLM kadrolara karşı alabildiğine kinlendirerek saflarında tuttular.

Sempatizanlarımızın, üyelerimizin, kadrolarımızın ve savaşçılarımızın ruhunda düşmana karşı kin ve öfkeyi güçlendirmeye gelince bu kadar maharetli olmayan sol-sekter tasfiyeci klik ve şefleri, tüm enerjilerini ve yeteneklerini bu olay nezdinde MLM kadrolara karşı saldırı, tecrit ve tasfiye için kullandılar. Ve Proletarya Partisi'ne karşı gerçekleştirdikleri darbede ve sonrasında bu olayı çirkin (kendilerine yakışır) bir şekilde kullandılar.

Daha önce “ihamet” ve darbe belgelerindeki senaryolar ve sahtekarlıklar üzerinde kısaca durmuştuk. Şimdi de özellikle bu belgelerde; ideolojik, siyasal, örgütsel olarak hangi mantıkla hareket edildiği ve anlayış olarak bunların nereye tekabül ettiği üzerinde özetle durmak istiyoruz. Özetle diyoruz, çünkü; sol-sekter tasfiyeci klikle bu sorunları darbe öncesi ve esasta darbe sonrasında ayrıntılı bir şekilde tartışmış ve onların MLM ideolojiden sapan bu anlayışlarına dikkat çekmiştik.

Bu belgelerde; sınıf savaşımında MLM biliminin yol göstericiliğinde politikaların önemini, belirleyiciliğini göremeyen, kavramayan bunun yerine araçları ön plana çıkaran, araçlar içinde de “silah”ı ön plana çıkaran ve her şeye namlunun ucundan bakan, salt askeri bakış açısının esiri olan politikayı ve Parti'yi küçük-burjuva dar-kafalılığı, ukalalığıyla yadsıyan bir anlayışı görüyoruz.

Bu belgelerde; sınıf savaşımının bugünkü sorunlarına çözümler sunmayan, gelecek hakkında politikalar üretmeyen, Parti'nin ve devrimin genel çıkarlarının önemini ve bunların her şeyden daha fazla korunması gerektiğini göremeyen sığ, tek yanlı, mekanik bir anlayışı görüyoruz.

Bu belgelerde; sınıf savaşımında Komünist Parti'nin önemini kavramayan, Komünist Parti'nin önderliği ve otoritesi yerine, şeflerin ve "kahraman"ların önderliğini, otoritesini koyan; şef tipi örgüt kafasına sahip unsurların tehditleri ve şantajcılığı politik mücadelenin esas yöntemi haline getirmiş olduğu bir anlayışı görüyoruz.

Bu belgelerde; Proletarya Partisi'nin hukuku yerine, kendi bireyci, burjuva-feodal hukukunu egemen kılan ve kişilerin kayıtsız-şartsız diktatörlüğünü dayatan bir anlayışı görüyoruz.

Bu belgelerde; Parti içinde grup ve birey çıkarlarını kurumlaştırmak amacıyla hizipçilik yapan, tasfiyecilik yapan, Parti içindeki politik-ideolojik mücadelede her türlü apolitik yöntemi mübah gören, seviyesizliği, entrikayı, ayak oyunlarını "ahlaki" kuşal haline getiren bir anlayışı görüyoruz.

Bu belgelerde; Parti ve ordunun komünist-devrimci yaşamına, küçük-burjuva feodal kültürü hakim kılmaya çalışan, komünist ve devrimci kültürü ve ahlakı dejenere eden, bireyci, bencil, lümpen proletaryanın sistemleşmiş kültürünü Parti ve ordu yaşamında hakim hale getirmeye çalışan bir anlayışı görüyoruz.

Bu belgelerde; Parti örgütlerinin hiyerarşisini, iradesini yok sayarak, bireylerin şeflere bağlılığını, köleliğini bir kültür haline getirerek, bir yandan anarşizmi, örgütsel menşevizmi diğer yandan da darbeci şef tipi yönetimi hakim kılan bir anlayışı görüyoruz.

Bu belgelerde; Parti içinde komünistlere karşı sol-sekter, yıkıcı, ancak; düşmana karşı "sol" söylemli anlayışla sağcı pratiğin çelişkisi arasına sıkışmış, bir çıkar yol bulamayan, kendine güvensiz, ileri adım atma cesaretini gösteremeyen, hep varolanla yetinen statükocu bir anlayışı görüyoruz.

Bu belgelede; burjuva-feodal toplumun kültür ve ahlak anlayışından bir bütün olarak kopmamış ve kopmayı da bir zorunluluk olarak görmeyen ve dolayısıyla da politik iktidar ve yeni toplum mücadelesinin böyle sine dejenere ve yoz kafalarla da verilebileceğini sanan bir anlayışı görüyoruz.

Bu belgelerde; bir sakız gibi ağzından hiç düşürmediği "köylü gerilla savaşımı"nın nasıl verildiğini, verilmesi gerektiğini bilmeyen, onun geliş-

mesi için politika ve taktikleri üretemeyen, birkaç silahlı eylemin ve dağda nasıl yaşanacağını öğrenmenin gerilla savaşı için yeterli olduğunu sanan bir anlayışı görüyoruz.

Bu belgelerde; kitlelerin devrimdeki rolünü, önemini göremeyen, devrimin birkaç bin askerin işi olduğunu sanan bir anlayışı görüyoruz.

Bu belgelerde; proletaryanın devrimdeki öncü rolünü kavrayamayan, onun örgütlenmesinin ve savaştırılmasının gerekliliğini göremeyen ve bu yönlü somut politikalar üretemeyen, ama, diğer taraftan da sınıfın kendiliğinden hareketleri karşısında secdeye varan bir anlayışı görüyoruz.

Bu belgelerde; Parti içi sorunları MLM yöntemlerle, işleyiş çerçevesinde çözme yerine, fırsat kollayarak farklı düşünce sahiplerini ekarte etme ve darbe yoluyla etkisizleştirmeye çalışan darbeciliği, ekarte etmeyi gelenek haline getiren bir anlayışı ve pratiği görüyoruz.

O süreçte yayınladıkları belgelere, neresinden bakarsak bakalım MLM adına savunulacak ve sahiplenilecek hiçbir yan yoktur. Onun için, bu belgelerdeki anti-MLM anlayışları daha fazla sıralamanın da çok gerekli olduğunu düşünmüyoruz... Ve bu belgeleri tarih, “ibret belgesi” olarak kaydetti.

Mehmet Demirdağ yoldaş; Proletarya Partisi’ne karşı gerçekleştirilen darbeyi ve tüm yaşanan gelişmeleri daha ayrıntılı olarak anlatmak üzere öncelikle Genel Sekreteri olduğu gençlik örgütümüz içerisinde faaliyet gösteren PÜ’lerini ve PAÜ’lerini biraraya topladı. Burada hemen şunu da belirtelim ki, sol-sekter tasfiyeci kliğin gerçekleştirdiği darbe sırasında M.Demirdağ yoldaş; MK toplantısına katılmak amacıyla I No’lu Gerilla Bölgesi’nde bulunuyordu. Darbeden kısa bir süre sonra gerilla bölgesinden ayrılarak esas çalışma alanına çekildi. Ve çekilir çekilmez de yukarıda bahsettiğimiz toplantıyı örgütledi. Yapılan bu toplantı sonucunda da, toplantıyı duyuran, olayları değerlendiren ve gençlik örgütümüzdeki Parti üye ve Parti aday üyelerinin tavrını açıklayan bir yazı kaleme aldı. Bu yazı aracılığıyla, gençlik içerisinde yer alan PÜ ve PAÜ yoldaşların darbe karşısındaki duruşları, yani komsomolun tavrı kamuoyuna duyuruldu.

Bu yazıdan da çok rahat bir şekilde görebileceğimiz gibi, gençlik örgütümüzün ezici çoğunluğu, sol-sekter tasfiyeci kliğin gerçekleştirmiş olduğu darbeye karşı durmuş ve MLM ideolojinin savunucuları olarak bir

adım öne çıkmışlardır. Böylece gençlik örgütümüz ve başındaki M.Demirdağ yoldaş, darbe karşısındaki tarihi misyonunu yerine getirmiştir. Mehmet yoldaşın, gençlik örgütümüzün anti-MLM düşüncelerin etkisine ve denetimine girememesinde birinci derecede rolü olmuştur.

Bu karşı duruşu çok net ve açık bir biçimde dile getiren yazıyı olduğu gibi aktarıyoruz:

Tüm TMLGB Üye, Aday Üye ve Örgütlü Sempatizanlarına

Yoldaşlar,

Partimiz içinde yaşanan bazı sorunlar Parti içinde çözümlenmesi gerekirken ve de çözümlenebilecekken Parti dışına taşırılmış; “PARTİMİZ TKP(ML) İÇERİSİNDE ŞİMDİYE KADAR GİZLENMEYİ BAŞARMIŞ MARKSİST KILIFLI MAFYA HİZBİNİ TANIYALIM”, “YARGILANMAKTAN KORKAN MAFYA HİZİBİ PARTİMİZE CEPHE-DEN SAVAŞ AÇMA CÜRETİNE KALKIŞTI!” başlıklarıyla “MK”(Merkez Komitesi) imzalı, “PARTİ BİRLİĞİNİ KORU! PARTİ YIKICILARINA KARŞI TAVIR AL!” başlığıyla “YDB”(Yurt Dışı Bürosu) imzalı tüm kamuoyuna yönelik açıklamalarla yazılı ve bazı bölgelerde sözlü propagandalara girişilmiştir. Parti içi sorunların Parti dışına taşırıldığı gelinen aşamada, sizleri Parti içi gelişmeler hakkında objektif bir şekilde bilgilendirmek bir zorunluluk haline gelmiştir.

Sadece sözde değil, pratikte de diyalektik yöntemi rehber alan bizler, karşıtların mücadelesi içinde doğrulara varacağımız diyalektik yaklaşımdan hareketle, ilkin yukarıda sözünü ettiğimiz “MK” ve “YDB” imzalı belgelerin ana hatlarına yazımızda yer vereceğiz. Ardından Parti içi gelişmeler hakkındaki tavrımızı ana başlıklar altında açacağız.

“Partimiz içerisinde bir takım unsurlar komünist ilkelere taban tabana zıt olan ve kaynağını idealist felsefeden alan pragmatik düşünceye dayalı davranışları Partimiz içinde geliştirmeye ve ona hayat hakkı tanımaya yönelik çeşitli hizipsel faaliyetler içerisine girmişlerdir. Bugün partimizde pragmatizmin baş temsilciliğini yapan ve oradan da (‘93 sonbaharı-özellikle Ekim sonrası) HİZİPÇİ ÖRGÜTLENMEYE tüm birlikler içinde giren başta HH, ZL ve RR; Ordu Komutanlığı ve Askeri Komisyon’a

karşı bozguncu tavırlarını hızla sürdürdüler.”

“Pragmatik ve kariyerist güruh, HİZİPÇİ ÖRGÜTLENMELERİNİ 1 No’lu Gerilla Bölgesi’nde başlatırken, aynı örgütlenme gerek 2 No’lu Gerilla Bölgesi’nde gerekse MBK (Marmara Bölge Komitesi) içerisinde devam edegeldi. Bu HİZİPÇİ FAALİYETLER Parti tarafından kısa sürede farkedilip müdahale edildiğinde ise suçlarını gizleme psikozu ile savunma mekanizmaları yaratılarak “GRUPÇULUK” yapıyor bahanesi ile konferansçı kanattan gelen yoldaşların duygularını okşama yöntemi ile onların kafaları bulandırılmaya çalışılmıştır. Ki bu da “tasfiye ediyoruz” kılıfıyla pazara sürülmüştür.

Buna neden gerek duyulmuştur? Bu gayet açıktır. Kendi sonlarının ne olacağını çok iyi bilen HİZİPÇİ, KARIYERİST ve EROİN ŞEBEKESİ başlarının bu son geldiğinden (ki bu doğal olarak ihraç edilmektir) beraberlerinde aynı kanattan gelen iyi niyetli yoldaşları götürme ve birliği bozmak için hazırlanmış bir senaryodan başka birşey değildir.”

“Ki savaşçılar içerisinde teşhir ve tecrit edilerek dışlanmışlardır.”

“Burada Partimiz programına bağlı komünist bir ruhla donanmış Partili yoldaşlara düşen asıl görev doğaldır ki, Parti’de HİZİPÇİ FAALİYETLERİ su yüzüne çıkmış, emperyalizme direkt hizmet demek olan EROİN TİCARETİNE yeşil ışık yakmış ŞEBEKE ELEMANLARININ peşinden gitmemek onları bu yönleri ile her ortamda teşhir ve tecrit etmek olmalıdır.

En kısa anlatımla görev, bu güruhun Parti birliği ve bütünlüğüne karşı başlattığı HİZİPÇİ FAALİYETİ boşa çıkarıp bertaraf olmalıdır.”

“Parti önderliği bu kişilerin suçlarını gizlemedi, geçiştirmede. PMK (Parti Merkez Komitesi) 2. toplantısında sözkonusu kişilerin yukarıda belirtilen suçlarını değerlendirmek üzere toplanmış, ancak EROİN ŞEBEKESİ başları toplantıya katılma gereği duymamış ve sorgulanmaktan kaçarak Parti’ye cepheden bayrak açmışlardır.”

“Bu şebekenin başı HH olup, onun ardılları TN, EN, BN ve MT’dir.”

“... BU KARIYERİST, PRAGMATİST, REVİZYONİST, MAFYA ÇETESİ...”

“YAŞASIN KOMÜNİST GENÇLİK ÖRGÜTÜMÜZ TMLGB’NİN MAFYA HİZİBİNE KARŞI MÜCADELESİ!”

(“MK” imzalı bildiriden.)

“Parti OPK(Olağanüstü Parti Konferansı)’sında sorun tartışılmış, Parti iradesine sorunu açıp açmama yetkisi Parti MK’sına verilmiştir.”

“Parti birliğini ve iradesini her kimki bozmaya ve yıkmaya çalışırsa Parti düşmanıdır. Dolayısıyla sorun Parti suçu işleyen mafya çetesinin Parti hukukuna göre yargılanmasıdır.”

“OPK sonrası yapılan atama ve görevlendirmelerde herhangi bir değişiklik olmamış, yoldaşlardan hiçbiri ne görevden alınmış ne de PÜ (Parti Üyesi)’lükten düşürülmüştür. Yapılan propaganda, işlenen Parti suçunu gizlemek ve yargılanmalarını önlemektir.”

“OPK’ımızda bir grup delege, bu suç işleyenlerin kamuoyuna açıklanmasını, cezalandırılmasını istemekle birlikte, hem Parti birliğimizin nazık bir dönemden geçmesi ve hem de bu unsurların yaptığı özeleştiri gözönünde bulundurularak, bunların suçlarına karşı tutarlı bir tavır takımları için bir fırsat tanınmıştır.”

“Askeri Komisyon, bu kirli işin Parti’ye açılmasını önermiş ve partimizin Siyasi Bürosu’da oybirliğiyle konuyu Parti’ye açmaya karar vermiştir.”

‘MK’ımızın yaptığı 2. toplantı çağrısına toplantıya katılmıyoruz, ayrılık ilan ediyoruz’ diyerek yargılanmaktan ‘siyasi ve örgütsel bir ayrılık’ görüntüsü vererek kurtulmaya kalkışmışlardır.”

“Onlara çağrımız, Parti adaletinden kaçmayın. Daha önce itiraf ettiğiniz bütün suçların hesabını kendi geçmiş devrimci yaşamınıza saygı duyarak dürüstçe verin, Partimiz tarafından yargılanmayı kabul edin. Ağır insanlık suçunuzu, Parti’ye cepheden düşmanca çirkin bir burjuva savaşı açarak daha da ağırlaştırmayın!”

“Parti birliğini koru, suçluları cezalandır’ şiarımızı bir gerçek haline dönüştürelim.”

(“MK” imzalı bildiriden.)

Yoldaşlar,

Her zaman, düzenin yaratmak istediği araştırmayan, sorgulamayan insan tipinin yerine, olayları zaman-mekan ve neden sonuç ilişkisi içinde değerlendiren, sorgulayan insan tipinin yaratılmasının önemi üzerinde duruyoruz. Bu gün de Parti içi gelişmeleri bilimsel şüphecilikle, sorgulayıcı

tarzda ele almanızı istiyoruz. Ve böyle davranacağınıza inanıyoruz.

Bu güne gelene kadarki sürece değinmeden önce yukarıdaki alıntıları ana hatlarıyla toparlayalım.

- Bir hizipçi faaliyet vardır. Ve başını HH, ZL, RR çekmektedir.
- MK 2. toplantısını yapacak ve eroin ticareti yapanlara ceza verecek-ken, bunu anlayan hizibin başı HH ve onun ardılları toplantı çağrısına uymayarak cepheden bayrak açmışlardır.
- Bu hizibin niteliği “KARİYERİST, PRAGMATİST, REVİZYONİST MAFYA ÇETESİ” biçimindedir.
- Bunların cephe almasının siyasi-ideolojik bir yanı yoktur.

Bu sürece nasıl gelindi?

Parti güçlerimizin birliği öncesi, Konferans kesiminin önderliğinde yeralan sözü edilen (EN, TN, HH, MT, BN) kişilerin bilgisi dahilinde böylesi bir ticaret olayı yapılmıştır. Bu durum birlik öncesi ve birlik görüşmelerinde de gizlenmiştir. Birlik sonrası bir SB (Siyasi Büro) üyesinin yurtdışında bu durumu öğrenmesiyle GBMK-SB (Geçici Birleşik Merkez Komitesi-Siyasi Bürosu)’nin toplantısında gündeme getiriliyor ve olayın gizlenmesi konusunda karar alınıyor. Ardından bu konu OPK gündeminde tartışılıyor ve ticaret olayı mahkum ediliyor. Konunun Parti’ye açılması ve özeleştirilmesinin yeterli olduğu yönünde bir-iki yoldaşın muhalefeti dışında oy çoğunluğuyla karar alınıyor.

Burada bir noktayı açalım. Yukarıdaki açıklamalarda, bir grup delegenin, bu suçu işleyenlerin kamuoyuna açıklanmasını ve cezalandırılmasını istediklerinden söz ediliyor. Sakın, bu bir grup diye bahsedilenlerin “bu kişilerin suçlarını gizlemeyen, geçiştirmeyen” ilgili yazıları yazanlar olduğunu zannetmeyin. Yazıyı yazanlardan keskin hesap sorucular “bari ih-tar cezası verseydik” dışında pek birşey söylememişlerdir. Ancak şu işe bakın ki, eroin ticaretine yeşil ışık yaktığı söylenen “Mafyacı hizibin” başını çekenlerden biri olarak ilan edilen ZL bu konunun Parti’ye açılması yönünde en fazla ısrar edendir. Diğer taraftan OPK’da sorunun tartışılıp, Parti iradesine açıp açmama yetkisini PMK’sına verdiği şeklinde kararın olduğu savı doğru değildir. OPK’nın konuya ilişkin gizli tutanaklarına bakılırsa gerçekler anlaşılabilir. Şimdi bu bilgileri ve çelişkileri beynimizin

bir kenarına not edelim. Ve olayların gelişimini anlatmaya devam edelim.

OPK'da tartışılan, sonuçta kamuoyuna açılması uygun bulunmayan bu olay, olayla ilgili iki yoldaşın (TN, EN) birbirlerine yönelik yazdıkları yazılar nedeniyle AK(Askeri Komisyon) toplantısında ve ardından SB toplantısında tekrar görüşülmüştür.

Yukarıdaki alıntılarda geçen bir iki noktaya da dikkat çekelim. “Askeri Komisyon, bu kirli işin Parti’ye açılmasını önermiş ve Partimiz’in Siyasi Bürosu’da oy birliğiyle konuyu Parti’ye açmaya karar vermiştir.” deniliyor. Evet doğrudur, SB 2. toplantısında bu konu konuşulmuş, MK 2. toplantısının gündemine alınarak Parti’ye açılması hususu benimsenmiştir. Yani SB konunun Parti’ye açılmasından yanadır ancak konunun MK 2. toplantısında görüşüldükten ve burada karar altına alındıktan sonra açılmasından yanadır. Yine düşünmeden edemiyoruz; oy birliğiyle konunun Parti iradesine açılmasını isteyen SB’nin üyesi hatta -şimdiye kadar deşifre edildiği için söyleyelim- sekreteri HH, nasıl oluyor da bu konuyu gizlemeye çalışıp, hesap vermekten korkan mafya hizibinin başı oluyor? Yani HH, nasıl oluyor da hem konunun Parti’ye açılmasını istiyor, hem de konuyu Parti’den gizleyip, hesap vermekten kaçıyor? Bu bilgiyi ve çelişkiyi de beynimizin bir kenarına not edelim. Ve devam edelim.

Bu konu SB 2. toplantısında, MK 2. toplantısında görüşülmesi yönünde -doğal olarak o zamana kadar konu Parti’ye açılmayacak- karar alınmasına rağmen her ne hikmetse bazı MK üyelerinin yakalanmasının ardından, AK toplantısından 2.5-3 ay sonra, 28 Aralık ‘93 tarihinde MK ve AK üyesi Sİ imzasıyla AK raporuna “EK” olarak yayınlanan yazıyla bu konu Parti’ye açılmıştır. Bu yazının yayınlanmasından Sİ’nin söylediğine göre AK Sekreteri’nin de haberi vardır. Bu yazıda iki çizgi mücadelesi siyasi-ideolojik temelleriyle yürütüleceğine, komplo teorileriyle siyasi hasımları alt etme yöntemi izlenmiş ve bu ticaret olayı komplo teorilerine dayanak edilmeye çalışılmıştır.

Burada da bir duralım ve düşünelim. Sİ’nin yazısının dağıtılması işleyişi ihlal etmek değil de nedir? Bu yazının neden işleyiş ayaklar altına alınarak dağıtıldığı, sorusunu da beynimizin bir kenarına not edelim. Ve yine devam edelim.

Sİ’nin bu yazısı 1 No’lu ABK (Alt Bölge Komitesi)’ya bağlı 2 No’lu

Mıntika Ordu Parti Organı (OPO)'nın 1. toplantısında değerlendiriliyor ve şu kararlar alınıyor:

“KARAR 12:

Bu yazı, konferans kararları ayaklar altına alınarak ve hile yolu ile sansürden geçirilerek, daha doğrusu geçirildiği sanılarak (oysaki sansür OPK'nın iradesindedir) tüm Parti hukuku ayaklar altına alınarak yayınlanmıştır.

Yazının esası bir hizip faaliyeti ve komplo tezgahlama amacı yüklü olup, bütünüyle küçük burjuva oportünizminin ideolojik siyasi mücadeleden kaçındığı ve bütün hasımlarına siyasi ideolojik cepheden değil de, çeşitli oyunlar tezgahlayarak saldırıya geçmesidir.

Üslubu ve yaklaşımı ile bir MK üyesi konumuyla hiç bağdaşmayan ve önderlik vasfına uygun olmayan bir durumda olduğu gibi, kariyerizmin büyük sıkıntıları içindedir.

Ayrıca yazısında örgüt illegalitesini hiçe sayarak, organ sekreterini ve çeşitli organ üyelerini, yakalanan yoldaşların durumunu deşifre ederek bilinçli bir faaliyetle suç işlemektedir.

Hiçbir maddi gerçeklere dayanmayan, PÜ'lerini 'dalkavuk', 'sefiller', 'zavallılar', 'eti yolunmuş kemik parçalarıyla meşgul olan bu sefiller', 'zayıf karakterliler', 'harem ağaları' vs. vs. gibi niteleme ve ithamlarla önderlik görevini yaptığını sanan bu yazı sahibi, bu durumu suç içerdiği gibi, tümüyle ciddiyetten ve bir devrimci tavırdan dahi yoksundur.

Bu aynı zamanda yazı sahibi Sİ hakkında suç duyurusu olarak geçmeli ve ilk elden idari tedbir alınmalı (konumu dondurulmalı) ve soruşturma açılmalıdır.

Ayrıca bu yazının yayınlanmasından haberi olan AK Sekreteri hakkında da aynı işlem yapılmalıdır. (AK Sekreteri'nin onayı olduğunu da Sİ belirtmiştir.)

KARAR 13:

Yazıda iddia edilen şeyler OPK kararına bağlı kalınarak Parti hukuku işletilmeli ve bu olaylar bütün yönleriyle Parti'ye açılmalıdır. Ayrıca yazıda kanıtlayacağım dediği, MK içindeki olaylar kanıtlanamadığı durumda, iddia edilen suç kapsamında bu iddia sahibi Sİ yargılanmalıdır. Kanıtlandığı takdirde, suçu işleyenler aynı biçimde yargılanmalıdır.

Ayrıca, bu iddialar gerçeklik kazandığı durumda, tüm OPK delegeleri bu suçu gizlediğinden bu suç sahiplerini tekrar MK'ne ve yönetici organlara seçerek, bu suça onay verdiklerinden dolayı yargılanmalıdırlar. Ayrıca MK tez elden olağanüstü toplanarak, bu durumu sonuçlandırmalıdır.”

Bir başka ilginç noktaya daha dikkat çekiyoruz. Görüldüğü gibi bu OPO'nun ticaret olayına ve bu olayın usulsüz biçimde Parti'ye açılmasına yönelik tavrı ortadadır: Olaylar Parti'ye açılmalı ve Parti iradesi karar vermelidir. İşin ilginç yanı; ticaret olayına yeşil ışık yakıp, ticaret olayını partiden gizlemeye çalışan “MAFYA HİZİBİNİN” ele başlarından biri olduğu iddia edilen RR, bu OPO'nun üyesidir ve ticaret olayının Parti'ye açılması yönündeki kararın altında imzası vardır. Bu bilgiyi ve çelişkiyi de beynimizin bir köşesine not ediyoruz. Ve tekrar devam ediyoruz.

OPO'nun hem ticaret olayının Parti'ye açılması ve Parti iradesi tarafından çözülmesi, hem de bu konuyu işleyişi hiçe sayarak faydacı, fırsatçı bir şekilde partiye açan Sİ ve NT hakkında soruşturma yapılması yönünde SB'ye iletmek üzere öneri kararı almasının ardından AK sekreteri NT- bu OPO'na Şubat 94 tarihli bir yazı yazar. AK sekreteri NT'in yazısını ve üslubunu kişisel ve grupsal çıkarları tehditkar bir biçimde, OPK ve Parti işleyişinin önüne çıkarmak olarak değerlendiren ve Parti içi mücadeleyi siyasi ideolojik cephede değil de esas, küçük burjuvazinin mücadele yöntemi olan, ayak kaydırma, ekarte etme şeklinde kişisel hesaplaşmalar düzeyinde ele alınmasının Parti açısından en önemli tehlikelerden biri olarak gören OPO, 5 Mart'ta yaptığı 2. olağanüstü toplantısının sonucunda gelinen aşamada ne yapılması gerektiğine ilişkin şunları söylüyor:

Ne yapmalı?

1- MK'nın yapması gereken olağan MK toplantısı, olağanüstü toplantı şeklinde salt bu sorunlara özgü toplanmalı, sorunların tüm yönleriyle Parti'ye açılması faaliyeti örgütlenmelidir.

2- OPK'da gizli oturum şeklinde yapılan toplantı ve tartışılan tüm sorunlar Parti'ye açılmalıdır.

3- SB bunu en kısa zamanda Parti'ye açarak Parti iradesi sonucu değerlendirmeli ve sonuca vardırmalıdır.

4- Parti, OPK iradesini çiğneyen ve disiplinsizlik yapan üyelere hesap sormalıdır.

5- OPK kararlarına bağlı kalarak kongre tartışma süreci başlatılmalıdır.

6- Kongre tartışmalarını örgütleyecek bir komisyon Parti iradesiyle oluşturulmalı ve kongre süreci boyunca bu komisyon görev yapmalı.

7- Bölgesel düzeyde tüm Partililer'in katılacağı toplantı en kısa sürede yapılmalıdır.”

2 Nolu Mıntıka OPO'nun 5 Mart tarihli toplantı kararlarını bir üst organ toplantı yaparak değerlendirip, diğer organlara iletmesi yönünde adımlar atılmayınca 2 Nolu Mıntıka OPO'su, 2. olağanüstü toplantı kararlarının ve organ üyelerinin yazılarını AK Sekreteri'ne ve buradan MK toplantısına iletilmesi yönünde 29 Mart '94 tarihli kararını alır.

Bunun üzerine AK Sekreteri imzasıyla 1 Nisan tarihli yazısını bu OPO'na iletir. Yazıda bu OPO'nun Parti birliğini yıkıcı, hizipçi, grupçu faaliyetini daha da sistemleştirdiği iddiasıyla, organ faaliyetinin dondurulduğu ve emri altındaki gerilla birliğiyle birlikte... yerine gelmesi çağrısı bulunuyordu. Bu çağrının/kararın sahibi AK veya başka bir yönetici organ da değildir, AK Sekreteri'dir.

Alınan not, düşülmesi gereken bir küçük bilgi ve çelişki daha: Hani OPK'dan bu yana kimse görevden alınmamıştı? Bir kere bu OPO tasfiye edilmeden önce dahi ordu içindeki PÜ'lerinin organsız bırakılması, organların işlevsiz kalması tüm yetkilerin birkaç kişinin elinde toplanması başlı başına Bolşevik örgütlenmeden uzak, Parti tasfiyeciliğinin daniskasıdır.

Ardından OPO 14 Nisan '94 tarihli yazıyla, 2 No'lu Mıntıka OPO; “AK sekreterinin 1 Nisan '94 tarihli notla organımızın tasfiye edildiği yönünde bildirimini ve aldığı kararı Parti tüzüğü ve hukukuna ters, anti demokratik, darbeci olduğundan tanımadığımızı, tüm Parti'ye duyuruyor, Parti'nin bu tasfiyeciliği mahkum etmesi gerektiğini, bunun birliği korumanın tek teminatı olduğunu düşünüyoruz.” biçiminde bir tavır alır ve tüm Parti üyelerini şu önerileri desteklemeye çağırır.

“- AK sekreterinin AK adına organımızı tasfiye (faaliyetini dondurması denilen) kararının anti demokratik, darbeci, parti yıkıcılığı olarak

görüyor, bunu tanımıyor ve tüm Parti'yi bu anti-demokratik uygulamaları reddetmeye çağırıyoruz.

- MK, SB, AK, GK (Genel Komutanlık) gibi yönetici organlara güvenmiyor ve bu organlar bugün içinde bulundukları kariyerist, grupçu ve yıkıcı faaliyetlerden dolayı Parti'nin içinde bulunduğu sorunları çözemediklerine inanıyoruz.

- Bu nedenle Parti iradesi harekete geçirilerek, sorunlar Parti'de tartışılmalıdır.

- Bunun için tüm Parti üyelerinin katıldığı bölgesel düzeyde Parti bölge tartışma konferansı yapılmalıdır.

- Bu tartışma konferansı, Parti konferansı veya kongre tartışmalarının başlatılması ve bugün bölgede cereyan eden sorunları tüm yönleriyle ele alıp tartışmalı ve diğer bölgeleride harekete geçirmelidir.

- Bu Parti birliğini sağlamada ve varolan olumsuzlukları gidermede tek doğru çözümdür.

- Bu durum için tüm Parti güçleri biraraya toplanmalı ve sorunlar detaylı tartışılmalıdır.

- Bunu yapma yönünde tavır koymadıkça (bugünkü haliyle) GK, AK, SB, MK'nın bizim açımızdan tanıma ve bağlayıcılığı olmayacaktır.

- Bu gerçekte Parti çizgisinin devamından yana tavır koyacak olanların bugün birliği korumanın teminatı olan bu yönlü tavır koyması ve bu tavrı desteklemesi zorunlu komünist ödevdir.

- Partiye, Parti üyelerine güven duyuluyorsa, yönetici organlar (önderliğin) buna evet demek zorundadır.

- Organın bu kararları tüm Parti üyelerine iletme (çeşitli yollardan) kararı alınmıştır.”

Anlayacağınız; Evet! Ortada bir bayrak açma olayı vardır. Ancak Parti iradesine yönelik değil. Aksine Parti birliği için Parti iradesinin açığa çıkartılmasına yönelik bir tavır vardır. Ve ticaret olayıyla en ufak ilişkisi olmayanlar, ticaret olayının da Parti'den gizlenmesi değil Parti'ye açılması yönünde görüş belirtenlerin bir tavrı vardır.

2 Nolu Mıntıka OPO'nun bu tavrının ardından kırsalda MK 2. toplantısına katılmak üzere bulunan MK üyelerinden üçü TKP(ML) Genel Sekreteri, TMLGB Genel Sekreteri, DBK(Dersim Bölge Komitesi) Sekreteri

16 Nisan tarihinde “TÜM PARTİ ÜYELERİNE ÇAĞRI: PARTİMİZDE BOY GÖSTEREN SAVAŞ AĞASI -TASFIYECİ KLİĞİN TÜM DAR-BECİ VE TASFIYECİ GİRİŞİMLERİNİ BOŞA ÇIKARALIM” başlıklı yazıyla 2 Nolu Mıntıka OPO’nun tavrı desteklenmiş, ticaret olayı da dahil tüm sorunların PÜ’lerine danışılarak Parti iradesi tarafından çözülmesi istenmiş ve yönetici organlara güvensizliklerin geliştiği bu ortamda Parti birliğinin korunmasının tek yolunun bu olduğu dile getirilmiştir.

Yeri gelmişken bir noktanın daha üzerinde duralım. OPO’ya yapılan çağrı dışında, MK’nın bu üç üyesine yönelik toplantıya gelin çağrısı da yoktur. Bu üç üye ve diğer bazı bölgelerdeki üyelerin de toplantı yerinde olmadığı şartlarda toplantının yapılabilmesi için gerekli çoğunluk da mevcut değildi.

Ve şimdi 18 Nisan tarihli “MK” imzalı yukarıda alıntılarını verdiğimiz bildiri sağda solda dolaşıyor. Hem de böyle bir bildirinin çıkartılabilmesi için altında imzası bulunması gereken MK çoğunluğundan bazı üyelerin “Biz de Parti iradesine gidilmesini istiyoruz” söylemlerine rağmen. Anlamak mümkün değil.

Bugün ne yapılmaya çalışılıyor? Parti birliği nasıl korunabilir?

Eğer beynimizin bir köşesine not ettiğimiz bilgileri yerli yerine oturtursak yapılmaya çalışılanı anlamamanın zor olmadığını göreceğiz. Ancak sözünü ettiğimiz bilgileri ve çelişkileri dikkate almamanın tek gerekçesinin bu bilgilerin not edilmesini istediğimiz bir beyine sahip olmamaktan başka birşey olmayacağı bilinmelidir.

Tüm bu bilgiler doğrultusunda değerlendiresek, yalanlar, demagojiler, çarpıtmalarla yapılmak istenenin “bir taşla iki kuş vurmak”tan başka birşey olmadığı açıkça ortaya çıkacaktır.

Parti iradesine başvurulmasından başka birşey istemeyen hem AK’nun ordu içindeki savaş ağası, hot-zotçu, benmerkezci uygulamalarına karı çıkan OPO’nun hem de ticaret olayına adı karışan yoldaşların hep birlikte MAFYA HİZİBİ adı altında teşhir edilmeye çalışmasından, siyasi hasımların ideolojik siyasi mücadele yerine komplo teorileriyle alt edilmeye çalışılmasından başka birşey değildir yapılmaya çalışılan.

Siyasi-ideolojik bir sorun yokmuş, sorun sadece “ticaret” olayıymış. Eğer sorun ticaret olayının siyasi hasımları alt etmek için kullanılmasından başka birşey değilse Sİ’nin yazılarında bürokrat, sağ oportünistler olarak birilerinin hedef gösterilmesi -hem de siyasi-ideolojik içeriği, nedenleri açılmadan-, “MK” imzalı yazıda REVİZYONİST mafya hizibinden bahsedilmesi boşuna mıdır? Revizyonist mafya hizibi ne demektir? MLM mafya hizbi diye bir şeyden bahsedilebilirmi ki REVİZYONİSTİnden bahsediliyor? Amaç kimi, hangi kozla etkileyebilersen onu kullanma faydacılığından başka birşey değildir. Geri kitleleri ajitatif bir dille ticaret olayı kullanılarak etkilerken, ileri kitleleriye bunlar revizyonist, 2. MK’cı, anti-programcı söylemleriyle etkilemek. Hem de ne pahasına? Kimsenin ticaret olayını gizlemek diye bir kaygısı olmadığı halde Parti tüzüğü, işleyişi ayaklar altına alınarak darbeci bir yöntemle ticaret olayının hayali bir şekilde yaratılan “MAFYACI HİZİP” tarafından gizlenmeye çalışıldığı yalanına başvurma pahasına! Partiye cepheden bayrak açmak gibi bir kaygısı olmayıp, aksine Parti’nin irade birliğinin, tüm sorunların çözümü için parti iradesine gidilmesiyle sağlanabileceğini söyleyenlerin bu çağrılarına kulak verme yerine hem Parti iradesine gitmeye çalışmayıp hem de keskin Parti birlikçisi kesilme riyakarlığına düşme pahasına! TMLGB’nin prestijinden yararlanmak amacıyla hayali olarak yaratılan mafya hizibine karşı TMLGB’nin mücadele verdiği yalanına başvurma pahasına!

Unutmak istemiyoruz, bir de bu tür dönemlerde birden bire değerlenen(!) kraldan çok kralcılar var. Bunlar Parti’nin sınıf mücadelesinde oynaması gereken rolü oynaması için önceleri çaba sarfetmezken, bu puslu, belirsiz ortamda birden bire kurtarıcı olarak ortaya çıkıp, olağanüstü bir çabayla sağda, solda propagandaya başladılar. Bazı bölgelerde TMLGB’nin örgütlü insanlarına, TMLGB’yi tanımayıp kendilerini tanımalarına yönelik telkinlerde bulunuyorlar.

Sınıf mücadelesinin gelişimimiz için yarattığı objektif koşulların bilincinde olup, Parti birliğini içine sindirerek, zorluklara karşı fedakarlıkta, birbirleriyle yarışan, tüm enerjisini halk için, devrim için, Parti için harcayan ve bu mücadelenin sıcaklığı içinde kaynaşmış tüm TMLGB savaşçılarının bu tür fırsatçılara vereceği tek yanıt: BAŞKA KAPIYA olmalıdır.

Şimdi herkese soruyoruz: Birlik mi istiyorsunuz, Parti birliğinde sami-mi misiniz?

Öyleyse bunun tek yolu olan tüm sorunların Parti iradesine başvurularak çözümlenmesinden yana olun! Parti iradesinin vereceği kararlara saygılı olun! Parti iradesini bireylerin, grupların iradesinden üstün tutun! Bunları kim yapmıyorsa, sözde ne kadar Parti birlikçisi kesilirse kesilsin, Parti yıkıcısının, Parti bölücüsünün ta kendisidir! Parti'nin gereksiz, sağlıksız biçimde bölünmesinin hesabını halka vermesi gerekenler de bunlar olacaktır! Birileri yalnızlaştırılacaksa, yalnızlaştırılması gerekenler de bunlar olacaktır.

29 Nisan 1994

TMLGB bünyesinde faaliyet yürüten

Parti üyeleri ve aday üyeleri...

(2 kişi ile hâlâ ilişki kurulamadığından bu Parti üyelerinin onayları alınamamıştır.)

Sol sektör tasfiyeci klik Proletarya Partisi'ne karşı 18 Nisan 1994 tarihinde gerçekleştirdiği darbeyle birlikte yalan, hayali senaryo ve demagogilerini yoğunlaştırmış ve birçok olayı çarpıtarak kamuoyuna açıklamış, pragmatist bir anlayışla kendini “meşru” bir zemine oturtmak için her yolu mübah görmüştür. Bu süreçte MLM kadroların görevi, Partiye karşı gerçekleştirilen darbenin etkisini mümkün olduğu kadar az bir tahribatla atlatmak ve sol-sektör tasfiyeci kliğin yalan ve demagogilerini boşa çıkartmaktır. İşte M.Demirdağ yoldaş da başından beri diğer MLM kadrolarla birlikte bu uğraşın yoğunluğu içerisindeydi. Bu uğraş içerisinde dönem dönem kendi imzasıyla, dönem dönem PÜ ve PAÜ'leriyle ortak imza kullanarak sol-sektör tasfiyeci kliğe karşı ideolojik mücadele yürütüyordu.

Aşağıda yayınlayacağımız 9 Mayıs '94 tarihli belgede ise TMLGB Genel Sekreteri imzasını kullanmıştır. Bu yazıda esasta üzerinde durduğu konu ise; sol-sektör tasfiyeci kliğin kendisine en çok dayanak yaptığı, “toplantıya çağırma, gelmeme” ve “ayrılık ilan etme” vs. yalan ve demagogilerinin yürütülmesine yer veriyor. Sol-sektör tasfiyeci kliğin yalan ve demagogilerini boşa çıkarırken onların elindeki silahı işlevsiz hale getiriyordu ve olayları tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyordu.

Bu yazıda aktarılanları yeniden tekrar etmeyerek, sözü M.Demirdağ yoldaşa bırakıyoruz:

Parti İradesiyle Sorunları Aşmamızı Hiçbir Çarpıtma Engelleyemeyecek!

Yoldaşlar,

Hepimizin bildiği gibi Partimiz ciddi sorunlarla boğuştuğu bir dönemden geçiyor. Sorunların Partiye tüm yönleriyle yansması ise “Yargılanmaktan korkan mafya hizibi Partimize cepheden savaş açma cüretine kalkıştı” ve “TKP(ML) Merkez Komitesi’nin açıklamasıdır!” başlıklı Nisan 94 ve 18 Nisan 94 tarihli “PMK” imzalı bildirilerle başladı. Bu bildirilerde ve kendine “PMK” diyen savaşağası-tasfiyeci kliğin bunların ardından yayınladığı bildiri ve yazılarda yanıtlanması, açıklanması ve mahkum edilmesi gereken birçok önemli konu yer almaktadır. Ki birçok yoldaşın gerek sözkonusu bildiri ve yazıların yayınlanmasından önce gerekse de sonra kaleme aldığı ve şu anda dağıtılmakta olan çok sayıda yazıda bu gereklilik yerine getirilmeye çalışılmaktadır. Bundan sonra da bu yönlü çabalar sürecektir/sürmelidir. Ben bu yazıda yalnızca yukarıda adlarını andığım bildirilerden ve savaşağası-tasfiyeci kliğin diğer bazı belgelerinden hareketle, Parti’nin çok yönlü ve boyutlu sorunlarının tek çözümünü Parti iradesine gitmekte gören PMK üyelerine bu kliğin “MK toplantısına çağırdık, gelmediler, ayrılık ilan ettiler” şeklindeki iddialarını ele alacağım ve birçok yoldaşın kafasında soru işaretleri uyandıran bu sorunu belgelerle ve esasta da savaşağası-tasfiyeci kliğinin belgelerinden hareketle aydınlatmaya çalışacağım.

Savaşağası-tasfiyeci kliğin yukarıda adlarını ve tarihlerini belirttiğim bildirilerinde bu konuda şunlar söyleniyor:

“MK’mızın yaptığı 2. toplantı çağrısına ‘Toplantıya katılmıyoruz, ayrılık ilan ediyoruz (abç) diyerek yargılanmaktan ‘siyasi ve örgütsel bir ayrılık’ görüntüsü vererek kurtulmaya kalkışmışlardır.”

“Parti önderliği bu kişilerin suçlarını gizlemedi, geçiştirmede. PMK (Parti Merkez Komitesi) 2. toplantısında sözkonusu kişilerin **yukarıda belirtilen suçlarını değerlendirmek üzere toplanmış** (abç), ancak eroin şebekesinin başları toplantıya katılma gereği duymamış ve sorgulanmak-

tan kaçarak Parti'ye cepheden bayrak açmışlardır.”

Burada yazılanları toparlarsak;

a) PMK'nın bazı üyelerince diğer üyelerine toplantıya katılma çağrısı yapılmıştır.

b) Diğer üyeler bu çağrıyı almışlar, yanıt olarak da “toplantıya katılmıyoruz, ayrılık ilan ediyoruz” demişlerdir.

c) Bunun üzerine toplantı çağrısı yapan üyeler toplanmışlardır.

Bu noktada şu soruları sormak gerekmektedir:

1- Toplantı çağrısı yaptığını ilan eden üyelerin bu iddialarını kanıtlayan belgeler nedir?

2- Diğer üyelerin bu çağrıyı aldıklarını ve “toplantıya katılmıyoruz, ayrılık ilan ediyoruz” dediklerini kanıtlayan belge nedir?

3- Eğer biz savaş ağası-tasfiyeci kliğin “çağrı”, “ayrılık ilan etme” iddialarını çürütürsek yapıldığı belirtilen toplantının meşruluğu sözkonusu olabilir mi?

Şimdi bu sorduğumuz soruların yanıtını arayalım.

Savaş ağası tasfiyeci-kliğin üyelerinin toplantı çağrısı olarak ortaya koydukları belge şudur;

TKP/ML Merkez Komitesi'nin olağanüstü toplanması için acil çağrıdır

Aşağıda imzası bulunan PMK üyeleri olarak; aşağıya aktaracağımız parti için önemli sorunların giderilmesi için PMK'ni olağanüstü toplantıya çağırıyoruz.

1- Parti ve ordu içerisinde had safhada gelişmekte olan hizipçi ve BOZGUNCU tavırlara dur demeli ve sözkonusu suçları işleyenlerin yargılanmasını başlatmak için;

2- Organsal işlevini yitiren Dersim, Amed, Karadeniz ve Marmara Bölge Komiteleri'nin organsal işlerliğini yeniden sağlamak için;

3- Eroin ticareti yapan ... kişilerin Parti içerisindeki yargılanmasını başlatmak için;

4- Parti örgütlülüğünün yukarıdan aşağıya yeniden örgütlemesini sağlamak için;

5- Bugünkü Parti önderliğine ilişkin gerek MBK (ki organsal işlevini

ytirmesine rağmen) tarafından gerekse savaş bölgesinde hizipçi ve bozguncular tarafından yapılan teşhirini bertaraf etmek; vb. vb. nedenlerden dolayı PMK'yı acilen toplantıya çağırıyoruz.

Yukarıda sıraladığımız Parti içi önemli sorunların çözümü için PMK'nın acilen toplanması bir zorunluluktur.

Bu gerekçelerden dolayı biz aşağıda imzası bulunan PMK üyeleri olarak bütün MK üyelerini toplantıya çağırma gereğini duyduk. Bu çağrıya herkes uymalıdır.

17 Nisan 1994

PMK ÜYELERİ: BD, İE, NC, HA, SB, DA...

Not: Bu çağrı yapıldığı gün mafya hizibinin 14 Nisan günü partiye karşı bayrak açtığını ve ayrıldıklarının bilinmesini isteriz.” (Bu not elyazısıyla eklenmiştir. BN).

Bu belgede dikkat edilmesi gereken noktalar şunlardır:

1- “Çağrı”ya eklenen notta “çağrı” yapıldığı gün (17 Nisan ‘94) “mafya hizibi”nin “14 Nisan ‘94” günü Parti’ye karşı bayrak açtığını, yani ayrıldıklarını belirtmektedir. Yani bu belgeye göre “ayrılık” ilanı “çağrı”dan 3 gün önce olmuştur. Oysa aynı kişilerin kaleme aldığı/onay verdiği bildirilerde aynen şöyle denmektedir:

“MK’mızın yaptığı 2. toplantı çağrısına ‘Toplantıya katılmıyoruz, ayrılık ilan ediyoruz’ diyerek...” Burada biraz düşünelim: Savaşacağı-tasfiyeci kliğin bir belgesinde “toplantı çağrısı yaptık, buna karşılık biz toplantıya gelmiyoruz, ayrılıyoruz dediler” deniyor. Yani bu belgeye göre toplantı çağrısı yapılmış, bu çağrı diğer üyelerin eline geçmiş, onlar da gelmiyoruz, ayrıldık demişler. Diğer bir belgede ise “çağrıdan 3 gün önce ayrılık ilan ettiler” deniyor. Yani bu belgeye göre de önce ayrılık ilan edilmiş, sonra toplantı çağrısı yapılmış.

Bu apaçık çelişkiler neyi gösteriyor? Savaşacağı-tasfiyeci kliğin eli-ayağı neden birbirine dolaşüyor, daha sonra yaptığı tüm eylem ve oluşumlara zemin olarak sunduğu böylesine önemli bir konuda neden bir dediği bir dediğini tutmuyor? Bunun yanıtı açık, çünkü savaşacağı-tasfiyeci klik, sorunların çözümü için Parti iradesine gidelim diyen MK üyelerini top-

lantıya çağırıldığını söylerken YALAN SÖYLÜYOR! Ve bu yalanına kılıflar ararken böylesine çelişkilere düşüyor.

2- Bu belgede dikkat edilmesi gereken bir diğer nokta da bu belgenin tarihidir. 17 Nisan 1994 tarihli bu “çağrı”dan bir gün sonra (18 Nisan 1994) “PMK” imzalı “TKP(ML) Merkez Komitesi’nin tüm Parti organlarına genelgesidir” başlıklı genelge yayınlanmıştır. Bu genelge de “PMK’nın “hizibe” karşı aldığı kararlar Parti’ye duyurulmaktadır. Yani 17 Nisan tarihinde 6 üye çağrı yapmış 18 Nisan günü ise kararlar alınmıştır. Demek ki “çağrı”gerçekte “çağrı”yı yapanların dışındakilerin toplantıya katılmasını hedeflememektedir. Çünkü bir günde değil yurtdışında, farklı bölgelerde olan MK üyelerinin, aynı bölgede farklı mntıkada olanların dahi “çağrı”yı alması ve istenilen yere gelmesi mümkün değildir. Yani 17 Nisan tarihinde “çağrı” yapıp 18 Nisan’da “toplantı” yapanların (18 Nisan tarihli “MK” kararları bunu göstermektedir) toplantı “çağrısı”nı gerçekte MK’nın toplanması için değil, salt “yaptık” demek için yaptıkları açıktır. Bu da bize şunu göstermektedir ki kararlar 6 üyeyle alınmıştır. Oysa Parti tüzüğüne göre MK’nın geçerli kararlar alabilmesi için 6 oy yetmemektedir. Yukarıda gösterdik ki “Parti iradesine gitmeyi savunan MK üyeleri” toplantıya çağrılmamışlardır. Bu da hesaba katıldığında “PMK” kararları olarak sunulan kararların geçersiz olduğu daha net bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Sonuç olarak sözkonusu toplantı hiçbir açıdan meşru bir toplantı değildir. Dolayısıyla aldığı karalar da Partimizi bağlamamaktadır.

Görülüyorki doğrudan savaşağası-tasfiyeci kliğin kendi belgeleri Parti’nin sorunlarının tek çözüm yolunun Parti iradesine gidilmesi olarak gören PMK üyelerine herhangi bir MK Toplantı’sı çağrısı olmadığını ispatlamaktadır. Ve bu, yaşananları da yansıtmaktadır. Benim de dahil olduğum ve sözkonusu tarihlerde 1 No’lu Bölge’de ancak ayrı bir mntıkada birarada bulunan 3 MK üyesine, ne yazılı ne de sözlü hiçbir MK toplantı çağrısı ulaşmamıştır. Açıktır ki salt “yaptık” demek için yapılan, planlanan tezgahların bir parçası olan, ancak onu da yüzlerine gözlerine bulaştırdıkları bir “çağrı”nın ötesinde bir çağrı yoktur. Dolayısıyla da bizim haberdar bile olmadığımız bir toplantıya yönelik şu ya da bu yönde bir tavır

almamız sözkonusu olamaz/olmamıştır. Biz sözde toplantı “çağrı”larından ve “toplantı”dan savaşağası-tasfiyeci kliğin yalanlarını, diğer bölge ve alanlara yayması sonucu, olan biteni bizden öğrenmek isteyen gençlik alanından ..yoldaşla yapılan bir... görüşmesiyle haberdar olabildik. O zamana kadarsa savaş ağası-tasfiyeci klik “PMK” imzasıyla bilinen bildiri-lerini her yana yollamıştır.

İşte “toplantıya çağırma”, “gelmeme” iddialarının ardındaki gerçekler özlü olarak bunlardır.

Bu sorunu aydınlattıktan sonra bununla doğrudan ilişkili olan, dolayısıyla bu sorunun aydınlatılmasıyla kendiliğinden bir şekilde esasta aydınlanan “ayrılık ilan etme” iddiası üzerinde duralım.

Savaşağası-tasfiyeci klik çeşitli yazılarında “bayrak açmaktan”, “ayrılık ilan etmekten” sözediyor. Bazı yazılarında “bayrak açmanın”, “ayrılık ilan etmenin”, “toplantı çağrısı” sonrası olduğu bazı yazılarında ise “toplantı çağrısı”ndan önce 14 Nisan tarihinde olduğunu söylüyor. Ama hiçbir yazısında “bayrak açmayı”, “ayrılmayı” belgeleyen bir kanıt sunamıyor.

Bunun nedeni; gerçekte “bayrak açma”, “ayrılık ilan etme” diye bir durumun zaten olmayışı, dolayısıyla da bunu belgelemenin mümkün olmayışıdır.

Sözkonusu tarihte Parti iradesine gidilmesi yönünde iki belge vardır. Bunlardan birincisi 1 No’lu ABK 2 No’lu Mıntıka OPO’sunun “Bir kez daha Parti’yi hesap sormaya çağırıyoruz: Askeri Komisyon Sekreteri’nin, Askeri Komisyon adına organımızı tasfiye kararına hayır!” başlıklı 14 Nisan ‘94 tarihli yazıdır. İkincisi de 3 PMK üyesinin “Tüm Parti’ye açık çağrı: Partimizde boy gösteren savaşağası-tasfiyeci kliğin tüm darbeci ve tasfiyeci girişimlerini boşa çıkaralım!” başlıklı 16 Nisan ‘94 tarihli yazıdır. (Burada şunu da belirtelim: Savaş ağası-tasfiyeci klik 17-18 Nisan tarihli “çağrı”, “genelge” ve “bildiri”lerini Parti’ye ve kamuoyuna yaymaya başladığında bu yazılar eline geçmemişti. Onlar bu yazıları okumayı bile beklemeden “ayrılığı” ilan ettiler ve Parti’yi bölmeye çalıştılar, neden? Bu sorunun yanıtını yazımızın sonuç bölümünde vereceğiz.) Her ne kadar bu yazılar savaşağası-tasfiyeci kliğin o tarihlerde eline geçmemiş dolayısıyla da, onların tavrı üzerinde etkide bulunmamış olsa da, bu yazılarda

“ayrılık ilan edildi mi, “bayrak açılmış” mı, biz yine de bu soruların yanıtlarını arayalım. Ki sonradan bulunmaya çalışılacak kılıfları da boşa çıkaralım.

1 No’lu ABK 2 No’lu Mıntika OPO’su yazısında sonuç olarak söylenenler şunlardır:

“- AK Sekreteri’nin AK adına organımızı tasfiye (faaliyetini dondurması denilen) kararını anti-demokratik, darbeci, Parti yıkıcılığı olarak görüyor bunu tanımıyor ve tüm Parti’yi bu anti-demokratik uygulamaları reddetmeye çağırıyoruz.

- MK, SB, AK, GK gibi yönetici organlara güvenmiyor ve bu organlar bugün içinde bulundukları kariyerist, grupçu ve yıkıcı faaliyetlerinden dolayı Parti’nin içinde bulunduğu sorunları çözemeyeceklerine inanıyoruz.

- Bu nedenle Parti iradesi harekete geçirilerek, sorunlar Parti’de tartışılmalıdır.

- Bunun için tüm Parti üyelerinin katıldığı bölgesel düzeyde Parti bölge tartışma konferansı yapılmalıdır.

- Bu tartışma konferansı, Parti konferansı veya kongre tartışmalarının başlatılması ve bugün bölgede cereyan eden sorunları tüm yönleriyle ele alıp tartışmalı ve diğer bölgeleri de harekete geçirmelidir.

- Bu parti birliğini sağlamada ve varolan olumsuzlukları gidermede tek doğru çözümdür.

- Bu durum için tüm Parti güçleri bir araya toplanmalı ve sorunlar detaylı tartışılmalıdır.

- Bunu yapma yönünde tavır koymadıkça (bugünkü haliyle) GK, AK, SB, MK’nın bizim açımızdan tanıma ve bağlayıcılığı olmayacaktır.

- Bu gerçekte Parti çizgisinin devamından yana tavır koyacak olanların, bugün birliği korumanın teminatı olan bu yönde tavır koyması ve bu tavrı desteklemesi zorunlu komünist ödevdir.

- Partiye, Parti üyelerine güven duyuluyorsa, yönetici organlar (önderliğin) buna evet demek zorundadır.

- Organ bu kararları, tüm Parti üyelerine iletme (çeşitli yollardan) kararı almıştır.”

Görülüyorki bu yazıda konulan tavır “ayrılık” değil Parti iradesine gi-

dilmesi isteğini ayrılık olarak “yorumlamak” ancak Parti iradesinden tir korkanların işi olabilir.

3 MK üyesinin yazısında da sonuç olarak söylenenler şunlardır:

“- MK, SB, AK, GK gibi yönetici organların güvenilirliği kalmamıştır. Bu organlar savaşağası-tasfiyeci kliğin, Parti’yi bölme, kendilerinin savaşağalığı ve tasfiyeci girişimlerine karşı mücadele edenleri ekarte etme faaliyetini yürüten organlar durumuna gelmişlerdir. Bu nedenle biriken tüm sorunlar ve hesaplaşmalar bu organlara bırakılmamalıdır ve Parti iradesi harekete geçirilmelidir. Bunun için tüm Parti bölgeleri ve yan örgütleri, bölgelerinde Parti tartışma konferansları düzenlemelidirler.

- Parti iradesinin bu şekilde **harekete geçirilmesine karşı çıkacaksa** (abç), ve bugün Parti’nin önünü tıkayan sorunların çözümünde **tek çözüm olarak görülmesini kabul etmezse** (abç) MK, SB, AK, GK gibi yönetici organlar tanınmamalıdır. Hiçbir karar ve yaptırımına uyulmamalıdır. Olası darbeci girişimlerine karşı tavır takınılmalıdır.

- Özellikle gerilla bölgesi, sorunların odaklaştığı bölge olma özelliğindedir. Burada tüm gerilla birlikleri bir araya toplanmalı ve bu bölge tartışma konferansı ancak bu toplanma gerçekleştikten sonra gündeme gelmelidir.

16 Nisan 1994

Ç.O. MK Üyesi TKP(ML) Genel Sekreteri

BT MK Üyesi DBK Sekreteri

AG MK Üyesi TMLGB Genel Sekreteri”

Bu yazıda da söylenenler Parti iradesine gidilmesi yönündedir. MK’yı tanımama tavrı dahi alınmamakta eğer MK Parti iradesine gidilmesinin önünde direnirse bu tavıra girilmesi istenmektedir. Bilinirki Partimiz tüzüğünde Partimiz’in en az 1/3’ü konferans isterse konferansa gidilir. (Bkz.TKP(ML) Tüzüğü 5. Bölüm. Sf. 9) Yani MK buna karşı çıkarsa tüzüğü çiğnemiş olur ve meşruiyetini yitirir. Bu koşullarda ise MK’yı tanımama tavrı doğallıkla ve tamamen doğru bir şekilde yürürlüğe girer/girmelidir. Bu yazıda da işaret edilen budur. PMK iradeye gidilmesi yönünde direnmezse, tanınmaması tavrı bu yazıda yoktur.

Sonuç:

Demek ki “bayrak açma”, “ayrılık ilan etme” vb. sözkonusu değildir. Sözkonusu olan Parti iradesine gidilmesi çağrılarıdır. Ancak savaşağası-tasfiyeci klik Parti iradesine gidilmesinden korktuğu için, bu çağrıların Parti’ye ulaşmasını engellemek, PÜ’leri, savaşçıları ve kamuoyunu istediği şekilde yönlendirmek için Parti kitlemizin hassas olduğu “birlik”, “ayrılık” sorununu gündeme sokmuş ve Parti iradesine gidilmesini isteyenleri “ayrıldılar”, “bayrak açtılar” iftiralarıyla damgalamak istemiştir. Sormak gerek, madem Parti iradesine gitmek isteyenler en ağır suçları işlediler o halde neden onları tüm Parti’nin huzurunda altetmeyi, yargılamayı göze alamıyorsunuz? Evet, neden?

Yukarıda 2 No’lu Mıntika OPO’sunun ve 3 MK üyesinin yazılarının savaşağası-tasfiyeci kliğin eline 17-18 Nisan tarihinde geçmediğini belirtmiştik. (Belki de hâlâ geçmemiştir.) Öyleyse savaşağası-tasfiyeci klik Parti iradesine gidilmesi çağrılarından nasıl haberdar oldu ve hemen Parti iradesine gidilmesinin önünü kesmek için yoğun çabalarına başladı? 2 Nolu OPO’ya üye olan ve AK Sekreteri (NT)’nin OPO’yu dondurma ve çağırma kararını “haklı” bulan, OPO’nun, birlik komutanlığının ve savaşçıların ayrı ayrı oy birliğiyle birlikten gönderilme kararı alınmasıyla, birlikten savaşağası-tasfiyeci kliğin yanına (silahlı bir şekilde ve yanına da bir koruma verilerek) yollanmıştır. Bu kişi savaşağası-tasfiyeci kliğin yanına varıp 2 Nolu OPO’nun ve o süreçte onların yanında kalan MK üyelerinin Parti iradesine gidilmesi düşüncesine ulaştıklarını ve bu yönde çağrılar yapmaya hazırlandıklarını onlara bildirince, Parti iradesine gidilmesinin önünü kesme hedefli bilinen manevralar başlamıştır. İşte olayların pratik seyri de böyledir.

Yoldaşlar,

Bu yazıda savaşağası-tasfiyeci kliğin tüm eylem ve oluşumlarına zemin yapmaya çalıştıkları “toplantıya çağırılma, gelmemek”, “bayrak açma, ayrılık ilan etme” iddialarının boşluğunu dolayısıyla da savaşağası-tasfiyeci kliğin üzerinde yükselmeye çalıştığı zeminin çürüklüğünü, esasta onların kendi belgelerinden hareketle göstermeye çalıştım. Tüm yoldaşlar bu gerçeklerin ışığında süreci irdelemeli ve tavırlarını buna göre almalıdırlar. Partimiz’in birliği korumanın önemini ve bu

sorunda tek tek hepimize düşen sorumlulukları iyice kavrayarak hareket edilmesi gerektiğini hiçbir yoldaş asla aklından çıkarmamalıdır.

9 Mayıs 1994

(AG) TMLGB Genel Sekreteri

(MK Toplantısına “çağrılıp” gelmediği ve “ayrılık ilan ettiği” iddia edilen MK üyelerinden biri.)

Sol-sekter tasfiyeci kliğin özellikleri ve aramızdaki ideolojik, siyasi ayrışım konularına kısa da olsa değinme gereği duyuyoruz. Bu gerekliliği doğuran nedenler ise; darbe öncesi ve sonrası bu klik ısrarla, “aramızda ideolojik-siyasi görüş ayrılığı yok” demagojilerine başvurmuş ve sorunun esas yanını Parti’den ve halkımızdan gizlemeye çalışmış, “mafyacı” nitelendirmesini ön plana çıkarmış ve kendi tasfiyeci-darbeci özlerini gözlerden uzak tutmaya çalışmıştır. Sorunları ideolojik-siyasal zeminden koparıp apolitik bir zemine kaydırmanın hummalı çabasını göstermişlerdir. Ama MLM kadrolar bahsi geçen süreçte de ısrarla sorunu ideolojik-siyasal zeminde tartışmaya çalışmış ve sol-sekter tasfiyecilik ile MLM kadrolar arasındaki ideolojik-siyasal farklılıkları ısrarla dile getirmişlerdir.

Şimdi sol-sekter tasfiyeci kliğin bellibaşlı özelliklerini göreceğiz. Bu özellikler; bulundukları yerin MLM güzergahın çok çok uzağında oluşunun kanıtıdır. İşte bu uzaklık sol-sekter tasfiyeci klikle MLM’ler arasındaki ayrışım noktalarını oluşturmaktadır (özellikle o dönem açısından).

- Parti içi iki çizgi mücadelesini reddetme... Bu konuda Maocu değil, Hocacı anlayışa sahip olmak, ideolojik-siyasi tartışmadan kaçarak örgütsel tasfiye yollarını aramak, yetkiyi eline geçirir geçirmez muhalifleri temizlemeye yeltenmek.

-Demokratik-merkeziyetçilik ilkesini reddetmek, proleter demokrasiyi ortadan kaldırmak; çoğunluk durumunda azınlığı, yönetici organlara hakim olma durumunda tüm Parti’yi bastırmak, eleştiri ve tartışma ortamını yok etmek. Kendilerine en aşırı demokrasiyi, muhaliflerine en katı merkeziyetçiliği uygulamak, şef tipi yönetim ve şahsi otorite olgusunu geliştirmek. “Proletaryanın demir disiplini” adına

burjuvazinin itici demir yumruk siyasetini gütmek.

-Disiplinden çokça szetmekle birlikte ciddi bir savaş rgt dahi yaratamayıp baştan aşağı tutarsız ve kof bir yapı şekillendirmek. Sol-sekterizm ve despotizm ile içiçe her türlü başıbozukluk ve lakalığa zemin hazırlamak ve yaşatmak.

-Parti'ye ve sınıf mücadelesine önderlik çabasından çok, kariyerist ve grupçu emeller peşinde koşmak, örgüt içi hesaplaşmaya ağırlık vermek, burjuva ayak oyunlarıyla meşgul olup siyaset yerine komplo-entrika üretmek.

-Komünist-devrimci ideoloji ve Parti geleneklerini, ilkelerini dejenere etmek, sol-sekter yıkıcı anlayış ve tavırlar başta olmak üzere, her türlü zaaf ve küçük-burjuva hastalıkları gelenekleştirmek, olgun devrimci tavırlar yerine küfür-hakaret ve aşağılama yöntemlerini bir "erdem" haline getirmek.

-Parti ruhu ve birlik olgusu yerine grupçuluğu körüklemek, yoldaşlık duygularını zayıflatıp öldürmek, Parti ve sınıf çıkarları yerine bireysel ve kliksel çıkar duygularını teşvik etmek, kadrolara ayrımsız yaklaşma ve gerçek niteliklerine göre değer verme yerine, adam kayırmacılık yoluyla kimilerini yükseltip kimilerini düşürmek.

-Parti'nin orduya önderliğini özünde reddederek, Parti-ordu ilişkisini tam bir keşmekeş içine sokmak. Siyasetin silahlara kumanda etmesi ilkesini tersyüz ederek fokoculuğa savrulmak, ordu içinde askeri konum ve sıfatların herşeyi belirlediği, Parti organlarının ve üyelerinin işlevsiz kaldığı bir durum yaratmak.

-Ordunun politikleşmesini dumura uğratarak bilinçli savaşma yönünü zayıf düşürmek. İdeolojik donanım ve gledirme yerine üstten aşağı zaafların serpilip gelişmesine ve her türlü yozlaşmaya müsait bir yapı şekillendirmek.

-Bağımsız devrimci kişilikler yerine dalkavuk tipler yetiştirmeye önem vermek. Yönetme ve yürütmede zaafa düştükçe kişilikleri ezmek, sözde "gönüllü disiplin" derken özünde zora dayalı bir itaati dayatmak, gönüllü gelmiş insanların savaşma şevkini kırıp çoğunu geri göndermek, böylece Parti tasfiyeciliğine ordu tasfiyeciliğini eklemek.

-Milis örgütlenmesini sadece lafta savunup gerçekte böyle bir pers-

pektife sahip olmamak, görev üstlenmeye hazır yerleşik ilişkileri silahlı-silahsız görevlerde seferber etmemek, kitle tabanımızın örgütlü bir güç haline getirilmesini düşünmemek, örgütsüz bireyler halinde bırakmak ve birebir ilişki gibi en ilkel, örgütlülükten bile yoksun bir durumu “program” adına savunmak.

-Kitlelerin politikleştirilmesi ve devrime aktif katılımının sağlanmasında çok yetersiz kalırken, Parti’nin geçmişten gelen doğal ve hazır tabanını da örgütsüzlük-eğitimsizlik ve edilgenlik durumu içinde hoyratça yöneterek Parti’den soğutup dağıtmak. Partimizin kitle çizgisinden uzaklaşmak, despotik, sol-sekter kitle çizgisine kaymak, zora dayalı otoriteye heveslenip, olur olmaz her vesile ile halka şiddet kullanmak. Parti anlayışımıza kesinlikle ters olan; küfür, hakaret ve dayak uygulamalarını yaygınlaştırarak; kitlelerde güvensizlik duygusunu geliştiren, Parti için utanç verici bir gelenek heline getirmek.

-Örgütü savaşa göre şekillendirme ve kitleleri örgütlemek, savaştırmak anlayışından yoksun, kuru bir “merkezi görev” savunusu içinde hem politik öncü ve gerillanın etkinliğini, hem de kişisel güç ve aktiviteyi güdük bırakmak.

-Halk Savaşı Stratejisi’nin genel mantığını kavramaktan çok uzak bir biçimsel savunuyu içinde kalarak özü itibariyle bu evrensel teoriyi reddetmek. Onun özgün gelişim koşullarını ve yaratıcı uygulanma özelliklerini irdeleme ve kendine özgü perspektiflerle geliştirme gücünden yoksun, dogmatik algılama ölçüleri ve dar-deneyci bir gerilla pratiği çerçevesi içinde, salt askeri bakış açısı ve zevahiri kurtarma mantığı ve silahlı bürokratizmin işine gelen biçimde durumu idare etmek.

-Kırların esaslığını, sadece kır şeklinde tek taraflı mutlak bir şey gibi ve daha çok da gerilla birlikleri faaliyetiyle sınırlı olacak tarzda ele almak, kır-şehir diyalektiğini reddederek adeta son ana kadar şehirlerin dışında veya şehirlerden tecrit halde gelişecek bilimsel olmayan bir “Halk Savaşı” anlayışı yerleştirmek.

-Aynı şekilde köylülüğün temel güç olmasını, şehirlerden katılım durumundaki dinamik güçlerin Halk Savaşı içindeki yerini küçümseme ve özellikle öğrenci gençlikten gelme savaşçılara tepki duyar ölçü-

ye vardırılmış köylü mutlakçılığına veya abartısına dönüştürmek. Bununla birlikte köylülüğe ve kırdan katılan savaşçılara da gerçek bir değer vermeyip koyun sürüsü gibi güdülecek insanlar gözüyle bakmak.

-Kendi dışındaki devrimci örgütler ve halk güçleri ile iyi dostluk ilişkileri, samimi ve olgun diyalog, sıkı dayanışma, mümkün olduğunca ortak irade ve karar, elden geldiğince somut eylem birlikteliği ve giderek daha ileri ittifak çabasını geliştirme yerine, bu güçlerin kendi burjuva/küçük-burjuva anlayışlarından gelen ben-merkezci, kibirli, pragmatist, fırsatçı yaklaşımlarına benzeri tavırlarla karşılık vermek, sekte ve tehditkar çıkışlar yapmak.

-Milli Mesele’de İK yoldaşın aydınlık tezlerinin özünü karartmak. O’nun 50 yıllık Kemalizm kuyrukçusu gelenekten kesin bir kopuşla beraber yerlebir edercesine yıktığı sosyal-şovenizmi yeniden hortlatmak. “Kürt milliyetçiliğine karşı uyanık olmak” adına ezen ulus şovenizmiyle aynı potaya düşmek.

-Genel olarak Parti programına yaklaşım ve ideolojik-siyasi çizgiyi savunma noktasında katı bir dogmatizmle Parti’yi çarpık şekillendirmek. Parti’nin teori hazinesini ‘72 ile dondurup, özünde onu da karararak politika üretimini felce uğratmak. İK’nın savunusunu sadece lafızda yapmak. Fanatik dindarların hiçbir beyinsel muhakemeye vurmadan kuru bir imanla tekrarladıkları gibi kesin bir İK lafzına dayanırken, onun görüşlerinin özünü birçok temel sorunda iğdiş edip bırakmak... İK’nın MLM anlayış ve görüşlerini, komünist kişilik ve erdemlerini bir yana bırakıp ona ters düşen ne varsa yaparak kafalarındaki fesatlıkları onun şapkasıyla örtmek istercesine sahte bir İK havariliği ve “program muhafızlığı”na bürünmek, siyasi önderlik çapından yoksun olan gerçekliklerini gizlemek ve İK’nın Parti ve kitleler üzerindeki otoritesini kötü bir şekilde kullanarak kendilerine “otorite” oluşturmak, Parti içinde programı savunan ve savunmayanlar suni ikilemini yaratıp oy pazarlamak. Bunu, siyasi kariyerlerine malzeme ve Parti içi iki çizgi mücadelesinde bir baskı unsuru olarak kullandıktan sonra tasfiye hareketinin psikolojik unsurlarından biri olarak devreye sokmak...

Bunları daha da uzatmak mümkün. Tüm bunlara rağmen “aramız-

da ideolojik siyasi görüş ayrılığı yok” demek MLM’den bihaber olmak ve kelimenin gerçek anlamıyla abesle iştigal etmektir. Bunlar “ideolojik-siyasi görüş ayrılığı” değilse, “ideolojik-siyasi görüş ayrılığı”ndan ne anladıklarını tartışmak gerek. Böyle bir tartışma da gelinen aşamada akıntıya karşı kürek çekmekten başka bir anlam ifade etmez. Bizim de boşa harcayacak ne zamanımız, ne de heba edilecek enerjimiz var. Parti’ye, devrime ve halka karşı çok daha acil ve ciddi görevlerimiz var... Ve bizim bunları yerine getirme bilinciyle hareket etmemiz gerekiyor.

Sol-sekter tasfiyeci klikle aramızdaki ideolojik-siyasi ayrışım noktalarına yukarıda kısa da olsa değindik. Ayrıca, bu kliğin esasta darbenin startını veren “Lordlar Kamarası ve Şövalyeleri” yazısından bahsetmiştik. Bunları anlatırken de amacımızın sol-sekter tasfiyeci kliğin gerçekleştirdiği darbeyi tartışmak olmadığına vurgu yapmıştık. Onun için de gerçekleştirilen darbe ve süreçte tartışılanlara ilişkin çok fazla ayrıntıya inmedik. Sadece süreçte MLM kadroların çabalarına vurgu yaptık (olayları ve süreci daha önce ayrıntılı bir şekilde tartıştığımız için bunu yeniden yapma gereği duymuyoruz).

Aşağıda yayınlayacağımız belgede ise; TMLGB içerisinde faaliyet yürüten PÜ ve PAÜ olan yoldaşlarla o süreçte yaşanan ve tartışılan olayları kapsayan bir değerlendirme yapılmış ve TMLGB takınılacak tavır konusunda yaklaşımlarını net bir biçimde ortaya koymuştur. Bu tavrın ortaya çıkmasında o dönemde TMLGB Genel Sekreteri olan M.Demirdağ yoldaşın önderliğini ve katkılarını gözden uzak tutmamak gerekiyor.

Bahsi geçen belge; “Tüm Partiye Açık Mektup” adıyla 10 Nisan ‘94 tarihinde kaleme alınmıştır. Bu tarih, darbe hazırlıklarının tüm hızıyla devam ettiği bir tarihtir. Ve Sİ’nin yazısı fırtına öncesi sessizliği bozmuş sol-sekter tasfiyeci kliğin hedefini iyice açığa çıkarmıştı. M.Demirdağ yoldaş, Sİ’nin yazısının bir değerlendirmesini yaparak (ve yaptırarak) etki gücünü zayıflatma çabası içerisine girmiştir. Burada sol-sekter tasfiyeci kliğin saldırıları etkisiz hale getirilmeye çalışılırken, M.Demirdağ yoldaş da örgüt, önderlik ve kolektivizm konusundaki düşünce ve yaklaşımlarını özlü bir biçimde ortaya koymuştur.

Tüm Partiye Açık Mektup:
Sol-Sekter Tasfiyeci Kliğin Proletarya Partisi'nde
Yarattığı Tahribat Ve Yıkım Sürecinden Çıkmanın Aracı;
Konferans Örgütleme Komitesi (KÖK)

Yoldaşlar,

Gelenen aşamada TMLGB bünyesinde faaliyet yürüten PÜ ve PAÜ'leri (X) olarak elimize geçmiş bulunan AK(Askeri Komisyon) üyesi Sİ imzalı iki yazıyı ve SB (Siyasi Büro) üyesi ÇO imzalı yazıyı değerlendirmenin, Parti içi gelişmelere yönelik bakış açımızı ortaya koymanın bir zorunluluk olduğunu düşünüyoruz.

Öncelikle Sİ yoldaşın 28 Aralık 93 tarihli AK 2. Toplantı Raporu'na ek olarak çıkan "Lordlar Kamarası ve Şovalyeleri" başlıklı yazısını ele alalım.

Yazı "Partimiz'in içinde bulunduğu durumu" dile getirme iddiasıyla kaleme alınmış. Ve yazının ana temasını yazarın deyimiyle "bürokrat, sağ oportünist"leri teşhir(!) oluşturmıştır.

Ancak görülen odur ki, yoldaşın sorunları ele alış yöntemi Parti içi iki çizgi mücadelesinin sağlıklı temellerde sürmesine yardımcı olmamaktadır. Yazım, anlayışların siyasi-ideolojik farklılıklarının ortaya konulmasından çok, önyargıların da beslediği senaryolar, sorunların esası içinde ayrıntı olarak nitelendirebileceğimiz konular ve bazı doğruların yanlış sonuçlar için gerekçelendirilişi üzerine kurulmuş.

Açıkçası bizler, yoldaşın sorunları ele alış yönteminden "birçoğunun sırtında GBMK ve OPK'dan kalma (hatta daha öncelerden) 'sağ oportünist' pankartı asıldığını" iddia ettiği yoldaşları hangi sağ oportünist anlayışlarından dolayı böyle nitelendirdiğini, yoldaşı ve içinde yer aldığı AK'yi diğer yoldaşlardan farklı olarak ML kılanın ne olduğunu anlayamadık. Bunun anlaşılamamasının nedeni Parti içi iki çizgi mücadelesinin, öncelikle anlayışların savaştırılmasından çok, kişiler düzleminde ele alınmasındandır.

Yş. OPK'da Parti içi esas tehlikenin sağ oportünizm olarak tespit edildiği, ancak sorunu sağ oportünizmin kimler aracılığıyla kendisini ifade ettiğinden kopuk olarak ele almanın yanlışlığı üzerinde duruyor. Ve böylece sorunların kişiler düzleminde ele alınmasının nedeninin bu olduğu

açığa çıkıyor.

Ancak sorun yine yanlış ele alınıyor. Bir kere OPK'nın nedenlerinden kopuk bir şekilde, ne idüğü belirsiz bir içerikte (nedenleri ve içeriğine ilişkin yayınlarda herhangi bir açılıma rastlamak) bir esas tehlike tespiti yapmasının anlamsız olduğu düşüncesinde olduğumuz bilinsin. Burada öncelikle sağ oportünizmi kimlerin temsil ettiğini öğrenme uğraşından çok, tehlike olarak görülen sağ oportünist düşüncelerin, anlayışların ne olduğunu öğrenme uğraşında olmak gerekir.

Yalnız yoldaşın Parti içi sorunları ele alış yönteminin Parti tarihinde sıkça başvurulduğuna rastladığımız ve Parti içinde rağbet görmesinin maddi zeminleri bulunan bir yöntem olduğunu da söyleyelim. Bu maddi zeminlerin ne olduğunu yeri geldiğinde ele alacağız.

Ama herşeyden önce belirtelim ki, böylesi bir yöntem Parti'nin içinde bulunduğu durumu ve sorunlarımızın esasını ortaya çıkartmamıza ve aşmamıza şimdiye kadar yardımcı olmamıştır, bundan sonra da olmayacaktır. Olsa olsa esas üzerinde yoğunlaşmaktan çok ayrıntılarda boğulmayı, bu durumda sorunlara köklü çözümler üretmekten çok, pansuman tedbirlerle kendimizi kandırmayı gündeme getirecektir.

Bu yanlış yöntemin bir ürünü olarak gündeme gelen (yazıdaki) üslubu da doğru bulmadığımızı hemen belirtelim.

Yazının çatısı başta “ticaret” olayı ve bazı kurgularla, ayrıntılardan yola çıkıp ilgili yoldaşarın mücadele niyetlerinin kalmadığı, bunlardan arınılması gerektiği üzerine kurulu. Bu nedenle ilk olarak “ticaret” olayına yaklaşımımızı ortaya koyalım.

Böylesi bir “ticaret” olayını savunmanın tutarlı bir yanının olamayacağı, hem bizler hem de tabanımız tarafından savunulmadığı; savunulamayacağı açıktır. Bu nedenle olayın yanlışlığı üzerine uzun uzadıya dersler verecek değiliz, buna gerek de yok.

Somutumuzdaki olayın ikili yönü var. Birinci yönü, böylesi bir “ticaret”e ister kişisel, isterse örgütsel çıkarlar için başvurmanın yanlışlığıdır. İkincisi böylesi bir olayın birlik öncesi ilgili yapının MK'sından, daha sonra GBMK'dan hangi kaygılarla olursa olsun gizlemenin yanlışlığıdır.

Anlayabildiğimiz kadarıyla OPK bu konuyu gündeme getirip, olayı mahkum etmiş ve olayın kapatılması kararını almıştır. Aslında konferan-

sın, alt konferanslarda tartışılmayan konular hakkında karar alma yetkisi yoktur, bu da başlı başına bir yanıştır. Bu sorun o dönem Parti'ye açılıp, sonuçlandırılmalıydı. Böylece olayın yarın, öbür gün farklı amaçlarla gündeme getirilip malzeme olarak kullanılmasının da önüne geçilmiş oluncaktı.

Peki bugün bu konunun gündeme gelmesinin nedeni nedir? Bu olayın basına çeşitli biçimlerde yansımaları mı? Sanki günlerce basın bu olayın üzerine gidip bir karalama kampanyası yürüttü de, bir açıklama yapmak zorunda kalınıyormuş gibi sakın kimse böylesi bir gerekçeye sarılmasın. Aksine böylesi bir olayın kamuoyuna açıklanması bu aşamada burjuvazinin geniş kitleler üzerinde etki de yaratabilecek bir kampanya yürütüp, dikkatlerin başka yönlere çekilmesine malzeme yaratacaktır.

Ama yazıdan anladığımız kadarıyla bu olayın gündeme getirilmesinin nedeni Sİ yoldaşın Parti'den arındırılması gerektiğine inandığı, ama yazısında neden sağ oportünist olduklarını göremediğimiz bu yoldaşların hanesine bir olumsuzluk ekleme çabasıdır. Yoldaş bu çabasını o noktaya vardırması ki, yazısında "bunun elinden klasikleri alıp alıntı yapacak yer bırakmadan bir paragraftan fazla yazı yazamaz" şeklinde, yanıt vermeye dahi gerek olmayan böylesi yorumlara yer vermiştir. Bu tür yöntemlere kim tarafından başvurulursa vurulsun yanlışlara karşı verilecek ideolojik-siyasi mücadelelerin etkisini zayıflatacaktır.

Diğer taraftan Sİ yoldaş "ticaret" olayının kayıtlı olduğu OPK'nın "gizli ve çok özel tutanak" diyerek ayrı olarak yazılan ve saklanan bu tarihi belgenin "Bütün Parti'ye açılmasını bir defa daha talep ediyorum" deyip ardından ekliyor, "İşte o zaman 'faili meçhul' birçok olayla birlikte hanın özel odasına kurularak gizlenmeye çalışanlar, tüm iğrençlikleriyle ortaya çıkacaklardır."

Bu cümleler bu belgelerde "ticaret" olayının dışında yş.ın deyiimiyle başka "faili meçhul" olayların da varolduğu şeklinde izlenimler veriyor. Böyle bir durum var mı yok mu, bilmiyoruz. Ancak bu belgelerde başka olaylar olmuş olsa, yoldaş OPK delegeesi olduğuna göre bilmesi gerekirdi ve yöntemi itibarıyla yazısında böylesi olaylara yer vereceğinden şüphemiz yoktu. Ama yazıda böylesi bir olay yok. Eğer "bunlar bu olayı yaptıklarına göre kimbilir daha neler yapmışlardır?" gibi bir varsayımdan ha-

reket ediliyorsa, ciddi şaibeler yaratıp, kurgularla iddialı sonuçlara ulaşmanın ne kadar vahim bir hata ve suç olduğunu hatırlatalım.

Peki, bu sorun gelinen aşamada nasıl ele alınmalıdır?

Bu sorun yoldaşın yazısı sayesinde zaten Parti'ye yansıtılmıştır. Sözü edilen OPK belgeleri de Parti içine dağıtılmalı ve Parti iradesine başvurulmalıdır. Bu olayın farklı kaygılara malzeme olarak kullanılmasına müsaade edilmemelidir.

Anlayabildiğimiz kadarıyla OPK'mız bu olayı ele aldığı anda, ne adına olursa olsun isterse "örgüt çıkarı" için olsun pragmatist davranmanın yanlış olduğunu tespit edip mahkum etmiştir.

Eğer bu olayın kişisel çıkarlar için kullanıldığı yönünde bilgiler varsa, bir soruşturma açılıp bu kapsamda ortaya konulmalıdır. Sadece varsayımlara dayanıp uluorta şaibeler yaratmanın önüne geçilmeli ve kesinlikle bu olay Parti dışına çıkartılmamalıdır. Soruşturma sonucunda Parti iradesine başvurulmalı ve iradeye göre olayın kamuoyuna açıklanıp/açıklanamayacağı sonucuna ulaşılmalıdır. Eğer soruşturma sonunda varolan bilgiler dışında somut bilgilere ulaşılmamışsa bu olay OPK'da ele alındığı gibi Parti içinde mahkum edilmeli. Parti tabanımızda bu konuya ilişkin doğru anlayışın zaten varolduğu, bu nedenle özeleştirinin ders çıkarma, eğitim anlamında bir işleve sahip olmayacağından ve de kamuoyunun gündeminde hiçbir yeri yokken, gündeme getirip egemenlerin geniş kesimler içinde yankı uyandıracığından ve dikkatleri başka yöne çekmesine, demagojilerine malzeme olacağından hareketle Parti dışına çıkartılmamalıdır. Bu aşamada koşullardan bağımsız "ne olursa olsun" deme lüksüne kimsenin sahip olmadığı bilinmelidir.

Sİ yş. "ticaret" olayından ve ne idüğü belirsiz bir şekilde "bahsedildiği iddia edilen komplolardan" hareketle "görüldüğü gibi bu bayların artık mücadele diye bir sorunları kalmamıştır" sonucuna ulaşıyor. Bu yargısını kuvvetlendirmek için HH'nin "Parti'nin keşmekeşlik içerisinde boğulmak üzere olmasına, sekreterleri yakalanan üç bölge komitesinin dağılmayla yüzyüze olmasına rağmen bunlara müdahale etmediği", TN'nin halen görev alanı olan kırsala dönmemesi ve bu yş.ların "pratiğe girmekten öcü görmüş gibi korktuğu" örnekleri veriliyor. Bu örnekleri de değerlendirmekte yarar var.

Yakalanmalar sonrası Parti'nin içinde bulunduğu duruma müdahale etmek sadece HH'nin değil, organ olarak SB'nin görevidir. Eğer müdahale edilmemişse (ki öyle görünüyor) SB organsal olarak eleştirilmelidir.

TN'nin sağlık durumundan habersiz, yani nedenlerinden bağımsız olarak görev alanına dönmemesini bir şeylere malzeme olarak kullanmak için gündeme getirmenin yanlışlığı ortadadır. Bugün düz yolda dahi yürümekte zorlandığı, aşırı zorlanma durumunda felç olma tehlikesi olduğu halde yoldaşın kırsala gitmemesini, gidememesini sırf yoldaşın hanesine zorlama bir şekilde “olumsuzluk” ekleme çabasına girmek, “kendisi şu anda derin acılar içerisinde hastahane kivranyor olsa gerek” biçiminde bir üsluba başvurmak hiç de yoldaşça bir tavır değildir. Ancak görüldüğu kadarıyla Sİ yoldaşın bu yönlü bir çabası da yok zaten.

“Pratiğe girmekten öcü görmüş gibi korkulduğundan” bahsedilirken, girilmekten korkulan pratiğin ne olduğunu anlayamadık. Pratikten herhangi bir baskına, eyleme girmek kastediliyorsa onlardan öyle bir pratik bekleyip, olmayınca da “korkaklar” biçiminde bir yoruma gitmek saçmadır. Onları değerlendirirken SB olarak Parti'ye ideolojik-politik-örütsel önderliği ne oranda yerine getirdiklerini baz alırız. Ona göre değerlendiririz. Yoksa “en iyi nişan alan, en fazla kurşun sıkan, en cesur en ML'dir” gibi sonuçlara ulaşılabilecek bir mantıktan hareket etmenin kurumsallaşan bir Parti yerine, tamda Sİ yoldaşın bahsettiği “putlaştırılan kahramanlar” yaratacağı açıktır.

Yeri gelmişken Sİ yoldaşın dile getirdiği “en iyi kadroları en zor alanlara” şeklindeki anlayış üzerine duralım. Yş.ın içeriğini açmadan doğru olarak gördüğu bu anlayışı deşmekte yarar olduğu düşünceindeyiz. İlkin, Sİ yoldaş tarafından Partimiz'in anlayışı (!) olarak dile getirilen “en iyi kadrolar, en zor alanlara” ifadesini muğlak buluyoruz. Zorluklar görecektir. Her alanın kendine özgü zorlukları vardır. Ancak bizler kırsal alanları esas alırken, devrimle karşı-devrim arasındaki güçler dengesinde kırsal alanlarda devrimin lehine bir güç dengesinin varlığından hareket ediyoruz. Buradan şu sonuca varmamız çok zor değildir, eğer adına layık bir mücadele verilse (ki, bu her alan için geçerlidir, eğer yatılıyorsa nerede olursa olsun işlerin bir zorluğu yoktur) karşı-devrimin, ekonomik, siyasi, askeri yığınaklarını yaptığı şehirlerde faaliyet yürütmenin zorluğu ortada-

dır. Parti tarihinde yediğimiz darbeleri esas olarak buralarda almamız boşuna değildir. Ancak şehirlerdeki geçmiş pratiğin adına layık bir nitelikte olmaması “kırsal zordur, şehirler kolaydır” biçiminde anlayışların gelişmesine neden olmaktadır. Bu anlayış basit gibi görünse de devrimin yolu konusundaki Partimiz’in anlayışını çarpıtabilecek içeriktedir.

MK üyelerinin çoğunluğunu kırsala yerleştirirken örgütün esasının olduğu yerde, onların başında olmanın gerekliliği dışında bu yoldaşları kırsalda korumanın şehirlere göre daha kolay olacağından hareket etmiyor muyuz? Partimiz açısından uzun vadeli önemi ortadayken İsmail Bulut vb. yoldaşları Dersim’de tutmak yerine Karadeniz’e yollamamızın yanlışlığının özeleştirisini vermiyor muyuz? Son yediğimiz darbelerin kırsalda değil de şehirlerde olduğu ortada değil mi?

Anlayacağınız sonuçta, Sİ yoldaşın ortaya koyduğu ve verilerden ilgili yoldaşların mücadele niyetleri olmadığı sonucuna ulaşmanın zorlama bir tespit olduğu düşüncesindeyiz. Zorlamadır, çünkü nedenlerden sonuçlara varılacağına, önyargıların beslediği ulaşılmış bir sonuca, yani bu yoldaşların mücadele niyetlerinin olmadığına nedenler bulunmaya çalışılmaktadır.

Diğer taraftan, kongreyi 2 yıla almanın gerekçesi olarak, ilgili yoldaşların “partiyi geriye çekme” uğraşından dolayı işlemeyen MK’nın yerine bunlardan arınmış yeni bir MK’yı oluşturmayı gündeme getirmek gerekçesi değildir.

Keşke Partimiz’in sorunları birkaç kişiden arınmakla çözülecek sorunlar olsaydı.

Sİ yş.ın bu konudaki mantığı kendi içinde dahi tutarsızlıklar taşıyor. Bizler, bu yoldaşları (bazılarının koşullarını-hastalık, engellenme gibi-hesaba katmasak da eleştirmeye kalksak) olsa olsa neden sürece müdahale edemiyorlar diye eleştirebiliriz. Böyle olunca bu yş.ların müdahalelerini Parti’yi geriye çekmek olarak değerlendirebilecek (öyle ya sağ oportünistlerin (!) müdahalesi nasıl olacaktır!). Sİ yoldaş açısından, bugünkü aşamada MK’nın çoğunluğunu oluşturan içinde de yer aldığı AK’nın önünü tıkayan (!) Sİ yoldaş böyle değerlendiriyor) MK’nın işlememesini sağlayacak bir sorunun da olmaması gerekir (!?).

Yineliyoruz, yoldaşlar keşke sorunlarımız birkaç kişiden arınmakla

çözülecek kadar basit olsa. Ancak öyle değil. Bu nedenle sorunları bu kadar sığ ele alan yöntemleri bir kenara bırakalım. Bırakalım bu “kartlaşmış” yöntemleri. Başta MK olmak üzere, tüm yoldaşların, günah keçileri yaratmaktan çok, birçok sorunumuzun çözümünü belirleyecek yapısal sorunlarımızı görmesi, buna yönelik politikalar üretmesi gerekir.

Parti’nin içinde bulunduğu duruma ve esas sorunu olarak gördüğümüz konulara geçmeden önce ÇO) yoldaşın “AK’ye” başlıklı yazısını ve Sİ yoldaşın bu yazıya karşı yazılmış yanıtını değerlendirmek istiyoruz.

ÇO yş.ın söylediklerinin özü şunlar;

“Ordu içinde büyük bir huzursuzluk yaşanmaktadır. Yoğun dökülmeler oluyor ve eskiye oranla, firar ve firar girişimleri artıyor.

Ordu içindeki huzursuzluğun esas kaynağı, ordu içindeki Parti organlarının çalıştırılmaması, işlevsiz kalması, Parti organları şeklinde örgütlendirilmemesi.”

Bu belirlemelerin içeriğine geçmeden önce Sİ yoldaşın bu yazıyı eleştirme yöntemi üzerinde duralım. Ki yoldaşın eleştiri olayına bakış açısının ipuçları diğer yazısında da mevcuttu.

Marksistler bir düşünceyi, bir eleştiriye değerlendirirken bu düşüncenin kişi olarak kimler tarafından savunulduğundan çok, düşüncenin içeriği üzerine yoğunlaşırlar. Çünkü (örneğin) bir Troçkist, Troçkist olduğu için düşünceleri savunmaz, Troçkist düşünceleri savunduğu için Troçkist olur.

Anlayacağınız, bir düşüncenin doğruluğunu, yanlışlığını belirleyen savunan kişilerin kimliği değildir. Bizler Sİ yoldaşın sorunlara yaklaşımının, düşüncelerinin doğruluğunu, yanlışlığını değerlendirirken düşüncelerinin içeriğini baz aldığımızdan ve de her zaman böyle olması gerektiğinden yş.ın uzun uzadıya geçmişinden bahsetmesinin bizim açımızdan hiçbir anlamı yoktur. Kişilerin mücadele geçmişleri, yetenekleri değerlendirilmez mi? Evet değerlendirilebilir, ancak bunun platformu farklıdır, yani o yazı değildir.

Böyle davranılmazsa Kİ yoldaş da, “Sorunları değerlendirirken diğer yoldaşların isimlerinden etkilenmeyin ama benim ismimden etkilenin” gibi bir duruma düşmekten kurtulamayacaktır, kurtulamamıştır da. Evet, Partimiz’de kişilere tapma olayının varlığı sözkonusudur. Bu durum Sİ

yş.ın sözünü ettiği yoldaşlarla da sınırlı değildir, kırsalda da yoğundur. Bu durum zeminini ülkemizin sosyo-ekonomik yapısının şekillendirdiği mevcut kültürel yapısının saflarımızdaki etkilerinden (kahramanlar, kurtarıcılar yaratma eğilimi) bulurken, bunun etkilerini en aza indiremememizin nedeni de sonuçta açacağımız, esas sorunumuzdan başka birşey değildir.

Yeri gelmişken şu örnek üzerinde duralım. Komün'ü sağcı oportünist, revizyonist kılan bu insanların kavga kaçkınlıkları, korkaklıkları değildir, düşüncelerinin içerikleridir. Soruna böyle yaklaşmayan bir kafa yarın, öbür gün içimizde veya dışımızda mücadelede samimi unsurların bu tür sağcı oportünist, revizyonist düşünceleri savunusu karşısında onlara karşı ideolojik-siyasi mücadele yürütemez, apışıp kalır. Ki sadece satır aralarında reddedilen (dikkat edin, kökleriyle mahkum edilen değil) düşüncelerin yarın, öbür gün saflarımızda yeşermesinin önüne bu kafayla geçilmez. Yıllardır aynı sorunlarla uğraştığımız Parti tarihi bunun örnekleriyle dolu değil mi?

Alın, daha OPK sürecimizden bir örnek. Bir allahın kulu çıkararak bunların örgütlenmesine ilişkin bir yazıyla kendi doğrularını ortaya koyup, hiç olmazsa Parti'nin konuyu detaylarıyla tartışmasına ortam yaratmadı. Böyle olduğundan bu konu yine sorun oluyor. Ama yine bir allahın kulu çıkıp sorunun hangi boyutlarda tartışıldığını ortaya koymuyor. AK raporunda konuya değiniliyor ama açılmıyor. Başta SB, OPK'nın bu konudaki kararını detaylı bir şekilde Parti'ye açmamakla bir olumsuzluk sergiliyor. Öyle ya, düşünceler gökten zembille inmiyorsa, doğrular kendisini ifade etme çabasını göstermediği müddetçe yanlışların kitleler içinde yayılmasından başka ne olabilir, bu görülemiyor mu? Öyleyse yakınmanın gereği ne?

Yoldaşlar, önümüzde kongremiz var. Bırakalım herkes düşüncesini en ince detayına kadar açsın. Satır aralarında “yok sağdır, yok soldur” gibi etiket yapıştırma yüzeyselliğinden kurtulalım. Açılsın ve kurtarılsın ki; köklü ideolojik-siyasi hesaplaşmalar yaşayalım. Yaşayalım ki her seferinde aynı sorunlarla uğraşmayalım. Ve “aslında o öyle düşünmüyor da kendini gizliyor” şeklindeki spekülasyonlardan kurtulalım.

Neyse, ÇO yoldaşın yazısına geçiyoruz.

Yoldaşın bir gözlemi var. Nedir bu? “Ordu da huzursuzluğun varlığı, dökülmelerin olduğu.” Yoldaşa göre nedeni nedir bunun? Ordu içindeki Parti organlarının ya örgütlenmemesi ya da işlevsiz kalması.

Sİ yoldaş ne diyor bunlar üzerine? Özcesi dediği şu; bu yazı “birşeyleri maskelemek için” yapılmış “karanlık ve kötü emelleri” içeriyor.

Eğer getirilenlerin içeriği, doğruluğu-yanlışlığı üzerinde durulsa, bizi ilgilendiren bu olsa, bu eleştiriler neden başka şeyleri maskelesin ki?

Örneğin ÇO yş. bu konuda yanlış söylüyorsa her konuda yanlış mı söylüyor olacak ya da bu konuda doğru söylüyor diye her konuda doğru mu söylüyor olacak? Diyelim ki bu konuda ÇO) yoldaşı doğru bulmamız onun yanlış olan düşüncelerini neden gizlesin ve onlarla mücadele etmemizi etkilesin ki? ÇO yoldaş bu kadar saf mıdır ki böylesi bir şeyden medet umsun ya da bizler o kadar saf mıyız ki böyle basit bir yöntemi ayırt edemeyelim?

Anlayacağınız, ÇO yoldaşın “savunmanın en iyi yolu saldırıdır” mantığından hareket edip etmediğini bilemeyiz, ama iki sayfalık yazısının maske gibi bir niteliğinin olmadığı açıktır.

Ve bizi daha çok ilgilendiren “hamlelerin boşa gidip gitmediği”, yani eleştirilerin doğru olup olmadığıdır.

Sİ yoldaş “orduda huzursuzlukların varlığı, dökülmelerin olduğu” şeklindeki görüşler hakkında birşey söylemiyor. Bu durumun nedeni olarak getirilen ordudaki Parti organlarının oluşturulmaması ya da işlevsiz kaldığı iddiası üzerinde duruyor ve uzunca bir şekilde ordu içindeki Parti organlarının -Karadeniz’deki gecikmenin dışında- oluşturulmuş olduğundan şu toplantıyı yaptığından, bu bildiriye çıkardığından yani siyaset ürettiğinden, işlevini yerine getirdiğinden söz ediyor. Yoldaşın verdiği örneklerin (şu, şu yapıldı şeklinde) yanlış olduğunu söylemiyoruz. Ancak sorunun özü bu değil. Geçmişten beri sorun olan ordu içindeki dökülmelerin bugün de sorun olup olmadığı, eğer sorun olduğu kabul ediliyorsa “işlevli” komitelerin bu sorunu çözme noktasındaki politikaları nedir? Yoksa örgütün dönüştürücü olma esas işlevini -ki, kişiler kendiliğinden dört dörtlük olsa, örgüte ne gerek var- yerine getirip getirmediğini sorgulamayı bir kenara bırakıp sorun sadece dökülenlerin ideolojik zaaflarıyla mı açıklanacaktır? Huzursuzluğun kaynağı nedir ve onca emek harcanıp ka-

zanılan ve kırsal alanda silah elde mücadele etme aşamasına getirilen birçok yoldaşın bir anda bırakalım kırsalı, tamamen mücadeleyi bırakmasına neden olan koşullar nelerdir? Sonuçta huzursuzluğun önüne nasıl geçilecektir? Önemli olan bunlar üzerinde durmaktır. Yoksa verilen emeklerin çarçur olması karşısında boşverdimciliğin gelişeceği açıktır.

Hatalarını açık yüreklilikle ortaya koymak yerine, dikkatleri başka yöne çekip keskin programcı kesilmenin hiç de inandırıcı olmadığını da belirtelim. Bu anlayışa sahip olanlar yarın öbür gün olumsuzluklarını gizlemek için çevresine saldıracaklar, “oportünist” bulamayınca birbirlerini günah keçisi ilan etmeye başlayacaklardır. Ancak devrim aşkıyla yola çıkmış onca insanın enerjisi de bu süreçte çar çur olmaktan kurtulamayacaktır.

Görüleceği gibi şimdiye kadar Sİ yoldaşın ilgili yoldaşların mücadele niyetleri olmadıklarına yönelik iddiası ve bunu kanıtlamak için verdiği örnekler üzerinde durmak zorunda kaldık. Zorunda kaldık diyoruz, çünkü; Parti’nin içinde bulunduğu durumu ele alan bir tartışma platformunda bu konuları başlıca konu haline getirmek Parti’nin, sorunların çözümünü yanlış yerlerde aramasına neden olduğu için boş bir uğraştır. Sınıf mücadelesinin yükseltilmesi sadece niyetlerle olabilecek bir olay değildir.

Sİ yoldaş Parti’yi eleştirme yetkisini kendisinde bulmasının nedenlerine değinerek istenildiğinde işlerin yapılabileceğini gösterdiğinden bahsediyor. Evet birşeyi gerçekleştirebilmek için istemek gereklidir. Ama yeterli değildir. Yeterli olsaydı Türkiye devrim tarihinde 50 yıllık pasifizme son veren 70’li yılların devrimci ruhu, coşkusu, atılımı çoktan devrim yapmıştı. Böyle bir sonuca ulaşılmadı diye onların devrimi istemedikleri sonucuna ulaşılabilir mi, bundan şüphe edilebilir mi?

İşte şimdi Parti çizgimizi istenilen boyutta hayata geçirememiş olmamızın nedenlerine geldik. Sadece bugünün de değil, 20 yıllık sorunumuzun...

Herkesin kabul edeceği gibi bir düşüncüyü hayata geçirebilmek için onu hayata geçirebileceğimiz araçları yaratmamız gerekir. Mücadeleyi yükseltebilmek, devrimi gerçekleştirebilmek ve sürdürebilmek için devrimi yapacak olan kitlelere önderlik edecek, onları dönüştürecek sürekliliği sağlanmış bir örgüte, yani kurumsallaşmış bir örgüte ihtiyaç vardır. İşte

bizim 20 yıldır yaratamadığımız budur.

Kimse çıkıp “işte Partimiz var ya” demesin. Evet var, ama nasıl?

Kitlelere önderlik edebilecek, onları yeni toplumu baz alarak dönüştürebilecek, bu konuda katalizör işlevi görecektir sürekliliği sağlanmış bir örgütten bahsederken; dikkatleri, dönüştürücü olma işlevine ve kurumsallaşmasına çekiyoruz. İşlerin kişiler üzerinden yürüdüğü; değil kitleleri, kendi potansiyelini dönüştüremeyen, seferber edemeyen, üyelerinin kendisini yeniden üreteceği bir ortam yaratamayan bir örgütten bahsetmiyoruz.

Gerçek şudur ki, ister kırsaldakiler, isterse şehirlerdeki olsun, komitelerimiz/organlarımız katalizör olması işlevini yerine getiremiyor. İşte en somut örnek ÇO yş.ın yazısında da geçen, kırsalda geçmişten beri varolan sorunumuz; şehirlerden küçük burjuva, köylerden köylü kökenli yş.lar ordu saflarına katılıyor. Bu yş.lar her somut olayda kendisini gösteren, geldikleri sınıfların olumsuz özelliklerini de üzerlerinde taşıyorlar. Bu alandaki Parti organları (diğer alanlarda olduğu gibi) bireyleri olumsuz özelliklerinden, zaaflarından arındırıp, MLM tomasından geçirerek yeniden kalıba dökemeyince -çünkü kendisinin buna ihtiyacı vardır- bireyler olumsuzluklarını uzun süre üzerlerinde barındırıyorlar. -Ki, yarının düzenli ordusunun çekirdeği olacak bir yapıyı dönüştürüp nitelikli hale getirmenin KP açısından önemi açıktır. Yoksa böylesi bir yapı kitleleri bağrında toplayıp yarının düzenli ordusunu yaratamaz, yaratsa bile düzenli ordunun karmaşıklaşan sorunlarının altından kalkamaz. Proletaryanın haricinde farklı sınıf tabakalarına ait bu olumsuz anlayışlar hem kendi kendileriyle, hem de proletaryanın siyasi, kültürel anlayışlarıyla çatışıyor, çelişiyor. Sınıflı toplumun ürünü olarak kendisini çeşitli biçimlerde sınıf örgütlerinde de gösteren çelişkileri KP’nin çözmek için varolduğunu anlamayan bir kafa, sorunu kestirmeden halletme yolunu seçecek, ya sorun çıkardı diye birilerini atacak ya da kendisi dökülenlere “ideolojik zaafı var” deyip geçecektir.

Açıktır ki, kendi potansiyelini dönüştürecek bir ortam yaratamayan, dönüştüremeyen, verimli kullanamayan bir örgütün geniş kitleleri dönüştürüp, mücadele için seferber edebilmesinin olanağı yoktur, hemen belirtelim, önderliğin örgüte, önderliği ile örgütün kitlelere önderliği birbirin-

den bağımsız, kopuk olaylar değildir. Önderliğin örgüte önderlik edebilmesi demek, örgütü kitlelere önderlik etmesi için seferber edebilmesi demektir.

Yukarıda da değindiğimiz gibi sınıflar varolduğu müddetçe bunların ürünü çatışmalar, çelişmeler varolacaktır. Bu çelişmeler kendisini KP içerisinde de çeşitli biçimlerde gösterecektir. Önemli olan bu çelişkileri çözebilmek için komitelerimizin/organlarımızın kolektif bir çalışma tarzıyla harekete geçirilebilmesi ve çözülen her çelişkinin yerini yeni çelişkiler alacağından bunların da çözülebilmesi için bu kolektif çalışmanın sürekliliğinin sağlanabilmesi, yani kurumsallaştırılmasıdır.

Bu olmayınca ne olacaktır?

Bugün hemen hemen her işimizde olduğu gibi işler kişiler üzerinden çözülmeye çalışılacaktır. İşin altından kalkamayanlar ya işe yaramaz diye nitelendirilecektir ya da işin altında kalıp mücadeleyi kendileri bırakacaklardır. O anlık işin altından kalkanlar ise (o anlık diyoruz, çünkü her iş kişilerce çözülebilse örgüte gerek olmazdı) kahramanlaştırılıp, tapılacak kişiler haline getirilecektir.

Ancak kişiler gelip geçicidir. Örgütünse sınıflar varolduğu müddetçe varolacağı bir gerçektir. Kolektif çalışma kurumsallaştırıldığı oranda kişiler gitse bile KP, sınıf mücadelesindeki rolünü oynayabilecektir. UKH (Uluslararası Komünist Hareket)'nin tarihi, bugünkü Peru deneyimi bize bunu öğretmektedir. Öğrenmesini bilelim.

Öğrenemediğimiz müddetçe kişilere tapılması hastalığından kurtulmamız, kitlelerin devrimci eylemini kahramanlaştırmamız mümkün değildir. Bunun dışında nitelikli, uzman, profesyonel kadrolar yaratmakta mümkün değildir. Yoksa Sİ yş. ve sözünü ettiği yş.ların da dahil olduğu MK'nın tüm örgüte, tüm PÜ.lerinin oluşturduğu örgütün kitlelere (özellikle son yıllardaki objektif koşullar bu kadar uygunken) önderlik etmedeki beceriksizliği/yeteneksizliği, yetersizliği nereden geliyor sanıyorsunuz?

Örgütlülük adı altında yaşanan örgütsüzlüğün yarattığı olumsuz ortamda, kendisini geliştirme olanağı bulamayan bireylerin bir süre sonra örgütsüzken (siz örgütlülük adı altında yaşanan örgütsüzlük ortamına girmeden önceyi anlayın) kendisini daha iyi geliştirdiğini, örgütlülüğün (siz

bunu da örgütlülük adı altındaki örgütsüzlüğü anlayın) bireyin gelişiminde pranga olduğunu düşünüp örgütsüzlüğü vaaz edebildiğini gördüğümüz halde, nedenlerini kavrayamadığımız ortada değil mi?

KP'yi oluşturan kadrolardır. KP ile kadrolar, örgütle birey arasında birbirini etkileyen diyalektik bir ilişki vardır. Kollektif mekanizmayı oturtmuş, kurumsallaşmış bir örgütte, bireylerin örgütün hedefleri doğrultusunda şekillenmesinin, dönüşmesinin, yeniden kalıba dökülmesinin olanakları mevcuttur. Bireylerin olumsuzluklarının örgüte damgasını vurabilmesinin pek olanağı yoktur. Belirleyici olan örgüttür.

Kurumsallaşamamış bir örgütte ise işler bireyler üzerinden yürüdüğü için olumlulukları, olumsuzluklarıyla bireyler etkilidir. Bir yerde işin başındaki kişinin bireysel yetenekleri mevcutsa bir süre işler iyi gidiyor gözükür. Ama bir süre... Bir başka yerdeyse tamamen işlerin yürümediğini görmek mümkündür. Böylesi bir “örgütlülük” ihtiyaçlara yanıt verebilecek bir kadro tipi ortaya çıkartamaz. Her bölgede aynı “örgütün” ayrı ayrı örgüt adamı tipleri ortaya çıkar. Bölgeciliğin, alancılığın, şefçiliğin gelişmesinin her türlü maddi zemini vardır böylesi bir ortamda. Aynı kolektifin birer parçaları olduğu unutulur. Bu koşullardaysa, Partinin çok cepheli yürüyen sınıf mücadelesinin de farklı farklı görevleri, işlevleri olan parçalarını aynı anda, bir hedefe doğru koordineli bir şekilde harekete geçirebilmesinin olanağı yoktur. Bunu yapamayan bir partinin ise siyasal iktidarı ele geçirme perspektifi hayalden öte bir anlam ifade etmeyecektir.

Bir örgütün sürekliliğini sağlamasında, kurumsallaşmasında belirleyici olan en önemli unsur, tüm örgütü kollektif çalışmanın oturtulması doğrultusunda seferber edecek MLM bir önderlik çekirdeğidir. Önderlik kurumu örgüt açısından her zaman önemini koruyacaktır, ancak başlangıçta çok daha fazla belirleyici olacaktır.

Peki nasıl bir önderlik örgütü bu doğrultuda yönlendirebilir? Bu önderlik çekirdeğinin nitelikleri nedir?

Bu soruya esasta aynı sorunu yaşadığımız bundan 10 yıl önce 3. Konferans delegeşi şehit yoldaşlardan Zeki Uygun bizim de katıldığımız şu yanıtı veriyor:

“En genel tanımıyla bunu; ML’in evrensel gerçeğini yaratıcı tarzda kavramak, ML’yi bir dogma değil bir eylem klavuzu olarak, bir bilim ola-

rak kabul etmek, ML'nin evrensel gerçeğini (onun yaşayan ruhu olan somut şartların somut tahlili ilkesi ışığında) yaratıcı bir tarzda sosyal pratiğe uygulamak. Kısacası ideolojik, siyasi, örgütsel deney, bilgi ve tecrübe sentezi, objektif iç ve dış gerçekliğin kanunlarına vakıf olma, meseleleri çözme, Parti'nin ve kitlelerin nabzını elinde tutma ve daima onların en önünde olma özelliği... İşte gerçek ML önder ve önderlik çekirdeğini yaratacağı sarsılmaz otoritenin, demir disiplininin, irade ve eylem birliğinin kaynağı buradan gelir.”

Nasıl ki bireyle örgüt arasında birbirini etkileyen bir ilişki varsa örgütle önderlik arasında da diyalektik bir ilişki vardır. Örgüt ne oranda kolektif çalışma tarzını süreklileştirme yönelimine girerse, önderlik bu konuda ne oranda başarılı olabilirse, önderliğin yukarıda sözü edilen özellikleri o oranda kazanabilmesi olasıdır. Bu da bir süreç ve iradi bir müdahale sorunudur. Böylesi bir örgüt ve önderliğin **silahlı mücadele içinde oluşacağı doğru önermesini pratikte**, silahların patlamasıyla örgütün kendiliğinden oluşacağı, kitlelere gitmek yerine “silahları patlatalım gelirler” fokocu anlayışına indirgeyenlerin kendiliğindencilikten kurtulamayacakları ve böylesi bir örgütü oluşturamayacakları açıktır.

Parti tarihimiz boyunca böylesi bir örgüt ve önderlik yaratamadığımız ortada.

Parti birliğimizin belki de en önemli yanının böylesi bir örgüt ve önderlik yaratabilmek için önemli bir potansiyelin açığa çıkarması olduğu düşüncesindeydi. Ancak bu fırsatlar kullanılamadı. Bu kafayla kullanılmazdı da. Çünkü birlikten bu yana önyargılarla dolu kafalar kim kimi tasfiye ediyor hesaplarından, denge politikalarından başka hiçbir şey yapmamışlar/yapamamışlar. Örgütü esas sorunlar üzerinde yoğunlaştırıp objektif durumun bu kadar uygun olduğu koşullarda birliğin coşkusunun yarattığı potansiyeli de harekete geçirememiştir.

Birliğin yarattığı bu olumlu ortamın hovardaca kullanımı, olumsuzlukların üzerine gitmenin engeli durumundaki denge politikalarının sonucunda varacağımız ve vardığımız nokta bu coşkunun yerini moral bozukluğunun almasıdır.

Eğer böyle bir denge politikasının mevcut olmadığı söylenecekse, varolan potansiyeli kolektif tarzda harekete geçirebilecek yukarıda belirtti-

ğimiz niteliklere en azından yakın ya da aday yoldaşlara (önderlik içinde-
kilerin hiçbirisinin tek başına bu niteliklere sahip olmadığını düşünüyö-
ruz) yer verileceğine, niteliklerine bakmadan “bir sizden bir bizden” tav-
rına neden girilmiştir? Ya da birçok TMLGB üyesinden ideolojik-politik
olarak çok daha geri yoldaşlar neden PÜ yapılıyor. Savaşın ilerleyen aş-
masında örgütün kurumsallaşmasıyla birlikte PÜ alımında genişlik olum-
suz bir etki yapmaz. Ancak işin başında (ki halen işin başında olduğumu-
za inanıyoruz) üye alımlarında niteliğe yeterince önem vermemek Par-
ti’nin kaderini olumsuz yönde etkileyebilecek bir durumdur.

Yoldaşlar,

Birlikten bugüne istediğimiz boyutta olmasa da, elimizdeki kısıtlı im-
kanlara rağmen gençlik içinde ideolojik-politik-örgütsel canlılık yarata-
bilmiş, potansiyelimizi harekete geçirmede gözle görülür, önemli adımlar
atabilmişsek bu durumda birliğin benimsenmesinin en sorunsuz olduğu
alan olmamız, hangi kesimden olursa olsun bütün yoldaşların zorluklara
karşı mücadelede birbiriyle yarışma şeklinde kendisini gösteren fedakar-
lık ruhuna, yoldaşça ilişkilere sahip olmamızın payı büyüktür. Çünkü biz,
sen-ben kaygısı gütmeyerek, mücadeleyi geliştirebilmemizin önündeki
sorunları bu önderlikteki birçok yoldaştan daha iyi görebildiğimize inanı-
yorduk. Ve bugün Parti içindeki sorunları değerlendirirken de DABK-
Konferans kaygısı gütmekten yanıışlara karşı mücadele anlayışıyla hare-
ket ediyoruz.

Yoldaşlar,

Sonuçta toparlayacak olursak,

- “Ticaret olayı” Parti iradesine açılmalıdır. Bu sorunu nasıl ki
OPK’nın Parti iradesine açmadan çözmeye çalışması yanıışsa, bugün de
MK’nın çözmesi mümkün değildir. Çünkü MK üyelerini seçen Parti ira-
desini temsil eden delegelerdir. Bu nedenle MK toplantısında kimsenin
kimseyi atmaya yetkisi yoktur.

- Sİ yoldaşla ilgili yoldaşların “ticaret” olayını kendi çıkarları için kul-
landığını, daha başka benzer işler de yaptığı imasında bulunuyor. Bunun
yanında son yakalanmalara ilişkin bazı yoldaşları zan altında bırakan
açıklamalar yapıyor. Bu konularda soruşturma açılmalı, soruşturma so-
nunda Sİ yoldaşın iddialarını kanıtlayamazsa hesap sorulmalıdır.

- Son yakalanmaların ardından Sİ yoldaşın 3 ay önce yapılan AK toplantısının raporuna ek olarak ilgili yazıyı hangi işleyişe dayanarak Partiye dağıtmıştır? Bunun hesabı verilmelidir.

- Kırıldaki huzursuzlukların, dökülmelerin acilen önüne geçilebilmesi için sorunları başka yerlerde aramak yerine soruna gerçekçi yaklaşım hatalarımızın kaynağına inilmeli, hatalardan çıkartılan dersler doğrultusunda pratikte olumlu yönde somut adımlar atılmalıdır. Bunun için ilkin bu sorunların tartışılacağı kadro toplantıları yapılmalıdır.

- Son olarak Sİ yoldaşın sorunları ele alış tarzına bir kez daha değinmekte fayda var. Yoldaşın yöntemi parti içi iki çizgi mücadelesini ideolojik-siyasi zeminlerden yoksun, sağlıklı temelde gelişmesine neden olacak tarzıdır. Böylesi bir durum zamansız, sağlıklı saflaşmalara neden olacaktır. Köklü bir ideolojik-siyasi hesaplaşma sonucunda belki çok daha fazla ortak noktası bulunan yoldaşlar aynı safta yer almayacak, alamayacaktır. Saflaşmada öne çıkacak olan parti içi iki çizgi mücadelesini ideolojik siyasi temelleriyle yürütme anlayışıyla örgütü hiçe sayan, siyasi hasımlarını ideolojik, siyasi mahkum etme yerine “komplo teorileriyle” alt etme anlayışı arasında tercih yapmak olacaktır. Bizler bilimselliğine inandığımız Kaypakkaya yoldaşın düşüncelerinin, yanlışlarla köklü ideolojik-siyasi mücadeleler içinde çelikleşeceğinin; bir daha aynı sorunlarla uğraşmak yerine (ki köklü bir şekilde mahkum edilmezse -sadece reddetmek değil- birilerinden arınmakla sorunların çözüleceği sanılırsa yarın yine aynı sorunlarla uğraşılacağı kanısındayız). Örgütü bu doğru çizgiyi hayata geçirilebilecek tarzda işlerin kişiler üzerinden yürütülmesinden, şefçilikten, amatörlükten, üretimsizlikten, beceriksizlikten kurtararak kolektif çalışmayı, profesyonelliğin, parti içi siyasi yaşamı canlandırarak üretkenliği hakim kılmanın doğruluğuna inanıyoruz. Yani Menşevik örgütlenme tarzı yerine Bolşevik örgütlenme tarzını hakim kılmak istiyoruz. Bunu teoride değil, pratikte hakim kılmak istiyoruz. Bunun için örgütün bu konu üzerinde yoğunlaşmasını, ideolojik-politik-örgütsel canlılığın yaratılmasını istiyoruz. Örgütlenme konusunda sözünü ettiğimiz adımları pratikte attığımız oranda çizgimizi hayata geçirmemiz mümkün olacak ve olumsuz gidişata günah keçileri bulma histerisinden de kurtulmuş olacağız.

Hatalarımızın üzerine gitmek yerine günah keçileri bulmak sorunlarımızı çözmez. Aksine sorunların içinden çıkılmaz hale gelmesine neden olur. Spekülasyonların önüne geçmek için bir soruna açıklık getirelim. Bazı yoldaşlar çıkıp 2. MK'da "hataların üzerine gidelim, günah keçileri bulmayalım vb. şekillerde açıklamalarda bulunuyorlardı, bunlar da benzer şeyler söylüyorlar" diyebilirler. Saçma olur ama sağda solda herkes nedenleri açıklanmadan 2. MK'cı ilan edildiğine bakılırsa bu da pek mümkündür. Bu nedenle açıklayalım: 2. MK sorunu, hatayı çizgide buluyordu, bizse bu doğru çizgiyi hayata geçirecek sürekliliği sağlanmış, kuramsallaşmış bir örgüt yaratamamakta buluyoruz. Ve diyoruz ki, bolşevik örgütlenme ilkelerinin hakim olmadığı bir örgütte yozlaşma, dejenerasyon kaçınılmazdır. Bu durumda programın hayata geçirilmekten çok ağza sakız edilmesi de kaçınılmazdır. Sorunlara Sİ yoldaş gibi yaklaşan bir kafa Kaypakkaya yoldaşın düşüncelerini hayata dökemez. Çünkü bu çizgiyi hayata dönecek tek silah olan **örgütü; örgütü meydana getiren kadroları yaratacak bir örgüt bilincine sahip değildir**. Kitleleri dönüştüremez. Çünkü, kendini dönüştürme anlayışı yoktur. Varolan potansiyeli devrim için verimli bir şekilde seferber edemez. Çünkü kazanıcı değil, kaybedicidir. Uzun süreli bir devrime önderlik edecek olan bu Parti'ye önderlik edemez. Çünkü, bugün sınıf mücadelesinin gelişimimiz için yarattığı fırsatları göremeyecek kadar kördür; ancak Parti içi "fırsatları" kaçırmayacak kadar da gözü açıktır...

Ülkedeki siyasal gelişmeler devrimciler ve özellikle Partimiz için bulunmaz fırsatlar yaratıyor. Kitlelerin karşısına her zamankinden daha derli toplu çıkmak zorundayız. Sınıf mücadelesi bizleri beklemez, bu böyle biline...

(X) bir yoldaş kendi verdiği randevuya gelmediği için 2 PÜ'nün yazı hakkındaki düşünceleri alınamadı. Yazımızın zaten geciktirildiği için ilgili yerlere ulaştırılmasına karar verildi.

Yoldaşça selamlar...

Şehitlerimizin kanları, canları pahasına yaratılan değerlerin çarçur edilmesine izin vermeyeceğiz!

Sağ sapmanın panzehiri sol sapma, sol sapmanın panzehiri sağ sapma olamaz!

Her türden anti-MLM sapmanın tek panzehiri MLM'dir.
Başarı için, MLM programda ısrar, Bolşevik örgütlenmede ısrar!
Yaşasın Kaypakkayacı güzergah!
Birlik-eleştiri-daha yüksek birlik!

10 Nisan '94

Önder yoldaşımız İbrahim Kaypakkaya tarafından 24 Nisan '72'de kurulmasından bu yana Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komünizm mücadelesini yeryüzünün Türkiye kesitinde omuzlayan Partimiz; emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme karşı yürüttüğü mücadelede gelişti, güçlendi ve mücadeleyi kesintisiz bir şekilde günümüze kadar getirdi. Bir yandan; emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme karşı mücadeleyi geliştirirken, diğer yandan; Parti içi iki çizgi mücadelesinin gereği, her türlü anti-MLM akıma karşı yürüttüğü mücadeleyle de Parti birliğini sağlamlaştırmış ve MLM ideolojiiyi her türlü sapmaya karşı korumuştur. Parti tarihimiz, hizip ve sapmalara karşı mücadelenin sayısız örnekleriyle doludur.

Bahsi geçen, sol-sekter tasfiyeci kliğin gerçekleştirdiği 18 Nisan '94 darbesi de bunlardan biri olarak Proletarya Partisi tarihine geçti. Bundan sonra yapılacak olan ise, darbenin yarattığı tahribatı (ideolojik, siyasal, örgütsel) ortadan kaldırmaktı.

Sol-sekter tasfiyeci klik ile aramızdaki ideolojik-siyasal ayrışım noktalarına yukarıda kısa da olsa değinmiştik. Darbenin yarattığı örgütsel tahribat ise; merkezi önderliğin dağılması, önderliğin bölgesel düzeylere inmesi biçiminde olmuştu. Darbe sonrası yerine getirilmesi gereken en acil görev; dağılan merkezi önderliğin yeniden oluşturulmasıydı. Sol-sekter tasfiyeci kliğin gerçekleştirdiği darbeye karşı tavır alan MLM kadrolar, bu acil görevi yerine getirmek için seferber oldu. Bu MLM kadrolar içerisinde M.Demirdağ yoldaş yine bir adım öndeydi.

... Ve yapılmak istenen ise; tüm bölgelerde sol-sekter tasfiyeci kliğin gerçekleştirmiş olduğu darbeye karşı tavır alan PÜ'leri ve PAÜ'lerinin katılımıyla süreci ve sürecin nasıl, hangi yöntemlerle aşılabileceğini tartışıp sonuçlandırmaktı... Ve bu yapıldı.

Fakat bunun basit olduğunu söyleyemeyiz. Görev ve sorumlulukların

ne kadar zor ve ağır olduğunu, sol-sekter tasfiyeci kliğin ideolojik-siyasal hattının Parti’de, gerek darbe öncesi yarattığı tahribat ve yıkımı, gerekse de, darbe ile birlikte üst boyuta varan tahribat ve yıkımı, genel hatlarıyla olsa da aktararak, sürecin özelliklerini vermeye çalıştık.

Parti’nin içinde bulunduğu bunalım ve yıkım sürecinde Mehmet yoldaş başta olmak üzere, birçok kadro ve militan daha yetkinleşip, çelikleşip, savaşkanlaşırken, bunun tersi örneklerin yaşanması da kaçınılmazdır. Yani, bu süreçte kimileri alıklaşıp iyice dibe vurmuşlardır. Sınıf mücadelesine sırtını dönerek, Parti’ye, devrime ve halka ihanetin yolunu seçmişlerdir. Bu iki kişilik arasındaki temel fark ideolojik-siyasal-örgütsel duruştan kaynaklıdır. Kavga kaçkınları sistemin ideolojiden beslenmiş, sistemin düşünüş tarzı, yaşam biçimi ve kişiliğinden kopamamışlardır. Bu süreçte ideolojik olarak iyice savrulmuş, yalpalamış ve siyasi olarak güvensizlik tohumları ekmişlerdir.

Parti’den ayrılan bu kişilerin ayrılırken Parti’ye verdikleri zarar, Parti’nin içinde bulunduğu durum gözönüne alınırsa daha iyi görülecektir. Parti, bir taraftan “sol” tasfiyeciliğin saldırı kuşatması altındayken, diğer taraftan, kendine uygun zemin bulan sağ tasfiyeciliğin saldırı kuşatması altına girmiştir. Sağ tasfiyeciler “bunalımı derinleştirme” politikası ile hareket etmişlerdir. Bunun için ise tüm çabalarını harcadılar. Başta, darbeden sonra tabanın aydınlatılması, kazanılması, örgütün toparlanması ve işlemesi yönünde hiçbir adım atmadıkları gibi, bu yönlü atılan adımları da engellemeye çalışmışlardır. Aynı zamanda bu kişiler Parti düşmanlığını, Parti’nin merkezileşmesini geciktirmek için KÖK toplantısının yapılmasını engellemek amaçlı görüşmeleri aksatarak, en üst boyuta vardırıdılar. Görevli oldukları alanlarda görev ve sorumluluklarını yerine getirmezlerken, “Parti’nin bittiği, bölüneceği” vs. safsatalarını yaymak için Parti disiplinine, işleyişine, iki çizgi mücadelesine ters düşme kaygısı taşımadan, faaliyet yürütmek için yoğun çaba harcamışlardır. Kavga kaçkınları Parti’ye verdikleri manevi zarar dışında, Parti’nin mallarını satarak ve parasını vermeyerek maddi zarar vermişlerdir. Sol-sekter tasfiyeci klikle aynı ideolojik-siyasal kaynaktan beslenmekte olan kavga kaçkınları, Parti’nin merkezileşmesine engel olmak için her ne kadar çaba sarf etmişler ve belli oranda etkili olmuşlarsa da, amaçlarına ulaşamamışlardır.

MLM kadrolar iki çizgi mücadelesinin gereği sonuna kadar bu kişileri kazanma, değiştirme çabası harcamışlardır.

Sağ ve “sol” tasfiyeciliğin ve düşmanın saldırılarının yoğun olduğu bu süreçte, başta Mehmet yoldaş olmak üzere, MLM kadrolar KÖK’ün toplanmasını, 2.OPK sürecine girilmesini başarmışlardır. Her türlü akıma ve saldırıya kararlılık ve sabırla karşı koymuşlardır. Parti’nin içinde bulunduğu durum kavrandığı taktirde, Mehmet yoldaşın devrime, halka, Parti’ye bağlılığı ve kararlılığındaki tereddütsüzlük daha iyi anlaşılacaktır. Onun, iç ve dış düşman saldırılarına inat, bölgeler arasında koordinasyonu sağlayarak, yeri geldiğinde elde Parti belgeleri ve malzemeleriyle kurye, yeri geldiğinde önder olarak bölgeler arasında koordinasyonu sağlayan olanaksızlıklara, yetersizliklere ve savaş koşullarına rağmen 1 No’lu Bölge’ye gitmesi ve o süreçteki acil görevleri yerine getirmesinde kommünist önder olmanın inanç ve kararlılığının sınırsızlığını görmek mümkün.

Kavga kaçkınlarının niteliklerine, ilk boyverdikleri sürece ilişkin KÖK imzalı 8 Ocak ve 18 Ocak ‘95 tarihli bildirileri yayınlıyoruz. Mehmet yoldaş bu anlayışın oluşmasında belirleyici etkide bulunmuştur.

Tüm Parti Üyeleri, Parti Aday Üyeleri ve Örgütlü Sempatizanalara

Yoldaşlar,

Partimiz’in yeniden merkezileşerek Olağanüstü Parti Konferansı sürecine girdiği bu dönemde, bugüne değin Partimiz saflarında yeralan bazı kişiler Partimiz’den ayrılıklarını açıkça ilan etmişlerdir. Henüz Partimize ya da kamuoyuna yazılı bir açıklama yapılmış olmamasına rağmen bu tavır ayrılanlarca sözlü olarak Partimiz’in çeşitli organlarına, üyelerine ve sempatizanlarına açıklanmıştır. Partimize, tavırlarını yazılı olarak açıklayacaklarını belirtmelerine rağmen bugüne değin bu gerçekleşmemiştir. Sorunla ilgili geniş açıklamayı yazılı tavır açıklandıktan sonra yapacak olmakla birlikte, bu anda Parti’ye kısa da olsa bir açıklama yapmayı zorunlu görüyoruz.

Yoldaşlar,

Hepinizin de bildiği gibi böylesi olaylarda Parti’den kopan herkes

birebir aynı nedenlere ve süreçlere dayanmasa da gelişmelerin bir ana seyri mevcuttur.

Sol-sekter-tasfiyeci kliğin Partimize karşı gerçekleştirdiği darbe sonrasında Parti iradesi etrafında birleşen güçler kendi içlerinde çelişkisiz değillerdi. Çelişkisiz olması beklenemezdi de. Bu süreçte Parti iradesi etrafında birleşen güçler arasındaki temel çelişme, bugün Parti'den kopuşun başını çeken bazı kişilerin izledikleri “bunalımı derinleştirme politikası”yla, Parti’yi bir an önce merkezi yapıya kavuşturmak, sol-sekter-tasfiyeci kliğin tahribatlarını azaltmak için çalışma politikası arasında yaşandı. Bu kişiler Parti’nin bunalımının derinleşmesinden, uzamasından, Parti’ye güvensizliklerin artmasından yarar beklediler. Onlarca böylelikle Parti’nin ideolojik-siyasi çizgisi yıpranacak, kendileri de “kurtarıcı” olarak Parti’ye hakim olacaklardı. Bu amaçla hareket eden bu kişiler sorumlu görevlerde de oldukları Marmara Bölgesi’nde tabanın aydınlatılıp kazanılması, örgütün toparlanması ve işletilmesi yönünde gerçekte hiçbir adım atmadılar, atılan adımları da desteklemeye çalıştılar. Parti’nin merkezileşmesini geciktirmek için KÖK toplantısına katılmayı pazarlık konusu haline getirdiler, görüşmeleri aksattılar. Aynı süreçte Parti’nin çeşitli bölgeleri, alanları arasındaki farklılıkları keskinleştirmek, uzlaşmaz olarak göstermek ve uzlaşmaz hale getirmek için çabaladılar, bu temelde yazılar yazdılar. Darbeciliğin-tasfiyeciliğin etkilerini kırmak için gitmedikleri Parti tabanına “Parti’nin bittiği, bölüneceği, ayrı bir ideolojik-siyasi hatları olduğunu” her fırsatta propaganda ettiler. Bunları yaparken aylarca örgütsel görüşmelerine gelmediler. Ya da aksattılar. Yetkili organların kararı ve haberi olmadan Parti mallarını sattılar ve gelirlerini Parti’ye devretmediler. Bu politikalar da özde sol-sekter-tasfiyeci kliğin politikalarıyla çakışmaktadır. İkisinin de beslendiği kaynak yalnızca ideolojik-siyasi mücadele yöntemlerinin dışındaki yöntemlerle Parti’ye hakim olmaya çalışmaktır.

Bazı kişilerin “bunalımı derinleştirme politikası”nı izledikleri birçok yoldaşça en başından tespit edilmiş olmasına rağmen, Partimiz’in yaşadığı merkezsizlik, belirsizlik, kafa karışıklıkları ortamında bu politikalara karşı ilk dönemlerde yeterince müdahale edilmemişse de iler-

leyen süreçte bu kişilerin güttüğü politikalar giderek daha çok yoldaş tarafından anlaşılmış ve henüz KÖK toplantısı öncesi süreçte GMBK bunların GMBK ve KÖK üyeliklerini (birisi açısından) düşürmek için kararlar almış ve girişimlerde bulunmuştur. Ardından KÖK toplantısında bu kişiler hakkında bu tavırları nedeniyle soruşturma çılması, GMBK üyeleklerinin düşürülmesi, KÖK üyesi olan kişinin ise bu üyelığının dondurularak, bölgede yeniden iradeye gidilmesi kararları alınmıştır. Yine KÖK toplantısında bu kişilerin yürüttükleri “bunalımı derinleştirme politikası” açıkça belirlenmiş, mahkum edilmiş ve Parti’nin önündeki sağ tasfiye tehlikesine dikkat çekilmiştir.

KÖK toplantısı sonrası süreçte bu kişiler etkileri altındaki diğer bazı kişilerle birlikte önceki politika ve tavırlarını sürdürmüşlerdir. Parti ile ilişkilerini aksatmış, ellerindeki Parti mallarını teslim etmemişlerdir. Bu tutumları nedeniyle MBK bu kişilerin üyeliklerini düşürmüşse de yazılı savunmaları alınmadığı için sonradan bu kararını birisi için dondurmuş, KÖK-YK’sı bu dondurma kararını diğer kişi için de geçerli saymıştır. Partimiz bu süreçte bu kişilerin yönelimlerini açıkça tespit etmesine rağmen bu kişilerin hiçbir demagojisine zemin sunmamak, “iki çizgi mücadelesini verecektik, şöyle görevler üstlenecek, böyle başarılar kazanacaktık, ama bizi attılar” mavallarına tutunacak dal sunmamak, gerçek yüzleriyle açığa çıkmalarını sağlamak amacıyla böyle davranmıştır. Bu kişiler yine yazılı savunma vermedikleri, ellerindeki Parti mallarını devretmedikleri gibi, Partimiz’in bazı üyelerine ve sempatizanlarına kendilerini açıkça ayrı bir grup olarak tanımlamış ve kendilerine katılmalarını istemişlerdir. Bunun sonucu MBK’ca üyeliklerinin dondurularak düşürülmelerinin iradeye açılması kararı alınmıştır. Sonuçta da bu kişiler bugün gerçek yüzleriyle açığa çıkmışlardır. Bugün söyledikleri; “TKP(ML)’nin ideolojik-siyasi olarak bittiği, Parti’nin öldüğü, kendilerinin ise alternatif bir çizgilerinin olmadığı, Parti’nin dışına çıkıp, salt akademik çalışmaya dayalı bir çalışmayla ve salt akademik çalışmaya hizmet edecek bir örgütlenme modeliyle tartışacakları, çizgiyi oluşturacakları, ancak bundan sonra örgütü oluşturacakları ve mücadeleye başlayacakları”dır. Açıkça Parti’nin tasfiyesini, kitlelerin örgütlenmesinin ve düşmana karşı savaşın tatil edilmesini sa-

vunmaktadırlar. Bunu da Parti örgütünün zaten olmadığı, bittiği, örgütlediği kitlelerin önemsiz olduğu, düşmanla savaşılmadığı inkarcılığıyla temellendirmeye çalışıyorlar.

Parti'den umudunu kesen, ideolojik-siyasi çizgisine güvensizleşen, yaşadığı ağır sorunlardan salt akademik çalışmayı öne alarak “kurtarılabilirliğini” savunan yalnızca bu kişiler olmadığı gibi, süreç içinde çeşitli etkilenmelerle bu düşüncelere varanlar da olmuştur/olacaktır. Bu düşünceleri taşıyan ve Parti'ye bu düşüncelerin hakim olamayacağını gören bir KÖK üyesi de bu kişilere katılarak Partimiz'den ayrılmıştır.

Yoldaşlar,

Gerek Uluslararası Komünist Hareket'in dünyadaki, gerek Partimizin ülkedeki konumu ve gerekse de Partimizin yaşadığı sol tasfiyenin kendini Parti çizgisi olarak göstermeye çalışması sonucu Parti çizgisine karşı oluşan bazı tepkiler bu türden sağdan tasfiye girişim ve oluşumlarının zeminini fazlasıyla sunmaktadır. Özellikle dogmatizm ve subjektivizmle, inkarcılık ve sınıf mücadelesine sırtını dönmek birbiri karşılıklı doğurması ve ikisinin birden Parti'ye açık cephe alması yaşanmaktadır. Bu nedenlerle yaşanan çok yönlü, ağır sorunlara, yetmezliklere, eksikliklere ve düşmanın saldırılarına karşı Parti örgütlenmesini, kitleleri örgütleme ve düşmana karşı savaşma mücadelesini sürdürmek bazılarına zor, yanlış, anlamsız gelebilir. İşin aslı onlara zor, yanlış, anlamsız gelen sınıf mücadelesidir. Yalnızca ülkemizde bu tür söylemlerle ortaya çıkanların sonlarını incelersek görürüz ki yaşanan daha da savrulmak, gerilemek ve dağılmak olmuştur. İnkarcılık ve sınıf mücadelesine sırtını dönmek Partimiz'den kopan tüm sağcılarının ortak niteliği olmuştur, hepsinin sonu da bugün ortadadır.

Yoldaşlar,

Partimizin ideolojik-siyasi-örgütsel olarak gelişmesi, ilerlemesi, sınıf mücadelesinde olması gereken yerlere gelmesi için zorunludur. İdeolojik-siyasi-örgütsel olarak sorunları, yetmezlikleri, eksiklikleri olduğu açıktır. Ama Partimiz sorunlarını, yetmezliklerini, eksikliklerini aşacak potansiyellere sahiptir. Ve sorunları, yetmezlikleri, eksikliklerini aşmasının yöntemi kesinlikle Parti örgütlenmesini dağıtması, kitle-

leri örgütleme ve düşmana karşı savaşmayı tatil etmesi değildir. Tam aksine Parti örgütlenmesinde, kitleleri örgütleme ve düşmana karşı savaşmada ısrar etme, ideolojik-siyasi-örgütsel sorunlarını, yetmezliklerini aşmanın olmazsa olmaz zemini ve güvencesidir.

Partimiz şu anda bir konferans sürecindedir. Yani bir tartışma ortamındadır. Ardından da kongre sürecine gireceği bilinmektedir. Bunlar ortadayken ideolojik-siyasi çalışma, tartışma gerekçesiyle Parti'den kopmanın "anamlılığı", "tutarlılığı" açıktır. İdeolojik-siyasi olarak kendine güvenen, üretken olan bu süreçte değil Parti'den ayrılmayı gerçekleştirmeyi, bunu aklından dahi geçirebilir mi?

Yoldaşlar,

Sağ ve sol tasfiyenin, saldırıların kuşatması altında Partimiz yoluna devam ediyor/edecektir. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın, dostlar üzülmesin, düşmanlar sevinmesin. Sorunlarımız giderek ağırlaşmakta, bu demektir ki görevlerimiz de giderek artmaktadır. Sağ ve sol kuşatmaya, düşmanın saldırılarına ve ideolojik-örgütsel sorunlarımıza, yetmezliklerimize ve eksikliklerimize karşı her cephede mücadele hattında ısrarlı olmak, görevlerimize sımsıkı sarılmak ve ideolojik-siyasi üretkenliğimizi, canlılığımızı artırmak giderek de büyüyen bir önem arz etmektedir.

Partili mücadelede, ideolojik-siyasi üretkenlik ve tartışmada, kitleleri örgütleme ve düşmana karşı savaşma hattında ısrarlı ve tavizsiz olalım! Sağ ve sol tasfiye rüzgarlarına karşı göğüs germede ısrarlı ve tavizsiz olalım! Parti'yi savunmada ve korumada, görevlerimize dört elle sarılmada ısrarlı ve tavizsiz olalım! Unutmayalım ki yol zorluklarla dolu, zafer kesindir. Yeter ki biz üzerimize düşenleri yerine getirelim.

-Yaşasın Partimiz TKP(ML), Ordumuz TİKKO, Gençlik Örgütümüz TMLGB!

-Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!

-Partili mücadelede ısrar, kitleleri örgütlemeye ve düşmana karşı savaşmada ısrar, ideolojik-siyasi üretkenlik ve tartışmada ısrar!

TKP(ML)-Konferans Örgütleme Komitesi

8 Ocak 1995

Tüm Parti Üye, Aday Üye ve Örgütlü Sempatizanalara

Yoldaşlar,

Partimiz'den ayrıldıklarını 8 Ocak 1995 tarihli yazımızda açıkladığımız kişiler “Devrimci Oluşum Geçici Yürütme Komitesi” imzasını ve “24 Aralık 1994” tarihini attıkları “Devrimci Demokrat Kamuoyunun Dikkatine-TKP(ML)’ye Açık Mektup” başlıklı bir yazıyı ortaya çıkardılar.

Yazı “tarihin yinelenmediği mi, yenilendiği mi tartışması, felsefi planda Marksizm ile idealizm arasında eski ve küllenmiş bir tartışmadır” cümlesi ile başlıyor. Yazıya böyle bir başlangıçtaki amaç bir “yenilenme” “yinelene” ikilemi üzerinden tercih yapıldığını göstermeye, bu zeminde tercihler yapmaya çağırmaya yönelik. Yazının ve dolayısıyla da Parti’nin ayrılma tavrının üzerinde şekillendirilmeye çalışıldığı zemin -doğallığıyla- çürük. Devrimci siyaset sahnesinde olduğu iddiasındaki hiçbir özne söylemde yenilenmeye (burada yenilenmeyi olumlu anlamıyla ele alıyoruz) karşı olmaz, yinelenmeyi savunmaz. Bu nedenle “biz yenilenme diyoruz, TKP(ML) yinelenme diyor” kaba uydurmasıyla tercih yapıldığını söylemek ve tercih yapmaya çağırmak sorunun özünü karartan bir yanıtıdır. Doğru çözümler için, önce doğru sorular sormak gerekir. Bu tartışmada asıl soru yenilenme nedir ve hangi yöntemle gerçekleştirilebilir şeklinde olmalıdır. Soruyu böyle sormak hem gerçek yenilenmenin yolunu açacak, hem de bu soruya verilecek yanıtlar yenilenme ve yinelenme tercihlerinin gerçek savunucularını açığa çıkaracaktır.

Bir KP’nin yenilenmesi, onun sınıf mücadelesinde ideolojik, siyasi ve örgütsel olarak gelişmesi, ilerlemesidir en başta. Peki bir KP’nin ideolojik, siyasi ve örgütsel olarak yenilenmesinin yöntemi nedir? Hepimiz biliyoruz ki, bunun yöntemi ideolojik-siyasi mücadeledir, iki çizgi mücadelesidir. Partimiz’den ayrılan kişiler şunları söylüyorlar: “Mevcut teorik-siyasal statükonun, devrimin siyasallaşma eyleminde gericileşmeye zemin tuttuğu an ve mekanda ideolojik başkaldırı ve devrimci isyan devrimciliğin vazgeçilmez ön koşuludur”. Devrimciliğin vazgeçilmez ön koşulu dedikleri “ideolojik başkaldırıyı”, “devrimci isyanı” bu kişiler Partimizin içinde bulundukları dönem gerçekleştirdiler mi? Hayır. İki çizgi mücadelesini gereğince siyasal bir zeminde yürüttüler mi? Hayır. Bu nedenle de

yazılarında “yürüttükleri” iki çizgi mücadelesini değil, iki çizgi mücadelesinin neden verilmediğini, verilmemesi gerektiğini açıklamaya çalışıyorlar.

Partimiz’den ayrılan bu kişiler “TKP(ML) komünist hareketin genel programına en yakın hareket olmakla beraber... esasta artık miyadını doldurmuş marjinal bir yapıdır” diyorlar. İşte onların TKP(ML) içinde iki çizgi mücadelesi yürütmemelerini aklamak için tutunmaya çalıştıkları birinci dal budur. Bu söylediklerini en başta kendilerine önderlik edenlerin “pratikleri” çürütmektedir. Madem TKP(ML) “komünist olmadığı” ve “marjinal olduğu” için onun içinde mücadele etmenin anlamı yok, niye bazıları 18 Nisan darbesi sonrası “kurtarıcı” olarak ortaya fırladılar, “kurtarıcı” pozlarıyla ortalığı karıştırdılar? Sorunun önemli noktalarından biri burasıdır. Bu kişiler ideolojik-siyasi mücadele yöntemleri dışındaki yöntemleri canla başla uyguladılar. Bazıları bugün ‘içinde mücadele etmeye değmez’ dedikleri TKP(ML)’ye hakim olmak için sonlarının hüsrana olduğunu iyice anlayana kadar dizginsiz bir ihtiras içindeydiler. Bu nedenle bugün TKP(ML) içinde, mücadeleye değmez demeleri hayal kırıklıklarını bastırmak içindir. Bu, sorunun yaşanan pratik yanısıdır. Sorunu bir de genel olarak anlayış temelinde tartışalım.

İlk olarak, Partimiz birçok eksikliklerine, yetmezliklerine ve sorunlarına karşı komünist bir partidir. İkinci olarak, hemen hepsi neredeyse daha dün kadar Parti’nin komünistliğini tartışmış dahi olmayan ve kendi ifadeleriyle inceleme-araştırma faaliyetini henüz yürütmemiş olan bu kişilerin Partimiz hakkında bu kararlara varmalarının “tutarlılığı” ve “bilimselliği” ortadadır. Üçüncü olarak, İ.Kaypakkaya yoldaşın TİİKP içindeki mücadelesinin de bize gösterdiği gibi komünist olmayan hareketlerin içinde iki çizgi mücadelesi yürütülmez şeklindeki bir anlayış da doğru değildir. Geriye ne kaldı, “marjinallik”. Birincisi esas güç politikanın doğruluğu ya da yanlışlığıdır. Kimin önerisinin, yönteminin doğru olduğudur. İkincisi tartışma mevcut güçler üzerinden yürüyecekse, bu nokta dar denilenden çok daha dar olanın tercih edilmesini istemek anlamına gelmektedir ki bu da kendi kendini çürütür ve anlamsızlaştırır.

Yoldaşlar,

Bu kişilerin iki çizgi mücadelesi yürütmemelerini aklamak için söyle-

diklerinin tümü tutarsızdır, anlamsızdır. Dönüşebilir, içinde iki çizgi mücadelesi yürütme zemini olan KP’de ya da onların ifadesiyle “komünist hareketin genel programına en yakın hareket”te iki çizgi mücadelesini yürütmemiş olmanın savunulacak hiçbir tarafı yoktur, bunun adı iki çizgi mücadelesinden kaçmaktır.

Partimiz’den ayrılan bu kişiler o denli tutarsız, inkarcı ve siyasal ahlaktan kopmuş bir haldedirler ki, TKP(ML) için “gelen son nokta ‘eroincilik’ ve ‘darbecilik’ ikilemi dışında bir siyasal taraf yaratamamış...” diyerek Parti içinde iki çizgi mücadelesini yürütmemelerine bir tutunacak dal yaratmaya çalışıyorlar. Böylelikle onlar Parti’nin sorunları ideolojik-siyasi yöntemleriyle ve Parti iradesince çözülsün tercihine, tavrına (düne kadar içinde görünmelerine rağmen) “eroincilik” diyebiliyorlar.

İki çizgi mücadelesinden kaçanlar, kaçmanın -yukarıda çürüttüğümüz- “teorisini” yapmaya çalışanlar, ideolojik-siyasi mücadele yöntemlerinin ve Parti iradesinin Parti’ye hakim olması için Parti’ye sahip çıkanlara “eroinci” diyebilecek kadar kendilerini bilmez bir hale düşmüşlerdir. Bazıları sayfalarca yazılarını, nice sözlerini böyle hızla yutabiliyor ve yüzseksen derece tersini pişkince yazabiliyor, söyleyebiliyorsa bu ancak onların kişiliğini açığa çıkarır. Halkımız boşuna söylememiş “kişinin ar damarı çatlamaya görsün” diye.

Bu kişilerin iddialarının tersine bugün Partimizin üzerinde yükseldiği zemin ideolojik-siyasi mücadelenin ve Parti iradesinin Parti’ye hakim olması zemini. Darbecilikle mücadele bu zemin üzerinden olmuştur. Bu anlamda, Partimiz iki çizgi mücadelesine değil kapalı olmak, doğrudan iki çizgi mücadelesini savunma ve uygulama tavrının somutlanmış ifadesidir. Bu gerçeği hem de “eroincilik” nitelemesiyle inkar etmeye çalışan bu kişiler ancak kendi geçmişlerini ve siyasal ahlaklarını inkar ederler.

Buraya kadar ele aldıklarımız gösterdi ki bu kişiler Partimiz’in içindeyken hiç de yenilemeci bir tavır almamışlardır, buna uygun yöntemleri uygulamamışlardır. Ve şimdi de bu tavırlarını aklamak için, tutarsızlığın ve inkarcılığın en kötü örneklerini sergilemektedirler.

Bu kişiler şu anda yenilenme için ne öneriyorlar? Bir program, siyasal çizgi, örgütlenme modeli var mı? Yok. Öyleyse yenilenmenin somut ifadesi ortada yok. Yenilenmeye gideceği iddia edilen bir yol önerisi var yal-

nızca: “İdeolojik planda... Marksizm-Leninizm (Maoizm sağlıklı temelde bilimsel bir incelemeye muhtaç olmasıyla araştırma konusudur) ekseninde arayışını sürdüren bağımsız tüm grup ve kişilerle genişleterek, partileşme süreci...” sınıf mücadelesi pratiğinden kopmamış, örgüt zihniyet ve ruhunu nispeten daha gevşek bir zeminde de olsa koruyan bir inceleme ve araştırma faaliyeti...

Biliniyor ki, ortada program, siyasi çizgi yok. Peki ideolojik zemin var mı? Maoizm’i bir çırpıda tartışma konusu yapmanın yanlışlığını ve bu kişiler açısından tutarsızlığını da bir kenara koyup Marksizm-Leninizm ekseninde arayışa geelim. Bugün ML ekseninde olduğunu söyleyen, birbirine zıt birçok anlayış vardır. Mao’yu, Stalin’i reddeden “ML”lerden, Mao’yu reddedip Stalin’in hatalarına sarılan “ML”lere, Partimiz gibi gerçek ML(MLM)’lerden, Stalin’e haksız eleştiriler getiren, Mao’yu “keskince” savunanlara kadar (burada her ustanın şahsında somutlaşan ideolojik katkıları, hattı özetlemek için isimleriyle andık)... Partimiz’den ayrılan kişiler, tüm bu ideolojik şekillenişlere, en azından bir bölümüne açık olduklarını ilan ediyorlar bu ifadeleriyle. Böyle bir “oluşum”un ideolojik zemini nedir ya da var mıdır? “İdeolojik başkaldırı”dan sözeden bu kişiler hangi ideolojik zeminde başkaldırıyorlar? Görülüyor ki ortada ne bir ideolojik çizgi vardır, dolayısıyla ne bir “ideolojik başkaldırı” vardır. İlan edilen en iyimser ifadesiyle, ideolojisizliktir. Böyle bir zeminden, ne UKH’nin ideolojik gelişimi sağlanabilir, ne de somuta uygun siyasal çizgi oluşturulabilir.

İşin ideolojik yönü böyle, ya diğer yönleri “sınıf mücadelesi pratiğinden kopmamak” deniyor. Sınıf mücadelesine müdahale etmek, yön vermek, bunların bahsi dahi edilmiyor. Öyleyse “sınıf mücadelesinden kopmamak” denilen ancak ve ancak sınıf mücadelesini seyretmektir. Biz bir önceki yazımızda bu kişilerin tavırları için “inkarcılık ve sınıf mücadelesine sırtını dönmek” nitelemesini kullanmıştık. Onlar diyorlar ki sınıf mücadelesini seyredeceğiz. Yaşadığımız topraklarda sınıf mücadelesinin bugünkü koşullarında bunun anlamının ne olduğunun yanıtını herkes verebilir.

“Örgüt zihniyetini ve ruhunu nispeten gevşek” hale getirmenin anlamı sorunların bir kaynağı da örgütün sıkılığıdır demeye getirerek örgüt tasfi-

yeciliğini meşrulaştırmaktır. Yaşadığımız koşullarda sınıf mücadelesinin zorluklarını yüklenebilecek, silahlı mücadeleyi yürütecek illegal bir örgütlenmenin zorunluluğu açıktır. Bunlar göz önündeyken örgütü “gevşet-tirmenin” hedefi, amacı nedir? Böyle bir örgütlenme yalnızca sınıf müca-delesine sırtını dönmeye hizmet eder.

İdeolojik zemini olmayan, sınıf mücadelesine sırtını dönmüş, en iyi haliyle onu seyredecek gevşek bir örgütle “inceleme-araştırma faaliyeti”. İşte yenilenmenin yöntemi olarak ileri sürülen budur. Bu yöntemle örgüt yenilenebilir mi, inşa edilebilir mi, ideolojik-siyasi-örgütsel gelişme sağ-lanabilir mi? Görülüyor ki bu kişilerin önerileri, tavırları; yenilenmeyi sağlayacak öneriler, tavırlar değildir.

Yazımızın başında asıl soru “yenilenme nedir ve hangi yöntemle ger-çekleşebilir” şeklinde olmalıdır demiştik. Parti içinde yenilenme için ger-çekte çaba harcamamış olanlar, bugün yenilenmeyi değil sınıf mücadele-sine sırtını dönmeyi sağlayacak yöntemleri önerenler, bu yola girenler “yenilenmeciler” midir, yoksa Partimiz’den kopan tüm sağcıların kaderi-ni yineleyenler midir?

Yoldaşlar,

Partimizin ideolojik-siyasal-örgütsel gelişiminin, ilerlemesinin yolu önündeki OPK ve kongre sürecinde ideolojik-siyasi tartışmayı gereğince yürütmesinden, ideolojik-siyasi canlılığı, üretimi sağlamasından, bunun yanısıra örgütsel yapısını daha da sıkılaştırmasından, kurumsallaştırma-sından, verimlileştirmesinden ve sınıf mücadelesinde en uygun alanlarda yoğunlaşarak müdahale ve yön verme gücünü artırmasından geçmektedir. Partimiz salt “inceleme ve araştırma faaliyetiyle” sorunlarını çözemez, sı-nıf mücadelesine müdahale etmekten ve yön vermekten vazgeçerek, ör-gütsel yapısını tasfiye ederek ideolojik-siyasi tartışmayı yürütemez, sonuç alamaz.

Biz partili mücadelede ısrar edeceğiz. İdeolojik-siyasi örgütlemeye ve düşmana karşı savaşmada ısrar edeceğiz. Partimizi ancak bu yolla olması gereken yere taşıyabiliriz. Bugün Partimiz’den ayrılan kişilerin bize öner-dikleri bunların tam tersidir, bu yolda gittikçe ideolojik-siyasi belirsizlik, karmaşa boyutlanacak, “gevşek” yapı delik deşik olacak, iyice laçkalaşa-cak, sonuçta da sınıf mücadelesinden uzaklaşma had safhaya varacaktır.

Sözkonusu yazıyı kaleme alanlar, destekeyenler; Partimize birçok eleştiri getiriyor, nitelemelerde bulunuyorlar. Ancak kendilerinin geçmişteki teorik-pratik hatlarına yönelik ne bir savunma var ne de bir eleştiri. Aynı şekilde bugün için ortaya koydukları somut bir teorik-pratik açılım da yok. Salt birşeyleri nitelemek ama kendini somutlamamak ve somutlamadan bir “alternatif”le ortaya çıkmak... Böylesi bir siyasi kimlik gerçekte kimliksizliktir, bu tarz tüm eleştirenleri toplar gibi görünse de o noktada kalır, kendini somutlayamaz.

Yoldaşlar,

Partimiz’den ayrılan kişilerin ideolojik bir zeminleri, siyasal bir çizgileri yoktur. Sınıf mücadelesine sırtlarını dönmüş ve Partimizi tümünden inkar etmişlerdir. Bu nedenlerle Partimiz’in hiçbir değeri, olanağı, malzemesi üzerinde hakları yoktur. Bunlara sahip çıkmalarının hiçbir meşruluğu yoktur. Bu nedenlerle el koydukları her türlü değer, olanak ve malzeme bu kişilerden alınacaktır. Partimiz bu konuda kararlıdır.

TKP(ML)-Konferans Örgütlenme Komitesi

18 Ocak 1995

Sağ ve sol tasfiyenin etkilerine ve düşman saldırılarına rağmen, bölge iradelerini yansıtan temsilcilerden oluşan merkezi bir organ kuruldu. Bu organın önüne görev olarak; Parti’yi 2. OPK’ya götürme ve bu süreçte Parti’ye ideolojik, siyasi ve örgütsel olarak önderlik etme, tasfiyecilik ve darbeciliğin yarattığı tahribatı onarma görevi konuldu. KÖK bu görev ve sorumlulukları yerine getirmek üzere göreve başladı.

Bölgelerin iradelerinin biraraya getirilmesiyle oluşturulan merkezi organ KÖK, Eylül-Ekim ‘94 tarihinde toplanmış ve faaliyetine yön verecek bir dizi karar (iradenin istemi doğrultusunda) almıştır. Bu toplantının önemi, alınan kararlardan çok, bölgesel örgütlenmelerle faaliyetlerini sürdüren güçleri merkezileştirmesi ve merkezi otoriteyi sağlamasında görülmelidir.

Burada KÖK’ün aldığı kararlar üzerinde fazla durmayacağız. Sadece; “Tasfiyecilik sürecinin ve tasfiyeci hizibin değerlendirilmesine” ve “KÖK’ün niteliği ve işlevine” ilişkin aldığı kararları aktaracağız.

“Gündem 2: Tasfiyecilik sürecinin, tasfiyeci hizibin değerlendirilmesi.

Karar 7: Parti saflarında bu süreçte ortaya çıkan hizibin başını çeken tasfiyeci kliğin oluşumu DABK yapılanmasına kadar uzanmaktadır. Bu klik birliğe sahtekarca yaklaşmış, anti-birlikçi yüzünü gizlemiştir. Birlikten sonraki SB ve GB-MK toplantılarında anti-birlikçi tasfiyeci politikalarını adım adım gündeme getirmişlerdir. OPK sürecinde klik olarak hareket etmiş, OPK'da da bu tavırlarını daha da sistemleştirerek sürdürmüşlerdir. AK 2. toplantısında, tasfiyeciliğin esas amacı olan Parti'yi ideolojik, siyasi mücadele yöntemlerine uymayan yollarla ele geçirmenin aracı olarak darbe somut olarak planlanmış ve Parti'nin tüm alanlarında bu plan doğrultusunda hareket edilmiştir. 18 Nisan darbesiyle bu süreç tamamlanmıştır.

MLM güçler bu kliğin birliğe yaklaşımındaki siyasetlerini görememiştir. Birliğe yaklaşımları esasta pragmatist ve liberal olmuştur. Bunun nedenleri tasfiyeci kliği yeterince değerlendirememek ve yaşanan siyasi tıkanıklığa farklı bir çözüm getirememektir. Birlik sonrası süreçte birliği koruma anlayışıyla sürekli uzlaşma, ödün politikası izlenmiştir. Bunun esas nedenleri Parti'nin içinde bulunduğu durumu (tasfiyeciliği bn.) değerlendirememek ve ideolojik siyasi çaresizliktir. Bu durum tasfiyeciliğin hareket alanını genişletmiş ve cüretli kılmıştır. Tüm bu sürece uzlaşma, ödün politikası damgasını vurmuştur. Tasfiyecilik açık bir hal aldıktan ve darbe süreci yürürlüğe sokulduktan sonra yapılan girişimler de oldukça yetersiz kalmıştır. Bu girişimlerde de açık mücadele esas yöntem olarak alınmamıştır. Parti'yi bir bütün olarak uyarma ve bilinçlendirme yollarına girilmemiştir. Tüm bu süreç boyunca MLM güçler yollarına, Parti'ye esasta sahip çıkmamış, ideolojik-siyasi mücadele yeterince yürütülememiştir.

Bu hizip sol-sekter-tasfiyeci-darbeci niteliktedir. Dogmatizmden muzdariptir. Sınıfsal konumu kır küçük-burjuvazisinin radikal kesimine denk düşmektedir. Parti ile arasında temel noktalara ilişkin ciddi ideolojik-siyasi ayrımlar vardır. Darbe-tasfiye olgusunun kökeninde de bu ayrımlar yatmaktadır. MLM ve özgülde İK'cılık adına fokoculuğun ve salt askeri bakış açısının savunuculuğunu yapan bu hizibin Partimiz ile ideolojik-siyasi ayrılıklarının başlıcaları şunlardır:

1- Parti anlayışında:

a- “Örgütlenmede parti örgütlenmesi birincil, diğer örgütlenmeler ikincildir” anlayışında.

b- “Siyasetin silaha kumandası” anlayışında.

c- “Parti-ordu” anlayışında.

2- Parti programı anlayışında.

3- Parti içi iki çizgi anlayışında.

4- Örgüt tüzüğü ve işleyişi anlayışında.

5- Örgütlenme anlayışında.

6- Diyalektik materyalizm ve tarihi materyalizm anlayışında.

7- Kır-şehir diyalektiği anlayışında.

8- Halkla ilişkiler anlayışında.

9- “Devrim kitlelerin eseri olacaktır” anlayışında.

10- İşçi sınıfının önderliği ve işçi sınıfının içinde çalışma anlayışında.

Tüm bu noktalarda Parti çizgisi ve dolayısıyla çığırtkanlıklarını yaptıkları Halk Savaşı Stratejisi’nden köklü kopuş içindedirler”.

“**Karar 79:** KÖK’ün oluşum biçimi ve mantığı esas olarak Parti’yi konferansa taşımak olmasına rağmen merkezileşmenin uzaması, OPK’nın öngörülen süreden nispeten daha uzun bir süreye sarkması ve Parti’nin içinde bulunduğu durum, KÖK’e, MK yetkisini tanımayı zorunlu kılmıştır. Bölgelerin genel eğilimi de buna açıktır. (...)”

Bu kararları aktarmamızın nedeni, tasfiyecilik sürecindeki tartışmaların bir sentezi olmasıdır. Süreci birlikte tartışıp, değerlendiren MLM kadroların Parti programına ve MLM ideolojiye olan bağlılıklarının yansıması olmasıdır. Sorunlara ideolojik, siyasi ve örgütsel olarak doğru yaklaşımın formülasyonu olmasıdır.

KÖK’e gençlik temsilcisi olarak seçilen M.Demirdağ yoldaş, KÖK’ün yaptığı 1. toplantısında, KÖK Sekreterliği’ne seçilmiştir. KÖK 1. Toplantısını kamuoyuna duyuran bildiride M.Demirdağ yoldaş, tüm PÜ, PAÜ ve ileri sempatizanlara sürecin önemini anlatarak, görev ve sorumlulukları doğrultusunda şöyle seslenmiştir:

“Yaşadığımız sürecin Partimiz açısından yaşamsal önemi açıktır. Hepimize düşen buna uygun davranmaktır. Eğer bugün de dün gibi çalışsak, dün gibi yaşayacaksak, dün gibi düşüneceksek durumumuz da dünden farklı olmayacaktır. Ama hepimiz dünü aşmak istediğimizi, ide-

olojik, politik, örgütsel-askeri olarak dünden kat kat ileri olmak istediğimizi söylemiyor muyuz? Öyleyse yapmamız gereken; dünden kat kat fazla çalışmak, daha komünistçe yaşamak, daha çok sorgulamak, incelemek ve üretmektir. Alınan kararları kavramak, kavratmak ve yaşama uygulamak için canla başla çalışmaktır. Parti'ye yük olmak değil, olanak sağlamak, sorun değil çözüm, laf değil iş üretmektir. Hem kendimizi her açıdan yetkinleştirmek, hem de bilgilerimizi yaygınlaştırarak atak, özverili ve bilgili yeni yoldaşlar yetiştirmektir. "Siyasi çalışma bütün çalışmaların can damarıdır" ilkesini kavrayarak hem kendimizi, hem de çevremizi siyasileştirmeye çalışmaktır. Savaşın sınıf mücadelesinin esas biçimi olduğu bir ülkede Halk Savaşı verme çabasındaki bir Parti'nin, bu yolda yüzlerce şehit vermiş bir Parti'nin neferleri olduğumuzu bilince çıkararak buna uygun şekillenmektir. Partimiz tabanı, ezilen kitleler, yoksullaşan emekçiler bizden onları örgütlememizi, harekete geçirmemizi bekliyor. Bunu kavrayıp kitlelerle sıkı, canlı, siyasi bağlar kurmak, onları yılmadan usanmadan Parti'ye kazanmaya, harekete geçirmeye çalışmak, onlardaki muazzam olanakları Parti'ye seferber etmektir.

Yapmamız gerekenler:

Yoldaşlar!

Partimizin önünde oldukça önemli bir konferans süreci var. Bu sürecin Partimizin önünü açabilmesi için tüm tartışmalar üzerinde kafayormak, düşünceler üretmek ve sunmak mutlak görevimizdir. Aynı zamanda sınıf mücadelesindeki rolümüzü yükseltmek ve örgütü buna uygun düzenlemek de bir diğer zorunluluktur. Hem düşmanla daha yoğun ve örgütlü savaşmak, hem de Birlik-Eleştiri-Daha Yüksek Birlik anlayışıyla, ideolojik-siyasi mücadele ilkelerine sımsıkı bağlı kalarak Parti içinde tartışmak! İşte bu süreçteki yönelimimiz! İşte her hücrenin ve her yoldaşın kendini şekillendirmesi gereken hedeflerimiz! İşte TKP(ML)'ye layık olmak için, halka ve devrime layık olmak için yerine getirmemiz gereken görevler."

Ve bu seslenişe kendisi de bir bütün olarak sadık kalarak sürece tüm benliğiyle yüklenmiş ve Parti'yi en zorlu sürecinden mümkün olduğu

kadar az tahribatla 2. OPK'ya taşınmasına önderlik etmiştir. Mehmet Demirdağ yoldaşın 2. OPK'nın hazırlık ve yapılış sürecindeki emekleri ve çabası tüm Partimiz tarafından çok iyi bilinmektedir.

2. OPK; Partimizin “ilkeleri üzerinde yeniden ayağa dikilmesinin” startını vermiş ve sürekliliği sağlanmış gerilla savaşı için, Parti'nin Yeniden İnşası'nın ilk adımlarını atmıştır. Ve bu görevler de bugüne kadar, 2. OPK'nın seçtiği MK ve MK'nın Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ yoldaş önderliğinde gerçekleştirilmiştir.

MLM'ler bütün olumsuz süreçlerin altından kalkabilecek gücü, ülke ve dünya proletaryasının evrensel bilimi olan MLM'den almaktadır. Sorun doğru politikalara, doğru araçlara, doğru yöntemlere sahip olma sorunudur. Ustaların dediği gibi; doğru bir politik hatta sahip değilsen yüzbinlerce kişiden oluşan bir orduyu yenilgiye götürürsün. Ancak doğru ve bilimsel bir politik hatta sahip isen bir tek silahlı askerin olmasa da yüzbinlerden oluşan bir orduya sahip olabilir ve zafer kazanabilirsin. Sınıf savaşımında meselenin esası budur. Sınıf savaşımının her alanında ilkelere bağlı kalmak, sebat etmek ve bunları yeniden üretmek kazanmanın garantisidir. Şimdi her zamankinden daha fazla ilkelerimize ve birliğimize ihtiyacımız var. Dün bunları dejenere etmek isteyenlere izin vermedik, bugün de vermeyelim. Ve önder yoldaşımız Mehmet Demirdağ'ın bize pratikte bir kez daha öğrettiği gibi karşı duralım ve çelikten birliğimizi her türlü saldırıya karşı cansiperane bir şekilde koruyalım. Ve **“Herşey Parti İçin, Parti Devrim İçin”** şiarının hayatta vücut bulmasının yılmaz uygulayıcıları olalım.

2. OPK SÜRECİ VE TKP/ML GENEL SEKRETERİ MEHMET DEMİRDAĞ

Proletarya Partisi'nin darbeci-tasfiyeci süreçten çıkışı ve Yeni-
den İnşa sürecine girişinin en önemli adımı hiç şüphesiz ki 2. OPK
(Olağanüstü Parti Konferansı)'dır.

Proletarya Partisi içinde çürümüş, devrim iddiası kalmamış bazı
unsurlar sistem kişiliğine uygun olarak davranmış, 2. OPK'yı çeşitli
yöntemlerle engellemeye çalışmışlardır. Bunu başaramayınca Pro-
letarya Partisi'nin Kongresi'nden sonra en yüksek iradesi olan Kon-
feransı silahlı bir girişimle engellemeye kalkışmışlardır.

O süreçte Proletarya Partisi açısından temel sorun, merkezileşme
ve sınıf savaşının rotasına girmektir. Parti'yi bu rotaya sokmak iste-
yen MLM anlayış ile rotasızlığı ve sistem içiliği savunan ve böyle
yaşayan anlayış arasında yaşanan hesaplaşmada Konferans Kaçkını
Suçlular Güruhu (KKSG) ikinci anlayışı savunup, uyguladılar.
Konferansı engellemeyi amaçlayan, beceremeyince kaçan bu anla-
yış sahiplerine bundan ötürü "Konferans Kaçkını", Konferansa yö-
nelik silahlı kalkışmada bulundukları ve savaş bölgesi olması itiba-

ıyla da ikinci kez suç işledikleri için de “Suçlular” denmiştir. “Güruh” denilmesinin nedeni ise hiçbir meşruluklarının olmamasının yanında hiçbir konuda sistemleşmiş ve ortak düşüncelerinin olmamasıydı. Tek ortak özelliği ise, Parti’nin merkezileşmesini ve sınıf savaşımı rotasına girmesini engellemekti. Bu amaçla tüm döküntüler, hoşnutsuzlar, çürümüşler bir araya gelmişti.

Eylül 1995 tarihli, TKP/ML merkezi kitle yayın organı **İşçi Köylü Kurtuluşu (İKK)** gazetesinde yer alan, Mehmet yoldaşın SB adına kaleme aldığı “Konferans Kaçkını Suçlular Güruhu’nu Daha İyi Tanıyalım” başlıklı yazıda, KKSG’nin kaçkınlığı, suçluluğu somut olgu ve belgelere dayanarak, sağ tasfiyeciliğin ortaya çıkış sürecinden rezil sonlarına kadar tüm detaylarıyla anlatılmıştır. Bu yazıyı yayınlamanın, Parti’nin içinden geçtiği durum ve bunu tersine çevirme çabasının önemini gözler önüne sermeye yardımcı olacağı kanısındayız:

Konferans Kaçkını Suçlular Güruhunu Daha İyi Tanıyalım!

Partimiz TKP/ML’nin, 2. Olağanüstü Parti Konferansı’nı tasfiyeciliğe karşı zaferle sonuçlandığı bu tarihsel dönemeçte; tasfiye sürecini körükleyenlerle, tasfiye sürecinin zor koşulları altında ezilip Parti’ye, devrime, halka ve kendilerine güvenlerini yitirenler, tasfiye sürecinin aşılp Partimizin ilkeleri üzerinde ayağa dikilerek sınıf mücadelesinde layıkıyla mevzilenmesinin önünde engel olmak amacıyla 2. OPK’nın her ne biçim ve araçla olursa olsun yapılmaması, sonuçlanmaması tavrında somutlanan Parti düşmanı bir konumda yer almış ve bu tavırlarına uygun bir tarzda şekillenen pratikleriyle Partimize karşı ağır suçlar işlemişlerdir.

Bu yaşananların ilk adımı; ağırlıklı olarak küçük-burjuvazinin saflarından Partimize katılmış, faaliyet yürütmüş, hatta önemli konumlara gelmiş bu kişilerin dünya çapındaki ve yaşadığımız topraklardaki sınıf mücadelesinin sorunları ile Partimizin mevcut durumu ve sorunları karşısında, karşı-devrim cephesinin çok yönlü saldırılarından da etkilenip kökenleri itibarıyla taşıdıkları ideolojik zaafların

derinleşmesi ve yoğunlaşmasıyla proleter ideolojik hattan kopup, ideolojik olarak yozlaşarak, Partimizin ilkelerini ve mücadele çizgi-lerini yadsıyan milliyetçilikten etkilenmiş sağ oportünist ve tasfiyeci bir hatta düşmeleridir. İkinci adımı ise; bu ideolojik-siyasal savrul-malarını Partimize hakim kılmak için yürüttükleri, sol tasfiyeciliğin tahribatını ve bunun giderilmesinin sonucu olarak yaşam hakkı bu-
lan girişimlerinin (ki bu girişimlerin esas niteliği, bu kişilerin yaşa-
dığı ideolojik yozlaşmanın doğal ve kaçınılmaz bir sonucu olarak KP içi iki çizgi mücadelesi ilkelerinden uzaktır) 2. OPK'mızca boşa çıkarılması ve Partimizin ilkeleri üzerinde ayağa dikilerek bu kişi-
lerden hesap sormaya yönelmesiyle, ideolojik yozlaşmalarının ve si-
yasal zayıflıklarının bir sonucu olarak Partimizin karşısına çok bo-
yutlu Parti düşmanı suçlarla dikilmeye çalışmalarıdır. Partimizin ve
tüm devrimci örgütlerin ders alacağı nice öğeyi içermesinin yanı sıra
bu kişilerin son konumlarının ve bunlara karşı alınması gereken tu-
tumların kavranması için de bu olguların üzerinde ciddiyetle durul-
ması zorunludur. Gerek Partimize umut bağlamış, ona destek sunan
emekçiler, gerekse de tüm devrimciler bu zorunluluğun bilinciyle
nesnel bir tarzda soruna ciddiyetle eğilmeli ve olan bitenleri tüm
yönleriyle kavramaya çalışmalıdırlar.

Sol tasfiyeciliğin 18 Nisan Darbesi ve sağ tasfiyeciliğin ortaya çıkışı

Sol-sekter-tasfiyeci AK kliği, Partimizi Kaypakkaya yoldaşın kı-
zıl güzergahından saptırarak salt askeri bakış açısının hakim olduğu
fokocu bir hatta çekmek için yürüttüğü her türlü ideolojik-siyasi
mücadele dışı girişimlerini, düşman darbelerinin sonucu olarak
PMK'mızın içine düştüğü güçlüklerden de yararlanıp 18 Nisan Dar-
besi'yle Parti iradesine açık bir savaş açışa vardırıldığında, Parti ira-
desine sahip çıkan güçler ilk anda sol tasfiyeciliği deşifre etmek,
tahribatını aşmak ve Parti'yi iradesi üzerinden yeniden merkezileş-
tirmek görevleriyle karşı karşıya geldiler.

Sol tasfiyeciliğin darbesiyle birlikte merkezi yapının yitirilmesi-

nin getirdiği örgütsel kaosa, Partimize yönelik en pespaye yöntemlerle yürütölen karalama kampanyasının yarattığı kafa karışıklıklarının eklenmesinin üzerinde şekillenen bunalım, bu bunalımı oportünist hatlarını Partimize hakim kılmak için fırsat bilen sağcıların, Partimizi yerine getirmesi gereken görevlerin tam aksi doğrultuda yöneltmeye çalışmalarıyla yeni bir boyut kazandı. Sol tasfiyeciliğın tahribatını gidermek için çaba harcamak bir yana onun yarattığı her türlü tahribatın üzerinde yükselmeye çalışarak, Partimizin ayaklarının üzerinde doğrulmasının önünde set olarak, Partimizi sınıf mücadelesinin dışına çekmeye çalışarak Parti örgütünün dağılmasını, Partimizin ideolojik-siyasi olarak yıpranmasını hedefleyen bu kişiler bu tutumlarıyla sağ oportünizmlerini tasfiyeciliğe vardırđılar. Bu hatlarına uygun olarak da Parti güçlerini toparlamak, dağınlıklığı gidermek ve dağılan merkezi yapıyı tekrar oluşturmak için çaba sarfetmedikleri gibi bu yöndeki çabaları da etkisizleştirmeye, karalamaya çalıştılar. Sol tasfiyeciliğe karşı esaslı bir ideolojik-siyasi mücadeleye girmemelerinin yanı sıra “iki kesime de karşı olma”, “iki kastı da yıkkma” söylemleriyle Parti güçleri içinde yeni ayrılıkların hazırlığına giriştiler. Bölgeler arası koordineyi sağlamada üzerlerine düşenleri yerine getirmek şöyle dursun, bölgeler arası farklılıkları körüklemeye ve uzlaşmaz hale getirmeye çabaladılar.

18 Nisan’ın hemen ertesinde Partimizin Marmara Bölgesi’nde yaygınlık kazanan ve etkin olan sağ tasfiyecilik esasta bu bölge üzerinden Partimizin diğeri bölge ve alanlarına yayılmaya çalıştı ve diğeri bölge ve alanlardaki süreci kavramaktan ve omuzlamaktan uzak, zaaflı ve kariyerist bazı kişilerin aracılığıyla bu bölge ve alanlardaki iç bunalımların boyutlanmasına yol açtı. Bu bunalım koşullarında yeterli siyasi uyanıklığı ve dirayete sahip olamayan bazı yoldaşlar da bu süreçte sağ tasfiyecilerin gerçek yüzlerini göremeyerek şu ya da bu oranda etkileri altında kaldılar.

Tüm bunların sonucu Partimiz 18 Nisan Darbesi sonrası sol tasfiyecilikle mücadele görevinin yanı sıra sağ tasfiyecilikle mücadele göreviyle de karşı karşıya kaldı. Böylelikle iki cephede birden sa-

vaşmak zorunluluğu ortaya çıktı. Merkezi yapının olmadığı sol ve sağ tasfiyeciliğin tüm hızlarıyla Partimize yöneldikleri, Parti içinde, çevresinde durum ve koşulların henüz yeterince değerlendirilip kavranamadığı böylesi bir süreçte tüm zorluğuna rağmen girilen bu mücadelede sağ tasfiyecilerin etkileri adım adım kırılmaya girişildi. Öyle ki KÖK'ün oluşumu sürecinde sağ tasfiyeciliğin en açık ve cesaretli savunucuları Parti içinde teşhir olmalarının, merkezileşmeyi engelleyememelerinin ve istedikleri rotaya oturtamamalarının bir sonucu olarak Parti dışına çıkmaktan kurtulamadılar. Sağ tasfiyecilerin diğer bölüğü bunlar kadar cesaretli olmadıkları gibi, iyice teşhir olmuş ve niyetlerini açık açık dile getiren bu kişilerle hareket etmenin kendilerine yarar sağlamayacağını düşünerek Partimiz içinde kalmaya devam ettiler. Bunların hayalleri Parti içinde kalarak Parti'yi yıpratma, karalama çalışmalarına devam etmek ve bu sayede 2. OPK'da etkin olarak Partimizi sağ tasfiyeci rotaya sokmaktı. Ama süreç bunların da gerçek yüzlerinin açığa çıkartılması yönünde gelişti. Öyle ki büyük umutlarla girdikleri alt konferanslardan sağ tasfiyecilerimiz hüsrarla çıktılar.

Sağ tasfiyecilerin 2. OPK'yı engelleme girişimleri ve Konferans Kaçkını Suçlular Güruhuna dönüşümleri

Alt Konferansların sonuçlanmasının ardından sağ tasfiyecilerin yönelimlerinde de bir değişiklik oldu. Artık amaç 2. OPK'yı engellemek, bu da olmazsa kendileri için en uygun koşullarda Parti'nin dışına kaçmaktı. Çünkü Partimiz 2 OPK'yla ayakları üzerine dikilmesiyle ilkelerine ve mücadele hattına uygun bir yönelime girecek, aynı zamanda da yaşanan sürecin hesaplaşmasını yaparak sağ tasfiyecilerden hesap soracaktı. Oysa sağ tasfiyecilerin Partimizin ilkeleleri ve mücadele hattına uygun bir yönelime girmesine ne istekleri ne de böylesi bir yönelime takatları kalmıştı. Bunların yanısıra tüm bu süreç boyunca Partimize zarar veren tutum ve davranışlarının hesabını veremeyeceklerini de biliyorlardı.

Bu yeni yönelimlerine uygun olarak sağ tasfiyeciler önce tüm alt

konferansların iptali ve yenilenmesi söylemiyle ortaya çıktılar. KÖK'teki uzantılarından biri (KL) bu talebiyle olağanüstü KÖK toplantısı istediğini KÖK üyelerine açıklarken aynı zamanda akıl hocaları (AKL)'yle birlikte ulaşabildikleri tüm Partililere, bir çok delegeyi de deşifre edip, binbir yalanla da süsledikleri senaryolarını yaymaya başladılar. Bunların bu hummalı faaliyetine, katıldığı alt konferansta delege seçilmek için ricacı olan ama siyasi belkemicsizliği nedeniyle seçilemeyen (EN) de eklenmişti.

Olağanüstü KÖK toplantısı ve alt konferansların iptali isteği 2. OPK'ya bir adım kalmışken, 2. OPK'yı önlemeye yönelik ve düşman darbelerine davetiye çıkaran öneriler olarak reddedilip, alt konferanslara yönelik gündeme gelen çeşitli itirazların koşulları oldukça alt konferans bileşimlerinde çözülmesi, çözülemeyenlerin ya da devam eden itirazların ise merkezi konferansta ele alınması şeklinde tavır alınınca ve bunlara ek olarak da sözkonusu önerinin yazılı gelmesiyle yanıtıyla tüm Parti'ye açılacağını belirtilmesi üzerine bu önerilerini Parti karşısında savunamayacaklarını bildiklerinden sessizce yutan sağ tasfiyeciler, 2. OPK'yı engelleme girişimlerini başka yöntemlerle sürdürmekten geri durmadılar.

(AKL)'ye (KL) tarafından hiçbir gerekçesi ve açıklaması olmadan verilen ve KÖK'ün konferans hazırlıkları için ayırdığı parayı iade etmemek için (AKL) bin dereden su getirip, yalan üzerine yalan kıvrırken denetiminde olan silahların konferans güvenliği için istenmesine rağmen çeşitli bahanelerle bunları da iletmiyordu. Yine konferans güvenliği için silah alımı amacıyla kendisine para verilen (EN), 2. OPK karşıtı propaganda için ortalıkta cirit atarken, (KL) dışındaki KÖK üyelerinin randevularına gelmiyor ve elindeki parayı devretmiyordu. Bu manevralarla (AKL)'nin sorumluluğunda gerçekleşen bir alt konferansa katılamayan bir yoldaşın, katılamamasının sorumlusunun (AKL) ve (KL) olduğuna dair bir itirazı karşısında (AKL)'nin bunu bahane edip, konferansa katılmayacağını açıklaması da eklenince sağ tasfiyecilerimizin hazırlıkları kendilerince tamamlanmış oldu. Sağ tasfiyeciler ellerindeki para ve silahları konfe-

ransın güvenliğini hiçe sayma pahasına devretmeyecekler, (AKL) konferans dışında kalıp delegelerin de bölgelerinde olmayışından yaralanıp hem daha çok para, silah, malzeme vs.'ye el koymaya hem de çeşitli bölge ve alanlardaki sağ tasfiyecilerle koordinelerini sıklaştırıp yeni unsurlar kazanmaya çalışacak, (KL)- (AN) gibi konferansa asil delege olarak seçilememiş olsalar da doğal delege olarak katılmış olanlar da 2. OPK'da kendilerince "en uygun anda", "en kitlesel tavrı alarak 2. OPK'yı baltalamaya çalışacaklardı. Bu planlar dahilinde (KL), (AN) 1 No'lu Bölge kuryesine denetimindeki silahların yerini değiştirmesini söylerken, kendileriyle haberleşmesi için de ayrı bir telefon veriyorlardı.

2. OPK'nın güvenliğini birçok delege yoldaşı deşifre ederek ve ellerindeki para ve silahları Partimize devretmeyerek bilinçli bir şekilde zaafa uğratmaya başlayan bu kişiler bu aşamadan sonra Parti düşmanı suçlular niteliğine dönüşmüşlerdir. Ama tüm bu çabalara rağmen 2. OPK'nın toplanması engellenemedi. Artık hedef 2. OPK'nın sonuçlanmaması, dağıtılmasıydı.

Somut pratikleriyle suçlular niteliğine bürünmüş sağ tasfiyecilerin 2. OPK'daki uzantıları (KL) ve (AN) niyetlerini daha konferans açılış konuşmasına tavırlarında belli ettiler. Açılış konuşmasındaki (Ek-1) "Parti içi demokrasinin, iki çizgi mücadelesinin, ideolojik-siyasi hesaplaşmanın en temel olanı, Parti iradesinin somutlanmış hali ve en üst organı olan konferansımızın bu niteliklerine uygun geçmesi ve konferans iradesinin tüm yoldaşlarca kabulü tartışılmaz bir doğru iken bu doğruya karşı alınacak tavırlar Parti içi demokrasi, iki çizgi mücadelesi, ideolojik-siyasi hesaplaşma ve Parti iradesine tabi olma olgularından gerçekte ne anlaşıldığını da açığa serecektir" belirlemelerinden ve "sağ tasfiyeciler" ifadelerinden rahatsız olarak "iki çizgi mücadelesi ve bunun son hali olarak OPK'da sürdürülmesine ilişkin söylenenler aldatı..."dır, "sağcılara karşı mücadeleden bahsedilirken, kimler kastedildiği belirtil(miyor)" [(AN)'nin Açılış Konuşması'na itiraz notu] diyerek 2. OPK'nın iradesini tanımayacaklarının açık işaretlerini vermelerinin yanısıra sağcılığa karşı mü-

cadeleden tedirgin olduklarını da itiraf etmiş oldular.

Aynı gün, komutanlıkta görevli olan (VN) ve (TN) ise konferans-
la ilgili önemli bir randevuya gitmeme tavrı almış, bunu da bir diğer
komutan olan (HN)'nin randevuya gitmemesi yönünde güvenlik ge-
rekçesiyle Konferans Divanı tarafından alınan karara karşı tavır ala-
rak gündeme getirmişlerdir. Bu kişileri randevuya göndermek ancak
“2. OPK Divanı” imzalı “22 Haziran’ı 23 Haziran’a bağlayan ge-
ce.... işinde görevli yoldaşları ve bu iş içinde gerekli malzemelerin
alınması için gündeme gelen randevunun sorumluluğu tarafımıza
aittir. Sorunun nedenini ayrıca tartışmak üzere başarılar” notunu ver-
mekle mümkün olmuş ve böylece çok önemli bir randevu konusun-
da son dakikada yaratılan bu kriz sonra hesaplaşmak kaydıyla böyle
aşılabilmiştir.

İşte (KL), (AN), (VN) ve (TN)'nin 2. OPK'ya ilişkin daha birinci
günkü tavırları...

Ardından, gündeme alınan delegeliklerin onaylanmasının henüz
başında 2. OPK'nın meşruluğunu üstü kapalı bir biçimde tartışmaya
açan ifadelerinin üzerine gidilip, bu yönde bir görüşleri varsa açıkça
dile getirmeleri ve bu sorunun tartışılması gerektiğinin vurgulanması
üzerine (KL) “Konferansı meşru görmeseydim buraya gelmezdim”
derken (AN) de “ben de katılıyorum” diyordu. (2. OPK orjinal tuta-
nağı, Karar: 3'e Görüş, Sayfa 14) bu sözler bu kişilerin sonradan or-
taya atacağı konferansın meşru olmadığı iddialarındaki samimiyetle-
rini de açığa sermektedir.

Gündemin ilerlemesiyle ele alınan (KL)'nin itiraz ettiği ABK'da
(KL)'nin itirazının haksız olduğu 2. OPK'da karar altına alınmıştır.
Bu sorunda bugün (KL)'yle hareket eden (ÇN) ve (FT) “seçimlerin
yenilenmesi kavrayışsızlıktan kaynaklanmakta olup divanın hatası-
dır. [(KL) bu alt konferansta divan başkanıdır. Yani hatanın birinci
sorumlusudur-bn] Süreç sonrası iradenin almış olduğu karar, de-
mokratik merkezîyetçilik açısından işleyişe uygun olduğu için katı-
lıyoruz.” (karar 6'ya 4. şerh) derlerken, yine bugün (KL)'yle hareket
eden (HN) de “... ABK'sında yapılan seçimler meşrudur. 18 Nolu

yoldaş [(KL) -bn] tarafından seçimlerin yenilenmesi noktasında itiraz yazısı gerçekliği yansıtmamaktadır. ... özeleştirilirmelidir.” (karar 6’ya 5. şerh) diyordu.

Bu soruna ilişkin ilginç bir gelişme de şudur: ABK’ya gitmek üzere alınan ve (KL)’yle olan randevusuna bir yoldaş gelmemiş ve ...’ne “takip kuşkusunu için gelmediği”ni iletmiştir. (KL)’nin alt konferansta ve merkezi konferansta ısrarla aktardığına göre bu yoldaş daha sonra yine ...’na “beni alın, kuşkuyu giderdim” türünden bir not bırakmıştır. Ama (KL)’nin böyle bir notun varlığından ısrarla bahsetmesine rağmen ABK’da, ABK yerinden çıkıp “takip kuşkusu” altındaki birinin randevusuna gidilmesi doğru görülmemiştir.

ABK’nın bu kararı da (AKL) ve (KL) tarafından anti-demokratikliğinin bir delili olarak sunulmuştur. 2. OPK sonrası sözkonusu yoldaşla görüşüldüğünde (KL)’nin bitmez tükenmez yalanlarından biri daha açığa çıkmıştır. (KL)’nin aktardığının aksine bu yoldaşa takip kuşkusu altında olduğunu bile bile yeni bir randevu notu bırakmıştır. Yoldaş ise takip kuşkusu altındayken ABK’ya niye çağrıldığına anlam verememenin şaşkınlığı ve takip taşıma riskinin sıkıntısıyla kalakalmıştır. ABK’nın kendisine ilişkin kararını yoldaşımız doğru ve haklı görmektedir.

Bu belgeler ve ifadeler bugün ortaya atılan alt konferanslara ilişkin iddiaların ne denli çarpıtmalara ve yalanlara dayandığının açık göstergeleridir.

Alt konferanslar ele alınıp sıra (AKL)’nin sorumluluğunda gerçekleşen ABK’ya geldiğinde bu ABK’ya katılamayan bir yoldaşın itirazı değerlendirildi ve “ yoldaş, konferansın örgütleyicileri tarafından [(AKL) ve (KL) -bn] konferansa katılma yönünde görevlerini yeterince yapmamaları nedeniyle katılmamıştır” (Karar 17) kararı alınmıştır. Bu karar da alt konferanslara ilişkin ahkam kesenlerin gerçekliklerinin bir belgesidir.

(AKL)’nin konferansa gelmeyişiyle ilgili alınan 2. OPK’nın 20. kararında da “... konferansa gelmemesinin ... esas gerekçesi kendisine ve kendi düşüncelerine güvenmemesi, hesap vermektan kaçınma-

sı, Parti'ye açık olmaması ve ... alanından çıktıktan sonra ideolojik gerileme içerisinde oluşu, konferansa karşı duyarsızlığı ve Parti sorunlarına kayıtsız kalışındandır..." denirken bugün (AKL)'yle hareket eden (HN) karara oy vermiş (ÇN) ve (FT) ise "(AKL) yoldaşın konferansa katılmayışı doğru bir yaklaşım değildir" (Karar 20'ye 3. şerh) demişlerdir.

Görüldüğü gibi 2. OPK'nın bu aşamaya kadarki gelişimi (AKL) ve (KL)'nin çeşitli iddialarının çürütülmesini sağladığı gibi bu kişilerin gerçekliklerinin açığa çıkışını ve mahkum edilmesini sağlamıştır. Bunun da ötesinde kendilerini destekleyeceklerini umdukları delegeler dahi açığa çıkan gerçekler karşısında kendilerinden kopmaya başlamışlardır.

Artık (KL) ve (AN) için yapılacak tek şey vardır. Gerçek yüzleri daha fazla açığa çıkmadan hesap vermekten kaçmak, konferansı terketmek. Bunun için ne yapacaklarını şaşırmış bir halde saçma sapan bir gerekçe üreterek 2. OPK'dan kaçmışlardır. Ürettikleri bu saçma sapan gerekçe bir yoldaşın, iki yoldaşın da söz haklarını kendisine vermeleri üzerine 11 dakika konuşmasıdır. Ama nedense buna itiraz etmek ne bu olay yaşanırken ne de bu olayın yaşandığı oturum boyunca akıllarına gelmemiş, ancak (AKL) konferansımızca net bir şekilde mahkum edildikten sonradır ki (yani söz süresi devri olayının gerçekleşmesinden tam bir oturum sonra) itiraz etmek akıllarına gelmiştir.

(AN) kendisi için bu sorunun bir "ilke" sorunu olduğu ve bu uygulama yasaklanmazsa konferansı terkedeceğini söyleyecek kadar "ilkeli!" bir tutum almış, ama nedense kendisinin divan üyesi olduğu alt konferansta aynı uygulamanın yapıldığının hatırlatılmasına yanıt verememiştir. (AN)'nin bu tavrına konferansın meşru olmadığı tezini gündeme getirerek (KL) de katılmış ve bu iki kişi -ki ikisi de doğal delegedir. Yani temsil ettikleri bir irade yoktur- konferansı terketmiş ve Parti'den ayrılmışlardır. Bu anda gelişen dikkate değer bir diğer olay da (KL)'ye sorulan "daha ideolojik-siyasi tartışmalara geçmeden niye ayrılıyorsunuz, niye konferansın sonunu beklemi-

yorsunuz?” sorusuna “Bu konferans bitmeyebilir, dağılabilir” şeklindeki yanıtıdır. Söylendiği anda bir anlam verilemeyen bu sözülle ne anlatmak istediğini daha sonra yaşananlar apaçık gözler önüne sermiştir.

Bu gelişmelerden sonra (KL) ve (AN)’nin Partimizin güvencesi altında konferans sonuçlanana kadar “misafir” kimliğiyle konferans yerinde, komutanlığın denetiminde tutulmaları anlayışını benimsemiş ve bu kişilere “Buraya TKP/ML’nin disiplini altında geldiniz. Partimizin, konferansımızın güvenliği dahilindeki planları gereği konferansımız bitene kadar aşağıda ordumuzun güvenliği altında, konferansımıza vermeniz gereken hesapları yeri geldiğinde çağırılıp vermek üzere ‘misafir’ pozisyonunda kalacaksınız. Konferansın resmi açıklaması yapılana kadar illegalitesine uyacaksınız. Silahlarınızı komutanlığa teslim edeceksiniz. Güvenliğinizden biz sorumluyuz. Her türlü ihtiyacınız karşılanacaktır” denerek komutanlığa teslim edilmişlerdir. Komutanlıkta bunların teslim edildikleri kişiler (VN) ve (TN)’dir.

(KL) ve (AN)’nin kaçıışının ardından bunların durumu (AKL)’nin gelmeme tavrıyla da bağı ile ele alınıp tartışılmış ve şu karar alınmıştır. “Karar 21: 2. OPK’mıza doğal delege olarak gelen ... ve ... nolu arkadaşların konferans oturumumuzun 6. gününde ve konferans gündemlerimizin “ABK’ların değerlendirilmesi ve delegeliklerin onanması” gündemin bitim aşamasında ... nolunun bir yöntem sorunda tartışmayı ilkesel düzeye getirerek, ... nolunun da konferansımızın AKL’nin gelmeme tavrı ve gerekçelerini mahkum eden kararına tahammülsüzlüğünü boyutlandırarak, sonuçta AKL’nin iddiasına katılıp konferansın meşru olmadığı yönündeki iddianın doğru olduğunu tekrarlamakla kalmayıp, kendileri (... kişi) dışındaki tüm konferans bileşiminin “dar klik temsilcisi” olduğu deli saçması ve anti-bilimsel bir iddiada da bulunarak toplantıyı terketmeleri üzerinde duran konferansımız aşağıdaki sonuca varmıştır.

“Öncelikle belirtmek gerekir ki, 18 Nisan Darbesi’nden sonra Partimizin yüzyüze kaldığı süreç kendi varlık tarihinin en bunalımlı

süreçlerindendir. Bu sürecin karmaşık özelliği, kendi karakteriyle uyumdaş kişilikleri “aktiflendirmiş”, siyasal bir örgütün istikrarlı ve olağan işleyişe sahip olduğu süreçlerde öne çıkamayan özgün çizgilerin ve/veya çizgisizliğin bu süreçte yaşam koşulu bulması da doğal olmuştur. Her iki arkadaşın eğiliminde birbirlerinden görece farklılıklar bulunsa da genel özellikler bu sürecin özelliği ile uyumluluk arz etmektedir. Ve bu sürecin 2. OPK ile birlikte bitişe evrildiği yerde iki arkadaşın da tavrında somutlanan doğal seleksiyonun kendisidir.

Siyasi-ideolojik mücadelenin en yüksek boyutu ve olabilen en geniş demokratik platform olarak değerlendirip, gerçekten var ise farklı siyasi yaklaşımlarını hakim hale getirmek ve bu görüşleri tartıştırmak ve delegeleri düşündürmek yerine, konferansın daha ilk ciddi gündeminde, delegelerimizin gösterdiği siyasi uyanıklık, sorgulayıcılık ve komünist dirayetleri ile karşılaşmaları ile kendilerinin konferansa vermeleri gereken hesap verme gücünü bile yitirmişlerdir. Netleşmiş bir ideolojik-siyasi temele dayanmayan, “siyasi muhalif”liğin duruş ve ısrar zemininden yoksun olduklarını gördükleri içindir ki yazılı olarak verdikleri ve sözlü olarak ortaya koydukları ortak görüşlerde bütün bir KÖK süreci boyunca söylediklerini unutup “Parti’yi biz temsil ediyoruz”, “bu konferans dar klik temsilcisidir” demişler ve Parti’den örgütsel ilişkilerini kestiklerini belirterek, ideolojik-siyasi-örgütsel hesaplaşmadan kaçmışlardır.

Bu tavırlarından ötürü ... ve ... nolu arkadaşların PÜ’lüğü düşmüş, Parti ile bir ilişkileri kalmamıştır. Bu arkadaşların denetimindeki bütün Parti değerlerinin Parti’nin denetimi altına alınması sağlanacaktır.

Bu kişilerin tavırlarını gerçekliğinin, konferansın gelişimi içerisinde daha bir netleşeceğinden hareketle konferansımızın bütünlüklü siyasi-ideolojik tavrı daha sonra tekrar ortaya konacaktır”

Daha sonra (AN) ve (KL)’yle birleşecek olan (HN) bu karara katılmış, hatta kendi sunduğu görüşlerinde “Merkezi konferansa doğal delege statüsü ile katılan 18 ve 7 nolu arkadaşlar [(KL) ve (AN) -bn]

merkezi konferansın meşru bir zemin üzerinde yükselmediği dar klik anlayışıyla şekillendiğinden hareketle örgütsel kopuş tavrı takınmışlardır. Meşru olmadığı gerekçeleri subjektif kaygıların ifadesi olduğu konferans iradesi tarafından somutlanmıştır. Siyasi-ideolojik kapışmanın yaşandığı konferans gündemlerine geçmeden böyle bir tavra girmek bu kaygılardan hareketle varolan iddiaları konferansa sunmak ve tartışmak yerine Parti ve konferansa bütünlüklü olarak tavrı koyup kopuş gerçekleştirmek siyasi-ideolojik çizgilerine olan güvensizliktir. Bizzat pratik onları bu somutlukta mahkum etmiştir” ifadelerin kullanarak hem konferansı meşru gördüğünü bir kez daha vurgulamış, hem de (AN) ve (KL)’yi mahkum etmiştir.

Yine daha sonra (AN) ve (KL)’yle hareket edecek olan (ÇN) ve (FT) ise bu soruna ilişkin “... arkadaşlar [(KL) ve (AN) -bn] takındıkları tavrı ile siyasi-ideolojik zayıflıklarını ortaya koymuşlardır. ... sürecin çıkardıkları kişilikler ... 2. OPK bileşimi tavrı takınmalı ve bu arkadaşların ellerinde var olan Parti değerlerini almalıdır. PÜ’lükleri düşürülmelidir.” (Karar 21’e 1. şerh) demişlerdir.

Bu tartışma sırasında (ÇN) ve (FT)’nin verdiği bilgilerin ışığında (AKL)’nin elinde olup da 2. OPK’ya sunmadığı para ve silahın bilinen kat kat fazla olduğu ve dolayısıyla bu kişinin ve bu durumdan haberi olmaması mümkün olmayan (KL)’nin suçlarının da kat kat arttığı, 2. OPK delegelerinin çoğu silahsızken ve parasal olanakları en asgari düzeydeyken bu yapının Parti’den kaçışa hazırlık ve 2. OPK’yı düşman karşısında zaafa düşürme olduğu belirlenmiştir. Bu konuda da daha sonra birlikte hareket edecek kişilerin söyledikleri şunlardır:

(FT): “Bunların boşluk döneminin ürünü olduklarına katılıyorum. Buraya geldiğimizde bize kleşler ve mermiler geldi. Ben bu arkadaşla [(ÇN)- bn] (AKL)’ye haber gönderdim. Konferansın ihtiyacı varsa oraya gönderelim dedim. Geldik. Bakıyoruz. Yok. Ama bize gelmesi gereken 10 bin DM vardı. (AKL)’dedir. Ayrıca 385 milyon TL (AKL)’de. YD’den 20 bin DM alacağımız vardı. O da (AKL)’dedir. (KL)’ye tavrı alınmalıdır. Bu da kişiliğine yönelik ola-

cak ve bu, Partimizin niteliğini, politikliğini gösterecektir. Bu farklılık denilenler kopuş için yeterli değildir. (KL), ... (ÇN) klik gibi düşünebilir. Uzun yıllar Parti’de olduğum halde Parti’den uzak kaldım. Bunun eksiklikleri, yansımaları oldu. Bunlara tavır almak gerekir. Kaçışlarının bir nedeni yoktur. İktidar ruhunun yansımasıdır. (AKL)’ye paraları, malzemeleri verirken bunlar kullanılsın dedik. Onun kişiliğine verilmemiştir. Parti adına verilmiştir. Siyasi-ideolojik tavırlar gibi gösterilmeye çalışılıyor. Buna katılmıyorum. Siyasi-ideolojik zayıflıklarını ortaya sürmüşlerdir. Parti ellerindeki değerleri almalıdır.” (Sayfa 121)

(HN): “Silahların ve paranın bloke edilmesi gibi bir tavır varsa buna karşı tavır koymak gerekir. Bu ihtiyaca cevap vermemek, imkanları yollamamak örgütsel anlayış farklılıkları bile olsa buranın güvenliğini tehlikeye atmaktır. Bu işin ahlaksal yönüyle ilgilidir. Buna tavır almak gerekiyor. Bunlar benim açımdan tehlike arzetmiyor. Çünkü bunların yanlışlığı ispatlanmıştır. Doğrular her zaman galip gelecektir. Ben, disiplini tanıyan her yoldaşla birlikte olabilirim. Fakat tembel, tüketici, örgütleyici olmayan, disiplini takmayan insanları sahiplenemeyiz. Parti bu kişilerdeki Parti değerlerini almalıdır.” (Sayfa 120)

(ÇN): “(AKL)’ye malzemeler vb. biliyorum. Sormuştuk konferansta ihtiyaçları var mı diye? Yok dedi. Biz geleceğimiz için (AKL)’ye devrettik. Onda kalıp dönüşte alırız diye düşünmüştük. Bu malzemeleri Parti almalı, tavır koymalı. Parti’nin mallarını heba etmemeli.” (Sayfa 125)

İşte daha sonra “Kültür Devriminin ilk adımı” denecek kaçışın ilk adımı işte böyle atılmış ve daha sonra birlikte hareket edecek kişilerce işte böyle değerlendirilmiştir. Sürecin çıkardığı kişilerin ideolojik siyasi acizlikleri...

2. OPK’nın sağ tasfiyecilere karşı ortaya çıkan net tavrının (KL) ve (AN)’yi konferanstan kaçmak zorunda bırakması kendisi de sağcı düşünceleri savunan ve tüm bu süreç boyunca vermesi gereken birçok hesabı bulunan (en zor dönemlerde istifa etmekten Parti aleyh-

tarı propagandaya, alt konferansa katılmaktan, Parti'yi ayakları üzerine dikmeye çabalayan yoldaşlar hakkında asılsız suçlamalara kadar) (VN)'yi panikletmiş kendisini “kurtarmak” için o sırada Parti dışı kişiler konumunda olan (KL) ve (AN)'yle birlikte 2. OPK karşıtı planlarını somutlama ve hızlandırma yoluna girmişlerdir.

2 Temmuz günü, 2 OPK'nın alt konferansları değerlendirme gündeminin son anlarında ve konferans doğal seyrindeyken (HN) aniden ve hiçbir açıklama yapmadan konferans yerini terketmiş, aynı anda “gerilla birliği toplan, silahlan” bağırımları duyulmuştur. Herkesin aklına bir düşman saldırısının geldiği bir anda, a olanın bir düşman saldırısı değil, içten bir darbe girişimi olduğu (ama gerek yapanların niteliğiyle ve gerekse de yapılış tarzıyla olsa olsa “**onbaşı darbesi**” adına layık (HN)'nin “Bölgeyi ben temsil ediyorum, Parti'yi bölge temsil ediyor” ifadeleriyle tüm bölge kendisiyle birlikte havasıyla yaptığı konuşmayla ardından (VN)'nin konferans yerine dalarak “Evet, buraya kadar, bundan sonra tartışmak isteyen aşağıya gelsin” sözlerinden anlaşılmış, aynı anda olay yerinde bitiveren (KL) ve (AN)'nin de katılımıyla güvenliği de hiçe sayarak sloganlar atılmaya başlanmıştır. Olan bitenden habersiz olan savaşçılar kuşandırılıp konferans yerine karşı mevzilendirilmeye ve “silahlarınızı kapacaklar” vb. sözleriyle provoke edilmeye çalışılmışlardır. Böylelikle hem konferans dağıtılmaya çalışılmış, hem güvenlik hiçe sayılmış, hem de Partimizin savaşçıları konferansa karşı provoke edilmişlerdir.

Böylesine provokatif girişimlere rağmen ortalık sakinleştirilip yapılanın iyice kavranması için konferans yerinden konaklama yerine inildiğindeyse karşılaşılan manzara oldukça şaşırtıcı olmuştur. (HN) ve (VN) dışında bölgenin hiçbir PÜ'sü ve savaşçısının yapılandan haberi olmadığı gibi hepsi şaşkın ve gergin bir biçimde olan biteni anlamaya çalışmaktadırlar. Bu amaçla biraraya gelen bölge PÜ'leriyle görüşüldüğünde Bölge OPO'sunun toplanması uygun görülmüş, bunun sorunların çözüm yoluna girmesinde yararlı olabileceği düşünülmüştür. Eğer yapılanlar tepkisel, anlık tavırlarsa daha

boyutlanmadan Parti mekanizmaları ile sorunu çözmek amacıyla bu yola girilmiş, bu toplantıya konferans delegeşi Bölge Siyasi Komiseri de katılmıştır. (Geçerken bu yoldaşın alt konferansta oy birliğiyle seçilirken (HN)'nin kendisi dışında yalnızca bir oy [(TN)'nin oyu] aldığını vurgulayalım.) Bölge SK'sı yoldaş Bölge OPO'su toplantısına katılmadan önce, durumu kısaca değerlendiren konferansımız şu kararı almıştır: “**Karar 22:** Bölge OPO sekreteri, siyasi komiseri, konferans delegeşi ve divan üyesi 10 nolu yoldaşın bölge OPO toplantısında şu düşünceler dahilinde tavır takınması benimsendi. 1- Gerçekleştirilen, Parti iradesine karşı bir darbedir. Kabul edilemez. Özeleştirilip yapılmalıdır. 2- Durumu açıklayan bir bildiri kaleme alınacaktır. 3- Bölge sorunlarına ilişkin gündemde Parti iradesini ve disiplinini tanıyan bölge PÜ'lerinin konferansa alınarak düşüncelerine ve bilgilerine başvurulacaktır. 4- Konferansımız meşrudur. 5- Sorunların çözüm yeri konferanstır. Bunun dışındaki bir zeminde sorunların tartışılması doğru olmayacaktır. (Oy birliği) Görüldüğü gibi bu kararlar hem yapılanı bir darbe olarak değerlendirip mahkum ederken, bir yandan da bu kişilerin özeleştirilip yaklaşması halinde kazanıcı olmaya çalışılmıştır. Burada önemli bir yan da daha sonra “Kültür Devrimi'nin ikinci adımı” denecek bu olgunun darbe olduğuna (ÇN) ve (FT)'nin de oy vermeleridir. Bugün “Kültür Devrimi” dedikleri kaçışın birinci adımına bizzat kendileri “sürecin çıkardığı kişilerin ideolojik-siyasi acizlikleri” diyenler ikinci adımına da doğru bir nitelemeyle “darbe” demişlerdir. İdeolojik-siyasi acizliğe darbe eklenince demek ki “Kültür Devrimi” oluyormuş!

Yapılan Bölge OPO'su toplantısında (HN) ve (VN) tavırlarını savunup sürdürürken (TN) de onlara katılmıştır. Diğer PÜ'ler Partimizden yana tavır almışlardır. Bunun ardından (AN) ve (KL)'nin de kendileriyle birlikte hareket ettiklerini açıklamışlardır. Bu aşamada konferansın başından beri (KL) ve (AN) tarafından etkilenmeye çalışılan ama yaşanan ve açığa çıkan olgular karşısında bu kişilerden uzaklaşmaya başlayan (ÇN) ve (FT)'ye yönelik etkileme çabaları yoğunlaşmış ve bu kişiler “artık ayrılık oldu” söylemleriyle etkilen-

meye çalışılmıştır. Etkilenmeye açık kişilikleri, görevleri gereği Parti'yi ve bu kişileri yeterince tanımamaları ve bazı düşüncelerine yakınlık duymaları sonucu (ÇN) ve (FT) "... bir fiili durum çıkmıştır, bir tavır kendini dayatıyor..." (Sayfa 154) diyerek konferansı terkedip bu kişilere katılacaklarını açıklamışlardır. Ancak yapılan tartışmalar sonucu bu tavırlarından vazgeçip konferansa katılmaya karar vermişler ve "... doğru bir yaklaşım olursa kopuşların önüne geçebiliriz", "... önyargıyla yaklaşmamak gerekir. Bu ayrılık önlenabilir..." (Sayfa 156) demişler. Bunun üzerine (ÇN) ve (FT)'nin getirdikleri öneriler doğrultusunda (HN), (VN) ve (TN)'yle; içinde (ÇN)'nin de bulunduğu bir delegeler grubu 2. OPK adına tekrar konuşmuş, "Tavırlarını konferans sonuna kadar dondurmaları, yaptıklarına ilişkin özeleştiri vermeleri ve konferans sonuçlarını beklemeleri" önerilmişse da bu önerileri reddedilmiştir.

Bu gelişmelerin sonucu olarak 23. Karar "Konferansa tavır takınarak, örgütsel olarak kopan ... nolu delegenin delegeliği ve PÜ'lüğü düşmüştür. Aynı tavra katılan VN ve TN'nin PÜ'lükleri ve komutanlıkları düşmüştür." şeklinde ve oy birliğiyle yani, (ÇN) ve (FT)'nin de oylarıyla alınmıştır. ÇN ve FT yüzseksen derece dönüş yaparak tekrar "fiili bir durum var" söylemine sarılıp konferansı terketmişlerdir.

Birinci adımı ideolojik-siyasi acizlik, ikinci adımı darbe, üçüncü adımı "fiili durum var" kuyrukçuluğu... Her adımda hem birbirini ideolojik-siyasi mücadeleden kaçma, darbecilikle mahkum etme hem de durmadan kendileriyle çelişme... Bunları yaparken de Partimize karşı en ağır suçları işleme... Bunun adı "Kültür Devrimi" değil olsa olsa yaprak dökümüdür. Sararan ve çürüyen yaprakların komünist rüzgarlar karşısında dökümü.

Her fırsatta kendilerine düşüncelerini tartışma fırsatı verilmediğinden yakınan bu kişiler konferansta da tartışmaktan kaçtıkları gibi, savaşçılar önünde de tartışmaktan kaçınmışlar, olan bitenlerin savaşçılara "Yalnızca birer yazının okunmasıyla açıklanması, savaşçılara soru sorma ve tartışma hakkı tanımadan tavır istenmesi, aksi halde

yaşanacakların sorumluluğunu alamayacaklarını” söyleyerek savaşçılara söz hakkı verilmeyen bir toplantıda ısrarlı olmuşlardır. Çeşitli itirazlarımıza rağmen tavırlarından vazgeçmemişlerdir. İşte bunların tartışma isteme söylemlerinin pratik karşılığının bir örneği... Kaçkılar ve suçlular kendilerini tanıyanlarla tartışamazlar, çünkü hesaplarını vermezler, iddialarının yanıtını alacaklarını, eleştirdikleri olumsuzluklardaki paylarının, sorumluluklarının açığa çıkacağını bilirler. Bu nedenle bu kaçkılar ve suçlular güruhu ancak kendilerini tanımayanlara biz tartışma istiyoruz” diyebilirler. Kendilerini tanıyanlar karşısında ise esas tartışma platformlarından kaçarlar.

Çoğu savaşçıların içinde yaşananlara ilişkin yapılan birer açıklamadan sonra (Ek 2) savaşçıların ezici çoğunluğu Parti’den yana tavır aldılar. Kaçkılar ve suçlular güruhunu feodal bağları olanlar dışında yalnızca bir savaşçı izledi.

Konferans ve suçlular güruhunun tüm engelleme girişimlerine rağmen 2. OPK, çalışmalarına devam etmeye başladı. Oysa kaçkılar ve suçlular güruhunun ana amacı her ne yolla olursa olsun 2. OPK’yı engellemek ve böylelikle Partimizin ilkeleri üzerinde ayağa dikilerek kendilerinden hesap sormasından kurtulmak olduğu için bu anlayışına uygun yeni girişimlere başladılar. Önce “kendilerini TKP/ML olarak tanımazsak konferans yerini terkedeceklerini” söylediler. “Biz bu talebe ancak güleriz” yanıtını alınca bu kez “bizi devrimci örgüt olarak tanımazsanız gideriz” demeye başladılar. Bu kişilerin kendilerinin “devrimci örgüt” olarak tanınması talebindeki ısrarlarının nedeni kendilerini meşrulaştırıp hem Partimize karşı işledikleri suçların hesabını vermekten kurtulmak, hem de binbir yalan ve sahtekarlıkla el koydukları Partimizin maddi ve askeri değerlerinin kendilerinde kalmasının yolunu açmaktı. Ama her adımda birbirlerini yadsıyan kişilerin hangi temelde ne amaçla bir araya geldikleri ortadayken, devrimci örgüt olma sıfatını layık eden ne bir anlayış ne de bir pratik konulmamışken ve bu sıfatla çelişen örnekler bolca sergilenirken 2. OPK’mız bu kişileri elbette bir devrimci örgüt olarak kabul edemezdi.

2. OPK'nın bu ilkeli tavrı karşısında şantaj tavırlarını somutlayarak konferans yerini terkedeceklerini açıkça belirten, bunun pratik hazırlıklarına girişen kaçkınlar ve suçlular güruhuna bu tarz bir hareketleriyle konferansımıza yönelik düşman saldırılarına davetiye çıkaracakları defalarca ve çok net bir şekilde vurgulanmasına karşın ısrarlı olmuşlardır. Konferans yerini terkettiklerinde düşmanca görülmeleri, karşılaşmaları ya da kendilerinin doğrudan diğer bölgelere haber vermek üzere ... aracılığıyla duyurulacağı yani bilinçli ya da bilinçsiz nasıl olursa olsun atılacak adımın nelere mal olabileceği kendilerine anlatılmasına rağmen devrimci ilke ve sorumlulukla bağdaşmayan tavırlarını “bizi tanımazsanız gideriz” diyerek savunmayı sürdürmüşlerdir. Bu gelişmeler üzerine bu sorunu değerlendiren 2. OPK'mız kaçkınlar ve suçlular güruhunun Partimize karşı düşmanca tutumlarının yeni bir aşamaya vardığını tespit ederek buna asla göz yumulamayacağını kararlaştırarak bu tavrımızı ileten bir yazıyı (Ek 3) bu kişilere iletmiştir.

2. OPK'mızın net tavrı ve düşmanca girişimlere hakettikleri yanıtı vereceğini açık şekilde ifadesi karşısında bu kişiler “yahu nereden çıkarıyorsunuz böyle şeyleri” yüzsüzlükleriyle samimiyetsiz bir şekilde yüzgeri etmişler ve konferans yerinde kalacaklarını söylemişlerdir. Ama bu sözlerinde de dürüst olmamış ve konferans daha sonuçlanmadan (işin aslında; konferans yerinde kalmalarını zorunlu kılan toplantı vb. gibi kendi ihtiyaçlarını tamamlar tamamlamaz) tüm uyarı ve eleştirilerimize rağmen konferans yerini terketmişlerdir. Kendilerine konferans yerini birlikte terketme, aşağıya birlikte inme ve bu konuda olanaklarımızdan da yararlanılma önerilerine rağmen bu tavrı takınmışlardır.

Bu kişilere güvenlikleri ile ilgili ihtiyaçları konusunda anlayış gösterileceği defalarca söylenmesine ve böyle de davranılmasına rağmen, komutan olmaları nedeniyle görevleri gereği kendilerine verilen telsizlere “bireysel eşya” kılıfı altında sahip çıkmışlar ve konferans yerini terkederken de kendileriyle götürmüşlerdir. Kaçkınlar ve suçlular güruhuna da yakışan zaten buydu: Kendilerinden

kat kat fazla bir gücü hem de konferans halindeyken ve önemli bir bölümü de silahsızken telsizsiz bırakmak!

Tüm bu düşmanca tavırlara ve ağır suçlara karşı 2. OPK'mızın pratik bir yönelime girmemesinin tek nedeni vardı; o da 2. OPK'yı bitirmek. Ama elbette ki bu suçlar ne unutuldu ne de unutulacak!

Bu kişilerin Partimize karşı işledikleri suçlar bunlarla da bitmemiştir. Konferans yerini terkettikten sonraki hareket tarzları sonucu 2. OPK'mız düşmanın ciddi bir yönelimi ile karşı karşıya kalmış, buna yine kaçkınlar ve suçlular güruhunun yol açtığı telsizsizlik durumu da eklenince iyice zorlaşan durum, komutanlığımızın ve savaşçılarımızın yoğun çabası ve özverisiyle aşılabilmektedir.

Kaçkınlar ve suçlular güruhuna belli bir tarih verilerek bu tarihe kadar konferansla ilgili hiçbir açıklama yapılmaması ve bizim ancak bu tarihe kadar delegelerimizi ve gerillalarımızı bölgeden uzaklaştırmabileceğimiz belirtilmesine rağmen daha delegelerimizin büyük bölümü ve gerillalarımız konferans bölgesindeyken, kaçkınlar ve suçlular güruhunun aşağıya inen unsurlarınca [özellikle de (KL) tarafından] konferans, konferans yeri ve delegelerin kimler olduğu en alt Parti çevrelerine kadar deşifre edilmiştir. Böylelikle bir kez daha Partimiz düşmana hedef haline getirilmiştir.

Bunlara paralel olarak (AKL) delegelerimiz 2. OPK'da olduğu sırada, bu boşluğu fırsat bilip ...'den önemli bir miktar paranın kendisine gönderilmesini isterken, bazı yoldaşlardan da ellerindeki bir kısım Parti değerlerinin kendisine verilmesini istemiştir. Böylelikle hem ...'deki hem de ülkedeki yoldaşlarımızı kandırarak Partimizin para ve değerlerine el koyma girişimlerini kendisine yakışan yöntemlerle sürdürmüştür.

Aynı şekilde (FT) de aşağıya inince yaşananlardan henüz haberi olmayan ...'deki yoldaşlardan, olan bitenler hakkında hiçbir bilgi vermeyip halen Partimiz saflarındaymış görünümü yaratarak para istemiştir.

İşte Konferans Kaçkını Suçlular Güruhu'nun Partimize karşı sistematik, bilinçli ve her türlü uyarılara rağmen peşpeşe işledikleri; Parti

değerlerimize binbir yalan ve sahtekarlıkla el koymaktan, 2.

OPK'ya karşı savaşılarımızı da provoke etmeye kalkışarak darbe girişiminde bulunmaya, oradan da Partimizi defalarca düşmana hedef haline getirmeye uzanan suçları...

Bir kez daha: Bu kişileri bir araya getiren zemin nedir?

Bu kişileri bir araya getiren zemin ideolojik yozlaşmaları, siyasal acizlikleri ve ne pahasına olursa olsun Partimizin ilkeleri üzerinde ayağa dikilerek kendilerinden hesap sormasının önüne geçilmesidir. Yani aralarındaki birlik Parti karşıtlığıyla koşulludur. Bunun dışındaki hemen her konuda bu kaçkınlar ve suçlular güruhunu oluşturan unsurların arasında derin uçurumlar vardır. Ama ideolojik olarak yozlaşmış ve Parti karşıtlığını kendisine zemin edinmiş bu unsurların siyasi düşüncelerinin sadece birer “söylem” olduğu, gerek Partimize karşı işledikleri suçların gerçek devrimci-siyasal kişiliklerle asla bağdaşmayacağından gerekse de sözde birbirleriyle taban tabana zıt görüşleri “savunmalarına” rağmen Partimiz karşısında söylem ve pratik olarak tamamen aynı tavırları almalarından ortadadır.

Bu kişilerin bu niteliklerini daha somut görmek için 2 No'lu Gerilla Bölgesinde faaliyet yürüten ve bugün de birlikte hareket ederek Partimizden kopan (VN), (HN) ve (TN)'nin durumlarını incelemek yararlı olacaktır.

Bu kişilerden (VN), bölgesel dönemin olumsuzluklarını değerlendirme amaçlı organ toplantılarında eleştiri-özeleştirimlerde istifalarına, disiplinsizliklerine, bozguncu yaklaşımlarına yalnızca “yanlış” demekle yetinmiş, bu ve diğer konularda “Alt OPK'da görüşüleceğini”, “orada hesaplaşılacağını”, “hesaplaşmanın odak noktasında dogmatik-programcı (HN)'nin olduğunu” belirtmiştir. Ama daha sonra “PÜ'lerin özellikle de (HN) ve (TN)'nin duruma göre tavır belirlemelerinin, bu değişikliklerin özeleştirisine bile gerek duymadıklarının, bunlarla yürünemeyeceği” vb. düşüncelerle ve bir dizi kurgu ürünü tepkisel, duygusal gerekçelerle alt konferansa katılmıştır.

(VN)'nin alt konferansa katılmaması üzerine (HN) “Bu kişinin tavırları PÜ'lükle, komutanlıkla bağdaşmaz, ben-merkezci ve sorunların dışında kalma anlayışıdır...” diyerek PÜ'lükten ve komutanlıktan düşürülmesini savunmuştur.

(TN) ise “kendisinin komutanlık yapamayacağı gibi (VN)'yle de konferans sonrası çalışamayacağı, böyle bir görevlendirme olursa istifa edeceğini” söylemeye başlamıştır.

Bu üçlü “oluşumcular”a karşı da alt konferansa kadar net bir tavır almamışlardır. Oluşumcuların kendilerini ifade eden bildirileri, KÖK'ün bunlara yönelik açıklaması ve KÖK'ten bir yoldaşın resmi bir toplantıda aktardığı bir dizi bilgiye rağmen “Elimizde bunları değerlendirecek yeterli bilgi yok” diyerek tavırsız kalmışlardır.

3 No'lu Gerilla Bölgesi Alt OPK'sının Karar 44'ünde dile getirilen ve (HN) ve (TN) ikilisinin altında imzası bulunan “Parti'nin bölgemize ilişkin bilgilenmesi şimdiye dek örgütsel yollarla, rapor vb. ile değil, bireysel düşüncelerin iletilmesiyle gerçekleşmiş ve bu konularda subjektif bilgilendirmelere sahip olunmuştur. Bizlerin bu konuda bölge gerçekliğini yansıtmadaki eksikliğimizle birleşen sağdan ve soldan yorumlayışlar. Parti'yi ve Parti kitlesini çeşitli beklentiler içine soktuğu gibi “fildişi kalelerinde oturan” bazı “önderlerimizin” “bilimsel tahlil”lerine veri olmaktadır. Bu yoldaşların örgütsel mekanizmaların kendilerine sunduğu bilgiler üzerinden değerlendirmeler yapmalarının Parti'ye daha yararlı olacağını düşünüyoruz”... Karardaki “sağ-sol yorumlayışlar” yapan “fildişi kalesinde oturan”, “önderler”den kastedilen yazılarında bu bölgeye ilişkin subjektiflikleriyle düşünce belirten (KL) ve (AN)'dir. “Önder” (KL) bu bölge faaliyetini nereden aldığı belirsiz objektif tek bir kelimesi olmayan bilgilerle değerlendirirken, “gerilla birliği köylere dahi inemiyormuş”lara kadar vardıırıyordu işi. Yine diğer “önder” (AN) de benzer yorumlar yapıyor ve gerilla birliklerine şimdiye dek ne gördükleri, ne de duydukları “Ermeni köylerine” gitmeleri talimatını veriyor, Alevi köyünün varlığını haberdar ediyordu yazılarında.

Bu karardaki yukarıdaki düşünceleri benimseyen (TN) ve

(HN)'nin dışında diğer unsurun da bu düşünceleri paylaştığı biliniyordu.

Bu üçlünün çıkardıkları “GÖK” imzalı yazılardaki görüşlerle önceki görüşleri arasındaki çelişkilerde söyledikleri KÖK’ün “darbeci, anti-demokratik” belirlemelerine ilişkin

2 No’lu Gerilla Bölgesi Alt OPK kararları 48 “Bu konularda KÖK’e yöneltilen darbeci, anti-demokratik benzeri eleştiriler KÖK ve Parti gerçekliğini kavramaktan uzaktır. Bölge olarak biz KÖK’e böyle bir yetki vermiştik.” (Oy birliği) şeklindedir. Bu düşüncenin altında (HN) ve (TN)’nin imzası vardır. (VN) de bu düşünceye katılmaktadır. Bu bölge “MK yetkisinde olmalıdır. OPK’da değerlendirilecek konularda da olsa gerektiğinde tavır koymalıdır” düşüncesini KÖK’ün niteliği konusunda savunmaktaydı.

“Tüm suçlulara karşıyız” demagojik söylemlerine ilişkin; bu üç kişinin kaçışa kadar böyle bir anlayışları yoktu. Aksine gerek baştan beri, gerekse de Alt OPK’daki ticaret olayının değerlendirilmesinde “ticaret olayı darbeyle aynılaştırılamaz” belirlemesinin yanında Alt OPK kararları 65’te “Olay bu yönlü ideolojik kapsamdayken bunun daha sonraki süreçte proletarya davasına karşı, proletarya dışı akımlar ve karşı devrimci güçler tarafından kullanılabileceği noktasında uyanık olunamamıştır. Nitekim Parti iradesine karşı darbe bu olayın üzerinde yükselerek sınıf karakterini gizleyebilmiştir. Bu sorunun daha sonraki süreçte malzeme yapılması, kamuoyu önündeki etkisi ve Parti içindeki bazı ML’lerin bundan etkilenmesiyle kişilerin sorunu olmaktan çıkıp Parti sorunu haline gelmiştir” belirlemeleri yanında, Alt OPK Karar 25’te MBK faaliyeti değerlendirilirken MBK’nın diğer olumsuzlukları yanında “Darbeyi muğlaklaştırıp ‘parti suçları’, ‘bunalımı derinleştirme’ teorileriyle siyasal düşüncelerinin malzemesi yapmaya çalışmışlardır” denilmektedir. (HN) ve (TN) ikilisinin bu kararlarda imzaları vardır. Diğerinin de böyle düşündüğü bilinmektedir.

Darbe sonrası “mücadele ettik, merkezileşmeyi sağlamaya çalıştık” iddiaları ile alt OPK’nın Karar 36’daki “bölgesel dönemde partinin merkezileşmesi için, bölgemizin faaliyeti esasta olumsuzdur. Organımız merkezileşmenin önemini ve kendi olanaklarını bilince çıkarıp kullanamamıştır” belirlemesi arasında bir hayli anlam farklılığı sözkonusudur.

Yazılarındaki ifadelerinde “tüm parti güçlerinin önderliği”, “darbeciler ve klik dışı bir güç” ifadeleriyle “birlikçi” imajlarına karşı bu üçlü, DABK ve darbecileri ML görmemekte, onlarla birlik gibi bir olguya şiddetle karşı çıkmaktadır. Bölge Alt OPK kararlarından 15’de yer alan “Bu kesim ideolojik-siyasi-askeri-örgütsel anlayışları ve pratiğiyle Parti’den kopmuş ve Parti’den uzak bir konumdadır. Bu aşamada Parti’nin bunlarla birlik gibi bir sorunu yoktur” kararı ikilinin de imzasının taşımakta, diğeri de bu düşüncelerin aktif savunuculuğunu yapmaktadır.

Bu üç kişinin hem bireysel hem de birbirlerine yönelik tutum ve düşüncelerinin kısa bir panoraması dahi bunları biraraya getiren zeminin ne olduğunu açığa sermeye fazlasıyla yeterlidir. Ama biz yine de (AKL) ve (KL)’nin PB’de çıkan yazılarında “2. MK iç tartışma sürecinde olumlu bir eğilim göstermiş, bu olumlu eğilim egemen kılınamamış”, “... devrimin her aşamasının ancak ve ancak silahlı mücadele ile gerçekleşebileceği şeklinde mutlaklaştırmak yanlıştır”, “iki temel farklı çelişkiye tekabül eden iki asgari programla ayrışıp azami programda birleşen birleşik devrimimiz”, “toplumun nesnel realitesi Türkiye açısından işçi sınıfının hem öncü, hem de temel gücü olma niteliğini ortaya koymuştur”, “Kürt ulusunun örgütlenmesini temel alan bir politikanın ürünü olarak, şekil olarak bir örgütsel yapının yaratılması...” türünden 2. MK’cı-Komüncü görüşleri 2. MK savunuculuğuna da soyunarak savunmaya çalışırlarken, (AN)’nin söylemde bu görüşlere taban tabana zıt görüşleri savunduğunu, hatta 18 Nisan Darbesi sonrası Partimizi meşru görmediğini, Parti saflarında oluşunu salt saflaşma anında bu kısımda olmasıyla açıkladığını ve darbeci-tasfiyecilerle birlik kararı 2. OPK’da çık-

mazsa darbeci-tasfiyeci saflara geçeceğini defalarca vurguladığını belirtelim. Ki bu kişilerin biraraya geliş zeminlerinin tüm oy birliğiyle almış göründükleri kararlara rağmen, ideolojik yozlaşma, siyasal acizlik ve Partimizin ilkeleri üzerinde ayağa dikilmesine engel olma olduğu gerçekliği daha iyi anlaşılabilir.

Varlığına yönelen saldırılara hakettiği yanıt veremeyen bir Parti yok olmaya mahkumdur

Buraya kadarki bölümlerde kaçkınlığı ve suçluluğu somut olgularla ve belgelerle gösterdik. Yaşadığımız toplumun bir ürünü olan kaçkınlık ve suçluluk, toplumdan soyut olmayan KP'nin de içinde özellikle belli koşullarda ortaya çıkmaktadır. Herhalde hiçkimse bir kimsenin bir kez KP'nin içine girdikten sonra asla kaçkın ve suçlu haline dönüşemeyeceğini savunamaz. Hem bilim, hem de yalnızca bu özgülde de değil, tüm KP'lerde tarih boyunca yaşananlar bu tür bir düşünceyi kolaylıkla çürütür.

Elbette ki KP'lerden kopan her kişi ya da her grup kaçkın ya da suçlu değildir ve bu tarz bir ele alış ya da kaçkın ve suçlu oluşu somut olgu ve belgelerle ispat etmeden bu yaftayı asmaya çalışmak bariz bir hatadır. Ama aynı şekilde kaçkın ve suçlu oluşları somut olgu ve belgelerle ortada olanlara kaçkın ve suçlu dememek ve bu konumlara denk düşen bir tavrı bunlara karşı almamak da çok ciddi bir hatadır. Bu hatanın bedeli öyle ağırdır ki KP'yi yok oluşa sürükleyebilir.

Mevcut toplumsal sisteme en karşıt ve en uzlaşmaz odak olarak KP, kendisini yok etmeye yönelik her yönden en ağır saldırılara maruz kalan güçtür. KP, açık ve gizli binbir yöntemle ideolojik-politik-örgütsel ve askeri olarak saldırılara uğrar. Bu saldırılar KP içinde ortaya çıkan kaçkın ve suçlulara değin uzanır. Ve KP varlığını korumak için tüm bu saldırılara gereğince yanıt vermek, kendini korumak ve kendisine yönelen saldırıları bertaraf etmek zorundadır.

Başkan Mao'nun dediği gibi, "Devrim yapmak ziyafet vermeye, yazı yazmaya, resim yapmaya ya da nakış işlemeye benzemez, o ka-

dar zarif, o kadar sakin ve yumuşak, o kadar ılımlı, uysal, kibar, ölçülü ve alicenap olmaz!” O nedenle bir KP kendisine tokat atana diğer yanağını da dönen “İsacılar”dan olamaz.

Bir KP kendisine bilinçli, sistemli ve tüm uyarılara rağmen peşpeşe tokat atmaya devam edenin beynine proletaryanın demir yumruğunu indirmelidir/indirmek zorundadır. Aksi taktirde binbir zorlukla kan ve can pahasına yarattığı değerleri kaçkınlara ve suçlulara peşkeş çekmekten ve böylece de kendisinin varlığını koruyacağı ve geliştireceği olanaklardan kendi kendini mahrum ederek yok oluşa gitmekten kurtulamaz.

Tüm KP’ler için geçerli olan bu belirlemeler Partimiz TKP/ML için çok daha geçerlidir. Çünkü Partimiz, kendisine karşı işlenen suçlara karşı gereken tavrı almakta uzun zamandan beri ciddi eksikliklerin içine düştüğü için, birçok değerlerin kavga kaçkınlarınca yağmalanmasına, tüketilmesine, varlığının defalarca tehlikelere düşürülmesine, düşmana açık hedef haline getirilmesine gereken yanıt verememiştir. Bu gerçeklik her seferinde Partimize karşı yönelen kaçkınları ve suçluları daha aymaz ve cüretkar kılmıştır. Halkımızın binbir fedakarlığı, yoldaşlarımızın kanı canı pahasına yaratılan değerler kavga kaçkınlarının elinde oyuncağa dönerken, yoldaşlarımızın deşifresi vb. olgular da had safhaya varmıştır.

Bu gidişat öyle bir hal almıştır ki ortaya çıkan son kaçkınlara ve suçlulara güruhu yukarıda saydığımız her biri başlı başına Partimizin varlığını ortadan kaldırmayı hedefleyen suçları bilinçlice, sistemli olarak ve tüm uyarılarımıza rağmen peşpeşe işleyebilmişlerdir. Bunlara bu cüreti veren nedir? Elbette ki Partimizin bu tür konulardaki şimdiye kadar gösterdiği hatalı tavırları!

Düşünün ki, birileri konferans için ayrılmış para ve silahları yalan ve sahtekarlıkla kendi denetiminde tutarak, Parti konferansının güvenliğini düşman karşısında zayıflatabiliyor.

Düşünün ki, birileri daha konferans öncesinde, delegeler daha faaliyet alanlarındayken delegeleri deşifre ederek onları ve konferansı düşmana sunabiliyorlar.

Düşünün ki, birileri ellerindeki para ve silahları iletmedikleri gibi, “konferansın ihtiyacı var mı” diye soranlara ihtiyacı olduğunu bile bile “yok” diyerek yeni yeni Parti değerlerini denetimine alabiliyor.

Düşünün ki; birileri TİKKO içinde savaşılarımızı da provoke etmeye çalışarak konferansı bir darbeye dağıtmaya yeltenebiliyor.

Düşünün ki; birileri konferans yerini terketmeyi bir şantaj konusu haline getiriyor ve konferans sonuçlanmadan çekip gidiyor.

Düşünün ki; birileri kendilerinden kat kat fazla ve önemli oranda silahsız hem de konferans halindeki bir gücü tamamen telsizsiz bırakabiliyor.

Düşünün ki; birileri konferans yerini terkederken izledikleri hareket tarzı nedeniyle konferansla düşmanı burun buruna getirebiliyor.

Düşünün ki; birileri daha delegeler ve gerillalar konferans yerindeyken konferansı, konferans yerini ve delegeleri en alt Parti çevrelerine kadar deşifre edebiliyor.

Düşünün ki; birileri önceden tezgahladığı planları doğrultusunda delegelerin konferans yerinde olmasının doğurduğu boşluktan yararlanarak Partimizin para ve değerlerini yağmalamaya çalışmaya devam ediyor.

Düşünün ki; birileri Partimiz’den kopmasına rağmen halen Parti saflarındaymış görüntüsüyle Partimizin paralarına el koymaya çalışıyor.

Elbette ki tüm bunların bir adı var ve tüm bunlara verilecek bir yanıt var. Bunun aksini savunan her kimse ya sınıf mücadelesinin ne olduğunu anlamamış bir saftır ya da tüm bu açık olguları göremeyecek kadar kör ve değerlendiremeyecek kadar ahmaktır. Ya da daha kötüsü bu suçları ve suçluları örtbas etmeye çalışan bir suç ortağıdır.

Partimizin doğrudan varlığını hedefleyen en ağır suçlar bilinçli, sistemli ve tüm uyarılara rağmen peşpeşe bir biçimde Partimize karşı işlenmiştir.

Tüm bunlar somut olgu ve belgelerle sabittir. Bu gerçeklerin ışığında hareket eden PMK’mız gerçekleştirdiği 1. toplantısında bu so-

runu ele alarak Şu kararı almıştır.

“Karar 7: 2. OPK’ımızın gerçekleřmesi ařamasında Partimize karřı açık karřı devrimci eylemlere giriřerek, Parti dűřmanı zeminde Partimize yűnelen, bunun űncesinde gizli olarak gerçekleřtirdikleri çeřitli “hazırlık” tavırlarının da yanısıra sonrasında da aynı nitelikte eylemliliklerini sűrdűren kiřiler.

1- Ağırlıklı olarak kűűk-burjuvazinin saflarından Partimiz saflarına katılmıř, faaliyet yűrűtműř, hatta űnemli konumlara gelmiř olmalarına raėmen, dűnya çapındaki ve yařadıėımız topraklardaki sınıf műcadelesinin mevcut durumu ve sorunları ile Partimizin mevcut durumu ve sorunları karřısında, karřı-devrim cephesinin çok yűnlű saldırılarından da etkilenip, kűkenleri itibarıyla tařıdıkları ideolojik zaafların derinleřmesi ve yoėunlařmasıyla proleter ideolojik hattan kopmuř, ideolojik olarak yozlařarak Partimizin ilkelerini ve műcadele çizgisini yadsıyan milliyetçilikten etkilenmiř saė oportűnist ve tasfiyeci bir hatta sűrűklenmiřlerdir.

2- Bu ideolojik-siyasal savrulmalarını Partimize hakim kılmak için yűrűttűkleri sol tasfiyeciliėin tahribatını ve bunun giderilememesinin sonucu olarak yařam hakkı bulan giriřimlerinin (ki bu giriřimlerinin esas niteliėi, bu kiřilerin yařadıėı ideolojik yozlařmanın doėal bir sonucu olarak KP içi iki çizgi műcadelesi ilkelerinden uzaktır) konferansımızca bořa çıkarılması ve Partimizin ilkeleri űzerinde ayaėa dikilerek bu kiřilerden hesap sorması karřısında bu kiřiler ideolojik yozlařmaları ve siyasal zayıflıklarının bir sonucu olarak Partimizin karřısına çok boyutlu Parti dűřmanı eylemlerle dikilmeye çalıřmıřlardır.

3- Varlık koşulları Parti dűřmanlıėı yaparak Partimizin kendilerinin ideolojik-siyasi zavallılıklarını ortaya sermesini ve pratik tavırlarının hesabını sormasını engellemeye çalışmak olan bu kişiler, bu zeminde biraraya gelmişlerdir. Aralarında bunun dışında ciddi bir birliktelik olmadığı gibi “siyasi sűylemlerinde” derin uçurumlar vardır.

Tűm bu nedenlerle bu kiřiler bir siyasal hareket deėillerdir.

“Konferans Kaçkını Suçlular Güruhu”durlar. Bu kişilerin ve bunlarla birlikte hareket edenlerin tümü Partimiz’den ve yan örgütlerinden ihraç edilmişlerdir. İşledikleri suçların hesabını vermekten kaçmak için ne kılığa bürünürse bürünsünler Partimizin adaletinden kaçamayacaklardır. Bu unsurlar Parti çevremizde ve devrimci kamuoyunda teşhir ve tecrit edilecek, hiçbir alanda muhatap alınmayacaktır.

Bu kişilerin konferansımızda geliştirdikleri tavırlara karşı, o süreçte konferansımızın güvenliği ve sürdürülmesi herşeyden önemli olduğu için fiillerinin hak ettiği cezalar o koşullarda uygulanamamıştır. Çeşitli uzlaşmalara gidilmiştir. Bunlar o koşullarda gerekli ve zorunluydu. Bu kişilerin işledikleri suçlar ve karşılığında cezalar şöyledir:

İşlenen suçlar:

1- KÖK tarafından konferans hazırlığı ve güvenliği amaçlı kendilerine verilen para, silah gibi değerleri yalan ve hileye dayalı yöntemlerle Parti’ye sunmayarak, konferansın gerçekleşmesini engellemeye çalışmak, konferans güvenliğini zaafa uğratmak.

2- Doğal delege zırhına bürünerek Parti’nin demokratik anlayışları şemsiyesi altında konferansı sabote etme girişimlerinde bulunmak, hesap alınacağı anlaşıldığında konferansa hesap vermekten kaçmak.

3- Parti ile hiçbir ilişkileri kalmamış, Parti’nin konferansın güvenliği planları dahilindeki disiplini Ordumuz’un güvencesi altında “misafir” pozisyonunda vermeleri gereken hesabı vermek üzere bekletilirken, silahlar ve sloganlarla konferansa darbe girişiminde bulunmak, konferans güvenliğini tehlikeye atıcı provokatif eylemlerde bulunmak.

4- Örgüt saflarındayken silahlı ve sloganlı bir şekilde Parti iradesi olarak toplanmış konferansa darbe girişiminde bulunmak.

5- Ordumuzun savaşçılarını hile ve provokasyonla, Parti iradesi konferansa karşı pratik olarak kullanmaya çalışmak.

6- Parti saflarından uzaklaşmaları sonucu biraraya gelmeleri sonrası konferansımızı riske atıcı ve düşman saldırısına açık hale getiri-

ci girişimlere teşebbüs etmek.

7- Konferans devam ederken, konferans yerini terk etmek, bu terk ediş sırasındaki askeri hareket tarzlarıyla konferansımızın düşman operasyonu ile karşılaşp ciddi bir tehlikeye yüzyüze gelmesine neden olmak.

8- Partimizin değerleri olan ve konferans güvenliği amaçlı kullanılan telsiz, dürbün vb. malzemeleri devretmemek, konferansı gözsüz ve kulaksız bırakarak tehlikeye atmak.

9- Konferans sırasında; konferans yerindeki yoldaşlara konferans bitimi sonrası delegeler konferans yerini terk etmemişken, Parti'nin faaliyet alanlarında konferansı, konferans yerini, delegeleri ve Parti sırlarını en sıradan kitle ilişkilerine dek deşifre etmek, konferansı, delegeleri ve konferans sonrası Parti'yi düşman saldırılarına açık hale getirmek.

10- Konferans sonrası Parti saflarındaymış görüntüleriyle, yalan ve hile yöntemleriyle Parti'nin maddi imkanlarını zimmetine geçirme teşebbüsünde bulunmak.

11- Parti konferanstayken, Parti'nin ilgili organları ve yoldaşlarımızın bazılarında yalan yöntemiyle zimmetine geçirmek amacıyla para ve malzeme almaya çalışmak.

Bütün bu karşı-devrimci nitelikli suçları bir kısmını gerçekleştirme öncesinde tarafımızdan uyarılma, eleştirme ve dikkat çekmeye rağmen, bilinçli, planlı ve ardarda gerçekleştirmişlerdir.

.....

· (Oy birliği)”

Bu kararın devamında PMK'mız her suç ve suçluyu koşulları, gelişimi ve hedefleriyle birlikte ele almış, tek tek somut ve net belirlemeler yaparak, tüm suçlular hakkında kendi somutluklarına denk düşen çeşitli cezaları karara bağlamıştır.

Partimiz bundan sonra kendisine karşı işlenecek her suçun cezasını tereddütsüzce verecektir. Partimizin varlığına yönelen hiçbir saldırı yanıtsız kalmayacak, hakettiği karşılığı alacaktır. Parti'yle ve devrimle oynanmayacağını, halkın ve Partimizin değerlerinin yağ-

malanamayacağını anlamayan, anlamak istemeyen herkese Partimiz bunları anladığı dilden anlatacaktır. Partimiz bunda kesin kararlıdır ve önüne dikilen her engeli aşacaktır. Çünkü sorun varlık-yokluk sorunudur, çünkü sorun halka, devrime ve Parti'ye karşı sorumluluk duyup duymama sorunudur, çünkü sorun halkın ve Parti'nin değerlerinin kaçkınlara ve suçlulara peşkeş çekilip çekilmeyeceği sorunudur.

***Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist
Merkez Komite-Siyasi Büro***

Ek I

Konferans Açılış Konuşması

Gücünü dünyayı yorumlamanın ve değiştirmenin biricik silahı Marksist-Leninist-Maoist ideolojiden ve başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen yığınların haklı ve tükenmez mücadelelerinden alan Partimiz TKP/ML, yaşadığı nice zorluklara, içten ve dıştan kaynaklanan nice darbelere, sol ve sağ tasfiyecilerce körüklenmeye çalışılan bunalımlara karşın, 2. OPK'sını toplamayı başardığı bugün, asla yıkılmayacak, tükenmeyecek ve boyun eğmeyecek bir Parti olduğunu dosta ve düşmana karşı bir kez daha ilan ediyor.

Delege Yoldaşlar;

Partimiz sol sekte tasfiyeci kliğin bir yılı aşkın bir süre önce Parti'yi MLM güzergahtan ve Kaypakkaya yoldaşın yolundan çıkartıp sol sekte fokocu bir hatta mahkum etmek amacıyla tüm ideolojik-siyasi mücadele ilke ve kurallarını çiğneyerek giriştiği darbeciliğe karşı Parti iradesinin egemen olmasını savunan güçlerce sahiplenilmiş ve korunmuştur. O günden bu yana, Partimiz bir taraftan sol tasfiyeciliğe bir taraftan da Parti'yi sınıf mücadelesinin dışında barışçıl ve legalist bir tartışma kulübüne çevirmek isteyen sağ tasfiyeciliğe karşı mücadele edip, bunların saldırılarını boşa çıkarmaya, tahribatlarını azaltmaya çalışırken, bir diğer taraftan da merkezileşmesini yeniden sağlamak ve tamamlamak için çabalamıştır. Faşist TC devletinin çeşitli alanlardaki saldırı ve darbelerinin de bu yaşa-

nanlara eklenmesi sonucu, bu sürecin öncesinde de mevcut olan sınıf mücadelesinde üzerine düşeni layıkıyla yerine getirememeye durumu, daha da boyutlanmıştır. Ama yine de Partimiz başta gerilla bölgeleri olmak üzere birçok alanda tutunmuş, varlığını ve mücadelesini sürdürmeyi başarmıştır.

Delege Yoldaşlar;

Kapitalist-emperyalist sistemin derin bir kriz içinde debelendiği ve bu krizin faturasını bir kez daha ezilen halkların omuzlarına yıkmak için ideolojik-siyasi ve askeri olarak dünya genelinde büyük bir saldırıyı yönlendirdiği günümüzde, bir avuç emperyalistin ve onların uşaklarının bitmez tükenmez yalanlarına karşı yeryüzü boydan boya katliamlarla, sefaletle, zulümle, savaşlarla, salgın hastalıklarla, doğanın amansız tahribatlarıyla ve azgın bir sömürüyle kaplıdır ve tüm bu olgular derinleşme, yaygınlaşma ve büyüme eğilimindedir.

Yaşadığımız topraklarda egemen azınlığın krizi had safhaya varmış, düzenleri tıkanmıştır. Kitlelerin yoksullaşması katlanmakta, tüm halk kesimlerinde kitle hareketleri artmakta, Kürdistan'da yoğunlaşarak süren savaşın yanısıra özellikle kentlerin varoşlarında da radikal, militan bir hatta girmektedir. Egemen azınlık debelendikçe batmakta, aralarındaki çatlaklar derinleşmekte, iç mücadeleleri sertleşmektedir.

Dünyada ve yaşadığımız topraklarda sosyalizmin prestij kaybına uğraması ve kitlelere önderlik edecek güçlü KP'lerin esasta olmayışı, yığınları dinci, milliyetçi akımların peşine takılmaya mahkum etmekteyse de bu durumu ortadan kaldırmak UKH'nin ve Partimizin görevlerini layıkıyla yerine getirmesiyle mümkün olabilir ve olacaktır.

Delege Yoldaşlar;

Konferansların KP'lerin tarihindeki önemleri açıktır. Ama bunun da ötesinde Partimizin yaşadığı özgün sürecin bir sonucu olarak bu konferansın Partimiz için önemi çok daha fazladır. Parti bu konferansıyla mutlak suretle yükselme ivmesine sokulmalıdır. Aksi taktirde çok daha yıkıcı ve tahripkâr buhranlara yakalanmamız kaçınıl-

mazdır.

Yoldaşlar, bu konferansı Partimiz için bir dönüm noktası kılmak tamamen bize bağlıdır! Parti'yi ileri taşımak, devrimi ilerletmek, ezilen halkımızın mücadelesini yükseltmek tamamen bize bağlıdır. Dünya halklarına umut saçmak ve destek vermek tamamen bize bağlıdır! Bir halkın, bir devrimin, bir Parti'nin kaderinde tayin edici bir konumda olduğumuzu asla unutmayalım ve buna uygun davranalım. Bunun için de her türlü anti-MLM yöntem ve düşünceden, kişisel çıkarlardan, önyargılardan arınarak, geçmişten doğru dersler çıkarıp, geleceğimizi aydınlatmak ve gelecekte yoğunlaşmak anlayışıyla hareket etmeliyiz.

Delege Yoldaşlar;

Bu konferans Partimizin Halk Savaşı'nı yükseltmesi için savaşa uygun olarak ayakları üzerine dikilmesinin, kurumsallaşmasının, ideolojik-siyasi-örgütsel hattının derinleşmesinin ve zenginleşmesinin politik, savaşçı ve kitlesel niteliklerinin boyutlanmasının, enternasyonal görevlerini yerine getirmesinin önünü açmalıdır. Hepimizin bildiği gibi sınıf mücadelesinde esas olan doğru kararlar almak ve bunları uygulamaktır. O halde biz doğru kararlar alırsak ve bunları doğru bir tarzda uygularsak her görevin altından başarıyla kalkabiliriz.

Delege Yoldaşlar;

Parti içi demokrasinin, iki çizgi mücadelesinin, ideolojik-siyasi hesaplaşmanın en temel alanı, Parti iradesinin somutlanmış hali ve en üst organı olan konferansımızın bu niteliklerine uygun geçmesi ve konferans iradesinin tüm yoldaşlarca kabulü tartışılmaz bir doğru iken, bu doğruya karşı alınacak tavırlar Parti içi demokrasi, iki çizgi mücadelesi, ideolojik-siyasi hesaplaşma ve Parti iradesine tabi olma olgularından gerçekte ne anlaşıldığını da açığa serecektir.

Delege Yoldaşlar;

Bayrağımızı kanlarıyla kızılaştıran, bizi vareden ve buraya taşıyan tüm değerlerimizi can pahasına yaratan, ölümsüz şehitlerimizi bir kez daha anarak, TKP/ML'nin 2. OPK'sını KÖK adına açıyorum.

“Birlik-Eleştiri-Daha Yüksek Birlik” ruhuyla hepinize başarılar...
Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordumuz TİKKO, Gençlik Örgütümüz TMLGB!
Yaşasın 2. OPK’mız!
Yaşasın MLM!
Yaşasın Halk Savaşı!
Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

22 Haziran 1995

Ek 2

2 No’lu Gerilla Bölgesi Parti Üyelerine ve Savaşçılara

Ön Açıklama: Bu yazı 2. OPK’da yaşanan gelişmelerle ilgili olarak savaşçı yoldaşları bilgilendirmek ve tavırlarını belirlemelerine yardımcı olmak amacıyla 2. OPK adına savaşçı yoldaşlara okunmuştur.

Yoldaşlar,

Partimizin içinden geçtiği dağınıklık, belirsizlik, yetmezlik sürecini sonlandırmak, Parti’yi toparlamak, şekillendirmek ve sınıf mücadelesinde layıkıyla mevzilendirmek amacıyla örgütlenen 2. OPK’mız bu doğrultuda çalışmalarını sürdürürken, açık ve net bir şekilde bir darbe girişimiyle karşı karşıya kalmıştır. Partimizin savaşçıları da kendilerinden habersiz bir şekilde bu darbe girişiminde kullanılmaya çalışılmışlardır.

2 Temmuz günü konferans olağan tartışmalarını sürdürürken, 3 No’lu Gerilla Bölgesi delegelerinden ... aniden ve hiçbir açıklama yapmadan konferans yerini terk etmiş, aynı anda tüm savaşçıları toplanmaya çağıran bağırımlar duyulmuştur. Herkesin aklına bir düşman saldırısının geldiği bu anda olanın bir düşman saldırısı değil içten bir darbe girişimi olduğu, bu kişinin “bölgeyi ben temsil ediyorum, Parti’yi ise bölge temsil ediyor” türünden tüm bölge kendisiyle birlikte hareket ediyormuş havasıyla yaptığı konuşmayla ve ardından güvenliği hiçe sayarak atılan sloganlarla anlaşılmıştır. Partimiz bu türden tavırlarla ilk kez karşılaşmıyor. Ama yine de katıldığı son dakikasına kadar konferansı meşru gördüğünü tekrar tekrar vur-

gulayan birinin birdenbire konferansa yönelik hem de bu tarzda bir tavra girmesini devrimci-komünist değer ve ilkelerle açıklamak asla mümkün değildir. Birkaç kişi hariç Parti üyesi ve savaşçı kimsenin haberinin olmadığı bu tavrı bölge adına bölge temsilcisi sıfatıyla konferansa yansıtmaya çalışmaksa yapılanın ayrı bir açmazı ve ilkesizliğidir. Tüm bunların ardından konferansımız Parti içi sorunları ilkel ve olgun bir tarzda çözme anlayışıyla sorunu anlamaya ve çözmeye çalışmış, bu amaçla çeşitli görüşmeler yapmış ve bölge OPO'sunu da devreye sokmuşsa da bu tavra girenler hatalarında ısrar etmiş ve ayak diremişlerdir. Bölge OPO'sundan ... yoldaş bu tavırları mahkum etmiş ve Parti'den yana tavır almışlardır.

Yoldaşlar;

Parti'nin tüm bölge ve alanlarından seçimle gelen delegelerden oluşan konferanslar Parti'nin en üst organı ve iradesinin en somut açık ve üst halidir. Konferans MK'dan da daha üst bir organdır. Konferans toplandığı anda MK, KÖK vb. ortadan kalkar. Tüm komite, komutanlık ve organların faaliyeti konferansı bekler ve ona tabi bir hal alır. Tüm yetkiler konferansın elinde toplanır. Konferansın aldığı kararlar, yaptığı seçimler ancak bir sonraki konferansta değiştirilebilir. Bu zamana kadar Parti konferansının aldığı kararlar doğrultusunda hareket eder ve PÜ'lerden savaşçılara kadar herkes bu kararlara bağlı kalır, bağlı kalmak zorundadır.

Partimizin birçok sorunu olduğu açıktır. Bunları eksiğiyle ya da fazlasıyla saymaksa ne marifettir ne de çözümdür. Hele ki saydığı olumsuzluklarda kendi payını ve pozisyonunu unutmak, unutturmayla çalışmak tamamen yanlıştır. Aslolan sorunların kökenini ve çözümünü doğru bir tarzda belirlemek ve bunları doğru zaman ve mekânlarda doğru bir yöntemle çözmeye girişmektir. KP'lerde sorunların ele alınmasının en üst platformu ise konferanslardır. Öyleyse sorunları çözmek isteyenlerin yapması gereken konferansa tavır almak değil, tam aksine konferansa dört elle sarılmak, konferansı kıskançlıkla korumak, konferansa açık ve tereddütsüz bir şekilde düşüncelelerinin mücadelesini vermek ve herşeyiyle konferansı başarıyla sonuç-

landırmaya çalışmaktır. Partinin içinde bulunduğu durum ve yaşadığı süreç tüm bu yapılması gerekenlerin zorunluluğunu ve hayatiyetini katbekat artırmıştır.

O halde konferansa darbe girişiminde bulunmak, tavır almak sorunları çözmenin değil, çözmemenin yoluna girmektir. Parti'yi bunalımdan çıkarmanın değil, daha büyük bunalımlara sürüklemenin yoluna girmektir. Parti iradesine tabi olmanın değil, Parti iradesinin en açık, somut ve üst haline kendini dayatmanın yoluna girmektir. İki çizgi mücadelesini yürütmenin değil, iki çizgi mücadelesinin en üst biçiminden kaçmanın yoluna girmektir. İdeolojik-siyasi-örgütsel hesaplaşmanın önünü açmanın değil, tamamen kapamanın yoluna girmektir.

Yoldaşlar, konferansa ve Parti'ye tavır alarak Parti'nin dışına çıkan yalnızca ... doğal ... asil delege ve bunların dışında ... PÜ'dür. ... doğal delegenin temsil ettikleri bir irade dahi yoktur. Konferansa yalnızca görüş açıklamak ve hesap vermek için gelmişlerdir. Konferansta oy hakları dahi yoktur. Bu iki doğal delegenin ideolojik-siyasi mücadeleden kaçtığı ve Parti'den koptuğu, daha sonra benzer tavır alan delegelerce de kabul edilmiş ve bu yönde karar alınmıştır. 3 No'lu Gerilla Bölgesi'nin bir delegesinin durumunu da açıkladık biliyorsunuz. Bu delegenin tavrı da konferans tarafından darbecilik olarak kabul edilmiştir. Buna da tüm delegeler katılmıştır. Bu tavra katılanların PÜ'lükten ve komutanlıktan düşmeleri yine oybirliğiyle onaylanmıştır. Konferansımızın tüm bu karar ve tavırlarına katılan, bugüne değin konferansın meşru olduğunu, tartışma ortamının bulunduğunu defalarca vurgulayan iki delege de "artık ortada bir fiili durum var" diyerek darbeye, olayların akışına boyun eğmiş ve konferansı terk etmişlerdir. İlgili tavırların da sürekli bir biçimde hem kendileriyle hem de birbirleriyle çelişen, birbirlerini mahkum eden, ideolojik-siyasi mücadeleden kaçmakla suçlayan bu kişilerin tavırlarının tutarlılığı ortadadır. Tüm bunlara karşın konferansımız ezici çoğunluğuyla bileşimini ve Parti'yi temsil niteliğini korumaktadır.

Yoldaşlar;

Parti'nin faaliyet bölge ve alanlarının ezici bir çoğunluğunu temsil eden konferansımız Parti iradesinin en somut hali, Parti'nin doğrudan doğruya ve bizzat kendisidir. **Parti konferanstır, konferans da Parti'dir.** Konferansa tavır alarak Parti'yi sahiplenmeye çalışmak anlamsızdır, açmazdır. Parti'ye tavır alınarak Parti sahiplenilebilir mi? Elbette ki hayır. Parti'nin sorunlarını çözmenin en üst platformuna tavır alınarak sorunlar çözülebilir mi? Elbette ki hayır. Kimin ne yaptığı, ne söylediği, yarın ne olacağı belli olmayan ideolojik-siyasi birliğin eylem ve irade birliğinin bulunmadığı bir hal ve tavır Parti'ye onun konferansına, konferansın şekillendireceği irade ve eylem birliğine, mücadele hattına tercih edilebilir mi? Elbette hayır. Konferansımız Parti'nin sorunlarını layıkıyla çözme anlayışıyla her sorunu ince eleyip sık dokumak için sürenin uzamasını da göze alarak en demokratik bir tarzda çalışmaktadır. Eğer bahsi edildiği gibi bir tek seslilik, anti-demokratiklik olsaydı, süreç de bu denli uzamazdı. Hem sürecin uzamasını eleştirmek, hem de tek seslilik var demek anti-demokratiklikten bahsetmek tutarsızlıktır, açmazdır.

Yoldaşlar;

Yaşananlar 18 Nisan Darbesi'yle başlayan bunalımı, sürecin zorluklarını ve yeni bir sürecin getireceği yeni şekillenışı, görev ve sorumlulukları göğüsleyemeyen, ancak bunalım ortamında kendisine yaşama ortamı bulan ya da **bunalımlar karşısında ezilen, umudunu yitiren** anlayışların bu dönemeçte doğal ve kaçınılmaz bir şekilde Parti'den kopmalarıdır. Bunalım bu anlayışların zemini, yaşatanı ve yönlendirenidir. Konferansımıza tavır alan bu delegelerin ve PÜ'lerin delegelikleri, PÜ'lükleri ve komutanlıkları düşmüştür, Partimizle hiçbir ilişkileri kalmamıştır. İsteyen nasıl ki bunalımın yolunda yürümekte özgürdür, biz de netliğin, belirliliğin, disiplinin, sınıf mücadelesine uygun bir tarzda mevzilenmenin yolunda yürümekte özgürüz ve mutlak suretle tavrımız bu olacaktır.

Yoldaşlar;

Partimizin sorunlarını çözmede hayati bir rolü olan konferansımız, önüne dikilen tüm engellere rağmen sürmektedir ve sürecektir.

Parti'nin ayakları üzerine dikilmesi, sınıf mücadelesinde layıkıyla mevzilenmesi mutlaka başarılacaktır. Parti üyesinden savaşçılara tüm yoldaşların bunu destekleyen tavırları Parti'ye önemli bir katkı olacak, sorunları aşmasını hızlandıracak ve kolaylaştıracaktır

Partimiz tarihte tayin edici bir role sahiptir. Bu konferans Parti tarihinde tayin edici bir role sahiptir. Her tavır proletaryanın bilincinde, şaşmaz terazisinde değerlendirilecek ve hak ettiği yeri alacaktır. Tavrımız;

Darbeden değil iradeden,

Bunalımdan değil çözümden,

Kaçıştan değil hesaplaşmadan,

Netsizlikten değil belirlilikten,

Kişilerden değil Parti'den yana olmalıdır ve olacaktır.

Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordumuz TİKKO, Gençlik Örgütümüz TMLGB!

Yaşasın Parti İradesi Üzerinde Şekillenen 2. OPK'mız!

Yaşasın MLM!

Yaşasın Halk Savaşı!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

4 Temmuz 1995

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist

2. Olağanüstü Parti Konferansı

Ek 3

Arkadaşlar:

Ön Açıklama: Bu yazı, KKSG'nin konferans yerini terketme girişim ve tehditlerine karşı, 2. OPK'nın tavrını net bir şekilde belirtmek amacıyla yazılmış ve bu unsurlara iletilmiştir.

Bulunduğumuz alanda toplanan 2. OPK'mızın bazı delegelerce önce konferans bileşimi içinde, ardından da aşamalı olarak konferansın dışına çıkmalarıyla sabote edilmesi amacının sonuç vermesi, bu kez de cepheden gerekçe değiştirmiş olarak yeni girişimlerle karşımıza çıkartılmaktadır. Güvenliğin zaafa uğradığı ya da "Bizi

örgüt olarak görmezseniz ayrılır çeker gideriz” biçiminde gelen bu girişim devrimci sorumlulukla asla bağdaşmadığı gibi, bir şantajla Partimize boyun eğdirme niyetini taşıdığı için bizi devrimci samimiyetinizden ciddi olarak kuşkuya düşürmektedir. Sorun şudur:

Konferansın bir aşamasına kadar PÜ ve kadrolarımızdan olarak, bizim yanlış gördüğümüz sizin ise doğru gördüğünüz gerekçe ve yöntemlerle konferans ve Parti iradesinin dışına çıktınız. Yöntem ve anlayış bakımından açıkça karşı karşıya geldik. Bu şeydeki karşılığın ve onun sonuçlarında varolan hareketin kaçınılmaz sonuçlarının bir versiyonudur. Bunun sonuçlarını bizler de sizler de önümüzdeki süreçte değerlendirecek ve rotalara yön verilecektir. Açıkça ve nicel olarak Parti’yi temsil eden konferans iradesini tanımadığınızı söylemiş olmanıza rağmen, kendinizin TKP/ML’nin “temsilcisi” olduğu iddiasını henüz Partimizin ahlaki değerlerinin yitirilmediğinin bir göstergesi olarak yorumlamak isterdik.

Birarada bulunduğumuz alanın düşman karşısındaki konumu açıktır ki bizlere çeşitli hassasiyetler ve görevler yüklemektedir. Bizler ne olursa olsun konferansımızı başarıyla sonuçlandırmak için buradayız. Sizlerle aramızdaki ilişkiler ne olursa olsun konferansımız hakkındaki bilgileriniz sizlere konferans sonuçlanana kadar bir arada kalmamızı, devrimci sorumluluğun bir gereği olarak dayatmaktadır. Bilinçli ya da bilinçsiz bunun aksine atacağınız her adım, konferansımızı düşmana yem etmeye hizmet edecektir. Bizim böylesi bir riski hoş karşılamayacağımız, mazur göremeyeceğimiz açıktır.

3 gün öncesine kadar konferansımızın siyasi ve örgütsel disiplini ni gönüllü olarak benimseyenler olduğunuzu da unutmadan Partimize karşı devrimci sorumluluğunuzu yerine getirmeniz gerektiğini kavramalısınız. Bunun aksi tavırlar, siyasi mücadelede doğru olmayan yöntemlere başvurmak, şantaj, dayatma, devrimci sorumluluktan yan çizme gibi olumsuz ve hesabı asla verilemeyecek yönelimlere girmektedir.

Sizin tepki ve hoşnutsuzluktan doğan ruh birliğiniz bu tür dayatma ve şantajları kaçırılmaz imkân ve fırsatlar olarak görebilir. Ama

bu asla devrimci değildir. Ve unutmayın ki 23 yıldır başına gelen tüm olumsuzluklara rağmen Partimiz asla ve asla boyun eğmemiştir.

Tüm bunlardan dolayı sizin konferans sonuçlarına kadar konferans yerini terk etmemeniz gerektiği açıktır. Devrimci sorumluluk asla pazarlık konusu yapılamaz. Böyle davrananlar kendi devrimciliklerinin biçimde olduğunu apaçık bir şekilde ispatlarlar. Bu nedenle yanlış tavırlardan titizlikle kaçınılmalıdır.

Bizim tavrımız Partimizin bütünlüklü çıkarları doğrultusundadır. Konferansımızın Partimiz için önemi açıktır. Bu nedenle konferansımızı engellemeye yönelik, onu düşmana yem etmeye yönelik bilinçli ya da bilinçsiz hiçbir girişim asla kabul edilemez. Bu türden girişimler açıkça Partimize karşı düşmanca girişimlerdir.

Arkadaşlar,

Tepkiden, kinden, hıstan ve dost olmayan saplantılardan uzak durarak, devrimci sorumluluğun gereklerini yerine getirmek kaçınılmaz doğrudur ve devrimcilere yakışandır. Partimize yönelik düşmanca tavırlarsa asla doğru değildir. Partimizce mutlaka değerlendirilecektir. Şunu önemle vurguluyoruz. Konferansımızın güvenliği tamamen bize aittir. Tüm sorumluluğu bizimdir. Sizden beklentimiz sadece konferans sonuçlanana kadar konferans yerini terk etmemenizdir. Dost olmanız, devrimci değer ve geleneklere bağlı kalmanızdır. Bizim dostluk anlayışımız bunun aksi tutumları asla kabul edemez ve etmeyecektir. Düşmanca davranışlar kaçınılmaz bir şekilde Partimizce yanıtlanacaktır.

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist

2. Olağanüstü Parti Konferansı

5 Temmuz 1995

K KSG'nin durumu bu kadar açık ve net iken bunlarla aynı ideolojik kaynaktan beslenen ve Parti'nin önderlik ve otorite zaaflarından yararlanarak kendini Parti içinde gizlemiş, 1 No'lu Gerilla Bölgesi Ordu-Parti Organı (OPO) oportünistleri tam niteliklerine uygun bir tavır takınarak Kaçkın ve Suçlulara kan verdiler. Onların biraz daha yaşayıp Parti'ye ve devrime zarar vermelerini sağladılar. Bunu yaparken “Birlik” havarisi kesildiler. Önce ayrılıp, kendini “kesimler üstü” göstererek (Parti ve KKSG) Proletarya Partisini, onun iradesini silahla teslim almaya çalışan hainlerle “birleştirme”ye soyundular. Daha doğrusu bu maskeyi takınarak oyalama ve fırsat kollama sürecine girdiler.

Nitekim bu oportünist hainler daha sonra Parti düşmanlıklarını ortaya koyarak KKSG ile birleştiler. Silahlı güçlerini de tasfiye ederek Aydınlık kırması bir dergi altında can çekişmektedirler. Bunların niteliğine ve o günkü tavırlarına ilişkin Parti Merkez Komitesi Siyasi Büro adına Mehmet yoldaşın yazdığı yazıyı da olduğu gibi yayınlıyoruz.

Bu yazı aynı zamanda bir polemik olduğu için o süreçte gerek KKSG'nin, gerekse OPO'nun belgelerindeki mantığı ele almakta ve mahkum etmektedir.

Bu yazıda ortaya konulan temel yaklaşım aradan bir buçuk yıl geçmeden yaşam tarafından doğrulandı. “Birlikçi” ve “Partici” OPO, “halk savaşçısı” OPO, Aydınlık kırması KKSG'ye katıldı. Parti düşmanı yüzünü açıktan gösterdi. Buna ilişkin yazılan bir diğer yazı, her ne kadar **Mehmet yoldaşın kaleminden çıkmamış** olsa da, Parti'ye ve devrime ihanetin tüm yönleriyle ortaya konmasında tamamlayıcıdır. Komünist sayı: 34'te yayınlanan “Suçlunun Habire Gömlek Değiştirmesi Nedeniyle Parti ve Devrim Düşmanlığını Tanımlamak Bir Kez Daha Gereklidir” başlıklı yazıyı da sorunun daha bütünlüklü anlaşılması için diğer yazıya devamla yayınlıyoruz.

İradecilik Adına Yapılan İrade Tanımama, Birlikçilik Adına Yapılan Ayrılıkçılık, Maoculuk Adına Yapılan Düşünceye Tahammülsüzlük ve KKSG'ye Sunulan Destek Üzerine

Yoldaşlar;

2. OPK'mıza yönelik "Konferans Kaçkını Suçlular Güruhu"na girişilen engelleme, dağıtma ve sonuçlandırmama girişimlerinin tümünün boşa çıkartılmasıyla 2. OPK'mızın sonuçlanması sağlandığında, bunun ardından doğal bir şekilde gündeme giren PMK toplantısının aynı alanda gerçekleşmesinin koşulları, özellikle de KKSG'nin konferans yerini terk etmeleri nedeniyle ortadan kalkmıştı. Bu durumun sonucu olarak önümüze çıkan delegelerimizin konferans yerinden çekilmelerinin sağlanması (ki bu da yine KKSG'ce konferansın, konferans yerinin ve delegelerin deşifre edilmesi nedeniyle birçok risk içerdi) ardından PMK üyelerinin yeni bir toplantı yerine taşınması ve toplantının gerçekleşmesi zorunluluğu ve buna eklenen çeşitli hata ve eksiklikler süreç açısından önemli bir süre içinde Parti'ye 2. OPK'da yaşananların tam olarak aktarılamamasını getirdi.

Bu önemli gecikmenin 1 No'lu Gerilla Bölgesi'ne yansması daha boyutlu oldu. Bu bölgedeki yoldaşlarımızın, Partimizin içinde bulunduğu durumu ve sağ tasfiyecilerin gerçek yüzlerini yeterince kavradığı yönündeki olan ve bugün subjektifliği net bir biçimde ortaya çıkan düşüncemizin de etkisiyle, bölgeye resmi düzeyde PMK toplantısı sonrası ulaştığımızda, KKSG'ce aktarılan binbir yalan ve çarpıtmanın, yoldaşlarımızdaki hatalı düşüncelerle bütünleşmesinin bir sonucu olarak bölgede Partimiz açısından asla kabul edilemeyecek, Partimize ciddi zararlar verebilecek bir yönelimin egemen olduğu görüldü. Bu yönelim "bölünme olayına müdahale etme", "yeniden bölünmüşlüğü gidermeye yönelik çaba" için "bağımsız hareket etmek" ve kendilerini "hareket", "oluşum" olarak adlandırmak şeklindedir. Yoldaşlarımızın tavırlarını Parti işleyişi dışına yaymaya

çalıştıkları yazılarından hareketle ele alacağız. Burada şunu söylemeliyiz ki, hem 2. OPK sonrası oluşan yeni örgütlülüğümüze göre 1 No’lu Gerilla Bölgesi OPO’sunun bileşimi öncesinden farklı olduğundan, hem de alınan tavırlarla objektif olarak Partimizin dışına çıktıkları için bu yazılardaki “OPO” imzası resmi ve geçerli değildir. Ayrıca bölgede Partimize bağlı yoldaşlar da vardır.

Her ne kadar yoldaşlarımız “yaşanan durumu iki yanlı sorgulayarak” bu tavrı aldıklarını söyleseler de, Partimizle aralarında hiçbir resmi bilgilendirme, belge aktarımı ve diyalog gerçekleşmeden yalnızca ...’da yer alan duyurular ellerindeyken, KKSG’nin başını çeken bir kişinin anlattığı bilgileri böyle bir tavır için yeterli görerek bu yola girmişlerdir. İşte yoldaşlarımızın iki yanlı sorgulayıcılıkları! Her yönüyle çok karmaşık bir konferans yaşandığı halde yoldaşlarımız hem de bir kaçkının-suçlunun sözlerine itibar ederek bu tavrı alıyorlar. “Her şeyin en iyisini ben zaten bilirim, yaşananların önemi yok, benim tasarladığım gibi olduğuna eminim” düşüncesi ancak bu tavrı aldırabilir. Ama bu düşüncede, kendini her şeyin üstünde görmenin yanı sıra Parti’yi, Konferansı, yoldaşları bir hiç olarak görme de vardır. Uzun uzun dile getirilen “Partici” laf ebeliklerinin altındaki gerçek apaçıktır ki budur!

Yoldaşlarımız her şeyi bildiklerine o kadar eminler ki, Partiyle ilişkiye geçmeden tavırlar alıp bunu dört bir yana yaymaya girişiyorlar. Ama onların bildikleri KKSG’ce aktarılanlar ve bunun yanı sıra kendi bölgelerinde yaşananlardır. Yoldaşlarımız kendi bölgelerinde yaşananların ve kendilerinin bunlara ilişkin yorumlarının Partimizin gerçeğiyle bire bir çakıştığına, yüzde yüz uyuştuğuna o kadar eminler ki, her şeyi bölgelerinde yaşananların şablonuna oturtuyorlar. Öyle değerlendiriyorlar. Yazılarında kendi bölgelerinde yaşananları hiçbir açıklama yapmadan Partimizin bütününde yaşamış gibi yansıtıyorlar. Bilimselliğin bitmez tükünmez lafazanlığını yaparken yoldaşlarımız şablonculuğun en kabasını uyguluyorlar. (Bu nedenle yoldaşlarımızın yazılarındaki “Parti” ifadelerini “böl-

ge” diye okumak daha doğru olacaktır.) Bunun yanı sıra tüm bir konferans boyunca yaşananları, hem de ortada çok ciddi iddialar varken yok sayıyorlar, önemsemiyorlar.

Yoldaşlarımız bu bilgileri, yöntemleri ve tavırlarıyla, olan bitenleri yaşamış, bilen tüm tarafları dinlemiş; Partimizi kendilerine uymaya çağırıyorlar. Bunu yaparken de kendilerini “Parti’nin kalbi”, “Partizan kitlesinin nabızı”, “proletaryanın vicdanı” ilan ediyorlar. Ama şimdi sakın ola ki kimsenin aklına bu yoldaşlarımıza yönelik “ben-merkezcilik”, “iradeyi çiğneme”, “kendini dayatma” vb gelmesin. Aklına gelen de hemen tövbe etsin. Bu sıfatlar hiç bu yoldaşlarımıza yakıştırılabilir mi? Bu sıfatlar olsa olsa Partimizin konferansını her türlü engelleme girişimine karşın gerçekleştirenlere layıktır!

KKSG’ce tek yanlı bilgilenmeyi tavır almak için yeterli görmek, kendisinin her şeyin en iyisini zaten bildiğine inanmak ve şablonculuk asla doğru sonuçlara götürmez ve götürmüyorda.

Yoldaşlarımız yaşananları “bölünme” olarak değerlendirip “bölünme olayına müdahale etme”, “bölünmüşlüğü gidermeye yönelik çaba üzerinde yoğunlaşma” uğraşına girdiklerini söylüyorlar. Bölünme nedir, her “bölünme” kötü müdür? Biz bunları burada tartışmayacağız. Yalnızca 87’den bu yanaki süreçte hakim olan değerlendirme ve tavırların özellikle bu noktadan kendine yol açarak Partimizi ideolojik olarak ciddi oranda sarstığını belirteceğiz.

Yoldaşlarımız konferans sürecinde yaşananlardan, Partimize karşı işlenen suçlardan tamamen habersiz bir şekilde, binbir yalanı da ciddiye alıp “bölünmüşlüğü gidermeye” soyunuyorlar. Bu bir yana, bizzat kendi değerlendirmeleriyle mahkum ettikleri Parti dışına kaçıışı Parti’yle eş görüyorlar ve bunu önlemek adına bir de kendileri Parti dışına çıkıyorlar. Bu ince mantığı, büyülü formülü anlayışsızlığımız için özür dileriz ama biz anlayamadık. Birlik adına bölücülüğü, “ikiye bölünmemek” adına “üçe bölünmeyi” iradecilik adına iradeden kaçışa desteği ve kendini iradenin üstüne çıkarmayı,

iradenin dışına çıkıp iradeyi kendine tabi olmaya çağırmayı anlamamızın mümkün olacağını da sanmıyoruz. Adına hareket edilenlerle yapılanlar arasındaki bu çelişki bize şunu düşündürüyor: Ya nelerin adına hareket edildiği bilince çıkarılmamamış ya da adına hareket edildiği söylenenler yalnızca birer maske.

Yoldaşlarımızın KKSG için yaptıkları şu belirlemelere bir göz attığımızda görürüz ki kendi tavırlarını kendileri anlamsızlaştırmaktadırlar.

“... iddia ettikleri bütün haksızlık ve hukuksuzlukların gerçek olması halinde bile meşru olmayan durumları değiştirip düzeltmenin esaslı aracı olarak Parti iradesine başvurmaları gerekirken OPK içinden bayrak açıp çıkmakla ideolojik-siyasi mücadele sebatından yoksunlukla birlikte örgütsel ve hukuki sorunlarla uğraşmanın zorluklarını da göze alamayan bir zayıflık içinde küçük-burjuva kolaycılığına kaymanın ve bireysel-grupsal kaygılarla Parti birliğini bozmanın tipik bir örneğini sunmuşlardır.”

“Böyle bir tercih yönünde kendilerini tahrik ve teşvik eden yaklaşımların gerçekliği ne olursa olsun, kendi iradelerinin burada belirleyici olduğu ve hiç de zorunlu bir seçenek değilken taşınan anlayışların sakatlığı nedeniyle böyle hareket edildiği açıktır.”

“Konferansın meşruluğunu tartıştıran hukuki sorunlar, ne onun boykot edilmesini ne de ayrı yapılanmaya gidilip Parti’nin bölünmesini haklı kılabilir.”

“Peki MBK’daki sağ tasfiyecilik ile kendilerinin bunu tamamlarcasına geliştirdikleri bugünkü ayrılık arasındaki özlü fark nedir?... DABK’ın 87 ayrılığını objektif bir tasfiyecilik olarak görmüşsek bunu da öyle görüyoruz..”

Bu ifadelerin daha net ve somut hallerini ise KKSG’yi kendisine “yakın gördüğü oluşum” olarak değerlendirdiğini belirten RR’nin yazısında görebilmekteyiz.

“2. OPK öncesi süreçte, mücadele alanlarından ayrılıp dönmeleri gerektiği halde dönmeyen ve dolayısıyla, iradeyi yönlendirme ve

ideolojik-siyasi mücadeleyi sürdürme görevlerini yerine getirmeyen, öte yandan Marksistlere yaraşır tutarlılıkla sürecin pratik görevlerini omuzlayamayan ve yine mücadelede Marksist bir yöntem tutturamayıp, kişisel sürtüşmelerin ötesine gidemeyen, siyasi-idolojik yönelim yerine kişisel hesaplara yönelen birçok yeni yetme ve maskeli unsur...”

“... Halk Savaşı’nı yolundan saptırmaya, silahlı mücadelede tereddüt göstermeye yeltenen açısından tutarlı bir toplumsal pratik hat beklemek yanlış olur. Bu yönde çeşitli endişelerimizin olduğunu- özellikle belli bireyler açısından- belirtme gereği duyuyoruz. Konferans öncesi süreçte orgânsal görevlerini yerine getirmeyen, bulundukları alandan olmaları gereken bölgelere, çeşitli gerekçelerle gitmeyenlerin tutarlılığı konusunda endişeli olmakla beraber, bu unsurların kendi alanlarında yer almalarıyla, orgânsal etkinliklerde bulunabilecekleri mümkün iken buna yanaşmaması çeşitli kaygıları beslemektedir. Ve yine, konferansa gitmeden ya da konferansın hemen başında tavrı takınma, cepheye geçme gibi yaklaşımlar içine giren unsurların tutarlılığı tartışmalıdır.”

“Belgelerden (ki bunlar esasta KKSG’nin belgeleridir- bn.) daha önceki duyum ve yönelimlerden ve özellikle de son anlatımlardan (bunlar da yalnızca KKSG’nin anlatımlarıdır - bn) çıkan gerçekliğin; ayrılma istemenin bir tercih olarak konferans öncesi süreçte taşındığı, konferansa gitmenin bir ayrılığı gerekçelendirme tavrı olarak şekillendiği yönünde güçlü emareler taşımaktadır.”

“Bu gelişmeler ışığında ele aldığımızda, bu çıkışın başından şekillenmiş bir tercih olmadığını söyleyemiyoruz. Aksine mantığımızın sınırlarına oturan ayrılmanın başından tercih konusu yapıldığıdır.”

Tüm bu belirlemelerden sonra yoldaşlarımız KKSG’yi nasıl olur da Partimizle eşitleyebilirler? Bunca değerlendirmeden sonra, nasıl olur da Partimize karşı KKSG’yle aynı tavrı alabilirler? Bunun mantıklı, tutarlı ve en önemlisi de haklı bir gerekçesi olabilir mi? Olamayacağı açıktır. Bu nedenle yoldaşlarımızın Partimizin disiplinini

tanımama yönünde getirdikleri tüm iddiaları zorlamadır, haksızdır. O halde karşımıza şu soru çıkmaktadır: Bu zorlamanın, haksızlığın altında yatan nedir? Bunun yanıtını RR'nin KKSG'yi kendisine “yakın gördüğü oluşum” olarak değerlendirmesinde ve “2. OPK'da önderliği ele geçirmek, Parti'yi kongre sürecine hazırlama ve yakın, ileri avantajlar elde etmek gerekli olandı” ifadelerinde bulabiliriz. 1 Nolu'daki bazı yoldaşlarımız KKSG'yle aralarında “söylem” benzerlikleri olduğu için onları kendilerine yakın görmekte, ama KKSG'nin yanlışlığı apaçık ortada olduğu için de peşine düşememektedirler. Diğer yandan önderliği ele geçiremedikleri için de Partimizi inkar etmenin, suçlu çıkarmanın yollarını aramaktadırlar. Buldukları çözüm, mümkün olursa KKSG'yi tekrar Partimize dahil edip yeniden önderliği ele geçirmeye çalışmak, bu mümkün olmazsa kendi başlarına yeni bir yönelime girmektir. “Birlik” gibi yüce bir kavramı kullanıp birçok yoldaşımızın da gözünü boyamakta ve onları da bu girişimlerine ortak etmektedirler. Bu anlayışa, KKSG'nin yalanları ve bölgede yaşanan bazı sorunların Partimizin geneline birbir mal edilmesi de eklenince ortaya zorlama, haksız gerekçeler ve sonuç olarak da bu tavır çıkmaktadır. İşte alınan tavrın özü budur.

Oysa, TKP/ML'ye gerçekten bağlı, O'nu sınıf mücadelesinde layık olduğu yere taşımak, Halk Savaşı'nı yükseltmek isteyen hiçbir yoldaşımız KKSG'nin söylemlerine bakıp, kendini KKSG'ye yakın görmemelidir. Çünkü; KKSG'nin söylemleri sadece demagojiktir, varlık zemini Parti tasfiyeciliğidir, ideolojik yozlaşma, siyasal acizlik ve Partimizin ilkeleri üzerinde ayağa dikilmesine engel olma çabasıdır.

“KKSG'yi Daha İyi Tanıyalım” (İKK Özel Sayı 8) da somut belge ve olgularla anlattığımız için 2. OPK'da öncesi ve sonrasıyla yaşananları burada tekrarlamayacağız. Orada açıkladıklarımız da göz önünde tutulduğunda Partimize yönelik eleştirilerin ne denli boş olduğu, ne denli büyük çarpıtmalar olduğu, ne denli haksız olduğu kolaylıkla anlaşılabilir. Ama biz yine de yoldaşlarımızın bazı eleştirilerine değinmek istiyoruz.

Partimize yönelik en belli başlı eleştiri “tahrik etmek”, “kopuşturucu olmak” şeklinde. Özellikle bu “tahrik etmek” iddiası çok ilginç! Anımsanacağı gibi Sivas’ta Madımak Oteli’ni yakan faşisler kendilerini Aziz Nesin’in tahrik ettiğini söylemiş ve bazı akhevveler de bu nedenle Aziz Nesin’i eleştirebilmişlerdi. Oysa sözkonusu olan hesaplı, planlı bir eylemdi. Demek ki, her “tahrik var” iddiasını ciddiye almamalı. Kimine tahrikkar gelen gerçekte doğal, zorunlu bir davranış olabilir ya da kimileri “tahrik var” diyerek hesaplı, planlı bir yönelimi gözden kaçırmaya çalışabilirler. Örneğin ciddi bir ideolojik-siyasi-örgütsel hesaplaşma bazılarını Parti’den kaçmak için “tahrik” edebilir. Ama bu demek midir ki ideolojik-siyasi,örgütsel hesaplaşma yanlıştır, suçtur. Aksine KP’de ideolojik-siyasi-örgütsel hesaplaşma doğaldır ve zorunludur. Yine bazıları planlı bir kaçış faaliyetini “tahrik var” diyerek gözden kaçırmaya çalışabilirler. İşin aslında planlı bir tezgah var mı, yok mu sorgulamadan “tahrik var” demek ne kadar doğrudur? Acaba KKSG’nin kaçışı planlı bir faaliyet ve ideolojik-siyasi-örgütsel hesaplaşmadan yakayı sıyırma çalışması değil midir? Somut olgu ve belgelerle tanıtladık ki öyledir. O halde, bu “tahrik var” edebiyatını bir yana koymakta fayda var.

Gelelim “kopuşturucu olma” iddiasına, acaba Partimiz, (AKL) 2. OPK’ya gelmeyeceğini açıkladığı halde, onu getirmek için yoğun çaba harcadığı için mi “kopuşturucu” olmuştur? Yoksa Partimiz bugün KKSG’yle hareket eden (ÇN) ve (FT)’yi konferansı terk etmeye kalktıklarında iki kez ikna edip ancak üçüncüde ikna çabası başarısız kalınca mı “kopuşturucu” olmuştur? Yoksa Partimiz, (FT) işleyiş dışında aldığını kendisinin de kabul ettiği ve özeleştiri verip kullanmayacağını açıkladığı 2. oyu kullanması için (FT)’yi ikna ettiğinde mi “kopuşturucu” olmuştur? Yoksa Partimiz, 2. OPK’ya karşı tavırları daha ilk gün açığa çıkan komutanlara güvenliğini teslim ederken mi “kopuşturucu” olmuştur? Yoksa Partimiz, hesaplı ve planlı olduklarını bilmesine rağmen (KL) ve (AN)’yi konferansta kalmaları için ikna etmeye çalışırken mi “kopuşturucu” olmuştur? Yoksa Par-

timiz, konferansa darbe yapmaya girişen (HN)'nin özeleştirisi vermesi halinde konferansa dönebileceğini benimserken mi “kopuşturucu” olmuştur? Yoksa Partimiz, konferansa darbe girişiminde bulunanlara “bölgeyle ilgili gündemlerde konferans sizi dinleyecek” derken mi “kopuşturucu” olmuştur? Evet nedir bu “kopuşturucu olmak”? Bunlar mı? İdeolojik-siyasi-örgütsel hesaplaşma çabası mı? Eğer bunlarsa ve ideolojik-siyasi-örgütsel hesaplaşma çabasıysa, doğrudur. Partimiz “kopuşturucu oldu. Ama iddialar bunlar değilse, somutlamak da getirenler düşer. Tabi ki yalan ve iftiralarla değil, somut olgu ve belgelerle... Ve tabi ki salt kendi bölgelerinde yaşananlarla da değil, esas olarak Parti genelinde ve 2.OPK’da yaşananlarla. Çünkü yoldaşlarımız ne kadar karartmaya, unutturmaya çalışırlarsa çalışsınlar sorunumuzun esasını oluşturanlar bunlardır.

Yoldaşlarımız “2. OPK’da çıkan hukuki sorunların bir çıkmaza girmesine rağmen, özellikle çıkmaza giren durumlar üzerine Parti iradesine dönmek yerine temsili irade ile sonuç alınmaya çalışılmış olması” şeklinde eleştiriler getiriyorlar. Önce sormak gerek, çıkmaza giren sorunlar nelerdir? Bilgi kaynağınızın güvenilirliğine bu denli itimadınızın kaynağı nedir? Gerçek şudur ki; sorunların çözülmesine engel olmak isteyenlere ve sorunların onlarca çıkmaza sokulmaya çalışılmasına rağmen sorunlar çözülmeye çalışılmış ve çözülmüştür. Bu suç mu? Suçsa 2. OPK bu suçu işledi. Ama bizce bu suç değil, aksine 2. OPK’nın göreviydi. Partimiz 2. OPK’yı bu sorunları çözsün diye örgütledi. Sorunları görünce Parti’ye geri dönecekse bu zor koşullarda binbir güçlüklerle örgütlenen bu konferansa ne gerek vardı? Acaba yoldaşlarımız 2. OPK’nın sonuçlanmamasının Partimizde yaratacağı çöküntüyü öngöremeyecek derecede Parti gerçeğinden kopuklar mı? Kaldı ki Parti iradesi her zaman istediği soruna işleyiş ve disiplin içinde müdahale edebilir, bu doğrultuda konferans sonrası her şey Partimizin önüne gelecekti ve geldi. Bu nedenlerle bu eleştiriler anlamsızdır, boştur.

Yoldaşlarımız diyorlar ki 15 kadar PÜ alt konferanslara katılamamış. Bu sayının abartılı oluşunu bir yana koyuyoruz, acaba bu

PÜ'lerin ezici çoğunluğunun bugün KKSG'nin başını çekenlerin sorumluluğunda gerçekleşen alt konferanslara katılamadığını belirtirsek birilerinin kendi hatalarını Partimize yamamaya çalışmaları daha iyi görülmez mi? Bunun yanı sıra ABK'lara katılamayanların bir bölümü kendisi katılmamış, bir bölümü katılmak için yeterli çaba harcamamış (yoldaşlarımız da yazılarında bu kişileri haklı olarak eleştiriyorlar), bir bölümü Partimizin faaliyetindeki aksaklıkların sonucu olarak, bir bölümü ise KKSG'nin başını çekenlerin sorumsuzlukları nedeniyle katılamamışlardır. Bugün Partimiz saflarında olan yoldaşların sorumlu olduğu ABK'lara bu yoldaşların hatası, eksikliği vb. nedenlerle katılamayan hiçbir yoldaş yoktur. Tüm bunlar daha KKSG konferansı terk etmeden önce, çoğu da kendi oylarıyla alınan kararlarla sabittir. Partimizin faaliyetindeki aksaklıkların ve KKSG'nin başını çeken kişilerin sorumsuzluklarının sonucu olarak ABK'lara katılamayan PÜ'lerin sayısı yalnızca 4'tür. Bunlardan 2'siyle uzunca bir süre ilişki kuramamanın nedenlerini en iyi bilenler de 1 Nolu'daki yoldaşlardır. Bu sorun da özlü olarak böyledir. Sonuçta Partimizin ezici çoğunluğu ABK'lara katılmıştır.

Yoldaşlarımız ABK'ların değerlendirilmesine 11 gün harcanmasını eleştiriyorlar. Tabii ki bunu kendilerine aktaranlar bir günün açılışla geçtiğini, 2 günün güvenlik nedeniyle boş geçtiğini, kendilerinin sabote çabalarını ve en son olarak da darbe girişimlerini ve bunlarla geçen günleri açıklamazlar. Ve eminiz ki KKSG'nin elinde malzeme olmasın diye her şeyin en ayrıntılı tartışılmasının önü açılmasaydı, bu kez de "tartıştırmadık" diye itiraz edilecekti. Niyet bir kez eleştirmek olunca bahane bulmak zor olmuyor. Böyle davranınca dürüstlük ayaklar altına düşmüş, ne gam!

KKSG'nin yalanlarından hareketle yoldaşlarımızın gündeme getirdiği başka eleştirileri de var. Ama biz bunlara yanıt vermeyi dahi gereksiz görüyoruz. Yoldaşlarımızın belli başlı eleştirilerini böylece yanıtladıktan sonra şimdi soruyoruz: "Parti iradesi ve hukukunun dışına çıkma" suçlamasının Partimiz açısından haklılığı nerededir, ispatı nerededir? Açıktır ki haklılığı yoktur, ispatı yoktur.

O halde, yoldaşlarımızın tavrının tek açıklaması kalıyor. Yoldaşlarımızın dediği şudur: “Evet 2. OPK’dan kaçanlar haksız ama, 2. OPK da düşünce suçlusuz. Çünkü, 2. OPK KKSG’ye tasfiyeciy diyor. 2. OPK bunların kaçışıyla arındık diyor. Biz 2.OPK’yı bundan tanı-mıyoruz.” Doğrudur. Partimizin düşüncesi KKSG’nin tasfiyeciy ol-duğu yönünde, arındığımız yönünde. Parti hukuku ve işleyişi içinde Parti iradesi onayıyla bunları söylemek suçsa, biz bu suçu üstleniyo-ruz. Ve biz bu belirlemelere karşı çıkanların tasfiyecilikle Parti ara-sında yalpaladığını, pratikte tasfiyecilerle aynı yere düştüğünü, tasfi-yecilere kan taşıdığını söylüyoruz. Eğer yoldaşlarımızın Maoculuğu bu düşünceleri ve bunların Parti hukuku ve işleyişi içindeki mücade-lesini; 2. OPK’dan kaçmakla ve Parti’ye karşı binbir suç işlemekle aynı kefeye koyuyorsa bizim diyeceğimiz tek şey; Maoculuk maske-si altında kendileri gibi düşünmeyenlere nasıl saldırıldığının herkes-çe görülmesi gerektiridir.

Yoldaşlarımız şimdi bize yazılarında da olan şu soruyu soracak-lardır: “Şimdi GÖK saflarında toplanan herkesin ‘kesin tasfiye edil-mesi gereken tasfiyeciy unsurlardan olduğu söylenebilir mi?” Peki KKSG’yi eleştirirken şu ifadeleri kullanan yine bizim yoldaşlarımız değil mi?: “İdeolojik-siyasi yaklaşımlarında belli bir ciddiyet gördü-ğümüz, temel anlayışlarına güvendiğimiz ve birçok konuda ortak düşünebildiğimiz bazı yoldaşların da bu sakat oluşum içinde yer al-mayı tercih etmiş olmaları sorunun özünü değıştirmez.” Biz de şöyle diyelim, tek tek kişileri değil, olguyu tartışıyoruz-değerlendiriyoruz. Bu nedenle kişiler sorunun özünü değıştirmez.

Yoldaşlar;

Açık bir şekilde görülüyor ki; yoldaşlarımızın yaptığı, ben zaten her şeyi bilirim mantığıyla Partimizle hiçbir diyaloga geçmeden ta-vır almaktır. Yoldaşlarımızın yaptığı bölgeyi bire bir Partimize uyar-lama şablonculuğudur. Yoldaşlarımızın yaptığı, Partimizi KKSG’yle eşitlemektir. Yoldaşlarımızın yaptığı Partimize karşı KKSG’nin aldı-ğı tavra denk bir tavır almaktır. Yoldaşlarımızın yaptığı, KKSG’yi yeniden Partimizin içine sokma çabasıdır. Yoldaşlarımızın yaptığı,

iradecilik adına kendini iradenin üstünde görmektir, ben-merkezci-likdir. Yoldaşlarımızın yaptığı ikiye bölünmeyelim diyerek üçe böl-mektir. Birlikçilik adına ayrılıkçılıktır. Kaldı ki, yoldaşlarımız yazı-larında “üçlü oluşumun ortaya çıktığını” ve “başka bölge ve alanlar-dan” katılmalarla “genel bir komitenin gerekli olacağını” söyleyerek bu yola bilinçli olarak girdiklerini göstermektedirler.

Bu yapılanların Partimize hiç yarar sağlamayacağı açıktır. Aksi-ne, Partimize birçok zarar verecek ve KKSG’nin değirmenine su ta-şıyacaktır. Nasıl ki yoldaşlarımızın KKSG’ye teslim ettiği silahlar, dürbün ve telsiz koşar adım dağdan indirilmiş ve düşmana teslim edilmişse, KKSG’ye yapılacak her yardım da benzer sonuçlara yol açacaktır.

Daha dün “Kültür Devrimi” söylemiyle ortaya çıkanlar yollarının çıkmaz olduğunu bugün görmüşlerdir. İçlerinden önemli bir bölüm daha şimdiden “birlikçi” kesilmişlerdir. Hatta özeleştirici verip geri dönme kararı alanlar olmuş, ancak sağ olsunlar 1 Nolu’daki yoldaş-larımızın tavırları bu kişileri tekrar KKSG’nin saflarına itmiş, “birli-ği oradan zorlama” söylemlerine sarılmalarına yol açmıştır.

Şu çok nettir; bizim KKSG’yle tek sorunumuz suçlarının hesabı-nı vermemeleridir. Bunun dışında tek tek görece olumlu gördüğü-müz kişilerin yanlışlarını kavratarak Partimiz saflarına dönmelerini sağlamaya da çalışırız. Yanlış yaptıklarını görenler özeleştiriciyle Par-timize başvurduklarında durumları değerlendirilecektir. Üç gün önce en ağır suçları işleyip “Kültür Devrimi” çığırtkanlığıyla Partimize saldıranlar boylarının ölçüsünü alınca, Partimizi bir kez daha içten hançerlemenin yollarını bulmak için hangi manevralara yeltenirlerse yeltensinler, ne denli “birlikçi” kesilirlerse kesilsinler ancak kendile-rini kandırırlar: Kaçkınların ve suçluların gerçek yüzü Partimizce ar-tık görülmüştür.!

Yoldaşlarımızın yapması gereken, gerçekleri kavramak ve Parti-mizin disiplinine geri dönmektir. Partimizin işleyişi ve disiplini için-de herkes tüzüksel haklarını kullanabilir, doğru bulduğu tezi hakim kılmak için mücadele edebilir. Ama dayatmalarla Partimize herhan-

gi bir şeyi kabul ettirmek asla mümkün değildir. Yoldaşlarımız kendilerine ait olan şu belirlemelere uygun davranmalıdırlar: “Konferansın meşruluğunu tartıştıran hukuki sorunlar ne onun boykot edilmesini, ne de ayrı yapılanmaya gidilip Parti’nin bölünmesini haklı kılabilir.”

“Organ sekreteri” imzalı 2 Eylül 1995 tarihli “not”ta (ki bu “not” diğer tüm yazılardan, Partimizden sözlü de olsa resmi bilgilerin alınmasından sonra yazılmasıyla ayrılmaktadır) bir yandan “... son bilgilenmelerimizin bazı yönleri iki disiplin dışında, bağımsız hareketi gereksizleştiren şeyler gibi görünse de ...” “Şu anda... faaliyete dâğılmış olan OPO üyelerinin toparlanması mümkün olmazken, organ sekreterinin önceki kararlar üzerinde bir değişiklik yapma hakkı ve yetkisi de olmadığından” tavrın sürdüğünden söz edilmekte, bir yandan da tavırlarının doğruluğu yine savunulmaktadır. Bu bir çelişkidir ve bu çelişkinin ne yönde çözüleceği yoldaşlarımıza bağlıdır.

Partimiz yanlış düşünce ve tavırlara asla taviz vermezken doğruları anlatma, kavratma ve yoldaşlarımızı kazanma çalışmasını sürdürmektedir.

TKP/ML MK-SB
Eylül 1995

KKSG'nin, özellikle de OPO'nun niteliğine ve sürecindeki gelişmelere ilişkin, Mehmet yoldaşın yazısındaki anlayışı sürdürücü özelliğinden dolayı bu yazıyı da yayınlıyoruz.

Suçlunun habire gömlek değiştirmesi nedeniyle Parti ve devrim düşmanlığını tanımlamak bir kez daha gereklidir

Belirsizliğin ve çizgisizliğin damgasını vurduğu kişilikleri, sınıf yapıları ve düşünce diyalektikleri bu özgün ortamda semirme şansına sahip şahsiyetlerin gizli kalmış egolarıyla gerdeğe girme heyecanlarını yüksek tansiyon şiddetinde yaşadığı karmaşık bir süreci yaşayarak, 2. OPK ile bu karakteristik döneme nokta koyduk. Darbeciliğin, sağ ve sol tasfiyeciliğin, öznelciliğin ve kendiliğindenciliğin, nihayet dogmatizmin bu sürece kadar taşınıp belirgin bir biçim edinmiş örgütsel hücrelerinden arınma; Parti'yi örgüt ve anlayış düzeyinde kendi ilkeli kimliğiyle kavrama rotasına yöneltir. 2. OPK'dan önceki 23 yıllık tarihi boyunca yüzlerce komünist militanının kanı ve yaşamını feda ile yarattığı kavga devamlılığı ve saygın prestije sahip Parti, özellikle 2. OPK'dan önceki son 2-3 yılı süresince her gerçek komünistin ve her umut sahibi namuslu devrim taraftarı emekçinin dudaklarını uçuklatan sayısız ihanet provasıyla darbelendi. Sosyal kurtuluş mücadelesi ve özgürlük isteğinin tek ve yegane üyesi MLM Parti, kah çıkışı belirsiz oklarla (!), ama en çok da herkesin görebildiği şekilde kırmızı kurdela hançerlerle dağlanarak koma noktasına sürüklendi. '94 Darbesi'nden sonraki süreçten 2. OPK oturumunun başarıyla sonuçlanmasına kadarki dönemi, "koma durumuna sürüklenme" olarak tespit edebiliriz. Ama ancak bu kadar! Sayısız ihanet provasının bütün saldırıları ancak bu kadarına yetti, az değildi kuşkusuz, ama yenilmek ve tarihsel manzaranın içinde hain ve kirli yaratıklar olarak lanetlenmek biçiminde kendilerine düşen payı alarak görüldüler son kez. Darbecilik ve tasfiyecilik yenilgiyi, proletaryanın bilinciyle donanmış Parti, sınıf demokrasisi ve bütünlüklü ilkelerini sıkı sıkıya kavrayışı sayesinde bir kez daha

zaferi sahiplendi.

Bu süreçten sonra, 2. OPK'mızın, Parti tarihimizin son 8 yıllık yaşamından edindiği derslerin yanı sıra, bundan böyle iki şeyi tanımaktan ve tanıtmaktan özellikle kaçınılmayacaktır. Bunlardan biri Parti, diğeri Parti'nin ideolojik ve örgütsel düşmanlarıdır. Tanımak ve tanımlamak zorunda olduğumuz, uzun bir süre ciddi bir bunalım süreci yaşamış ve bu bunalımdan çıkarken de bunalımın bıraktığı etkileri uzun bir süre duyumsamaktan kendisini alıkoyamayacak olan Partimiz'dir. Onu iyi tanımak zorundayız. O, 25 yıllık bir tarihin, bugün onun bünyesini oluşturup onun tarihsel sorumlulukla,ını yerine getirmesi, görevlerini omuzlayan kadro ve militanları olarak bizler de, içinde bulunduğumuz tarihsel evrenin sahipleriyiz. Parti, 25 yıllık tarihiyle nedir, hangi ideolojik, örgütsel ve tarihsel zeminden türemiş, biz onun bu gerçekliğini ne oranda kavırıyoruz? Bu soruların doğru cevaplanmaya ihtiyacı var, sözde değil, pratik ve işleyişle cevaplanmalıdır.

Zira biz Parti'yi kafamızdaki yerin üstüne oturtmak, onu sosyal kurtuluş ve nihai özgürlük kavgasının önderlik etmekle sorumlu kılınmış öncüsü olarak, bu ideallerimizin yenilgisiz silahşörü yapmak istiyoruz. Öyleyse ancak yeterli bir diyalektik kavrayışa sahip olmayan beyinlerin boşluğunda sarsıntı olanağı bulabilen şaşkınlıklar yaşamamak için kabul etmeliyiz ki devrime kadar, hem Parti hayatı açısından hem de onun üye ve taraftarları olarak kendi siyasal ve sosyal pratiğimiz açısından hiçbir zaman belalardan kurtulma olanağı bulamayacağız, “oh nihayet belasız, sorunsuz bir gün” diyeceğimiz bir süt limana demir atma şansı bulamayacağız. Çelişkinin başlıcası, başlı başına olanı, sınıf çelişkileri olduğu müddetçe ve nihayet bir dünyasal devrim olarak vücut bulacak komünizme kadar da bu böyle olacaktır. Oraya kadar sadece belaların boyutu ve geliş yöntemleri değişecektir. Mao; “Eğer parti içinde çelişmeler, bunları çözmek için girişilen ideolojik mücadeleler olmasaydı, Parti ölür giderdi” der. Sorun çelişkilerden ve Parti içi sorunlardan yılmak değil, yıldırıcı olan çelişkilerin ele alış yöntemidir. Parti'yi yoran,

gerileten ve yozlaştıran Parti içi mücadeleyle çözülecek bir çelişkinin burjuva eğilimler ve Parti düşmanı akımlarca Parti'yi yıpratmak, bölmek ve güçten düşürmek amacıyla ele alınmasıdır. Bu yöntemin sahipleri en yakın tarihimizde KKSG ve Darbeciler'dir.

Tanımaktan kaçınamayacağımız ikinci şey de böylece belli oluyor. Parti'nin ideolojik ve örgütsel düşmanları! Bu akımlar sınıf mücadelesi boyunca sınıf bilinçli proletaryanın en ileri unsurlarının birliği olan Parti'nin temel hedeflerine karşıt görevleri yerine getirme amaçlı; başka bir deyimle tarihsel akışın geciktirilmesi, nesnel olarak kapitalist-emperyalist sisteme hizmet ve "halk" kılıfı altında halka ihanetle somutlanır. Yani biz bir an önce ilkelerimizin şekillendirdiği bir devrime siyasi bir iktidar armağan etmeye çalışırken ve bunun için Parti aracını şart koşarken, belalar (yani her tür burjuva temsilcisi Parti içi akımlar) ilkelerimizin çerçevesini kırarak onları şekilsizliğe sürüklemeye ve Parti'yi parti olmaktan çıkarmaya çalışırlar. Mücadelenin gerektirdiği her tür katı duruşu yumuşatmaya ve Parti'yi perspektifsiz bırakmaya çalışırlar. Parti'nin kendilerinin davranış ve Parti karşıtı eylemlerini sınırlayabilecek ilke ve anlayışlarını etkisizleştirerek onları tasfiyeye tabi tutarlar. Parti'nin vazgeçilmez en temel ilkelerinden biri olan irade ve eylem birliğinin temel disiplini "formaliter disiplin" dedikleri gibi. İşte biz bu yazımızda tasfiyeciliğin bir kez daha gömlek değiştirmesini vesile ederek tasfiyeciliği bir kez daha, bu kez irade ve eylem birliği, Parti disiplini ekseninde sorgulayarak, dersler çıkarmaya çalışacağız. Salt KKSG'yi tartışmaktan öte, bazı ilke ve işleyişleri yeniden vurgulamayı hedefliyoruz.

Bu Parti düşmanı akımların içinde, en şekilsizi ve bu özelliğiyle yığınların devrimci bilincini duru tutma çabasında Parti'yi en çok çaba harcamak zorunluğuyla karşı karşıya bıraktıran biçimi TASFİ-YECİLİK'tir. Tasfiyecilik olgusu, çoğu kişinin anlağında şekillenmiş olanın aksine, sadece Parti'yi açıkça inkar ve/veya onu yer üstüne -legalize etme, çekme çağrıları biçiminde gelmez. Hatta karşıdevrimin sınıf içindeki ideolojik ajanları vasıtasıyla önceleri sıkça

başvurduğu bu tarz tasfiyecilik, bugün artık burjuvazi nezdinde bile en az başvurulmuş ve şimdi artık etkisizleşmiş bir yöntem durumuna gelmiştir. Zira tasfiyeciliğin onun tanım bulduğu koşullardaki yöntem ve araçları da hayatın canlı ve değişken doğasına uygun olarak değişmekte, belirgin biçimleri içinde zihinsel bulanıklığı diri tutma, ideolojik netliği sarsıntıya sürüklenme amaçlı yöntemler zenginlik ve öncelik kazanmaktadır. Öylesine ki örneğin, eskiden açıkça Parti'yi reddetme ve onu yasallaştırma biçiminde gelen -özelikle Rus devrimi sürecinde- tasfiyecilikle, bugün açıkça Parti'yi reddetmek şöyle dursun aksine daha yüksek sesle Parti şablonu altında Parti biziz deyip, Parti'yi iç sorunlarla uğraştırmak, Parti'yi Parti yapan ilke ve kuralları kişilerin anlayışlarına göre değişebilir görme ve Parti'yi sınıf mücadelesinin görevlerini yüklenmekten alıkoymayı sağlayan taktiklerle gerçekleşen tasfiyecilik arasında, gördüğü işlev bakımından en küçük bir fark yoktur. Parti'yi reddetmeksizin- teoride, sözde Parti'nin tarihsel, sosyal ve siyasal sorumluluklarını icra edişini engellemek! Parti birliği ve yüksek iradesinden söz edip, azınlık hareketiyle Parti'ye rağmen parti adını kullanmak ve irade olgusunu da bilinç erozyonuna uğratmak, Parti'yi adlandırılan program ve ilkelere temelde farklı bir yaklaşımı açıktan getirmeden ve ayrışım hareketini bu nedenler üzerine oturtmadan Parti'den ve onun irade birliğinden kaçarak Parti'nin adını kullanmak, böylece "Parti benim" söylemiyle hem yığınları hem de Parti'yi bir süreç -ki bu süre tasfiyeciliğin gerekçelerini kaba ya da ustaca süslemesine ve Parti'nin sınıf mücadelesinde rolünü gereğince oynayıp oynamamasına göre belirlenir- bu ihaneti yığınlara anlatmak mecburiyetiyle karşı karşıya bırakır. Bu durum Parti'yi uğraştırır ve belli bir süre sosyal pratikten alıkoyar. İşte tasfiyeciliğin sınıf savaşının ulaştığı boyuta paralel olarak ulaştığı bu yıpratıcı boyut, biçim, aynı zamanda bunalım olarak tanımladığımız sürecin de kendisidir.

Yani ayrı olanların, aslında ana şeyden farklılaşmış olanların, ayrılıklarını açıkça tanımlamaktan kaçınmaları, ana şeyin kendisinde (yani Parti'nin) bu durumu tahlil etmesine rağmen bu ayrı düşmüş-

lg çeşitli sebeplerden dolayı partiye ve sınıfa anlatmakta yetersiz kalması ya da bunun farklılığının geliş yöntemi ve boyutuna paralel olarak aldığı zaman, dolayısıyla bu sürecin uzamasıdır. Öyleyse tasfiyeciliğı anlamaya çalışırken onun gördüğü işlevle sonuçlanan bunalım denen olguyu da tanımak gerekir.

Parti yaşamında tasfiyeciliğın kaçınılmaz sonuçlarından biri olarak “bunalım”

Nedir bunalım dediğimiz şey? Bunalım şeydeki doğal işleyişin ve hareketin, onun öz işleyiş ve hareketine yabancı olgularca belirli sebeplerle bozuma uğratılması, şeyin kendine has yaşamsal kural ve kaidelerinin rayından çıkarak doğal işleyiş ve hareketinin belirsizliğe girmesi olayıdır. Şey, böyle anlardan sonra sarsılır, ileri geri yalpalanmalar gösterir ve bu esnada (ya da süreçte) kendisinde daha önce görülmeyen birçok özgün hareket biçimleri baş gösterir, yanı yönü kesin olmayan kaynaşma birçok karşıtlık birliğı, ard arda yabancılaşma olguları, kabul ve red git-gelleri görülür. Bütün bunlar henüz kendine has belirgin bir özellik kazanmadan ve tanımlanma şansını elde edemededen sarsılan şeyin kendisi usul usul bir yeni dengeye gelir oturur. Bu yeni zemin üzerinde temel karşıtlığı da belirgin hale gelir. Nedir ki bu aşamaya gelene kadar bunalıma giren şey de görülüp kaybolanla birlikte olan şey bilgisizlik ve şaşkınlıktır. Ki bu şey partiyse bu sürece girmiş olan, bunalım zemini üzerinde varlaşan karşıtların hangi sebepten dolayı karşıtlandığı, bu karşıtların karşıtlık karakterini meşrulaştıran olguların ne olduğunu anlamayı zorlaştırır. Ne için vardır, kim, neden dolayı o haliyle karakterize olmuştur. Bu karakteristik özellikler kalıcı ve doğal mıdır, yoksa geçici ve suni midir, bilginin mi bilgisizliğın mi ürünüdür, yani kendiliğinden midir veya bir başka şeyin ürünü müdür? Yoksa kendisi için amaçlı mıdır vb.? Anlamak zorluğının btnlkl olarak gündemlendiğı bir süreçtir. Bu gibi süreçler doğal durumlarıyla birlikte temel karşıtlıklarını ortaya koyduktan sonradır ki bir önceki durumu

“ilginç”, anlaşılmaz ve şaşırtıcı olarak görülen olgular anlaşılır hale gelir, yanlışlar düzeltilir, doğru yaklaşımlar baş göz üstünde kabul görür.

2. OPK’ya kadarki son 8 yıllık Parti tarihine baktığımızda Parti bünyesinden kopmuş olan ve fakat bu kopuşu Parti’den daha çok “Parti olmak” iddiasıyla çılgınlıklayan, kopuş yöntemleri ve gerekçeleri biçimde birbirinden farklıymış gibi görünse de tümüyle Parti’yi zayıflatmak, güçten düşürmek hedefinde birleşen Konferans kaçkınları, beyaz ordu yöntemcileri ve dedikodu meleklerinin tümü şaşırtıcı biçimde aynı tezgahta çalıştılar. Parti adına sahip çıkmak, Parti’nin tarihini ve onu Parti yapan siyasi-ideolojik yaklaşım ve değerleri, en usta burjuva demagoglara ve kafa yıkama stratejistlerine taş çıkartacak şekilde karalamak! Bunu daha somut anlamak için yakın tarihimizin iki örneğini inceleyelim: “KKSG” ve evlatlığına aldığı “OPO”.

Seksen küsur yıl önceki Troçkist mahkumiyetin bugünkü teori hortlağı; Bay Leon-ON’cu OPO’culuk!

Şimdi artık adları değişik onların. Önce “1 No’lu OPO tavrı” olarak Troçkizm’in cübbesini giydiler. Sonra “Parti iradesine çağrı” olarak ilan oldular. Ve şimdi “TKP(ML) B” ismiyle hemfikir, sigara dumanlarının boğduğu bir oda kapısını araladılar. Ve daha kapıyı kapatmadan “Parti isimlendirmesinin önümüzdeki teorik çalışmalara bağlı olarak program oluşturma aşamasında (abç) netleşeceği” “müjdesini” verdiler. (Hani kendileri ve suçlular Parti değil, Parti gücüydüler!) işte tasfiyeciliğin dili böyledir, yavaş yavaş çözülür.

Suçlular güruhunun gömlek değiştirme macerasına bakalım:

-Konferans Kaçkını Suçlular Güruhu’nun birinci hali, suçluların kendini tanımlamaları olarak, “TKP(ML)GÖK”

- Konferans Kaçkını Suçlular Güruhu’nun ikinci hali, suçluların isim değiştirmeleri olarak, “TKP(ML)ÖK”

- Konferans Kaçkını Suçlular Güruhu’nun üçüncü hali, suçluların isim değiştirmeleri olarak TKP(ML)B”

- Konferans Kaçkını Suçlular Güruhu'nun dördüncü hali, "Parti isimlendirmesinin önümüzdeki teorik çalışmalara bağlı olarak program oluşturma aşamasında netleşeceği..."

-Konferans Kaçkını Suçlular Güruhu'nun beşinci hali!..

Ne demişti Jean Jacques Rousseau? "Yanlış sayısız şekillere girilebilir, ama doğrunun tek bir hali vardır."

Doğru nedir? İrade ve eylem birliğinin bir KP için mutlaklığı.

Doğru nedir? Parti ve sınıfın demokratik-merkeziyetçilik ilkesi gereğince azınlığın çoğunluğa tabi olma zorunluluğu.

Bu, örgüt ve Parti'den yana olan, yana olduğu örgüt ve Parti'nin, burjuva ideolojisi ve ahlakına göre değil, proletarya ideolojisine ve ahlakına göre vücut bulmasını benimseyenlerin, benimseyecekleri örgüt ve Parti'yle birlikte en temel iki ana, öz ilkesel bileşkenidir. Sınıfı ve onun örgütünü red, bu iki bileşenden birini redle tartışmasız vücut bulur. Sadece bu iki temel bileşkeni açıkça reddetmenin en küçük bir meşruluğunu bulamamış olan Troçkizm, proleter sınıf savaşı tarihinde "siyaset yapmayı" başarabilmiş, bu siyaseti "teorik" dökümana dökebilmişse de, o da 80 yıl önce ilkin Leninizm tarafından mahkum edilmiş, ancak her şeye rağmen devam eden fiziksel direnci sosyalist anavatana karşı emperyalist komplolarla ortaklığa dönüştüğünde de Amerika kıtasında baltayla ezilmiştir. Ve bizim tarihimizin Troçkizmi olarak zavallica çırpınan bir simge olarak "OPO" kamuflajı Bay Leon ON'da "Parti İradesine Çağrı"nın en özgün oportünist dilbazı olarak, üç beş suçlunun kirli kollarında nihayet babalık şefkatine kavuşmuştur.

Bunun biraz anlamak için: "TKP(ML)B" imzalı "Devrimci Kamuoyuna" başlıklı şaşkınlık, düşünce bunalımı ve demagojik ısrar belgesine bir gözatalım. "GÖK çıkışının değerlendirilmesi" başlığı altında (siz KKSG'nin birinci hali olarak anlayın); "Çıkışın, Parti'nin içinde bulunduğu tıkanıklığın, 2. OPK'da aşılması durumunda, ortaya çıkan gayrı-meşruluğun giderilmesi için gündeme getirildiği ancak Parti iradesine başvuru (OPK'nın formaliter disiplini tanımak anlamında değil) yönteminin tercih edilmeden zorunluluk olarak ka-

bul edilmesinin yanlış olduğu” (Bu ÖK’nin kaçış tavırlarına ilişki tespitidir. Yani “ayrılmak” -siz kaçmak anlayın-yanlıştır diyor).

“Bu şekilde çıkışın esasta yadsınması yerine savunulmasına yönelik kısmi dışlamaların yapıldığını bu noktalarda bile (yani bu kadar açık ve tartışma götürmez kaçışın yanlışlığı ve suç olmuşluğu diye anlayabiliriz ki artık diğer ıvır zıvır saçmalıkları kayda değerliğini bir yana bırakın-bn.) doğru yanlış ayrımının net bir şekilde yapılmadığı...” (Bu da “OPO”nun yaklaşımı.)

Burada ne var? KKSG kaçışını kabul ederken, OPO daha da ileri gidip salt bu kabulün yeterli olmadığını, yanlışın esasta savunulmaya devam edildiğini dile getiriyor.

Ortaklaşma nedir? Ayrılık yanlıştı (KKSG).

Ayrılığın yanlış olduğunu söylemek doğrudur (OPO) Ama “OPO” bunu demekle yetinmiyor. Özde şunu söylüyor: “Ayrılık yanlıştı, doğru ama, bu yanlışlığın özeleştirisi (ÖE)’sini de yapmak gerekir. Bu doğal olarak “kendi kendini inkar anlamı taşısa da”. ÖE’yi kendini inkara vardırma ilişkisinde ele almak gerekmez nasıl olsa şu anda meşruluğunu yitirmiş faşizmin hükümet partileri bile yalan, hile ve aldatmayla koltuğunda oturmaya devam ediyor: “Halk alışıktır, bir avuç da olsa bir kısım TKP/ML taraftarı da bizim usta yalancılığımıza alışıktır.”

Bu ayrışmanın ortaklığı nedir? “Ayrılık hatadır”. Hataya devam! Hatayı görüp devam ettirmek suçtur: Suça devam!

Parti’den kaçılmıştır. Evet kaçtık deniyor. Hatta birileri diyor ki bu demek de yeterli değil. Daha açık, net söylenmeli. Ve buradan şu sonuca varılıyor: Kaçkınlığın yolunda kol kola girelim. İdeolojik-politik çürüme ve sınıf mücadelesinden kopuşun, kaçışın dışında hangi gerekçe bu sonucu açıklayabilir?

İşt TKP(ML) B imzalı bu utanç konsensüsünün ana teması budur. İlkelerin ırzına geçmeye devam. Bu zemin, karşı-devrimin de örgütsel yuvalanma için imkan bulduğu zemindir. Çünkü yumuşak, çünkü oynak, çünkü apaçık Mevleviliğin ve suçun teorize edilmesidir. Bu ‘94 Darbesi’nin ileri sürülüp anlaşılamayan nedenlerinin ardında sak-

ladığı gerçeklerin çok daha fazlasını saklayacak, kamuflajlı kontra gözeneklerine sahiptir. İşte ON'un Parti'yi sürüklemek istediği zemin, nihayet kendisinin kapak attığı böyle bir zemindir.

Devam edelim: “GÖK çıkışının (güya-bn) değerlendirmesi” başlığının altında ne diyorlar?

“Tıkanıklığın 2. OPK'da aşılammaması durumunda ortaya çıkan gayri-meşruluğun”..

Demişti ya Jean Jacques Rousseau; “yanlış sayısız şekillere girebilir”, bunların bir biçimi de göz göre göre yalan ve kandırma olabilir.

Kaçkınlarımızın konferansın gündemlerine geçmeden kaçtıkları ortadadır. Ve yine kaçanlardan biri olan (BL)'nin daha sonraki bir toplantıda (1 Nolu'daki)” AN ve KL (bu iki kişi ilk kaçanlardır) daha konferans başlamadan tavır koyup gideceklerdi, ben engelledim onları, gittikleri güne kadar ben engelledim” deyişini ve aynı toplantıda konferans delegeşi olarak seçildiği halde istifa edip gelmeyen AK'nin “Biz daha alt konferanslar öncesinde belirli bir fikir birliğine varmıştık, ama bu bir plana dönüşmemişti” deyişini de bay Leon ON iyi bilir. Bizim sonuçlarımız olgulardan hareketle güç kazanmıştır. Ama bay Leon ON'un tezlerinde tek bir dürüst olgu yoktur. Bu nedenle bin kitap da yazsanız, bu olguların doğruluk ve gerçekliği konusunda komünistleri şüpheyeye düşüremezsiniz. Bütün bunlara rağmen konferansın gayri-meşruluğunu hala söylemiş olmak ancak suçlunun kendi batağından aşağıya inişinin devamıdır. Ama buna rağmen bir kez daha kavgayı açıkça yapmayı biz benimseyelim. Bir konferans için gayri-meşruluk nedir?

Şu gayri-meşruluğu biraz irdeleyelim. Açık ki proletaryanın ve Parti'nin, ideolojik ve örgütsel düşmanları hala geçer akçe olarak, belirsizlik ve “muhtemel” bir miktar bilgisiz Parti ve devrim taraftarının bulunduğu umudu üzerinde politikalarına hayat buldurmaya çalışıyorlar.

Her şey gibi meşruluk da diyalektik bir kavram ve tanımdır. Yani hem söylendiği biçimde algılanır, hem de algılandığının karşıtı anla-

şılabilendir. Yani “hem, hem”dir.

Örneğin, tarihsel evremizde, aile, toplumsal açıdan meşrudur. Ama ideolojik bakış açımızda özce mülkiyetin kalesi olarak ve insan doğasının kapatıldığı hapisane olarak gayrı-meşrudur. Bu konuda burjuvazi ve proletaryanın “ortak bir nokta” bulması olanaksızdır. Burjuvaziye göre burjuva devlet meşru, proletaryaya göre gayrı-meşrudur.

Burjuvaziye göre düzen karşıtı bir muhalefet olarak yasalılık “meşru”, illegal muhalefet gayrı-meşrudur. Proletaryaya göre bu yasalılık düzen tezgahı olarak gayrı-meşru, hedeflenen devrimin güvencesi olarak illegal muhalefet ve KP meşrudur. Bu örnekler çok çeşitli fenomenlerle binlerce çoğaltıma götürülebilir. Sözü Marks’a verelim:

“Tarih içinde ardıardına birbirini izleyen durumlar insan toplumunun aşağıdan yukarıya doğru giden sonsuz gelişmesi içinde ancak geçici birer aşamadırlar. Her aşama zorunludur. Ve bu yüzden de çağına göre ve kökenini borçlu olduğu koşullara göre meşrudur, (abç) Ama bu aşama kendi bağrında yavaş yavaş gelişen daha üst düzeydeki yeni koşulların karşısında hükümsüz ve haksız olur.”

a- Sınıflı bir toplumun ürünü olarak, b- Sınıf çelişkilerini bünyesinde ideolojik-siyasi boyutta taşıyan bir organizma olarak, c- Karşıtların birliği ve mücadelesi olarak, d- Proletarya demokrasisi ve diktatörlüğünün özgün biçimlerini vermiş olarak ve demokratik-merkeziyetçilik ilkesini benimseme zorunluğunu olarak.

Parti’de meşruluk iki olguya dayanır. İdeolojik-politik doğruluğa ve Parti iradesini yansıtmaya. Bu nedenle hem doğru bir ideolojik-politik zemine, hem de Parti iradesine dayanmayan bir var oluşun Parti’yi gayrı-meşrulukla suçlaması sınırsız çürüme ve yozlaşmanın sonucudur.

Öyle koşullar olur ki ideolojik-politik doğruların Parti iradesine dönüşmesinin koşulları kalmamıştır. Ancak o koşullarda bu iradeyi tanımamak meşrulaşır. Ama kaçkınlarımızın yaptığı, iddia ettiği bu mu? Hayır. Onlar diyorlar ki 2. OPK Parti çoğunluğunu yansıtmıyor.

Yani onlar hem yanlış, hem de azınlıkken bir hokus-pokus, kendilerini hem doğru, hem de çoğunluk ilan ediyorlar. Buna kim inanır? Elbette ki; beni kandır da TKP/ML'nin ideolojik-politik-örgütsel hattını inkar etmeme bir dayanak olsun" diyenler.

Şu Mevlevi suça devam bildirgesini bir kez daha gözden geçirip Jack London'un yıllar önce söyledikleriyle karşılaştırdıktan sonra "gayrı-meşruluk" iddiasının 2. OPK'mıza karşı iftira niteliğini somutlayalım: "Siz metafiziksizsiniz. Her şeyi metafizikle ispat edebilirsiniz. Ve bunun neticesi olarak her metafizikçi, diğer metafizikçiye yarıldığını ispat eder ve bu ona yeter. Siz fikir alemimizin anarşistlerisiniz. Aynı zamanda dünyaya kötü yönler veriyorsunuz. Her biriniz kendi yarattığınız dünyada hayalinizin ve arzularınızın doğurduğu dünyada yaşıyorsunuz. İçinde yaşadığınız dünyayı ise tanımıyorsunuz. Fikirlerinizin gerçek dünya ile ilişkisi, bu dünya ile sizin şaşkın ruhunuzun yarattığı dünya arasındaki ilişki kadardır." (Ağzınıza sağlık bay London)

Yeniden 2. OPK'mızın muhatap bırakıldığı "gayrı-meşruluk" iftirasına dönelim. Bir konferansın gayrı-meşruluğu:

a- Bir kanadın (azınlık-çoğunluk durumuna bakılmaksızın) o güne kadar ve ondan sonra da sahip olduğu o partinin mevcut programatik görüşlerini bütünlüklü olarak ve/veya esas çoğunluk olarak savunmaya devam etmesi, bir başka kanadın o güne kadar benimsenegelen programatik görüşleri tümünden ve/veya esas olarak reddetmesi ve bu reddin, reddedilenin gücünde bir ortaya koyuş göstermesi. Bu durumda her iki kanadın birbirini gayrı-meşru ilan etmiş olması delillerin bile anlayacağı bir olgu olur ve bu yol ayrımı, böyle uzun bir tartışma gerektirmeyecek kadar her kanadı kendi cephesinde meşru bir rotaya yöneltir.

b- Demokratik-merkeziyetçilik ilkesinin çiğnenmesi, ya çiğneyeni ya da çiğneteni bu suç atfıyla karşı karşıya getirir. Yani, ya bugün KKSG'nin sistematik eyleminde somutlanan, seçilmiş iradenin 1/5 bir kesim olarak birinci şıktaki özgünlüğe sahip olmaksızın sırf (ilk kaçkın AN'nin açık ifadesiyle "ben dört yıl daha bunlarca (çoğunluk)

yönetilmek mecburiyetinde değilim”. Bazı kişileri “sevmemiş” diye (üstelik böyle bir zorunluluk zaten sözkonusu değilken) ezici çoğunluk iradesini tanımıyor (üstelik irade henüz sadece seçili bir durumdayken, seçilinin bu iradeyi siyasal tartışmanın üstüne oturtmuş olarak seçilmiş halde pekiştirme sürecine bile katılmaksızın) çekip gidiyorsa, irade olarak niteliğini koruyan gerçekliğin bunları zorla tutma olanağı olmadığına göre (üstelik bu yönde sayısız bir çaba harcamasına rağmen, başaramamışsa) olmuş olan şey, bir irade niteliği taşımadığı halde “ben iradeyim” demesi (parti adını kullanması) veya Troçkist bir nasihatle “iradeye gelin, iradeye gidelim” demesidir. Bu azınlığın demokratik-merkeziyetçiliği çığnemesidir. Bir de bunun tersi, çoğunluğun demokratik-merkeziyetçiliği çığnemesi vardır. Tüzüğünde demokratik-merkeziyetçilik ilkesi bulunan, ki zaten varlık zemini de bu ilke üstüne oturan bir Parti’nin merkeziyetçiliği, demokratikliğini işletmeden sağlam girişimi ya da gerçekliği, hem o örgütün kendisini ilkeleri karşısında meşru olmayan bir duruma düşürür, hem de çoğunluk olsalar dahi, bu çoğunluk demokrasiyi işletmemek siyaseti etrafında birleşmiş ve bu nicel güç sayesinde azınlığın görüşlerini, eleştirilerini dile getirme hakkını gasp etmiş kanat, gayrı-meşru ilan edilmeye hak kazanmış olarak hem tarih karşısında hem de varlık zemini üzerinde kalın harflerle yazılmış bu ilke karşısında gayrı-meşru olur. Ama açık seçik gerçekliğe rağmen Parti konferansını gayrı-meşru tanımlama iftirasını terketmekten kuduzun sudan korkması gibi korkan KKSG, hiç olmazsa bizim bu kavrayışla üzerinde durduğumuz zeminin herhangi bir aşamasında, herhangi bir yerinde, şöyle ya da böyle aykırı durduğumuzu söyleyecek bir kanıt gösterebilir mi?

Tabii gösterdikleri “deliller” var ve biz bunları daha önce ele alıp gerçekliği ortaya koymuştuk.

Başka ne diyor bay Leon ON, KKSG’nin kirli kollarında şefkat bulmanın siyasi gerekçesinden ilkinin açıklarken: “TKP(ML) ÖK’ün kendi örgütsel iradesini tartışmaya açık tutmasına karşılık, TKP/ML’nin örgüt iradesini tartışmaya kapatması...” Herhalde ortal-

ma sađlıklı dūřunen bir insanın zorluđa dūřtūđu anlar, akıllıymıř gibi bir gōrüntū içindeyken dile getirdikleri deli takıntısının kendisi olan sōylemler karřısında gōrüntūyū mū, gōrüntünün dōkūntūsūnū mū baz alacađını bilemediđi anlardır.

Bir irade niye tartıřmaya açılsın? Her tartıřma (adı ūzerinde tartıřma) bir belirsizliđin netleřmesi ihtiyaından ileri geldiđine gōre TKP/ML MK'sının (hileye bak, sanki TKP/ML MK'sı iradenin bir sonucu deđilmiř, TKP/ML'ye rađmen TKP/ML Parti olarak bu tartıřmayı istiyormuř da MK bir kast gūcū olarak bunu engelliyormuř gibi) ōrgūt iradesini tartıřmaya kapatması, Troçkist iftiranın rutin sūrūmünden bařka bir řey deđil. Zira TKP/ML MK'sının ōnderlik ettiđi Parti ōrgūtūnū ve o ōrgūtūn yōnetici organı olarak kendi iradesini tartıřmaya gōtūrmesinin mercimek tanesi ađırlıđında bile bir ihtiyaı ve nedeni yok, ki 2. OPK bileřimi (sayısal olarak) ortada. Kaçkın suçluların konferanstan kaçarken yarattıđı eksikliđin aritmetiđi de ortada. Bay Leon ON'un kafasına çivi etkisi yapsın diye, bu yazı boyunca belirttiđimiz bu oranı bir kez daha belirtelim: Beřte dōrt! Yani beř dilimin dōrdū konferansı sūrdūrūp sonuçlandırmıř bir ezici çođunluktur. Yani beřte biri kaçkın ve suçlu olarak olarak konferanstan hesap vermeme ve yenilgiyi tatmama korkusuyla kaçmıřtır. Elbette iradeden kaçan bir avuç suçlunun, kendine irade diyecek bir deli saçmalıđını tartıřmasını hiçe saymak gerekebilir, ama tarihsel açıdan aritmetik açıdan, tūzūk ve ilkesel anlayıř açısından nihayet programatik açıdan ve birkaç suçlunun kakınılıđını kamufle etme gayretiyle birkaç alt konferansın esasını deđil, tali bazı eksikliklerini tartıřmasına da KP'ye yakıřır bir demokratik yaklařımla tartıřıp bu sorunları yine bu suçluların da oy kullandıđı bir demokratik iřleyiře, çođunluk kararına dōnūřtūrmesi açısından da meřruluđunu, irade olgusunu tartıřacak en kūūk bir ihtiyaç yokken TKP/ML (hileci bay Leon'a gōre MK)'nin durup dururken kendi iradesini tartıřması niye? Bu ancak deliliđin zır sınırına vurma belirtisi olur ki, maalesef TKP/ML bōyle bir nasibe sahip deđil, hak talep etmeyi de dūřünmez. Hele hele bay Leon ON'a sūreci kavraması için bugūne kadar tanıdıđı sorumlu toleransı da bu

aşamadan sonra tanımaya hiç mi hiç niyetli değil. Kaldı ki bay Leon ON'a temel yazıların Parti'ye dağıtıldığını ve tüm Parti'den kendisine tek bir destek sesinin yükselmediğini defalarca izah etmemize, belgelerini göstermemize rağmen, hala hangi iradeye açmamadan bahsediliyor? Parti iradesi şu ya da bu kişinin iradesi ne isterse onu yapmak zorunda mı?

Evet, biliyoruz bay Leon ON, ancak tartışmalı bir bünyede yaşam bulur ve iradesini tartıştırdığından (hem de ne irade) eleştiriyle bahsettiği suçlular güruhunun batağına, yine kendine özgü tartışma delisi niteliğiyle katıldı. Bir bültene, birbirini reddeden iki bülten sıkıştırıldı. Suçlularla birlik, suçlularla suç övücülerini ayırarak belgelendi. Kendini bu şeytan batağından çıkaracak bir-iki insanın kurtulma şansı var mı bilmiyoruz. Ama varsa bay Leon ON'a da bu şansını son bir sarsma ile kullanmasını dilemekten başka yapabileceğimiz bir şey kalmadı. Devam edelim.

Diyelim ki parti iradesini tartışmak gerekli olsun. Bu neye göre belirlenir? Bu da örgütsel açıdan Partimizin tüzüğünde bellidir. a- Seçilmiş delegelerin, henüz konferans toplanmamışken istifa, engellenme ya da düşman saldırıları neticesinde salt çoğunluğu yitirecek bir duruma gelmesi. (2.OPK'da böyle bir şey yok.) b- Konferans gündemleri temelinde çok istisnai kamplaşmalardan dolayı karar alacak bir çoğunluğun oluşmaması (2. OPK'da böyle bir durum yok). c- Konferansın, iki konferans ya da kongre arasında Parti'yi, konferans ve kongre kararları ışığında yönetmesi için seçtiği MK'nın konferans ve kongre sürecinden sonraki dönemde, istifa, engellenme ya da şehit düşme nedeniyle (ya da belki programatik bir karşıtlık temelinde görevini yapamaz duruma gelmesi ve tabi Parti'yi sınıf mücadelesine seferber etme yetisini objektif olarak kaybetmesi de bir ihtimal olabilir.) Böyle durumlarda tüzük şartı gereğince örgütsel önderlik iradesini, kendi bünyesinde tartışmaya açar. Ve sorunun hangi yöntemle çözüleceğine parti iradesi karar verir. Yani yüzde 51'i ne demişse o olur. Böyle bir durumda hiçbir KP üyesi 49 ile 51'i tartışmaz. Hele hele bay Leon ON'un yaptığı gibi dört ile biri eşitlemeyi espri düzeyinde

bile gayrı-ahlaki bulur. d- Yukarıdaki üç şıkkın dışında konferans ya da kongre kararlarından herhangi birini ya da yakınlaşmakta olduğuna inandığı ciddi bir siyasal, örgütsel gelişmeyi göğüslemek ya da uygun bir etkili yöntemle hazırlıklı olmak gerektiği inancını taşıyan Parti üyelerinden her biri, MK'dan ortaya koyduğu soruna ilişkin Parti iradesine danışılmak yoluyla tavır alınmasını isteyebilir, istemeyebilir, ama buna karar verecek olanın da MK'nın kendisi olduğunu bilir. Adı üzerinde, bir istektir. Bu istek MK'nın görüşüne çevrilebilir ya da reddedilir. Bu da KP-MK'larının tüzüksel yetkilerini tüzük ve kararlarla çelişmeyecek şekilde tasarrufunu kullanmasına bağlıdır.

Şimdi düşünelim: İradeyi tartışma talebi, yukarıda ortaya koyduğumuz kişilerin veya önderliklerin tasarrufuyla, yaklaşımlarıyla ilgili olmayan bu ilkesel ve hukuksal kuralların hangisiyle Parti irademi- zin- konferans, MK ve Parti bütünlüğümüz- bir karışıklığı var ki bay Leon ON'un iradeyi tartıştırma önerisini kabul edelim? Ancak d şıkkındaki işleyiş çerçevesinde ele alınabilecek bir taleple herhangi bir Parti üyesi, KKSG'ye ilişkin 2. OPK'ınmız ve Parti MK'mızın yaklaşımlarını eksik, yanlış ve/veya Parti işleyiş ve siyasetimizle çeliştiğini gerekçelendiren ve bunun gerekçeleri ışığında ele alınıp giderilmesini Parti iradesine danışılarak çözülmesini isteyebilir, ki tek bir Parti üyemiz bu muhtevada bir taleple Parti MK'sına başvurmuş değildir.

Öyleyse, bay Leon ON'un bu talebini akla uygun kılacak ne kaldı geriye? Olsa olsa, sadece bir eski yoldaşımız olarak bir kez böyle bir talepte düşüncesizlik sonucu bile olsa bulunmuşsa onun hatırını kırmamak için de olsa "haydi be çok ısrar ettin, senin dediğin gibi olsun" deyip iradeyi tartıştırabiliriz ki, bu takdirde de bay Leon ON'u Parti'ye kazanalım derken Parti'yi bu eski yoldaşın kaprisine kurban ederek sınıfa ve Parti'ye ihanetin final çizgisinin ötesine devriliriz. Üzgünüz eski "yoldaş" bizim görevimiz ihanetle dövüşmektir. Tarih- sel sorumluluğumuz da öyle.

2. OPK'dan sonra küçük de olsa çok küçük bir insan grubunun tavrı olarak süren ve bizim deyimimizle bay Leon ON arkadaşın aklı- nın ürünü olarak teorize edilen "ayrılık karşıtı" tutum olarak ayrılık

ya da ON'un ifadesiyle "ayrılıkları birliğe mecbur etmek için ayrılık" siyaseti, bir yıllık gayrı-meşru sıfatla var olduktan sonra tezlerini bu haliyle somutlayarak Parti birliği adına, yine kendi düşünce yapısına uyumdaş bir ayrı durma özelliği sergileyerek Parti düşmanı suçlularla birlik dedi. Hem de "OPO" tavrının gerekçelerinin tümünü bir çırpıda unutarak. Evet "OPO" bitti fakat KKSG'nin tezleri, kendilerinininkine göre daha masum gelmiş olacak ki biraz da cümle harmanlanmasıyla "TKP(ML) B" şablonuyla devam ediyor. Bunu dikkate almaya gerek yoktur ki zaten bu metni ibret belgesi olarak bu yazıyla birlikte Partimizin incelemesine sunacağız. Ancak "OPO" anlayışını, diğer bir adıyla Partili mücadelede "Parti iradesine çağrı" anlayışını ve daha özlü niteliğiyle bay Leon ON'un siyaset yapma biçimini kesin hatlarıyla ortaya koyarak bu siyasetin kaç yıllık cesedin koku salgısı olduğunu Leninizm'in yaklaşımlarıyla belgelememiz lazım.

"OPO" mührüyle "grup" özelliği kazandıran bay Leon ON'un siyaseti, teori ve taktik olarak tamamen Troçkizm'in teori ve taktiğidir. Çıkışı ilk başta Parti'nin içinden geçtiği o sürecin gerçekliğini kavrayamama kaynaklı, Parti'nin içinden geçtiği o sürecini görüp yaşadığımız etki ve izlerinin olumsuz kutup başı olarak belirten ve olumsuzluklarla dolu o süreci kendine özgü söylem ve tavırlarla devam ettirmek anlamı taşıyan, KKSG'den nüans farklılıklar göstermekle birlikte zamanla esas olarak bu suçluların yaşam alanı bulmasını sağlayan Parti'ye karşı geliştirilen hileli bir tezgaha dönüştü.

Bu Troçkist orta yolculuğun teorik finansörü olan bay Leon ON arkadaşın, '95 kışında kaçkın bir tasfiyecinin (AN) '94 darbesiyle ortaya çıkan duruma ilişkin tahlilde bulunurken "her iki taraf da aynıdır, fark yoktur" benzetmesine gösterdiği tepkiyi aktarmak gerekiyor. ON şöyle diyor: "Bölünmede olumsuz olan bir taraf vardır. AN'nin "her iki taraf hiziptir" demesi bunu söyleyen olarak kendisinin de inanmadığı bir şeydir". "Ayrılıkta olup bitenden esas-tali ayrımı yapmayan bir durum ilk defa bu toplanda dile gelen bir ilginçliktir."

(ON)

Ne kadar doğru. Ama tarihin cilvesine bakın ki, ON bu karşı çıkı-

şını gösterdikten -çok değil 4-5 ay sonra “OPO”cu olarak bu söyledikleriyle anlaşılmaz bir kavgaya tutuştu. Parti iradesini, ona karşı suç işleyenlerle bir ve aynı görerek, “her iki taraf da karşılıklı olarak kopuşturucu davranmıştır” diyerek 4-5 ay önce karşı çıktığı AN’a rahmet okuttu. Hiç abartısız tam böyle oldu. Bay Leon ON arkadaş kaçkın tasfiyecinin söyledikleri karşısında hayretini yukarıda aktardığımız karşı çıkışıyla gösterdikten 4-5 ya sonra kendisi de Parti tarihinde ilk defa Parti’yi hayrete düşürecek bir “ilk”in sahibi oldu. Parti’yi suçlularla birleştirmek için “karşılıklı kopuşturucu davranılmıştır” tezini üretip onu kendine dayanak yaparak “birlik için ayrılık” gerçekleştirdi. Ve buna da en doğru tutum dedi.

Yoldaşlar;

Gerek KKSG’yi ve gerekse de “Bağımsızlar”ı daha önce defalarca irdelemiştik. Bu aşamada yeni bir gömlek değiştirme ile bir araya geliş ki bu da kendilerine yakışır biçimde hem ilkesizdir hem de sahtedir. Çünkü “OPO’nun çoğunluğu halen KKSG’ye katılmamış olup “kararsız” bir durumdadır, -yani mevcut haliyle olan, bay Leon ON’un KKSG’ye iltihakıdır- özsel hiçbir değişikliği içermemektedir. Kaçkınlık ve suçluluk halen sav unulmaktadır. Tasfiyeci rota Parti programına karşı “gizli” saldırılardan açık reddedişe doğru ilerlemektedir. Ortada “Komün”cü tezlerin daha gerisinde, Parti anlayışı ve sınıf mücadelesi karşısında tasfiyeci, Parti karşıtı suçlarının sözde dahi özeleştirisini vermeyen bir gerçeklik vardır ki, bu en başından beri işaret ettiğimiz olgudur.

Tasfiyecilikle yolumuzu örgütsel olarak net bir biçimde ayırdık. Bundan geriye dönüş mümkün değildir. Bugün görev, tasfiyeciliğin tüm etkilerinden her alanda tamamen arınmaktır. Bunun yolu da “Parti ilkeleri üzerinde ayağa dikilme”, “savaşa göre şekillenme”, “sürekliliği sağlanmış gerilla savaşını yaratma ve gerilla bölgelerinde Parti inşasını sağlama”, bu eksende Halk Savaşı’nı yürütecek Parti’nin inşasını gerçekleştirmektedir. Ya “Halk Savaşı’na göre şekillenme ya da tasfiyecilik! Başka yol yoktur!”

Parti'nin ideolojik dejenerasyon sürecinde diğer tüm ilkeler gibi illegalite ve güvenlik sorunu da ayaklar altına alınmış, ilkesizlik ve sıradanlık adeta bir yaşam biçimi haline getirilmiştir. Bu sorunun çözümlenmesi başlıca görevler arasındaydı. Bu konu Parti önderliği tarafından ele alınmış ideolojik, politik ve örgütsel boyutuyla irdelenmiştir. Devamla bunun yazılması görevi Mehmet Demirdağ yol-daşa verilmiş, diğer konularda olduğu gibi bu konuda da meseleyi derinlikli ve kapsamlı ele alarak aşağıdaki yazıyı yazmıştır. Bu yazı Kasım 96 tarihli Komünist Sayı: 31'de yayınlanmıştır. Ayrıca ileri sempatizanlar için özel basılmıştır. Bu yazının bazı yerlerini kısaltarak yayınlamayı uygun bulduk:

Partimizin güvenliği sorunu, kökenleri ve çözüm yolları

(...)

Partimizin düşman saldırıları karşısındaki güvenliği sorunu had safhada yakıcı bir haldedir.

Peki şimdi ne yapacağız? Bu gerçeği yok mu sayacağız yoksa varlığını kabul mü edeceğiz? Çözmeye mi çalışacağız, yoksa çö-zümsüzlüğün teorilerini mi yapacağız? Sorunu kendi dışımızda mı arayacağız yoksa Partimizin bütünlüklü bir sorunu olarak mı kavra-yacağız? Çözme adına kaba, yüzeysel değerlendirmelerle mi yetine-ceğiz, yoksa sorunun tüm kökenlerini mi açığa çıkarmaya çalışaca-ğız? Sorunun salt görünen yanlarıyla mı uğraşacağız yoksa kökenin-deki ideolojik-politik-örgütsel sorunları mı aydınlatacağız? Sorunun kökenlerini açığa çıkarma iddiasındayken tek yanlılığa mı düşece-ğiz, yoksa tüm kökenleri mi açığa çıkaracağız? Ve tüm bunları gü-venlik olsun diye mi yapacağız, yoksa ulaştığımız sonuçları tüm gü-cümüzle uygulamaya mı çalışacağız?

Partimizin güvenlik sorununu sağlıklı bir biçimde ele almamız ve yararlı sonuçlara ulaşabilmemiz için öncelikle şu belirlemelerin altı-nı çizmeliyiz:

Partimizin güvenlik sorununu yok sayanlar, küçümseyenler Parti-

mizin güvenlik sorununun çözümüne katkıda bulunamazlar.

Çözumsuzluğun teorilerini yapanlar, Partimizin güvenlik sorununun çözümüne katkıda bulunamazlar.

Sorunu hep kendi dışında arayanlar, Partimizin güvenlik sorununun çözümüne katkıda bulunamazlar.

Kaba ve yüzeysel değerlendirmelerle yetinenler Partimizin güvenlik sorununun çözümüne katkıda bulunamazlar.

Sorunun salt görünen yanları ile ilgilenenler, Partimizin güvenlik sorununun çözümüne katkıda bulunamazlar.

Tek yanlılığa düşenler, Partimizin güvenlik sorununun çözümüne katkıda bulunamazlar.

Sorunun kökenlerini rastgele sıralayanlar, Partimizin güvenlik sorununun çözümüne katkıda bulunamazlar.

Sorunu salt güvenlik olsun diye tartışanlar, Partimizin güvenlik sorununun çözümüne katkıda bulunamazlar.

Bu denli can alıcı bir soruna böylesine yanlış yaklaşımlar, özellikle de sorunu kendi dışında arayan, kaba ve yüzeysel değerlendirmelerle yetinen, sorunun salt görünen yanları ile ilgilenen, tek yanlılığa düşen, sorunun kökenlerini rastgele sıralayan ve tüm eleştiri ve yakınmalarına karşın en kaba hataları, en tehlikeli ilkesizlikleri yapmayı sürdürerek sorunu salt gevezelik olsun diye tartıştığını açığa seren tavır ve yaklaşımlar halen yaygın bir biçimde kendini duyurmaktadır. Sorunun ideolojik-politik-örgütsel kökenlerini hiç sorgulamayan ya da salt bir yönünü görüp bunun dışındakileri göremeyen, aramayan, hatta salt “falan-filan şöyle şöyle yaptığından bunlar oldu oluyor” teşhislerini koyan hiçbir yaklaşım Partimizin güvenlik sorununu çözemez, yalnızca daha da ağırlaştırır.

Eğer Partimizin güvenlik sorununu sağlıklı bir biçimde ele almak ve yararlı sonuçlara ulaşmak istiyorsak, eğer Partimizin güvenlik sorununun çözümüne katkımızın olmasını istiyorsak; sorunun varlığını tüm ciddiyetimizle kabul etmek, sorunu çözmeyi hedeflemek, sorunu Partimizin bütünlüklü bir sorunu olarak kavramak, sorunun ideolojik-politik-örgütsel tüm kökenlerini aydınlatmak, bunlar arasın-

daki esas-tali ayrımını gözetmek ve ulaşacağımız sonuçları tüm gücümüzle pratiğe uygulamak zorundayız. Ancak ve ancak böylesi bir yaklaşım bu can alıcı sorunumuzu çözmeye hizmet edecektir.

Kötü bir örnek ve çıkarılacak dersler

TDKP-MK, TDKP'nin yediği darbelerle şöyle yaklaşıyor: “Bir-iki yıldan bu yana partimiz haketmediği ve asla reva görülmeyecek ağırlıkta ve gereğinden sık darbe yemektedir.... örgütün güvenliğinin bozulması ve darbeler yemesinde etkili olan görünür ve somut nedenler, büyük ölçüde en basit, sıradan bir devrimcinin dahi bileceği teknik kuralların ihmalinden kaynaklanan nedenlerdir. Partimiz, örgütlerimizin, Merkez Komitesi'ni ve Parti varlığını da doğrudan tehdit altına düşüren ve teknik örgütlerimizi işe yaramaz hale getiren güvenlik bozulmalarını ve yenilmiş darbeleri asla hak etmemiştir. (Devrimin Sesi, Sayı: 184)

Görülüyor ki TDKP-MK, sınıf mücadelesinde karşılaşılan somut bir olguyu “hak etmediği” gibi idealist bir mantıkla ele alarak değerlendirmektedir. Tüm hatayı Parti örgütlerine yüklemekte ve böylelikle önderliğin payını yok saymaktadır. Yenilen darbeleri salt “görünür ve somut nedenlere”, “teknik kuralların ihmaline” bağlamayla yetinerek ideolojik-politik-örgütsel kökenlerine yönelmemektedir.

Bizde mi böyle yapmalıyız? “Bunu hak etmedik”, “Bu bize reva olmamalıydı” diye ağlayacak mıyız? Sorunu salt Parti örgütüne ya da bizde daha sık görülen bir sapmayla salt Parti önderliğine bağlayıp bütünlüklü bir sorgulamadan yan mı çizeceğiz? Salt “görünür ve somut nedenlerle” yetinip ideolojik-politik-örgütsel kökenleri açığa çıkarmayı red mi edeceğiz? Bizler MLM'ye bağlı kalmak istiyorsak bunların hiç birini yapmamalıyız, kötü öğretmenden doğru dersler çıkartarak öğrenmemiz gerektiği açıktır. Bizler soruna gerçek materyalistler gibi yaklaşıp böylesine önemli ve sık karşılaşılan bir olgunun Parti açısından bütünlüklü ideolojik-politik-örgütsel kökenleri olduğunu kavrayarak, sorunu bu kavrayışla ele almalıyız ki idealizmin şekillendiği revizyonistlerden farkımız açığa çıkabilsin.

Sorunu daha sağlıklı tartışmak için ele almamız gereken birkaç nokta:

a- Partimizin düşman saldırıları karşısındaki güvenliği sorununa hangi anlayışla yaklaşmalıyız?

Partimiz TKP/ML, emperyalizmin uşağı komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının faşist diktatörlüğünü yıkarak Demokratik Halk İktidarı'nı, sosyalizmi ve nihai olarak da komünizmi yaratmayı hedeflemektedir. Kökünü kazımak için mücadeleye atıldığımız sömürücü sistemin sahipleri doğaldır ki bizim kökümüzü kazımak için ellerinden geleni ardlarına koymayacaklardır. Ama bu olgu onların sonlarının gelmesine engel değildir olamaz. Çünkü emperyalistler ve uşakları dünya halkları karşısında bir avuçturlar, sistemleri kaçınılmaz bir biçimde derin ve köklü ekonomik-siyasi krizler üretmekte, çürümektedir, kendi aralarında derin çekişmeler yaşamakta, durmaksızın boğuşmaktadırlar. Tarihin en devrimci sınıfı olan proletaryanın ideolojisi ışığında şekillenen bilimsel MLM teorinin sahiple- nicileri olan KP'ler dünyanın ezilen, sömürülen, katledilen milyonlarını ayağa kaldıracak potansiyele sahiptirler ve bu potansiyeli gereğince kullanıp ezilen milyonları ayağa kaldırdıklarında bunun karşısında durabilecek hiçbir güç yoktur. İşte bu yüzden ki Başkan Mao, bizlere düşmanı stratejik olarak küçümsememizi öğütler. **Emperyalizm ve uşakları kağıttan kaplandır** ve bugünkü tüm olanaklarına karşın gerçekte zayıf ve yok olmaya mahkumdurlar.

Genelde kapitalist-emperyalist sisteme, özelde yaşadığımız topraklardaki komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarına, bu ege- men azınlığın yönetim aygıtı olan faşist TC'ye karşı yürüttüğümüz mücadelede güçlerin dengesi stratejik olarak böyle olmasına karşın bugünkü aşamadaki dengeler daha farklıdır. Genelde tüm dünya gericiliği, özelde ise faşist TC her türden karşı-devrimci örgütlenmele- ri, orduları, polisleri, gizli istihbarat örgütleri, kontr-gerillaları, "si- vil"-faşist güçleri vb ile bize, tüm dünya komünistlerine, devrimcile- rine, ulusal kurtuluşçularına ve halklarına karşı iktidarlarını koru-

mak için; muazzam olanakları, en azgın saldırıları, en ciddi yöntemleri kullanarak kesintisiz bir savaş yürütmektedir. Emperyalistler ve onların uşakları, dünya halklarını vahşice sömürmeleri sayesinde elde ettikleri muazzam zenginliklerini korumaları ve büyütmeleri için kullandıkları iktidarlarını korumak amacıyla her türlü örgütlenmeye gitmekten, sınırsız kaynaklar ayırmaktan, halklara yönelik en azgın şiddeti uygulamaktan asla çekinmezler ve çekinmemişlerdir. Çünkü onlar sınıf çıkarlarının, güçlü ve zayıf yanlarının bilincindedirler. Binlerce yıldır süren sınıf mücadelesinde tüm gerici iktidar ve sınıfların deneyim ve birikimlerine vakıflardır. Bunlardan gereken dersleri çıkarmış ve kendi deneyim ve birikimleri ile onları kat kat zenginleştirmişlerdir.

Emperyalistlerin ve uşaklarının bu konumlarına karşın Partimiz sayısal olarak dar, olanaklar anlamında çok sınırlı bir konumdadır. Halkımızın nicel olarak henüz çok az bir bölümüyle bütünleşmiştir. Her alandaki güç karşılaştırmasında bugün bizden yüzbinlerce, hatta milyonlarca kat güçlü bir durumdadır. Bu olgu bir gerçektir, ancak geçicidir, nesnel koşullar zıttına çevrilmesine uygundur. Bunu gerçekleştirmek için bizler yine Başkan Mao'ya kulak vermeli ve düşmanı taktik olarak önemsemeli, ciddiye almalıyız.

Bu nedenledir ki Partimizin düşman saldırıları karşısındaki güvenliğinin ne olduğunu doğru tarzda kavrayabilmemiz için ilk önce **“düşmanı stratejik olarak küçümseme, taktik olarak önemseme”** anlayışını içselleştirmemiz gerekmektedir. Eğer ki biz düşmanı stratejik olarak büyütürsek düşmanı yenebileceğimizi yadsırız, yürüttüğümüz mücadeleyi unuturuz, sonu olmayan, yenilgiye mahkum bir mücadele olarak algılar, pratiğimizi de buna uygun, yenilgiye mahkum bir pratik olarak düzenleriz. Eğer ki biz düşmanı taktik olarak küçümsersek, düşman karşısında gereken önlemlerin alınmadığı bir mücadele yürütür ve yenilgiye mahkum oluruz. Yani **“düşmanı stratejik olarak küçümseme, taktik olarak önemseme”** anlayışını içselleştirmemenin sonucu mutlak ve mutlak olarak yenilgidir.

“Düşmanı stratejik olarak küçümseme, taktik olarak önemseme”

anlayışını içselleştirmek; proletaryanın, dünya halklarının ve KP'nin tarihsel rollerini, büyük güçlerini, zaferin mutlak olduğunu tamamen kavramak ve bilince çıkarmak demektir.

Kapitalist-emperyalist sistemin yok olmaya mahkum olduğunu, emperyalistlerin ve uşaklarının kağıttan kaplan olduğunu tamamen kavramak ve bilince çıkarmak demektir.

Sınıf mücadelesinin bir ölüm-kalım savaşı olduğunu, acımasız, müsamahasız, insafsız, kesintisiz, sert, zorluklarla dolu, kanlı, can bedeli, “su uyur düşman uyumaz” bir mücadele olduğunu tamamen kavramak ve bilince çıkarmak demektir.

Bugünkü koşullarda düşmanla aramızdaki güç dengesizliklerini, dengesizliklerin getirdiği dezavantajları ve bu dezavantajları aşmak için bilinçli ve yoğun bir emeğin harcanması gerektiğini tamamen kavramak ve bilince çıkarmak demektir.

Bu saydığımız olgu ve gerçekleri doğru bir tarzda kavramadan Parti'nin düşman karşısındaki güvenliği sorununu da doğru bir tarzda kavramak mümkün değildir.

b- Partimizin düşman saldırıları karşısındaki güvenliğinden ne anlamalıyız?

Eğer biz, “Partimizin düşman saldırıları karşısındaki güvenliğinden ne anlamalıyız” sorusuna doğru yanıtı arıyorsak, sorunu ele almaya şuradan başlamalıyız: Partimizin düşman karşısında güvenliğe niye ihtiyacı var? Salt güvenlik için mi, güven gereği nedeniyle mi güvenlik istiyoruz? Partimizin düşman saldırıları karşısındaki güvenliği; kimsenin burnunun kanamaması, kimsenin düşmanın eline geçmemesi, hiçbir zaman, hiçbir alanda kesintiye uğramaması değildir. Böylesi bir kavrayış ne düşmanı, ne sınıf mücadelesini, ne de Parti'yi doğru bir tarzda anlamaktır. Sınıf mücadelesinde bu saydıklarımızın hiçbirinin mümkün olmadığı gün gibi açıktır. Bu mücadelede çok ağır bedeller ödenecek, nice yoldaş düşmanın eline geçecek, Parti'nin nice hücresi, alanı darbelenecek, nice değerimiz yitilecek, nice yoldaşımız şehit düşecek, faaliyet nice alanda kesintiye

uğrayacaktır. Ve tüm bunlar Partimiz büyüdüğü, savaşı yükselttikçe, kitleleştikçe katlanarak büyüyecektir. Tüm bunlar uzun uzun ispatına gerek olmayan, sınıf mücadelesinin her coğrafyasında defalarca yaşanan kurallarıdır.

Bizim Partimizin düşman saldırıları karşısındaki güvenliği sorununa yaklaşımımız ne güvenlik için güvenlik yaklaşımı olabilir ne de kimsenin burnunun kanamaması için güvenlik yaklaşımı. Bizim güvenlik sorunundan ilk anlamamız gereken; devrime ulaşabilmesi için Partimizin korunması olmalıdır. Partimizin varlık nedeni, var oluş amacı devrim olduğuna göre bununla çelişen, buna hizmet etmeyen, bunu sakatlayan, engelleyen bir güvenlik anlayışımız da olmaz/olmamalıdır. Parti'yi korumak, hedeften sapmış bir örgüt ve mücadeleyi yaratmak değildir, hedefe götürecek olan örgütü, mücadeleyi yaratmak ve korumaktır.

Partimizin düşman saldırıları karşısındaki güvenliği sorununa, devrime ulaşmak için Partimizin korunması anlayışından hareketle yaklaştığımızda Partimizin güvenliği sorununun devrim yapma hedefiyle, bunun diğer gerekleriyle kopmaz bir bağ içinde olduğunu görürüz. Devrime ulaşacak bir Parti, doğru bir ideolojik-politik-örgütsel hattı uygulayan, kitlelerle bütünleşmiş, sınıf mücadelesine önderlik eden bir Parti olmak zorundadır. Partimizin devrime ulaşması için sahip olması gereken nitelikler bunlardır. Ama bunlar yalnız devrime ulaşmak için mi gereklidir? Şöyle bir düşünelim; bir partinin düşman saldırıları karşısında korunmak için nelere ihtiyacı var? İdeolojik-politik hattı doğru olmayan bir partinin düşman saldırılarını esasta boşa çıkarması mümkün mü? Kadro politikası, çalışma tarzı, disiplin anlayışı, kurumsallaşması, uzmanlaşması vb. yani örgütsel hattı yanlış olan bir partinin esasta düşman saldırılarını boşa çıkarması mümkün mü? Kitlelerle bütünleşmemiş suda balık olmamış bir partinin düşman saldırılarını esasta boşa çıkarması mümkün mü? Bu soruların tümünün yanıtı HAYIR'dır. Bu gerçekler bizi şu sonuca ulaştırır: Partimizin düşman saldırıları karşısında güvenliği sorunundan anlamamız gereken; devrime ulaşabilecek partinin yara-

tılması, korunmasıdır ve bu partinin düşman saldırıları karşısında korunmak ve bu saldırıları boşa çıkarmak için yapması gerekenler, devrime ulaşması için yapması gerekenlerdir. Doğru bir ideolojik-politik-örgütsel hattı uygulamak, kitlelerle bütünleşmek ve sınıf mücadelesine önderlik etmek. Böylesi bir partiye düşman ne denli saldırırsa saldırırsın, darbelerse darbelesin devrime ulaşmasını engellemez. İdeolojik-politik-örgütsel olarak doğru bir hattı uygulayan, kitlelerle bütünleşmiş, sınıf mücadelesine önderlik eden bir partiyi hiçbir polisiye önlem durduramaz, engelleyemez. Görülüyor ki Partimizin devrim yapması için gerekenlerle güvenliği için yapması gerekenler bir ve aynıdır. Güvenlik için ne yapmalıyız? devrim için ne yapmalıyızdan koparmak asla mümkün değildir ve olamaz.

Elbette ki güvenliğin birçok ilke ve kuralı vardır. Ama bu ilke ve kuralları, üzerinde yükseldikleri özden koparırsak ya da yanlış bir öze doldurursak, yani güvenlik için uyulması gereken ilke ve kuralları doğru bir ideolojik-politik-örgütsel hattı uygulamak, kitlelerle bütünleşmek ve sınıf mücadelesine önderlik etmek anlayışından, devrime hizmet etme anlayışından kopuk sihirli formüller olarak ele alma ya da bu anlayışlarla çelişen yanlış anlayışlarla doldurma, doğru bir ideolojik-politik-örgütsel hattan kopma, kitlelerden kopma, sınıf mücadelesinden kopma anlayışlarıyla yanlış ilke ve kurallar yaratma yoluna girersek hem devrim mücadelesine hem de Partimizin güvenliğine zarar veririz. Bu nedenlerle Partimiz güvenliği için var olan ilke ve kuralların özlerini görmek ve kavramak mutlak bir zorunluluktur.

Partimizin düşman saldırıları karşısındaki güvenliği, salt mevcudu koruma da değildir ve olamaz. Böyle bir yaklaşımla devrim yapılmayacağı gibi, mevcut da kavranamaz ya da kavranan mevcudun niteliği KP olmaktan çıkar. Partimizin düşman saldırıları karşısındaki güvenliği anlayışı, sınıf mücadelesindeki görevlerini yerine getirmesinin gereklerinin korunmasıdır. Salt bir'i korumak değil, bir'i, on'u yüz yapacak mekanizmaların korunması, sürekliliğin sağlanmasıdır. Kaçınılmaz olarak verilecek kayıpların hızla ve kat kat

fazlasıyla karşılanacağı mekanizmaların yaratılması ve korunmasıdır.

Legal kurumlarda faaliyet yürüten yoldaşlarımız sayıları az ya da çok, her zaman olacaktır. Legal, yarı-legal, illegal kitle faaliyeti yürüten yoldaşlarımız her zaman olacaktır. Böylesi örgütlenmeler ihtiyaktır, zorunludur. Bu faaliyetlerin içindeki yoldaşların düşmanca bilinmesi, izlenmesi, engellenmesi, katledilmesi her zaman olasıdır. Biz bunların olmaması için her önlemimizi en üst boyutlarda mutlaka almalıyız. Ama yine de bu olasılıkları sıfırlamak sınıf mücadelesinde mümkün değildir. Bunun dışında her türlü eylemlilikte (barışçıl, silahlı, legal, illegal, kitlesel, dar) düşmanın eline geçme olasılığı, katledilme olasılığı her zaman olacaktır. Dolayısıyla kitle faaliyeti ve her türden eylemlilik varoldukça (ki bunların varolmaması bir KP açısından mümkün değildir) düşmanın eline geçme, katledilme olasılığı hep olacaktır. Tüm bunların ötesinde düşman sahip olduğu ve sürekli geliştirdiği bir dizi örgütlenme yöntemle Partimize yönelik planlı, hedefli bir çalışmaya girecek ve bu çalışmasının çeşitli hata ve eksiklerimizle birleşmesi sonucu (biz her zaman hatalara düşmemek, eksiklerimizi kapatmak için tüm bilinç ve emeğimizle çalışmalıyız, ama şunu da bilmeliyiz ki, hiçbir hatanın ve eksikliğin olmadığı bir ortam hiçbir zaman mümkün olamaz) Partimizin önderliğine ve diğer temel örgütlenmelerine darbeler vuracaktır. Bunların tümü mümkündür. Ama bunların hiçbirisi eğer ki biz doğru bir ideolojik-politik-örgütsel hattı uygular, kitlelerle bütünleşir ve sınıf mücadelesine önderlik edersek, bizi yolumuzdan alıkoyamaz. Eğer ki bir'in yerine on'u, yüz'ü koyacak mekanizmaları yaratırsak ve bunların gerekliliğini sağlarsak (ki bu mekanizmaları yaratmamız ve sürekliliğini sağlamamız tamamen ve yalnızca bu saydığımız görevleri yerine getirmemize bağlıdır, bunlardan farklı ya da kopuk değildir) düşmanın hiçbir saldırısı, bazen sarsılsak da, gerilesek de, zayıflasak da zaferimizi engelleyemez.

Sonuç olarak özetlersek; Partimizin düşman saldırıları karşısındaki güvenliğinden anlamamız gereken; Partimizin devrime ulaşma-

bilmesi için korunmasıdır. Ve Partimizin devrime ulaşabilmesi için yapması gerekenlerle güvenliği için yapması gerekenler bir ve aynıdır. **İdeolojik-politik-örgütsel olarak doğru bir hattı uygulamak, kitlelerle bütünleşmek ve sınıf mücadelesine önderlik etmek.**

Ancak böyle bir parti devrime ulaşabilir ve ancak böyle bir parti kaçınılmaz olarak doğacak kayıplarını en aza indirebilir ve kat kat fazlasıyla karşılayabilir, güvenliğini gerçek anlamda güvence altına alabilir. Partimizin güvenliği için uyulması gereken ilke ve kurallar sihirli formüller olmadıkları gibi (sınıf mücadelesinin hiçbir sorununda sihirli formüller yoktur) üzerinde yükseldikleri özden, yani devrime ulaşma hedefinden, ideolojik-politik-örgütsel olarak doğru bir hattı uygulama, kitlelerle bütünleşme ve sınıf mücadelesine önderlik etmekten koparılamazlar, karşı karşıya konamazlar.

Özetin özeti, sonucu ise şudur; Partimizin düşman saldırıları karşısındaki güvenliğinin temeli, altın kuralı, olmazsa olmazı; **ideolojik-politik-örgütsel olarak doğru bir hattı uygulamak, kitlelerle bütünleşmek ve sınıf mücadelesine önderlik etmektir.** Bu söylediğimiz farklı bir ifadesi de şudur, Partimizi ideolojik-politik-örgütsel olarak doğru bir hattı uygulama, kitlelerle bütünleşme ve sınıf mücadelesine önderlik etme yönelimine sokmadığımız sürece, düşman saldırıları karşısındaki güvenliği sorununu da çözüm yönelimine sokamayız. Ancak ve ancak bu kavrayış benimsenerek Partimizin düşman saldırıları karşısındaki güvenliği sorunu doğru bir tarzda ele alınabilir ve çözülebilir. Bunun dışındaki her ele alış yanlıştır, zararlıdır.

c- Bugün yaşanan olguların gelişim süreci yok mu?

Partimiz tarih sahnesine çıktığı günden beri, faşist TC'nin amansız saldırıları ile karşı karşıya kalmıştır. Ama bizim ele alacağımız süreç, yalnızca son yaşananlarla doğrudan ilişkili olduğunu düşündüğümüz 1. OPK'dan bugüne değinki süreçtir.

Bilindiği gibi 1. OPK'nın hemen sonrasında merkezi düzeyde peş peşe büyük sayıda engellenmeler yaşadık. Ve bu engellenmele-

rin sağlıklı bir sorgulaması, nedenlerinin ayrıntılarıyla açığa çıkarılması, kavranması ve çıkartılan derslerin uygulamaya sokulması yaşanmadan Parti iç darbeye karşı karşıya kalındı. Darbeden 2. OPK'ya değin bu engellenmelere zemin olan gerçeklik düzeltilmek bir yana had safhaya ulaştı. Örgütsel kaos, deşifrasyon, laçkalık, ilkesiz faaliyet ve yaşam, başıboş kalan burjuva zaafların yayılması ve derinleşmesi bu dönemde bünyeyi neredeyse tamamen sardı. 2. OPK'ya gidildiğinde güvenlik sorunu, Partimizin en acil, yakıcı sorunlarından biri durumundaydı. Ama hem 2. OPK'da hem de MK toplantısında bu sorundiğer sorunların (2. OPK'da yaşanan gelişmelerin) ve hemen pratik adımlar atıp sonuçlar alma şekillenmesinin gölgesinde kaldı. Güvenlik sorununa gereğince eğilinmedi. Düşmanın 2. OPK sonrası yeniden ayaklarımız üzerine doğrulmamızı engellemek, kesintiye uğratmak, saptırmak amacıyla Partimize yönelik saldırılara yönelmesi ve bunlarda Parti ve MK hakkında birçok somut bilgiye sahip olması ile yoğunlaşmasını artırması, peşpeşe yeni saldırıları ve engellenmeleri gündeme getirdi.

Bugün Partimizin düşman saldırıları karşısındaki güvenliği sorununa eğilirken, bu süreç üzerinde de kısaca da olsa durmak zorunludur. Böylesi bir duruş, her sorunu salt ortaya çıktığı ya da bizim farkettiğimiz anla sınırlı bir ele alış şekillenişini açacağı ve böylelikle de bizim, sorunun gelişim sürecini ve bu süreçte rol oynayan temelleri daha iyi görmemizi ve kavramamızı getireceği için önemlidir, zorunludur.

Eğer ki Partimizin düşman saldırıları karşısındaki güvenliğinin temeli ideolojik-politik-örgütsel olarak doğru bir hattı uygulaması, kitlelerle bütünleşmesi ve sınıf mücadelesine önderlik etmesidir anlayışını önemsiyorsak, 1. OPK öncesi süreçte bu noktalardaki gerçekliğimizin, güvenlik sorununda esaslı çözümlere ulaşmış bir gerçeklik olmadığını, zaaflı bir zeminin önceki süreçte de olduğunu görmemiz ve kabul etmemiz gerekir. Ama 1. OPK sonrası sürecin önceki süreçten ayrılan iki temel özelliği de görülmelidir. Bunlardan birincisi, çeşitli aşamalardan geçerek Partimizi örgütsel kaosa sürük-

leyen, her türden zaafın cirit attığı tasfiyecilik sürecidir. İkincisi ise, düşmanın 12 Eylül'den kalan çalışma ve örgütlenme tarzının devrimci örgütlere karşı yetersiz kaldığını görerek 12 Temmuz 1991'de 12 Dev-Sol'cunun katledilmesi ile başladığını kabul ettiğimiz yeni ve katlanmış olanaklarla yeniden örgütlenmesi, çalışma tarzını yenilemesi olgusudur.

Partimizin tasfiyecilik sürecinde oluşuyla düşmanın girdiği yeni yönelimin boyutlandığı güvenlik sorunu, 1. OPK'dan bugüne kapsamlı bir ele alış ve sorgulamanın yapılmamasının da eklenmesiyle bugünkü boyutuna ulaşmıştır.

2. OPK'dan bugüne kadarki süreci; hangi hataları niye yaptık, neler yapabilirdik sorgulayıcılığı ile ele alırsak karşımıza şu olgu ve yanıtlar çıkmaktadır: Bıktırıcı olma pahasına yine aynı anlayışları, ideolojik-politik-örgütsel olarak doğru bir hattı uygulamak, kitlelerle bütünleşmek, sınıf mücadelesine önderlik etmek, Partimizin düşman saldırıları karşısındaki güvenliğinin temelidir anlayışından hareket edersek, esas sorunun bu eksenlerde nelerin yapılıp nelerin yapılmadığı, nelerin yapılabileceği olduğu açığa çıkar. (Ve tüm bunlar elbette ki koşulları içinde değerlendirilir. Bazı yoldaşlarımız koşullardan bağımsız doğrular, koşullardan bağımsız soyut koşulların soyut tahliline dayanan bir Marksizm ve Marksistliği, hem de bulunmaz Hint kumaşymışçasına savunmakta ve piyasaya sürmekteyse de biz, özü somut koşulların somut tahlili olan Marksizmi savunmayı ve buna göre düşünmeyi içselleştirmeyi hedefliyoruz ve bu hedefi gözetmeye devam edeceğiz.) Böylesi bir sorgulama da tüm faaliyetin bütünlüklü değerlendirilmesini gerektirdiği için bunu ayrıca ele alacağız.

Özetle güvenlik sorununa gelirsek, ilk olarak sorunun aciliyeti ve yakıcılığına denk ele alınmadığı açıktır. Sorunun boyutu büyük oranda bilinmesine karşın böyle davranıldığı da. Bu nedenle, bu hatanın temeli Parti gerçeğinin, koşulların subjektif algılanışından ziyade koşullar ne olursa olsun aynı görevleri uygulamaya çalışmanın, böylesi bir şekillenişin sonucudur.

Bize yön veren mantık, “Parti gerçeği bu durumdayken ne yapmalıyız” dan çok “Parti konferans yaptığına göre şimdi neler yapmak zorunda” olmuştur ve bu zorunluluklar büyük oranda önemli dönemlerde yapılanlara, yapılmaya çalışılanlara, Parti tabanının beklentilerine göre belirlenmiştir. Yani bu hataya zemin olan ideolojik şekillenme esasta kendiliğindenciliktir. MK, güvenlik sorununa kendiliğindenciliğin yön verdiği Parti gerçeğinin gereklerini değil, Parti’nin bugüne değinki şekillenişinin dayattığı “zorunlulukları” yerine getirme anlayışı nedeniyle gereğince eğilmeyerek Partimizin kayıplarının boyutlanmasının (çok aza indirilememesinin ya da güvenlik sorununu kökten çözememenin değil) sorumlusu olmuştur.

Eğer ki bu şekillenışı tamamen kırarak Partimizin güvenliği sorununa PMK toplantısında ve/veya sonrasında gereğince eğilseydik, Partimizin güvenliğinin temelini oluşturulması için yapmamız gerekenlerin yanısıra ve bunları daha sağlıklı yapabilmemizi de sağlayacak tarzda özel taktikler, örgütlenmeler geliştirerek, zaaf ve hatalara daha kapsamlı müdahalelerde bulunarak örgütlenmemizi, konumlanmayı daha rasyonel gerçekleştirerek (Partimizin güvenlik sorununu köklü bir çözüme kavuşturmak yine de mümkün olmasa da) kayıplarımızı belli oranda azaltabilirdik.

d- Düşman saldırılarının hedefi nedir?

Partimizin düşman saldırıları karşısındaki güvenliği sorununu “düşmanın hedefi nedir” sorusunu hesaba katmadan, bu sorunun üzerinden atlayarak ele almaya kalkışmak, sorunun önemli bir yanını karanlıkta bırakacak, bu durum da sorunu gereğince kavramamıza ve çözmemize ket vuracak, engel olacaktır. Madem ki düşmana karşı güvenliği tartışıyoruz, irdeliyoruz, öyleyse ancak “düşmanın hedefi nedir, neyi nasıl yapmaya çalışıyor?” sorularını aydınlattığımızda kendi yapmamız gerekenleri de doğru bir biçimde belirleyebiliriz. Düşmanı tanımayan, hesaba katmayan, kollamayan bir savunma, koruma kör bir savunma ve koruma olacaktır. Kör bir savunma ve koruma ise başarılı olamayacağı gibi düşmanın sokmak istediği

rotaya girmesi de kaçınılmazdır.

Düşmanın asıl hedefi, gönlünde yatan asıl aslan, elbette ki Partimizi yeryüzünden silmektir. Ama bu mümkün mü? Bunun mümkün olmadığını, kendince “yasadışı örgütlerin kökünü kazımak” iddiasıyla gerçekleştirdiği 12 Eylül darbesine karşın, diğer birçok devrimci örgüt gibi Partimizin de varlığını koruması ve yeniden toplanma yönelimine girmesiyle 1990’lardan itibaren düşman da tamamen kavramıştır. 1990’lar aynı zamanda dünya çapında güçlü bir tasfiyecilik dalgasının yükseldiği, emperyalizmin ideolojik saldırıları karşısında birçok devrimci-silahlı örgütün yasalılık ve reformizme savruldukları yıllar oldu. İşte bu iki olgu emperyalizmin uşağı egemen azınlığın devrimci örgütlere yönelik yeni bir politikaya yönelmelerini gündeme getirdi. Bu politika, fiili saldırıların, kökleri halkın ta bağrında olduğu için kazınamayacağı anlaşılan devrimci örgütlerin illegal örgütlenmeden ve silahlı mücadeleden reformizme ve yasalılığa savrulmaları için, ideolojik bombardımanlarla eşgüdümlü ve yeni bir yönelimle yürütülmesi idi. Fiili saldırıların yeni yönelimi, her açık bulduğu yerde kitlesel operasyonlara girişmek yerine, önceki bölümde vurguladığımız yeni olanaklar ve çalışma tarzıyla, daha uzun vadeli, sabırlı ve planlı bir çalışma yürüterek doğrudan devrimci örgütlerin merkezlerine ve temel örgütlenmelerine darbeler vurmak biçimindedir. Düşman böylelikle hedefi daraltmakta, bitiremeyeceğini anladığı tabanı birer devrim okulu olan cezaevlerine kendi eliyle koymak yerine bu taban üzerinden adım adım merkezlere ulaşmayı tercih etmektedir. Aynı zamanda doğrudan infazlar ve “kayıp” politikalarına uygun bir biçimde başvurarak silahlı mücadeleden uzak durun mesajını vermektedir. Tüm bunlar, düşmanın devrimci örgütleri fiili saldırılarla bitiremeyeceğini anlamasıyla girdiği ideolojik olarak ehliileştirmek, bunu sağlayamadığı koşullarda merkezi önderlikleri darbeleyerek örgütsel kaos, karamsarlık ortamında bir kısır-döngüye hapsederek içten içe eritmek politikasının pratiğe dökülmüş halidir. Düşmanın bu politikalarının da etkisiyle reformizme ve yasalılığa savrulmalar yoğunlaşırken, özel-

likle büyük kentlerde hemen tüm devrimci-silahlı örgütler merkezi darbeler almışlardır ve almaktadırlar.

Düşmanın Partimize yönelik saldırılarındaki hedefi bu genel yönelimin bir parçasıdır. Düşman merkezi darbelerle Partimizin ayakları üzerine dikilmesini engellemek, örgütsel kaos, güvensizlik, umutsuzluk, karamsarlık ortamında içten içe eritmek hedefini güderken daha da ötesinde kadroların imhasına gitmiyor. Birçok yoldaş, kadrolarımızın niye çatışmadan düşman eline geçtiğini soruyor. Ya bu yoldaşlar, düşmanın özellikle 1. OPK'dan bu yana kadrolarımızın hemen tümünü vurguladığımız bu politika doğrultusunda, çatışma koşullarının olmadığı ya da az olduğu yol, kahve vb. yerlerde ve çatışma olanağı tanımamaya yönelik girişimlerle aldığını bilmiyorlar ya da bu olguyu yorumlayamıyorlar. **Düşman, Partimizin silahlı mücadeleden uzaklaşması, düşmana yönelik misillemelere girişmemesi, kininin sönmesi, militan ruhunun körelmesi hedefiyle Partimizin istikrarlı, süreklileşmiş bir silahlı mücadele hattını oturtamadığını da göz önünde tutarak böylesi bir taktiği uygulamaktadır.** Kısa sürelerde salıvererek yönelimimizin belirsiz olduğu dönemlerde değil, Parti çizgisi doğrultusunda bir yönetime girildiği/girileceği işaretlerini aldığı dönemlerde fiili saldırılara yönelerek Partimizi ideolojik olarak teslim almaya, silahlı mücadeleden kopuk, statükocu, özde reformist bir hatta sürüklemeye çalışmaktadır.

Bizim başlıca öğretmenlerimizden biri de düşmandır. Düşmanın bu hedefi bize neleri yapmamamız, neleri ise yapmamız gerektiğini göstermektedir. Bizim yapmamız gereken silahlı mücadele, gerilla savaşı, Halk Savaşı hattında ısrardır ve bunu sözde bırakmamak, pratiğimizde de somutlamaktır. Ve bizim yapmamız gereken düşmanın fiili ve ideolojik saldırılarını boşa çıkaracak ideolojik-politik-örgütsel şekillenmeyi yaratmaktır. Bunun dışındaki her yönelim, silahlı mücadeleden yan çizmeye, örgütsel kaos, güvensizlik, umutsuzluk, karamsarlık yaratmaya, düşmanın fiili ve ideolojik saldırılarına gözlerimizi kapatmaya hizmet edecek her adım bilinçsizce ya da

“iyi niyet”le gündeme getirilmiş olsa dahi Partimizin düşmanın istediği rotaya girmesine hizmet etmekten başka bir anlamı olmayacak, başka bir sonuç vermeyecektir.

(...)

Partimizin düşman saldırıları karşısındaki güvenliğini sağlamak için uyulması gereken ilke ve kurallar

Buraya kadarki bölümlerde Partimizin düşman saldırıları karşısındaki güvenliği sorununun nasıl kavranması gerektiğini, sorunun ideolojik-politik-örgütsel köklerini ve çözüm yollarını ortaya koymaya çalıştık. Uyulması gereken ilke ve kuralların yararlı olabilmesi, amaçlarına ulaşabilmesi, gereğince içselleştirilmesi ve uygulanabilmesi için ortaya konulmaya çalışılan bu bütünlüklü değerlendirmelerin kavranılması, bilince çıkarılması zorunludur. Bu sağlanmadıkça ne ilkelere, kuralların içselleştirilmesi mümkün olabilir ne de gereğince uygulanması.

Emperyalistlerin ve faşist TC’nin Partimize yönelik amansız bir mücadele içinde olduğu açıktır. Partimiz bu amansız saldırıları püskürtüp varlığını sürdürmek daha da ötesinde savaşını yükselterek, kitlelerle bütünleşerek, örgütlülüğünü genişleterek, her cephede mücadelenin niteliğini sürekli ileriye taşıyarak devrime ulaşmak zorundadır. Partinin amaç ve hedeflerini, düşmanın niteliğini, sınıf mücadelesini, yani kim olduğumuzu, ne yapmaya çalıştığımızı, düşmanı ve içinde bulunduğumuz koşulları doğru bir tarzda sorguladığımızda, kavradığımızda göreceğiz ki Partimizin varlığını koruması basit, kolay ya da kendi kendine sağlanabilecek bir olgu değildir. Derinlikli bir bilinci ve yoğun bir emeği gereksinmektedir. Partimizin düşman karşısındaki güvenliği sorununda derinlikli bir bilince ulaşmaya çalışmayan, yoğun bir emek harcamayan tüm pratiklerin kaynağı Partiyi, düşmanı ve sınıf mücadelesini doğru ve yeterli kavramamadır.

Sınıf mücadelesinde hiçbir olgu, varoluşunun gerekleri oluşmadan ya da oluşturulmadan ortaya çıkmaz. Metafiziği, idealizmi değil de diyalektik materyalizmi benimsiyorsak, bu bizim açımızdan doğruluğu

tartışılmaz bir gerçektir. Öyleyse bizler bir amaca ulaşmak istiyorsak, bu amacın gereklerini keşfetmek ve bunları oluşturmak zorundayız. **Ulaşılmak istenen amacın gereklerini keşfetmek, bu amacın kendine özgü yasalarını (ilke ve kurallarını) keşfetmek demektir.** Nelerin yapılmasının, gerçekleştirilmesinin zorunlu olduğunu keşfetmek demektir. Eğer ki bizim amacımız Partimizin düşman saldırıları karşısında güvenliğini sağlamaksa ve bunun kendi kendine sağlanamayacağını, bunu sağlayacak olanın yalnızca biz olduğumuzu, bunun derinlikli bir bilinç ve yoğun bir emek gereksindirdiğini ve bu amacın gereklerini keşfetmek ve yerine getirmek zorunda olduğumuzu kavırıyorsak, o zaman bu gerekleri içselleştirmek ve uygulamak zorunda olduğumuz açıktır.

Partimizin düşman saldırıları karşısındaki güvenliğinin sağlanması amacınının gerekleri, düşmanın örgütselliğimiz, faaliyetimiz, görevlerimiz, planlarımız, ilişkilerimiz, olanaklarımız vb. hakkında bilgi sahibi olmasının ve Partimize darbeler vurmasının önlenmesine hizmet eden ilke ve kuralların keşfi, içselleştirilmesi ve uygulanmasıdır.

Partimiz bu sorun özgülünde gerek uluslararası gerek yaşadığımız topraklara özgü, gerek dolaylı gerekse de doğrudan yaşadığı deneyimlerin ışığında , bedeli kanla, canla, zulümlere, zindanlara göğüs gerekerek ödenmiş çok değerli dersler çıkararak; Partimizin düşman saldırıları karşısındaki güvenliğini sağlamak için uyulması zorunlu ilke ve kuralları belirlemiştir ve her yeni koşulda belirlemektedir. Bu ilke ve kurallara Partimizin varlığını koruması ve hedeflerine ulaşabilmesi için uyulması zorunludur, mutlaklıdır. Bu zorunluluk yerine getirilmedikçe Parti'ye zarar vermek ve düşmanın ekmeğine yağ sürmek kaçınılmazdır.

Düşmanı sürekli izleyelim, Parti içinde kolektif bir sorgulama ve denetim oturtalım

Partimiz güvenlik sorununa özgü ilke ve kurallarını düşman saldırılarına karşı korunmak amacıyla oluşturmuştur. Bu nedenledir ki; bu ilke ve kuralları içselleştirmenin ve geliştirmenin ilk koşulu; düş-

manın hedefleri, olanakları, taktikleri ve çalışma tarzı üzerine tüm komiteler kafa yormalı, inceleme-araştırma yapmalı, doğrudan ve dolaylı tüm deneyimler titizlikle incelenmelidir. Bunun da ötesinde her komite, düşmanın kendi faaliyet alanındaki özel hedefleri, olanakları, taktikleri ve çalışma tarzı üzerinde de titizlikle durmalıdır. Çünkü bunlar, her bölge ve alan içinde farklılıklar göstermektedir. Bizler düşmanın genel ve özel hedeflerini, olanaklarını, taktiklerini ve çalışma tarzını esasta aydınlatılabildiğimizde bunlara karşı doğru önlemleri de üretebiliriz. Aksi takdirde tanımadığımız, somutlayamadığımız bir düşman karşısında körce bir mücadeleden kurtulamayız.

Partimizin düşman saldırıları karşısındaki güvenliği, bütünlüklü bir sorundur. Hem sorunun tüm boyut ve düzeyle görülebilmesi hem de doğru yerde ve zamanda doğru önlemlerin alınabilmesi için; tüm yoldaşların ilke ve kurallara uyup uymadığının, düşmanın yönelim ve hareket tarzının hücre ve komitelerde sürekli bir biçimde titizlikle incelenmesi, sorgulanması ve üste iletilmesi zorunludur. Ancak böylesi bir anlayış ve pratikle, Partimizin zaafları ve düşmanın yönelimleri doğru bir biçimde ve hızla öğrenilerek gerekli önlemler geliştirilebilir. Bu nedenlerle her yoldaş, organ üyelerini ve altlarını; ilke ve kurallara uyup uymadıkları noktasında sürekli sorgulamalı, denetlemelidir. Her organ toplantısında güvenlik sorununu mutlaka ele almalı, toplantılar arası dönemde sorumlu bulundukları alanda yapılan ilke ve kuralsızlıklar ile düşmanın hareket tarzı kapsamlıca irdelenmelidir. Düşmanın her türlü girişimlerinden (takip, dinleme, sızma, operasyon vb) tüm organ üyeleri ve üst hızla haberdar edilmelidir.

Partimiz, ancak düşmanın hareket tarzını sürekli inceleyip sorguladığı ve kendini, örgütlülüğünü sürekli denetleyip düzelttiği bir çalışmayla, düşman saldırıları karşısındaki güvenliğini sağlayacak ilke ve kuralları doğru bir tarzda uygulayabilir ve geliştirebilir.

Randevular sorunu: Randevular Parti çalışmalarımızda önemli bir yer oluşturur. Yasadışı bir teşkilatın politik çalışmalarında fonk-

siyonerleri arasındaki iletişimi, bağı gerçekleştirmesi randevularla olur. Bu yolla kurulan iletişim, örgütsel pratik çalışmanın temelini oluşturur. Randevularla gerçekleşen bu bağların güvenliği ve sağlam oluşu örgütsel güvenliğin de temelidir. Dolayısıyla örgütün güvenli-ğindeki ciddiyetimizin ve titizliğimizin ölçütü randevular konusun-daki yaklaşımımızdır. İlkeli yaklaşım; örgüte bağlılığımızın, sahip-leşimimizin, ilkesizce ve sorumsuzca tutumumuz; örgüte yabancılaş-tığımızın göstergesidir.

Düşmanın Partimize ulaşması daha çok ve ekseri randevularımızı denetim altına almasıyla gerçekleşmektedir. Takip yoluyla bir rande-vuya götürülen düşman, hem oradaki ilişkiye hem de bu randevuyu yapan yoldaşların farklı ilişkilerine kolaylıkla ulaşabilmektedir. Bu durum fark edilip önlemi alınana kadar da örgüte ait bir çok ilişki ağı, üstler, üsler, imkanlar vb. deşifre olabilmekte ve düşmanın de-netimine girebilmektedir. Bir kişinin yediği bir takip, diğer yoldaşla-ra da bulaşmasının davetiyesidir. Randevuda yapılan amatörce hata ve davranışlar ve buluşma anlarındaki olağandışı, dikkat çekici dav-ranışların yarattığı anlık takipler, sorumsuzca yüksek sesle yapılan konuşmalar takibe neden teşkil edebilmektedir. Anlık şüphe ve dik-kat çekici davranışlardan kapılan “serseri takip”e takılmamak için buluşma anında doğal davranışlar, sessiz konuşmalar gerekli olandır. **Anlık bir hatamızın Parti’ye ciddi zararlar verebileceği unutul-mamalı, gerekli özen ve sorumluluk gösterilmelidir.** Unutulma-malıdır ki, düşman bizim randevular yoluyla ilişki kurduğumuzu ve örgüte ulaşmanın, ciddi darbeler vurabilmenin yolunun buradan geç-tiğinin bilincindedir. Düşman bu bilinçle iyi bir tarzda donanmış binlerce deneyimli adamını ve olanağını seferber etmekten çekinme-mektedir. Düşman her gün yüzlerce devrimcinin yüzlerce randevuda çalışma prensipleri gereği görüştüklerini bildiğinden bu buluşmaları, buluşma yerlerini ortaya çıkarmayı, ortaya çıkardığı izleri takip ede-rek geliştirmeyi, üst seviyelere ulaştırana kadar ve kendince “olgun-laştığı”nı düşündüğü aşamaya kadar bu takiplerini devam ettirmeyi anlayış olarak benimsiyor ve bu anlayışına uygun da hareket etmek-

tedir. Zaman zaman belli kadroları elinden kaçırma pahasına da olsa, bu yöntemini uygulamayı kendisi açısından daha yararlı ve faydalı görmektedir. Düşman açısından bireyin tek başına fazlaca önemi olmayabilmektedir. Onun için önemli olan örgütün kurum ve işleyişini ortaya çıkarmak ve örgüte ciddi darbeler indirmektir. Genel anlayış olarak bunu benimsemekte ve pratikte de buna uygun davranmaktadır. Yüzlerce militanın her gün örgütsel iletişim için birbirleriyle randevularda görüştükleri ve bu ilişkinin gizliliği gereği bu buluşmaların sokak, cadde vb. yerlerde gerçekleştiğini düşman iyi bilmektedir. Çalışma tarzımızı bilen düşman, onun açığa çıkartılması için teknik olanaklardan da yararlanarak karşımızda iyi bir tarzda konumlanmıştır. Onun bu konumlanışını boşa çıkarmak bizim için elzem olandır. Randevularda dikkat edilmesi gereken bir kaç noktaya değinelim:

Randevu yerleri: Randevu yapılacak yerler titizlikle seçilmeli, düşmanın denetiminin olmadığı, merkezlerden uzak ve تنها yerler tercih edilmelidir. Merkezi duraklar, kavşaklar, terminaller, iskeleler, garlar, kalabalık cadde ve alışveriş merkezleri vb. yerler kesinlikle kullanılmamalı, buraların düşman tarafından sürekli kontrol altında bulundurulduğu unutulmamalıdır. Ayrıca kapalı mekanlarda randevu yapılmamalı, eğer oturulacaksa görüşmeyi gerçekleştirdikten ve güvenlikten emin olduktan sonra uygun yerler seçilmelidir. Ve o mekana oturulmalıdır.

Randevu yerine gitmeden önce uzaktan kontrol çekilerek bakılmalı, dikkat çekici bir durum söz konusuysa randevu yerini iyi bir şekilde kontrol etmeli, şüpheli olduğu durumlarda randevu yerine gidilmemeli, oradan uygun bir şekilde uzaklaşma çabasına girişilmelidir. Randevu yeri uzaktan gözetildikten sonra, şüphe ve dikkat çekici bir durum yoksa randevu noktasına tam zamanında gidilmeli, ne önceden ne de gecikmeyle gitmemek gerekir. Erken gelmekten veya gecikmekten kaynaklanan beklemler, randevu yerlerinde gereğinden çok atılan turlar düşmanın ya da çevredeki bir işbirlikçinin dikkatini çekebilir. Böylelikle buluşmanın güvenliği sabote olmakta,

düşmana açık duruma gelebilmektedir.

Buluşma biçimleri olarak açık alanda (durak, herhangi bir noktada) beklemeli randevular yerine, uzun ve تنها sokaklarda karşılıklı yürüyerek karşılaşma biçimi tercih edilmelidir. Böylelikle randevuya gelen bireylerin birbirini karşılıklı olarak denetleme, peşlerinde dikkat çekici ve şüphe uyandırıcı bir durum söz konusuysa bunu fark etme şansları olur. Randevu yerine gelen bireyler, karşılaşma için yürüdükleri anda uzaktan birbirlerini tanıdıklarına dair hiçbir davranış ve harekette bulunmamalıdır. Aynı noktaya geldikleri ana kadar bireyler, çevreyi yoğun bir şekilde taramalı, dikkat çekici, kuşkulu en küçük bulguları değerlendirebilmeli, şüpheli bir durum söz konusuysa buluşma noktasında ya göz işaretiyle ya da daha önceden bireyler arasında belirlenen basit bir şifre hareketiyle şüpheli durumun olduğu sinyali karşı tarafa vermeli ve bu yüzden buluşma gerçekleştirilmeyerek transit geçilmelidir. Her yoldaşın kendi çevresini sürekli sorumlu bir tarzda kontrol etmesi Parti'ye karşı sorumluluğun da bir ifadesidir. Buluşma yerinde görüşen yoldaşların hemen merhabalaşıp kucaklaşmaları veya yan yana gelmeleri doğru değildir. Doğrusu birbirlerini gördükten sonra bir süre hiç temas kurmadan yürümeleri ve randevu yerinden epey uzaklaştıktan sonra تنها ve uygun bir noktada temasa geçmeleridir. Bu yöntem sayesinde hem düşman bir kez daha denetlenmiş olacak, hem de randevu yeri gerek duyulduğunda bir süre daha kullanılabilir. Çünkü buluşma o noktada gerçekleşmediğinden hiç kimsenin dikkatini çekmesi ve şüphe uyandırması söz konusu olmayacaktır. Önemli bir nokta da randevularda görüştüğümüz çevrenin durumuna göre dikkat çekmeyecek şekilde, uyum sağlayacak biçimde giyim ve kuşamımıza dikkat etmektir. Şu genel bir prensip olmalıdır: Giysilerimiz cırtlak, belirgin renk tonlarından oluşmamalıdır. Çünkü üstümüzdeki giysi takip yenildiği durumda belirgin bir şekilde bizi ele verebilmektedir. Unutmayalım ki, dikkati çeken renk ve giysiler ve ilginç tip ve kıyafetlerle takip atlatmak oldukça zordur. Bunun yanında malzeme ve örgütsel mahiyette taşıma yaparken dikkat çekici ve bi-

çimsiz paketler kullanmamaya özen göstermek gerekir. Günlük alış-verişlerde kullanılan türden çanta, poşet ve ambalajlar kullanılmalıdır. Buluşma noktasında devretme işlemi aleni bir biçimde yapılmalıdır. Bu işlem ya çok تنها bir mekanda ya da aynı taşıta binme, taşıtta devretme ya da bir bakkala, bir alışveriş mekanına girerek doğal bir biçimde çanta diğer taşıyıcıya devredilerek yapılmalıdır.

Randevular mutlaka bir ihtiyaç üzerine olmalı, gereksiz ve boş randevular yapılmamalıdır. Randevuda amaçlanan görev gerçekleştirildikten sonra derhal ayrılmalı, gereksiz ve boş uzatmalar olmamalıdır. Buluşan kişilerin tekrar görüşmeleri gerekliyse eğer ya ortak yer tespit edilmeli, aranılacak gün ve saat söylenmeli ya da bir sonraki randevu o buluşmada net bir şekilde belirlenerek ayrılmalıdır. Bir sonraki görüşme gerektiği halde, bu sorun önemsizmiş gibi son ana bırakılmakta, tam ayrılırken ayak üstü ya gelişi güzel konuşulup yeni bir yer belirlenmekte ya da kolaycılığa kaçılarak tekrar aynı mekanda buluşma kararlaştırılabilmektedir. Bu kendiliğindenci bir diyalog ve amatörce yapılmakta, yeni bir randevu bu yaklaşımla riske atılmaktadır. Bu ciddi bir olumsuzluk ve örgüt güvenliğini tehlikeye atan bir davranıştır. Buluşmanın görevleri yerine getirildikten sonra eğer tekrar görüşmek zorunlu ise yeni buluşma yerinin de sağlıklı bir şekilde tespit edilmesi işleminin de o buluşma görevlerinin arasında yer aldığı ciddiyeti ve bilinciyle olaya yaklaşılmalı, buluşma randevularımıza gereken özen gösterilmelidir.

Buluşma yerlerinde ve görüşme sürecindeki davranışlarımız doğal ve çevremizdeki insanlar gibi olmalı, gizemli, heyecanlı bir görünüm asla sergilenmemelidir. Çevrede dikkat çekici, şüphe uyandırıcı bir belirlemede bulunsak bile iradi olarak kendimizi, soğukkanlılığımızı kontrol edebilmeli, paniklemeye, aşırı heyecana kapılmamalı, paniğin ve aşırı heyecanın paratoner gibi dikkatleri üzerimize çekeceğini ve kendimizi ele vereceğimizi unutmamalıyız.

Randevulara gereksiz insanlar götürülmemeli ve randevu asgari sayıyla yapılmalıdır. Bu hem güvenlik noktasında riski arttıracak, hem de gereksiz deşifrasyonlara ve laçkalıklara neden olacaktır.

Randevularımızın hal hatır sorma derekesine düşmesine müsaade etmemeliyiz. Sırf A yoldaşı özledim, ben de gelip kendisini bir göreyim düşüncelerine prim verilmemeli, her randevunun bir görevi gerçekleştirmek için verildiği ve bunun için yapılması gerektiği, bunun dışındaki gereksiz buluşmaların yoldaşları ve örgütü riske sokabileceği akıldan çıkarılmamalıdır. Randevu yerine başka bir yoldaşı görev gereği götürmek gerekiyorsa da nokta yerine kesinlikle tek tek gidilmeli, buluşma sağlandıktan sonra düşmanın denetimi olmadığı kesinlik kazandıktan sonra diğer yoldaşın yanına getirilmelidir. Bu konuda Parti olarak gereken özeni göstermiyoruz, bir şey olmaz boş vermişliği ile randevulara, buluşma noktasına ikili-üçlü gitmekte sakınca görmüyoruz. Bu basit kuralı ihlal etmemizin sonucu olarak defalarca kayıp almamıza rağmen, bu konuda hala duyarlı davranmayışımız affedilecek bir davranış değildir.

Başkalarının kullandığı randevu yerleri, hatta bölgeleri kesinlikle kullanılmamalı ve her ilişki için ayrı yerler, bölgeler tespit edilmelidir. En çok sıkıntı çektiğimiz konulardan biri de budur. Bir yoldaşın aynı yerde birçok yoldaşla görüştüğüne ve daha farklı bir çok yoldaşın da aynı yeri defalarca kullandığına bir çok kez tanık olduk. Kafa tembelliği ve üretimsizlik bir randevu yerinin tespitinde bile kendini göstermektedir. Aynı yerin defalarca ve fazla kişiyle kullanılması, örgüt güvenliğini de zaafiyete ve operasyonlara, takiplere yol açmaktadır. Temelinde küçük-burjuva kolaycılığı ve ciddiyetsizlik yatan bu ilkesizlik basite alınarak, önemsenmeyerek yanlış bile bile tekrar edilmektedir. Çalışma tarzımızı ve alışkanlıklarımızı yakından bilen düşman, bu zaaflarımızdan rahatlıkla faydalanabilmektedir. Sık kullanılan bölgeleri denetim altına alarak, Parti'ye kolayca ulaşması mümkün olmaktadır. Sorunu ilke olarak görmek ve bu ilkenin çiğnenmesine karşı öncelikle kendi benliğimizde kendimize karşı acımasız olmak zorundayız. Partimizin her militanı yaratıcı, üretken olmak, yaşamında yenilikçi olmak, eskiyi, eski alışkanlıkları devam ettirmeyi yerinde saymak olarak algılayan kafa yapısına sahip olmak zorundadır. Ve yaşamında yüzlerce güvenlik önlemini

kendi yaratıcılığıyla keşfetmesi ve uygulaması zorunludur. Düşmana karşı savaş yürüten militanın, kendisinin düşman karşısındaki konumlanışını, düşmanın bir fiske darbesiyle kendisini ve yarattığı örgütlenmeleri alt edebilişini ciddiyetle sorgulaması ve bunun üstesinden nasıl gelebileceğini kavraması gerekli olmalıdır. Bunu yapmayan, kolaycı davranan ve alışkanlıklarını dönüştürmeyenler, kendini tekrar etmenin ötesinde yaratıcı ve üretici olmayanlar örgüte en fazla kötülüğü yapıyorlar demektir.

Randevu yerlerini ve zamanlarını buluşacak insanlar dışında kimse bilmemelidir. “Şu saatte, şununla, şurada görüşeceğim” şeklinde açıklamalar katıyetle olmamalıdır. Yoldaşımıza güven, ilkesiz davranmamızı hiçbir koşulda getirmez, getirmemelidir. **Kişiye ilgilendirmeyen bilgileri kişiye yüklemek, ona iyilik yapmak değildir.** Ona ve örgüte bu davranışımızla zarar verdiğimiz akıldan çıkarılmamalıdır. Bu yüzden hiçbir yoldaşa gitmeyeceği bir randevu söylenemez. Söylendiği durumda bu yapılan boş gevezeliğin sonucunda bireyin yakalanması durumunda gelebilecek zararlara davetiye çıkarmış olunmaktadır.

Birkaç yoldaşın buluştuğu görüşmede yeni bir randevu yapılırken yeni yapılan randevuya, eğer diğer yoldaşlar gelmeyecekse ve bilmeleri gerekmiyorsa kesinlikle onların yanında randevu yapılmamalıdır. Çünkü olası bir yakalanma durumunda üçüncü şahıs kişiler, yani randevuya gelmeyenler bir yanıyla zan altında olacaklardır. Çünkü randevuyu bilmektedirler ve randevuda yakalanma olmuştur. Bu türlü gereksiz durumlardan kurtulmak için de randevuyu yoldaşlar sadece kendilerinin duyacağı bir tarzda yapmak zorundadırlar. Eğer randevu yapılırken üçüncü şahıslar işitmişlerse yoldaşlar, randevu yapanları uyarmalı ve randevu kesinlikle değiştirilmelidir.

Kuşkulu yerlerde ve şaibeli, kontrolde olduğu düşünülen şahıslarla yapılan zorunlu randevularda mutlak temiz ve düşmanca tanınmayan yoldaşlarca randevu yeri denetlendikten ve risk asgariye indirgendikten sonra buluşulmalıdır. Yaratıcı olduğunda bunun birçok yöntemi ve aracı bulunacaktır. Böylesi önemli görüşmelerde

mutlaka üçüncü bir yoldaş uzaktan, hatta imkan varsa silahlı güvenlik alınarak beklenilmeli ve görüşme Partimizin denetimi altında, inisiyatifimizde yapılmalıdır. Eğer kuşkulandığımız kişi bizi farklı bir noktaya doğru çekmek istiyorsa biz tamamen tersi noktaya çekmeli ve özellikle rahat hareket edeceğimiz alanı seçmeliyiz.

(...) Randevuya hastalık, kaza, çok olağanüstü istisnai gelişmeler (takip, yakalanma, operasyon, örgüt açısından çok daha önemli bir görevin verilmesi vb) dışında gitmemek suçtur. Sıkça randevularını karıştıran, unutan, bu konuda duyarlı ve sorumlu davranmayan yoldaşların ideolojik olarak da sarsıntılarının bir göstergesi olabildiğinden Parti bu tür durumlarda bunu yaşayan yoldaşları sorgulamalı, nedenini, neye tekabül ettiğini bilince çıkartmalıdır. Olayı basite alıp geçiştirmek kesinlikle doğru değildir. Unutan yoldaşlar gerektiğinde kendilerinin anlayacağı şekilde şifreli not alabilirler. Bunu yapmayıp da sık sık benzer gerekçelerle randevu kaçırdığını iddia eden yoldaşlar soruşturmaya tabi tutulmalıdır. Çünkü yaşadığımız deneyler, tecrübeler bize göstermiştir ki, bu tür yoldaşların bir çoğu ideolojik sarsıntılarının bir sonucu olarak, mücadeledeki kayıtsızlıklarının, şevksizliklerinin, duyarsızlıklarının bir ürünü olarak pratikte bunu yaşamakta ve bu yaşantının bir aşamasında ele geçtiklerinde genellikle olumsuz tavır takınmışlardır.

Randevularımız asıl ve yedek şeklinde ayrıştırılmalı, her randevunun mümkün mertebe (bağ koptuğunda kısa sürede tekrar kurma şansı yoksa kesinlikle) yedeği yapılmalıdır. Asıl gidilmesi gerekenin birinci randevu olduğu akıldan çıkarılmamalı, “nasıl olsa yedeği var, ona giderim” küçük-burjuva kolaycılığı ve rahatlığına bizleri sürüklememelidir. Kaçırılan, gidilmeyen her randevu sonrasında hemen uygun yöntemlerle Parti’ye haber ulaştırılmalı, güvende olduğu ve randevuya gelemediğinin gerekçesi iletilmelidir. Randevuya gitmeyen ve randevuya gidemediğini iletemeyen yoldaşın yakalanmış olduğu bilinciyle hareket etmek zorundayız. Bu konuda da gevşekliğe ve hantallığa düşülmemelidir, nasıl olsa yine randevuyu kaçırmış olabilir rehavetine kapılınmamalıdır. Çalışma tarzımızda ilkelerimizi

uyguladığımızda bu türlü durumlarda otomatikman güvenlik önlemleri ilkelerini devreye soktuğumuzdan kayıplarımızı asgariye indirmeye şansına sahip oluruz.

İlke olarak görülmesi ve hiçbir şart altında ihlal edilmemesi gereken bir durum da takip altında olduğuna dair en ufak bir kuşku dahi duysa, kesinlikle randevuya gidilmemelidir. Böyle bir durumda randevuya gitmenin hiçbir gerekçesi ve mazereti olamaz. Takip altında olduğu endişesini yaşayan yoldaş, öncelikle, takibi netleştirmeye çaba sarf etmeli ve takibi atlatmaya uğraşmalıdır. Eğer takibi atlattığına dair bir netlik sağlayamamışsa, hiçbir örgütsel ilişkiye ve üs vb. noktalara kesinlikle uğramamalıdır. Uzun süre takibi atlatma çabasına girişmeli, gerekiyorsa şehir dışına yolculuklar yapılmalı ve fazla örgüte zarar verilmeyeceğini düşündüğümüz bir noktaya gelip, düşmandan bir süre gizlenme yöntemi izlenebilir. Sürekli takip altında olduğumuzu ve düşmanın denetiminin dışına çıkamadığımızı düşünüyorsak, örgütle tüm ilişkilerimizi kesmeli ve uygun bir yolla örgüte haber ulaştırarak geçici bir süre uygun bir yerde gizleneceğinin haberi ulaştırılmalıdır. Takip altında olan veya randevuya gitmeden önce takipte olduğu şüphesini yaşayan yoldaşın randevuya gitmesi bağışlanamaz bir suçtur. Randevular ve takipler konusunda ilkel ve duyarlı olmak zorundayız. Düşmanın bize karşı konumlanması ve verdiğimiz açıklardan yararlanarak bizi darbelemesi, önemli ölçüde örgütsel zaaflarımızın ve ilkeli çalışma tarzımızdan ödünler vermemizin bir sonucudur. Sınıf savaşımına atılan her bilinçli militanın yürüttüğü mücadelenin gerçekliğine uygun davranması zorunlu olmalıdır. Kimi hatalarımızı telafi etme şansını bile düşman bize tanımamaktadır. O, verdiğimiz açıkları iyi kullanarak vahşice saldırmakta, kendi cephesinden savaşı kendi kurallarına göre oynamaktadır. Bizlere düşen görev de kendi ilke ve kurallarımıza göre savaşımımızı sürdürmektir. Basit gibi görünen kimi alışkanlık ve hatalarımızın, düşmanı küçümsemenin, yaptığımız işin sorumluluğu ve bilincinde olmamanın bize faturası pahalıya ödetilmektedir.

Randevulara özel bir araçla kesinlikle gidilmemelidir. Böyle bir

araç varsa randevu yerinin çok çok uzağında bırakılmalı ve kontrollü bir biçimde yürüyerek buluşma yerine gidilmelidir. Aynı durum kitle ulaşım araçları için de geçerlidir. Randevuya giderken birkaç taşıt değiştirilmeli, bilinçli olarak ters ve uzak yönle binip tekrar geri dönüş yapılmalı ve randevunun uzağında (birkaç durak uzağında) inilmeli, yürüyerek kontrollü bir şekilde randevu yerine gidilmelidir. Aynı gün başka randevularımız var ise bu randevuların yakın ve aynı bölgelerde olmamasına özellikle önem verilmelidir. Çünkü bir randevu yerine gelen takip aynı mntıkada olduğundan diğer yoldaşlara da çok rahatlıkla ulaşacak ve örgütün güvenliğini tehlikeye sokacaktır. İki randevu arasındaki zaman kendimizi kontrol etmek için yeterli bir süreyi almak zorundadır. Böyle davranılmadığında randevuya yetişme telaşıyla denetim yeterince yapılmayacak ve bir sonraki randevuya düşman götürülmüş olunacaktır. Bu davranış düşmanın işini kolaylaştıran ve düşmanın ekmeğine yağ süren bir davranıştır. Her yoldaş zorunlu olmadıkça günde üç randevudan fazla randevuya kesinlikle gitmemeli ve yapmamalıdır. Yönetici yoldaşlar bu prensibe uygun davranmalı ve altlarını da buna uygun davranmaya zorlamalıdır. Her randevu arasında en az iki-üç saatlik, hatta daha fazla süre mutlaka olmalıdır. Çünkü randevuda alınan herhangi bir paketin bir yere bırakılması için zamanımız olabilmelidir. Yoksa sabahdan alınan paket akşama kadar elimizde randevudan randevuya dolanırsa ve doğan bir olumsuzlukta “ne yapayım, o gün randevularım peş peşeydi, işlerim yoğundu”... mazeretleri bizleri hiçbir şekilde haklı çıkartamaz. Bir kadronun, yaratıcı bir militanın yapması gereken; koşulları denetim altına alabilmesi, işlerinin yoğunluğunu iradi olarak düzenleyebilmesi ve üstesinden gelebilmesidir. Duyarlı ve yaratıcı olduğunda ve ilkeli davranıldığında güvenli yol ve yöntemler zenginleştirilebilir. Her yoldaş buna kafa yormak ve pratiğinde ilkeleri bir yandan uygularken, bir yandan da zenginleştirmek zorundadır. Parti sorumluluğu bunu emrediyor.

Telefon kullanımı ve teknik iletişim: Telefon, telsiz, fax gibi cihazların günlük yaşamdaki yaygınlığı ve geniş kitlelerce kullanımı

örgütsel haberleşme ve iletişimimizde daha esnek ve hareketli duruma gelmemizde önemli avantajlar getirmektedir. Yeraltı çalışması yürüten bir partinin teknolojinin sunduğu bu olanaklardan devrim davası yararına faydalanmaması düşünülemez. Ne var ki bunların üzerinde sınıf düşmanlarımızın yoğun bir denetimi söz konusudur. **Teknik takip** dedikleri bu denetim sonucunda örgütsel iletişimimizi dinleme, konuştuğumuz birçok sorun hakkında bilgi sahibi olma ve yeni ilişki ağlarını açığa çıkartarak Partiye ciddi darbeler vurma olanaklarına düşman teknik sayesinde sahip olabilmektedir. Özellikle son yıllarda uğradığımız operasyonların telefon bağlantılı olanları bizi ciddi olarak düşündürmelidir. Parti çalışmalarını daha verimli kılmak için kullanılması gereken ve kullanılan bu türden araçların, tersine ciddi kayıplara neden olduğunu gördük. Sorunun özü bu araçların kullanımında değil, mesele bu kullanımın yanlış ve ilkesizce oluşundadır. Sorunun esas olarak burada yattığını düşünüyoruz. Kimi yoldaşlar, küçük-burjuvazinin kolaycı, sağ, menşevik tutumlarının göstergesi olarak telefonu, tekniği gelişi güzel kullanmakta, birçok işini bunun üzerinden “kolayca” halletme yoluna gidebilmektedir. Öyle ki kimi yoldaşlar ceplerinde neredeyse rehber taşımakta, telefonu gelişigüzel kullanmakta, hal hatır sorma, “geyik muhabbetleri”, telefonlar üzerinden dostluk, ahbaplık geliştirme ve sürdürme şeklinde sakat anlayışlarla hareket etmektedirler. Bilindiği ve düşman tarafından dinlendiği bilinen telefonları sırf bu duygularla aramak, söyleşilerde bulunmak, bireyin duygularını, popülistliğini tatmin edebilir, fakat örgütsel güvenliği bunların da riske attığı bilinmeli ve bu türden küçük-burjuva duygu ve alışkanlıklardan arınılmalıdır.

Telefon kullanırken şunları unutmayalım: Düşmanın teknolojik imkanları gelişkindir ve tüm telefonları dinleyebilme şansları var. Ev telefonlarını, ankesörleri, araç telefonlarını ve cep telefonlarını istedikleri an dinleyebiliyorlar. Deşifre olan ev, işyeri vb telefonlar sürekli dinleniyor. Bunların kayıtları yapılıyor, ayrıca deşifre olan telefonun aradığı numara anında tespit ediliyor. Yine ayrıca tarama

yöntemi denilen bir yöntemle bilgisayara belli sözcükler kodlanarak, bilgisayar aracılığıyla tarama yapılıyor. Alan alan yapılan bu tarama esnasında kodlanan sözcüğü yakalayan bilgisayar, anında dinlemeye kilitleniyor ve telefonu kaydetmeye başlıyor ve görüşme yapan numaraları tespit ediyor. Örneğin parti, devrim, ordu, konferans, darbe, tasfiye vb. bu sözcüklere ve yüzlerce benzerine programlanan bilgisayar otomatikman devreye sözcüğü duyduğunda girebiliyor. Dinlenen bir telefonun nereden aradığı anında, nokta olarak tespit ediliyor.

Yurtdışı telefonlarını düşman çok rahatlıkla kontrol altına alabiliyor. Teknolojik olarak bu noktadaki donanımı çok fazladır. Partimizin bugüne kadar kullandığı kontak telefonunun esasta düşmanın denetiminde ve bilgisinde olduğu bilinciyle hareket etmek zorundayız ve zaten öyledir de. Kontak telefonundan öyle ki, ses titreşimlerinden de artık kadrolarımızı ve ilişki ağlarını düşman denetim altına alabilmektedir. Kontak telefonu üzerinden randevulaşma tarzının değişmesi ve her hücrenin gerekliyse yurt içinde kendine kontak yaratması ve bu kontakları çok özenli, şifreli kullanması veya farklı yöntemler bulması daha uygun olmalıdır. Düşman kontak telefonunu çok iyi denetim altına almıştır. Örgütün nabzını telefonu kontrol ederek elinde tutabilmektedir. Örneğin konferans, kadro toplantıları, vb. faaliyetler sürecinde telefon trafiğinin bir anda yoğunlaşıp kesilmesi düşmanı otomatikman bilgilendirmekte, faaliyetimiz hakkında düşmana hazır bilgi sunmaktadır.

Ankesörlü telefondan aradığımız deşifre olan numara üzerinden, aradığımız nokta ve kulübe tespit edilebilmektedir. Birkaç defa aynı noktadan aynı telefonu aramamız durumunda düşmana şu bilgiyi; “ya o mntıkada oturduğumuzu veya o mntıkayı çok kullandığımızı, oraya çok uğradığımızı” vermektedir. Düşman da önlemlerini bu yönde artırmaktadır. Ankesörlü telefon kulübelerini daha iyi denetleyebilmek için düşman belli bölgelerde birçoğunu bozup belli noktalardaki telefon kulübelerine bizi bilinçli olarak yöneltme taktiğini uygulayabilmektedir. Bu, özellikle düşman denetiminin yoğun oldu-

ğu Ankara’da, İstanbul’da yoğun bir şekilde uygulanmaktadır. Bu yöntemle denetim altındaki ankesörlü telefonda aranılan (yurt içi, yurt dışı) yerler ortaya çıkartılmaktadır.

Kullanışı ve kolaylık açısından jeton yerine kullandığımız kartlar ele geçtiğinde o karttan kaç arama yapıldığı ve aranan telefon numaraları tek tek tespit edilebilmektedir.

Ayrıca her kartın elektronik bir kimliği, kodu bulunmaktadır. Bir kartla dinlenen bir yer arandığında kartın kimliği, kodu deşifre olmakta, aynı kartla farklı bir yer arandığında kartın kimliği kodu, deşifre edilmiş ve bilgisayarda kaydedilmiş olduğu için bu kartla aranan yeni yer de deşifre olmaktadır.

Düşman bir telefon numarasını deşifre ettiği zaman, bilgisayar kayıtları sayesinde o numarayı daha önce arayan tüm numaraları da deşifre edebilmektedir. Bu zincirin böylece sürüp gitmesi ile doğrudan bağı olmayanlar da dahil tüm telefonlar deşifre olmaktadır. Yani tek bir telefonun deşifre olması tüm telefonların deşifre olması demektir.

Düşman teknik olanaklarla telefon aygıtları üzerinden telefonun bulunduğu odayı dinleyebilmektedir.

Düşmanlarımızın böylesine üstün ve etkili olduğu teknik iletişimde Parti’ye zarar verici davranışlardan uzak durmak ve tekniği ilkel, özenli kullanarak onu devrimin, Partimizin hizmetine sunmada ve kullanımında sorumluluk bilinciyle davranmamız gerektiği akıldan çıkarılmamalıdır. Deşifre olmuş telefonlarla değil örgütsel, normal, sıradan görüşmeler bile yapılmamalıdır.

YD kontak bağlantısı aranırken “10 dakika sonra gelsin vb” türünden notlar bırakılmamalı, randevuya gelinmemişse hemen randevu yakınından kontak aranmamalı, çünkü, bulunduğumuz mıntıkânın kontak üzerinden çıkartılması zor bir olay değil. Randevular kontak telefon üzerinden sağlanmamalı, kontak telefon sadece olağandışı durumlarda ve operasyonlar konusunda bilgilendirme aracı olarak kullanılmalıdır. Kontağın eski tarz kullanımına kesinlikle karşı çıkılmalı, eski tarzda kullanan yoldaşlar uyarılmalı, disiplin uygu-

lanmalıdır. Kontak telefon yine geçmişteki gibi yaygın bir şekilde örgüte dağıtılmamalı, gerekli ve zorunlu yoldaşlara verilmelidir. Kontak telefonun kullanımı asgariye indirgenmelidir.

Düşmanın bugünkü teknik olanaklarıyla telefonu dikkatsiz kullanmamız kendi kendimizi ihbar etmek demektir. Düşmanın örgütü an an takip etmesi, kim nerede, kiminle görüşüyor, neler yapıyor kolayca bilmesi demektir. Bu gerçekliği **Mehmet Ağar** açıkça ifade etti. Özetle; **“Örgütleri telefon sayesinde denetim altında tutuyor, engelliyoruz”** dedi.

Bu nedenlerle, mutlak zorunlu olmadıkça kesinlikle telefon kullanılmamalıdır. Sabit bir telefondan herhangi bir yer kesinlikle aranmamalıdır. Kalınan, randevu yapılan, sık sık kullanılan bölgelerdeki sokak telefonları kullanılmamalıdır. Telefon edilen bölge hızla terk edilmelidir. Telefonlarda mutlaka uygun şifrelerle konuşulmalı, açık konuşulmamalıdır. Telefon kartları kesinlikle taşınmamalıdır. Aynı kartla yalnızca bir tek yerle konuşulmalı ve kart imha edilmelidir. Telefonların bulunduğu odalarda örgütsel hiçbir şey konuşulmamalıdır.

Neresi aranırsa aransın telefon ankesörleriyle konuşmadan önce ve sonra rastgele bir kaç numara çevrilmeli, bu numaralar çıktıktan sonra telefon kapatılmalı ve kulübeden çıkılmalıdır. Bu rutin bir davranış haline getirilmelidir. Çünkü bizden sonra kulübeye giren düşman telefonun hafızasından son numarayı hemen öğrenebilir.

Kontak görüşmeleri asgari sürede olmalı, uzun sürmesi durumunda telefon edilen kulübeyi tespit etmeleri ve yakalamaları düşman tarafından zor olmayacaktır.

Telefon kartımız çok az kaldığında mutlak imha edilmelidir. En doğrusu son bir kaç konturda kartı makinadan almak ve çakmağımızla yakmaktır. (Konturu biten kartları artık makinalar almıyor. O sistem iptal edildi.) Sigara içen yoldaşların çakmak taşıması gerektiği gibi kullanmayan yoldaşlar da yanlarında mutlaka çakmak bulundurmalı, ani durumlarda üzerindeki belgeleri, notları, telefon kartını vb. malzemeleri yakmalıdır.

Takipler sorunu: Düşmanın Partimize vurduğu örgütsel darbelerin ve geliştirdiği operasyonların önemli bir bölümü takipler sonucu olmaktadır. Takipte hedef; denetime alınan yoldaşların üzerinden bir çok ilişkiye sıçramak ve tüm bu ilişkileri de uzun süreli (bu, koşullara göre kısa sürede de olabilir) izleyerek Parti önderliğine, askeri birimlere ve diğer temel örgütlenmelere ulaşmak, örgüte geniş kapsamlı darbeler vurmaktır. Düşman bu işi oldukça ciddiye alıyor ve bu yönteminde önemli mesafeler de kat etmiştir. Bunun için binlerce elemanını seferber edebiliyor. Partimiz ile örgütsel bağı olduğunu bildikleri bir ilişkiyi tespit ettiklerinde son derece titiz ve sabırlı davranarak onun üzerinden adım adım Parti'ye yaklaşıyor. Bazen bir operasyon için bir yıl, bir buçuk yıl boyunca bekleyip takip ettiklerini aşama aşama geliştirebiliyorlar. İlkesizce davrandığımız ve önlemler geliştirmedığımız sürece de düşmanın bu yöntemle amacına ulaşması zor olmuyor. Katil polis şeflerinden Menzir'in Bedri Yağan operasyonundan sonra medyanın, devrimci şehitlerin evde bulunan çocuklarını duygusal bir tarzda kamuoyuna sunması üzerine yaptığı şu "Bu operasyon iki yıldan beridir sürdürülen, sabırla hedefe gidilen bir operasyondur. Polisin başarısını gölgeliyorsunuz" açıklaması kavranılmalı, düşmanın sabırlı, kapsamlı bir çalışma sonrasında yine denetimi altında ulaştığı belli yerlere darbe vururken, belli noktaları ise bilinçli olarak elinde tuttuğu ve bu noktalara darbe vurmadığı polisin bilinen çalışma yöntemlerindendir.

Parti'ye köklü darbeler vurmak için yapılan takiplerin ikinci bir amacı da örgütün düşmanın denetiminde olduğu havasını vererek örgütsel bünyemizde psikolojik bir basınç yaratmak, kadro, üye ve savaşçılarımızı demoralize ederek örgüt çalışmalarında yılgınlığa, pasifliğe ve edilgenliğe yol açmaktır. Bu amaçla yürütülen yoğun takibat ve izlemelerin tali amacı ise alta yönelik belli ilişkileri denetlemektir. Özellikle legal ve yarı-legal alanlardaki Parti çalışmalarında sık sık başvurdukları takiplerin nedeni budur.

Takipler birçok nedenden kaynaklanabilir. Daha önceden düşman tarafından bilinen, deşifre yoldaşların üzerinden Partiye bulaşabilir.

Legal alanlar üzerinden örgüte bulaşabilir. Deşifre olan çevre ilişkilerinden Parti'nin yararlanması sürecinde takip Parti'ye ulaşabilir. Deşifre olan randevu yerlerinin, yoldaşlar tarafından kullanılması da takiplere neden olabilir. Yine kilit, merkezi yerlere kurul n denetim cihazları sayesinde tanınan yoldaşlar takibe alınabilirler. Randevu yerlerindeki dikkatsiz tavırlarımız, olağandışı ve gizemli davranışlar serseri takibe yol açabilir. Taşıma yaparken tedirgin, panik bir ruh hali, giyim-kuşam ve tipimizdeki dikkat çekici öğeler takibe neden olabilir. Şu an sıralayamacağımız bir çok noktadan takip Parti'ye bulaşabilir. Her birey düşmanın kendisine nereden yönelebileceğini, zayıf noktalarının neresi olduğunu sürekli sorgulanmalı ve zayıf noktanın önüne güvenlik önlemlerini arttırıcı bir tarzda hareket etmesi, takibe mümkün mertebe takılmamaya çalışması gerekli ve doğru olandır. Mücadele içerisinde düşman dönem dönem izimizi yakalayabilir, bizleri takibe alabilir, hatta düşmana esir de düşebiliriz. Kimi yoldaşlar takip yedikleri halde bazen Parti'den gizlemekte, ortada yenen bir takip olgusu alenileştiğinde taraflar; “kesinlikle benden değildir, ben buluşmaya sağlam geldim” türünden savunularla kendisinin takipte olmadığını adeta ispatlamaya çalışabilmektedirler. Bu yaklaşım Parti sorumluluğundan uzak, altında küçük-burjuvanın gurur ve bencilliği yatan bir davranışın ürünüdür. Kimi yoldaşlar kendi açıklarını ya görmek istememekte ya da görse bile Parti'ye söylemeyi küçültücü bir davranış olarak görmekte ve bu ruhla Parti'ye karşı açık davranmayabilmektedirler. Oysa takibi anlamak bir başarı, bir olumluluktur. Kökenleri aydınlatılmış ve atlatılmış bir takip, Parti için önemli bir kazanımdır.

Takip konusunda dikkat edeceğimiz hususlar şunlardır: Takibin anlaşılması ve atlatılmasından önce gelen sorun; **takibe yakalanmayacak bir hareket tarzının, ilkeli ve kurallı faaliyetin yürütülmesidir.** Bunun için legal, deşifre hiçbir ilişkiyle görüşmemek, denetim altında olabilecek hiçbir yere uğramamak, aile-akraba çevreleriyle bağları kesmek, yatay ilişkilere girmemek, telefonu, evleri, diğer mekanları ilkeli kullanmak, randevu yerlerini sürekli değiştir-

inek, tüm geliş-gidiş güzergahlarını sürekli yenilemek, tipimizden, davranışımıza değin dikkat çekici olmamak, deşifre olduğumuz bölgelere, merkezi yerlere uğramamak, faaliyet yürüttüğümüz yoldaşları sürekli denetlemek ve uyarmak vb. zorunludur, esas öncelikli bunlardır.

Takip yiyen yoldaşlar atlattığına kesin emin olmadıkları sürece herhangi bir örgütsel temasta bulunmamalı, örgütsel çalışmalarımızda yararlandığımız çevre ve kitle ilişkilerine uğramamalıdır. Dikkatsizce buralara bulaştırdığımız takiplerin sonradan daha organize ve geniş takiplere yol açacağını, düşmanın çalışmalarımızda denetim kuracağını unutmayalım.

Takip yediğimizi fark ettiğimizde yapacağımız ilk şey soğukkanlılığımızı koruyarak ve tedirgin davranışlardan sakınarak takibin niteliğini anlamaya çalışmak olmalıdır. Panik ruh hali yaşanmamalı, kontrollü bir şekilde, akıllı bir tarzda hareket edilmeli, düşmanın takibi fark ettiğimizi anlamamasına da özenle dikkat edilmelidir. Takipçilerin kimler olduğu, sayıları, hangi araçları kullandıkları ve niyetleri hakkında kısa sürede bir fikir oluşturmak, buna göre takibin nasıl atlatılacağı konusunda bir strateji çizmek ilk görevimizdir. Tüm bunları yaparken kendilerini fark ettiğimizi düşmana hissettirmemek önemlidir. Tez canlı ve acemice yapılan hareketler, düşmanı farketttiğimizi belirtecek tarzdaki davranışlar takibi atlatmamızı oldukça zora sokacaktır. Çünkü bu durumda sağlıklı planlar kuramayacağımız gibi, düşmanın fark ettiğimizi anlaması durumunda daha da fazla tetikte olmasını ve kendisini atlatmaya çalışacağımızı anlayacağından yakalama düşüncesi yoksa bile o anda yakalamaya karar verip bizi yakalayabilecektir. Böylelikle takibi atlatma şansımızı kaybetmiş oluruz.

Unutmayalım ki düşman bireyi izleme yoluyla üs (ev, işyeri vb.) noktalara ulaşmayı ve kesintili, aralıklı takibi yapmayı daha doğru bulmaktadır. Bu yüzden takip ettiği bireyi hemen alma yaklaşımı göstermemektedir. Uzun süre hissetirmeden takip ederek, avını ür-kütmeden yeni noktalara ulaşmayı hedeflemektedir. Bu yöntemi iz-

lerken kimi zaman elindeki avını da kaybettiği olabilmektedir. Fakat düşman bunu fazlaca sorun olarak görmemekte, bu yöntemi istemi dışında uygulamak zorundadır. Çünkü bu, ona büyük avantajlar sağlayabilmektedir. Başarılı olduğunda örgüte ciddi darbeler vurmak sözkonusu iken dönem dönem de elinden bireyi kaçırmasını, izlediği yöntemin bir sonucu olarak görmektedir. Düşman operasyonun olgunlaşması ve örgüte ciddi darbeler vurabilmesi için bu yöntemi tercih etmektedir.

Takibe düştüğümüzü fark ettiğimizde yapmamız gereken ilk şeyin, onu atlatmak için bir strateji oluşturmamız ve plan kurmamız gerektiğini söyledik. Bunun yolu düşmanı iyi bildiğimiz bölgelere çekmekten geçer. İyi bildiğimiz bir alana çektiğimiz düşmanı atlatmak daha kolay olur. Düşmanımızı hedeflediğimiz alana çekmeye çalışırken yapmamız gereken, dikkatsizce faaliyet yürüten bir devrimci tipi çizmek ve randevusuna gidiyor, işine yetişiyormuş havası vermek vb. izlenimler düşmanda bırakmak gerekir. Böyle bir izlenime kapılan düşman biraz gevşeyecek ve düşmanın bu rehaveti esnasında biz de çok fırsatlar yakalayacağız. Örneğin düşmanı rahatlatmak için, herhangi bir alışveriş dükkanına girip, alışveriş yapıyor görünümünde işyeri sahibiyle sıcak bir diyalog kurarak, düşmanı yanıltarak yeni bir ilişkiye ulaşmış “zafer”ini ona tattırarak onu rehavete sürükleyebiliriz. Buna benzer şaşırtmalara başvurulabilir.

Eğer takipler tesadüfi başlamış ve köklü değilseler işimiz nispeten kolaydır. Bu durumda takibi yapan düşman sınırlı sayıdadır. Bunları atlatmak fazlaca zor olmaz. Önceden takipler konusunda hazırlıklı alanlar tespit edilmelidir. Tespit ettiğimiz ve iyi bildiğimiz bu alanlardaki çift girişli pasajlar, çarşılar, dehlizler, gizli geçitler vb. yerler önceden belirlenmeli ve takip yaşandığında düşman bu noktaya çekilerek denetiminden kurtulunmalıdır. Her yasadışı faaliyet yürüten militan, böylesi yerlerin onlarcasını, yüzlercesini araştırıp bulmalıdır. **Yaşadığımız, faaliyet yürüttüğümüz ili, bölgeyi, alanı çok iyi incelemeli, öğrenmeliyiz.** Her militan gezdiği ve dolaştığı her sokağın fotoğrafını beynine yerleştirme becerisine sahip olmalı-

dır. Bu görev siyasal faaliyetimizin doğal bir parçası olarak görülmelidir.

En tehlikeli olanlar organize, kapsamlı olan takiplerdir. (...) Bu takibi atlatmak oldukça zor ve güçtür, ama imkansız da değildir. Böylesi takiplere düşüldüğünde yapılması gereken şey, daha önce sıraladığımız davranışları göstererek düşmanın beklemediği anda ani hareketler yapmak yoluyla düşmanın arasındaki koordinasyonu parçalamak, böylelikle denetim ağını zayıflatmak suretiyle düşmanı atlatacak fırsatları yaratmak olmalıdır. Örneğin araç dönüşlerinin ve yaya geçitlerinin bulunmadığı çift geçitli/tek yönlü otobanlar bu iş için son derece elverişlidir. Dolmuş veya taksi ile çevre yolunda gittiğimizi düşünelim. Takipteyiz ve peşimizde bir çok düşman bulunuyor. En olmadık yerde araçtan inip hızla karşıya geçmek suretiyle düşmanın denetimini asgariye indirebiliriz. Düşman araçlarla karşıya geçemez. Şaşkınlıkla ne yapacağına karar vermesi ve yaya olarak karşıya geçmesi yolda engel teşkil edeceğinden zaman alır ve bu zaman dilimi bizim lehimize uzaklaşmamıza yarayabilir. Karşıya geçer geçmez yaya uzaklaşmak mümkün değilse, araca atlamak, fakat bindiğimiz araçtan en kısa sürede hemen birkaç dakika sonra inmemiz gerekir. Çünkü düşman araca bindiğimizi görmüş olduğundan hem peşimizden gelecek, hem de polis noktalarına aracı durdurmalarının talimatını verebilirler. Bu yüzden araçtan inip hızla mahallelere dalmak ve bulduğumuz ilk araçla hızla uzaklaşmak güvenli olanıdır. Bu yöntemden sonra yine gevşemeden bir kaç araç değiştirmek, bildiğimiz ara sokaklarda gezinip kontrolü sağladığımızdan emin olduktan sonra üs alanlarımıza kontrollü bir şekilde çekilmemiz güvenli bir yöntemdir. Ancak unutulmamalıdır ki, bu tür **organize takipler sadece bireye değil örgüte ciddi oranda ulaştıklarının göstergesi olarak algılanması gerektiğinden**, organize takibe takılan yoldaşın kendi üs alanlarının ve ilişkilerinin de denetim altında olabileceği gerçeğini göz önünde bulundurması ve buna uygun davranması gerekir.

Organize takip bulunduğumuz alanın, bölgenin kapsamlı olarak

düşman tarafından denetime alınmasını beraberinde getirir. Takibi atlatma çabasına giren yoldaş hızlı ve seri bir şekilde bölgeden çıkmıyor ve uzaklaşamıyorsa, düşman tarafından da yoldaşın çabası fark edilmişse böyle bir durumda düşman tarafından alınma olasılığı güçlü olacağından bulunulan bölgede ani atlatma hareketiyle herhangi bir eve veya uygun gizlenilecek bir mekana, örneğin inşaat, çatı katına, kömürlüğe vb. yerlere girilip saklanılabilir. Düşmanın bölgede arama yapma olasılığı da söz konusu olabilir. Fakat bölgeden çıkabilme şansına, olanağına sahipsek gizlenmek ikinci doğru yöntemdir. Bu arada şehit komünist Emre Bilgin yoldaşımızın yaşadığı bir deneyimini bu arada kavratıcı olması amacıyla anlatmayı faydalı görüyoruz.

Yoldaş, Kuyubaşı civarında gittiği şüpheli bir randevusu sonrasında kapsamlı bir takibe alınır. Yoldaş hazırlıklı olduğundan ve el çantasında silahı da bulduğundan düşmanla karşılıklı olarak çatışma ortamını kollayarak bir noktaya kadar çekilir. Çekildiği noktada yoldaşın lehine, trenin düşmanla yoldaşın arasına girmesi gibi bir fırsatın doğmasından yararlanarak yoldaş koşar adım o noktadan uzaklaşır, düşmanın denetimi dışında kaldığını fark eder, fakat bölgeden çıkmaya çalışması durumunda düşmanla tekrar bir temasın sağlanabileceğini düşünerek bölge dışına çıkma girişiminde bulunmaz, bulunduğu bölgede bütün risklerine rağmen bir apartman dairesine girip gizlenmeyi daha doğru bulur ve bunu yapar. Yoldaşın girdiği apartman dairesinde bir yaşlı adam, bir de yeğeni vardır. Yaşlı adama durumu açıklar, kendisinin devrimci olduğunu, polisin kendisinin peşinde olduğunu, kendilerine zarar vermeyeceğini, bir müddet kalıp daha sonra ayrılacağını belirtir ve soğukkanlı olmalarını söyler. Yoldaşın ajitatif konuşmaları yaşlı adamı da etkiler, adam, Nazi işgali döneminde Fransa'da da benzer şeylerin yaşandığını anlatmaya başlar. Yoldaşla yaşlı amca arasında iyi bir diyalog kurulur, yaşlı amca Emre yoldaş evden ayrılacağı zaman tekrar ziyaretlerine gelmesini, kendisinin kapısının her zaman açık olduğunu söyler.

Bu yöntem bölgeden çıkılmaması durumunda başvurulacak yön-

temlerden biridir. Fakat her girdiğimiz evde Emre Yoldaş gibi karşılanamayabiliriz. Ev halkı sorun çıkarıcı da olabilir. Eve girdikten sonra evi denetimimiz altına almak gerekli ve şart olandır.

Bir militan sık sık takip yiyor ise mutlaka o militanın sabit bir nokta yeri düşman tarafından tespit edilmiş ve düşman denetimine girmiş demektir. Ya evi biliniyordur ya da sürekli kullandığı sabit bir yer veya ilişki düşmanın denetimindedir. Bu durumda militanın yapması gereken kısa sürede takibin dışına çıkarak evini ve ilişkilerini değiştirmek ve kullanmamak olmalıdır. Deşifre olduğu kuşkusu bulunan evlerdeki eşyaların taşınmasında özenli olmak gerekiyor. Önce örgüt açısından düşmanın eline geçmemesi gerektiğini düşündüğümüz şeyler evden çıkarılamıyorsa bile mutlaka evde imha edilmelidir. İkincisi; silah, patlayıcı, telsiz vb. askeri malzemeler veya teknik örgütsel malzemeleri evden uygun yöntemlerle çıkartmak, çıkartamıyorsa önceden hazırladığımız gizli bölmelerde bunları saklamak yapılması gerekenlerdir. Ev eşyalarının taşınmasına gelince, eşyalar kitle ilişkisi düzeyindeki güvenilir bireylerce uygun yerler tutularak taşınabilir. Evin denetimde olduğu kuşkusu güçlü ise bu ev eşyaları kesinlikle kullanılmamalı ve satılmalıdır. Satılamıyorsa bile, kitle ilişkilerinin denetiminde satışa sunulmalıdır. Yok, kuşku çok zayıfsa, ilişki üzerinden taşınılan noktadan yeni bir yere taşınmalı, oradan da tekrar bir aktarma ile eşyalar kullanıma sunulabilir. Bu aktarmalar esnasında çok dikkatli olmak, en küçük bir ipucunu kaçırmamak, şüpheli bir durum yaşanıldığında tamamen eşyaları ilişkilerin denetimine bırakarak terk etmek doğru olandır. Ayrıca aktarmalar esnasında tanıdık bir kamyon ve şoförüyle eşyalar ıssız ara bir sokağa çektirilebilir, kontroller yapılır, denetim dışında olduğuna kanaat getirildiğinde kamyonu arıza yapmış süsü verilerek (bu teker patlaması, motor yanması vb. olabilir) yeni bir kamyon kiralanıp eşyaların yanına getirilir ve aktarma sokak arasında sağlanabilir. Böylece biraz daha güvenli gidilmesi gereken yere gidilebilir. Hiçbir şekilde kolaycı ve faydacı davranılmamalı, gerektiğinde emeğimiz ve değerimiz olan şeylerden de Partimizin ve devrimimizin genel çı-

karları için vaz geçilmelidir. Basit ve küçük düşünülmemeli, o değerleri yaratanın biz olduğumuz, düşmanın bizi engellemesi durumunda tekrar o değerleri yaratamayacağımız bu yüzden de sıkıntılara katlanmak gerektiği bilince çıkarılmalıdır. Bu şu anlama kesinlikle gelmemelidir: Küçük bir risk olasılığı belirdiğinde hemen panikleyip bencillik göstererek “tatlı canımızın derdine” düşülmemeli, hiçbir Parti değeri düşmana sunulmamalıdır. Düşmana kaptırılan her Parti değerinin soruşturması yapılmalı, o değeri kurtarma olasılığının olup olmadığı, bu olasılıkların kullanılması yönünde çaba sarfedilip edilmediği mutlaka üst organlar tarafından sorgulanmalıdır. İlke, kan ve can pahasına emek verilerek Partimizin denetimine sunulan bir tek çöpün bile düşmana sunulmaması, kurtarma olasılığı söz konusuysa gerekli riskleri göze alarak kurtarmaktır.

Düşman bir örgüt evini tespit etmişse evdekileri uzun bir takibe alacaktır. Bu işi evin çevresinde kurumlaşma (işyeri açılması, ev tutulması, işbirlikçisinin evine yerleşme vb) yoluyla evi öncelikle denetimine almayı hedefler. Bunu sadece ev için yapmaz. Örgütün herhangi bir üs alanını tespit eden düşman onun etrafında kurumlaşmayı hedefler. Örneğin ‘92 yılında Partimizin kurumlaşarak gerçekleştirdiği terzihane (gerillanın ihtiyacının karşılanması hedeflenmiştir) düşman tarafından tespit edildikten sonra hemen yakın yerinde düşman da bir dükkan kiralayarak Parti’nin o üs alanını denetim altına almış ve oraya giren çıkanları tek tek resimleyerek çekmiştir. Fakat düşman operasyonu daha üst aşamalara sıçratmak, Partimize ciddi darbeler vurabilmek amacıyla o üs noktasına saldırmayı uygun bulmamış ve saldırmamıştır. Bu durum Parti tarafından fark edilince seri bir şekilde önlemler alınmış ve düşmanın hazırlığı bir yönüyle bertaraf edilebilmiştir.

Tespit edilen örgüt evinin takip işini, evin önünden başlatması dikkat çekeceğinden orada yapmaz. Genellikle evden çıkışta yürüdüğümüz güzergah boyunca, arabaya bindiğimiz yerde veya her zaman kullanılan güzergahın belli yerlerinden başlatabilir. Bunu göz önüne alarak evden çıkışlarda aynı güzergahı, yolu ve durağı kullan-

mamak, sürekli değişik yollardan gitmek alışkanlığımız olmalıdır. Böylelikle kontrolümüz artacak ve olası takipleri fark etme şansımız fazla olacaktır. Aynı şey eve gelirken de geçerlidir. Evlere dönerken takip olmadığına yüzde yüz emin olmak zorundayız. Net değilsek eve gitmek suçtur. Bu randevular için de geçerlidir ve temel ilke-mizdir.

Devrimci faaliyetlerimiz boyunca hem dikkati çekmemek için, hem de olası takiplerden kurtulmada kolaylık olması bakımından dikkat çekici tip özelliklerinden uzak durmalı, ilgiyi odaklayıcı giyinmemeli, giysilerimize özen gösterdiğimiz gibi üs alanlarımızın kamuflajına da gerekli özeni göstermek zorundayız. Ev veya işyeri sırf tutmak için tutulmamalı, onun kamuflajının da iyi yapılması zorunlu olmalıdır.

Düşmanımızla giriştiğimiz bu savaşta birey olarak militanın, komünistin sınıf savaşımında düşmana karşı çalışma tarzında tek başına ustalaşması yeterli değildir. Çünkü **örgütsel çalışma kolektif, bütünseldir**. Çarkın dişlilerinin işlevlerini, görevlerini yerine getirmesi, her bireyin üzerine düşen sorumluluğu yapması durumunda düşmana açık verilmez veya açıklar asgariye indirgenmiş olabilir. Bir komünist, bir militan bu konuda ne kadar usta olursa olsun her zaman için takip yiyebilir. Militan ve komünist ne kadar ilkeli olursa olsun iradesi dışında takibe yakalanabilir. Bunu bilmeli ve sürekli kontrolü elden bırakmamalıdır.

Takip kontrolü, salt kuşkulandığımız anlarda yaptığımız bir şey olmaktan çıkmalı, günlük yaşamımızın doğal bir parçası olmalıdır. Özellikle örgütsel buluşmalar başta olmak üzere (görüşme öncesi ve sonrası), günlük yaşantımızda kendini sürekli kontrol, kural olmalıdır.

Tenha ve ıssız sokaklarda yürüyerek, vitrin camlarını ve aynaları kullanarak veya uygun bir bahaneyle geriye dönerek arkayı kontrol etme şeklinde kontrol yapabiliriz. Denetim doğal bir görünümde olmalı. Herhangi bir dikkat çekmemelidir. Örneğin bir büfeden sigara veya selpak alınabilir veya bir mağazaya girerken vitrin camından

kontrol çekilebilir veya yoldan karşıya geçerken bu işlem doğal biçimde yapılabilir. Bu kontrollerde arkamızdaki birinin ani bir hareketi, durması, irkilmesi ya da aniden suratını çevirmesi veya ani bir dönüşte bulunması, ani bakışmalar sonrası gözlerini kaçırmaması, bize dikilmiş tetikteki bir çift göz bizim için takibin habercisi olmalıdır.

Ne paranoyaya kapılıp herkesten kuşku duymak gerekir ne de bilimsel şüpheciliği elden bırakıp tedbirsiz davranmak bizlerin yaklaşımı olamaz. Her ikisi de zararlıdır. Günlük yaşantıda çok dikkatli olmak, çevreyi, insanları sürekli denetlemek bizlerde alışkanlık halini almalıdır. İnsan yüzlerine dikkat edilmeli ve fazla tesadüflere karşı bilimsel şüpheyile yaklaşılmalıdır. Araçla giderken araba plakalarına dikkat edilmeli, bir kaç kez karşılaştığımız araca dikkat edilmelidir, zira bu takibin habercisi olabilir.

Evimizin veya kullandığımız yerlerin çevresine dikkat etmeli ve dikkat çekecek durumlara karşı uyanık olmalıyız. Birden ortaya çıkan bir işportacı, aniden açılan, çevre tarafından kim olduğu bilinmeyen bir bakkal, daha önce olmayan ve komşuların olmadığı belli olan bir aracın park etmesi veya bozulmuş görüntüsü verilen bir aracın tamir yapılması görüntüsü vb. Bunların hepsine bilimsel kuşkuculukla yaklaşmak gerekir.

Takipler konusundaki en ciddi zaaflardan birisi, bilimsel kuşkuculuğu elden bırakan iyimser bakış açılarıdır. Bu anlayışa sahip olanlar için her şey iyiye yorulur ve hiçbir şey yok diye bakılır. Takip yeseler dahi bunun yanılgı olduğunu düşünür, “herhalde boşuna kuşkulanmışım, olsaydı devam ederdi” veya “olsa yakalardı” diye düşünür ve sonra da her şeye eskisi gibi devam ederler. Bu düşünce ve anlayışa sahip olanların örgüte çok ciddi zararlar verdiklerine defalarca tanık olduk. Böylesi unsurlar eğitilmeli ve dönüştürülmelidir. Şunu bilmeliyiz; takip kuşkusunun yaşandığı anların gerçekten takip olup olmadığının yer ve zamanı/kapıtı, düşmanın elinde olduğumuz ve yakalanıp getirildiğimiz andır. Bunun dışında emin olmak mümkün olmayabilir. Kimse “ben seni takip ediyorum” diye boynuna yafta asıp dolaşmamıştır, dolaşmaz da! Bu yüzden şüpheli

her durum, takip diye ele alınmalı ve takibe karşı ne yapılıyorsa bu durumda da öyle davranılmalıdır. Kentlerdeki çalışma alanlarımız daha çok sokaklardır. Yasadışı faaliyetlerimizin, iletişimimizin ve savaşımlarımızın geçtiği yerler kentin sokak ve caddeleridir. Takiplere karşı eğitim de sokak kullanımının eğitiminin önemli parçasıdır.

Takiplere karşı uyanık olmalı, düşmanı tespit ederek atlatma yeteneğini kazanmalıyız. Fakat sorunu bununla da sınırlı tutamayız. Düşmanın denetimini kırmak, cüretkarlığını azaltmak için, düşmanın takip yaptığı anda üzerimizde silah varsa kesinlikle düşman uygun bir noktaya çekilmeli ve silahla imhasına girişilmelidir. Gerçekleştireceğimiz bu türden bir kaç eylem sonrasında düşmanın Partimize yönelik takiplerinde bu derece cüretkar olamayacağını görürüz. Çünkü kendisine yöneleceğimizi bilen düşman, bu derece fütursuzca hareket etmekten çekinecektir. Silahlı olduğumuz her an takipçileri pusuya düşürerek imha etme koşullarını yaratmak gerekir. Bu taktiğimiz bir yandan takipten kurtulmamızı getirirken, diğer yandan da düşmanın pervasızca peşimize takılmasını engelleyecek ve rahat hareket etme imkanını ortadan kaldıracaktır. Böylelikle ulu-orta, olur olmaz takiplerin getirdiği psikolojik etki dağılacak ve moral olarak çok daha inisiyatifli duruma geçmiş olacağız. Bu taktiğe süreklilik kazandırdığımızda düşman uzun süreli takiplerden vazgeçmek zorunda kalacaktır. Partimizin militanlarını takip etmekten düşman korkacak ve cüretkarlığı dizginlenerek hakimiyetin elimize geçmesi sağlanacaktır.

Her yoldaşın olası takip durumlarında takibi atlatmak amacıyla köşeye ayırdığı ve kullanmadığı, bu türden hayati durumlar dışında da kullanmayacağı bir miktar parası mutlaka olmalı ve takibi atlatmak için paranın harcanmasında çekingen davranılmamalıdır. Ayırdığımız ve hayati durumlarda kullanacağımız para, bilet, jeton vb. şeyler sürekli zulamızda olmalı, varsa kullanırım, yarın allah kerim boşvermişliği ile davranmaya hakkımız yoktur. Parti değeri olduğumuz kavranılmalı ve bu değer de korunması gerektiği, düşmana yem edilmemesi gerektiği bilince çıkarılmalıdır.

Taşıma faaliyeti ve ansızın düşülen düşman çemberleri: Taşımaların, mutlaka kamufllajlı olması ve uygun güzergahların kullanılması gerekir. Haftasonları ve devrim mücadelemizde mücadele günü olarak belirlediğimiz, düşmanın da önlemlerini artırdığı 18 Mayıs Haftası, Devrim Şehitleri Haftası, Gazi katliamı/direniş haftası, 30 Mart, 1 Mayıs vb. özel tarihi günlerde de dikkat etmek, taşımalar gerekiyorsa çok daha kontrollü yapılması zorunlu olandır. Düşmanın denetiminin yoğun olduğu güzergahlar, taşıtlar, merkezler kesinlikle kullanılmamalıdır.

Düşman çemberine ani düşüş istisnalar dışında amatörlüğümüzün sonucudur. Bir profesyonel için böyle bir şey olamaz. Çünkü o kendini, düşmanını iyi tanıyan biridir. Denetimin hangi zamanlarda ve nerelerde olduğunu, nerelerde bu denetimin bulunduğunu bilir. Tedbirlerini de buna göre alır. Ama buna rağmen dışımızdaki nedenlerden ötürü çok ani çevirmeler vb. olabilir. Hiç olmadık bir yerde denetim yapılıyor olabilir. Profesyonel insan tüm bu durumları var sayarak dikkatli olan insandır. Gözü ve kulakları daima Parti'nin güvenliğindedir. Böylesi ani gelişmeleri görüp atlatma becerisini gösterebilir. Örneğin araçta ise erken inip bir dükkana girerek alışveriş yapma bahanesi ile epeyce oyalanıp düşmanı kontrol edebilir. Aynı şeyi yaya da yapar. Sorun; yaratıcı, aşırı tedbirli ve yetenekli davranmayı zorunlu kılmaktır. İyi bir yeraltı militanı için tesadüfi kayıplar diye bir sözün geçerliliği olamaz. O, her tesadüfün bir zorunluluğun parçası olduğu bilinciyle hareket etmektedir.

Evler ya da örgüt üsleri: Sağlam bir örgüt çalışmasının önemli temellerinden birisi de kaldığımız mekanların sağlam ve güvenli olmasıdır. Özellikle şehir faaliyeti yürüten profesyonel militanlarımız, düzenli ve sağlıklı bir çalışma ortamı yaratmak zorundadırlar. Düşman Partimize karşı vuracağı darbelerde örgüt evlerini açığa çıkarak ele geçirmeyi hedeflemektedir. Böylelikle hem bir çok militanımız ele geçirilecek, imha edilecek, hem de bir çok silah, araç ve gereçlerimiz, Parti belgelerimiz düşmanın eline geçmiş olacaktır. Bu yüzden düşman üs alanlarımız, evlerimiz üzerinde özenle durmakta-

dır. Evlerimizin güvenliği bizler açısından çok önemlidir.

Örgüt evleri düşmanın denetiminin yoğun olmadığı bölgelerde ve mahallelerde olmalı, evi kullananlar dışında kimse evi bilmemelidir. Bu ilkeseldir ve taviz verilmemelidir. Ev tutulurken mutlaka bir meslekle uğraşılıyor görüntüsü özenle verilmelidir. Ve çizilen senaryoya göre bir davranış tarzı sergilenmelidir. Örneğin işçi olduğunu söyleyen biri, eve düzensiz girip çıkamaz. Meslek olarak ne söylenirse söylensin her durumda da ev iyi kullanılmalı, eve giriş çıkışlar düzenli olmalı, gelişigüzel, disiplinsiz davranışlardan uzak durulmalıdır. Eve giriş çıkışlar sabah ve akşam saatlerinde yapılmalıdır. Bunun dışında giriş çıkış yapılmamalıdır. Evden çıkılması gerekmeyen günlerde gereksiz, gezip tozmak için birkaç saatliğine de olsa çıkılması anlayışı doğru değildir ve evden çıkılmamalıdır.

Eve dönüşler ve çıkışlar çevreye bildirilen senaryoya uygun olmak zorundadır. Ayrıca evi beraber kullanan bireylerin evden çıkarırken **dönüşlerinin en geç kaçta olacağını** mutlaka önceden birbirlerine söylemeleri şart ve zorunlu olandır, ilkeseldir. Söylenen süre içinde eve dönülmemişse ev mutlaka terk edilmelidir, ilkeseldir. Çevre ile ilişkiler iyi kurulmalı, ne fazla sıkıfıkı, ne de uzak- esrarengiz bir görünüm- olmamalıdır. Özellikle bakkal, sütçü, kapıcı vb. gibi unsurlar ve yöneticiye karşı dikkatli olunmalı, bunların düşmana bilgi sızdırabileceği bilinmelidir. Bulduğumuz sokaktaki komşular hakkında ayrıntılı bilgi alınmalı, kimlere karşı daha uyanık olmak gerektiği değerlendirmesi evdekilerce yapılmalıdır. Muhtarlıklarla çıkabilecek hukuki sorunlara ilişkin gerekebilecek şeyler yapılmalı, düşmanın denetiminin, kuşkularının dışına çıkılmalıdır.

Yeni bir eve taşınırken ilk iş olarak, nalburdan alacağımız yeni bir kapı kilidi ile kapının kilidini değiştirmek gerekir. İhmal edilecek bir iş değildir, ilkeseldir. Evde dikkat çekici gürültü ve devrimci içerikli müzik dinlemek, yüksek sesle şarkı söyleyip tartışmak gibi, bize düşmanın dikkatini yöneltebilecek davranışlara girilmemelidir. Sol, demokrat gazete, yayınlar açıktan taşınmamalı, çöpe vb. atılmamalıdır. Yine gece geç saatlere kalınmamalı, yatma saatlerimiz dü-

zenli olmalı, eğer gece çalışmak zorundaysak bir gece lambasıyla bu lambanın da ışığı kamufle edilmek suretiyle dışarıdan hiçbir şekilde ışık yandığı görüntüsü vermeyecek bir biçimde çalışılabilir.

Ev kirasını düzenli ve zamanında ödemek, bakkaldan zaman zaman veresiye alışveriş yapmak faydalı olur. Çünkü yaygın kanı, “terörist çok para harcar”dır. Kısacası normal, kendi halinde, işinde gücünde, çevresiyle sorunu olmayan, sakın insanlar görünümünü en kısa sürede yaratmak gerekir. Evden uzun süre ayrı kalmalar çevrenin dikkatini çeker. Evden her uzaklaşma iyi bir senaryo üzerinde olmalıdır. Söylenenlerin birbiriyle çelişmemesine, verilen tarihlerde özenle dönülmesine çalışılmalıdır.

Olası hırsızlık vb. gibi durumlara karşı eve girenin ilk bakışta bulamayacağı uygun zulalar hazırlanmalıdır. Hırsızların bir çoğunun polise bilgi aktardığını aklımızdan çıkarmayalım. Örgütsel belge, yayın, araç gereçler buralara konulmalıdır. Biz evde olmadığımızda yaşanılacak bir hırsızlık vakasında bu belgelerin ortaya çıkmaması için bu gereklidir. Tehlikeli ve kuşkulu anlar için evdekilerin anlayacağı ve aralarında kararlaştırdıkları tehlikeyi bildiren şifreler, işaretler tespit edilmeli ve kuşku anında bu işaret yerine konmalıdır. Evi kullananların aralarında da böylesi işaretleri belirlemeleri ilkeseldir. Kaldığımız evin sağlam olmadığına dair en küçük kuşku evi terk etmemizi zorunlu kılar. Evin sağlamlığına yüzde yüz emin değilsek ev kesinlikle terk edilmelidir, ilkeseldir.

Bazen polisin hırsız görüntüsüyle eve girdiği ve evde arama yaptığı bilinen bir gerçektir. Eve hırsızın girdiğini anlamak için de evin belli noktalarına işaretler koymak doğru olandır. Ve eve hırsızın girdiğini anladığımız durumda evi hemen taşımak gerekir. Tabi önce olayın kendisi evde yaşayanca iyi bir şekilde değerlendirilmeli, girenin polis mi hırsız mı olduğu, evde örgütsel mahiyette herhangi bir şeyin görülüp görülmediği vb. netleştirilmelidir. Sonuca göre hareket etmek gerekir. Eğer eve giren hırsızsa evi hemen taşımak doğru olandır. Eğer polis olma durumu sözkonusuysa evi yazının geçtiğimiz aşamalarında belirttiğimiz tarzda, kitle ilişkilerinin denetiminde

öncelikle, “yangından kurtarılacak mallar” kurtarılmalı, daha sonra ilişkiler üzerinden uygun yöntemlerle eşya taşınmalıdır.

Evde örgütsel belgeleri imha etmek için mutlaka tiner gibi yanıcı maddeler bulundurulmalıdır. Silahlar kullanıma hazır durumda ve hemen ulaşabileceğimiz yerlere konulmalı, yatarken baş ucunda olmalıdır. Bir evde üç kişiden fazla kesinlikle kalınmamalıdır. Uygun olan iki kişidir, artı bunu üçlemek mümkündür. Fakat ev dördüncü kişiye kesinlikle çıkartılmamalıdır.

Düşman baskınına karşı kapı desteklenmeli, bize zaman kazandıracak yöntemler bulabilmeliyiz. Örgüt evlerimizde silah, bomba vb. askeri malzemeler bulundurulmalı ve düşman saldırılarına karşı kesinlikle teslim olmadan çatışılmalıdır. Örgüt üslerimizi düşmanla çatışmadan düşmana teslim etmek (malzemelerimiz olduğu halde) ihanettir. **Düşmanla çatışma ilkeseldir.**

Ajan sızmaları: İktidar savaşımımızı engellemek için Partimizi içten darbelemek düşmanın yöntemlerinden birisidir. Etkili yöntemlerden biri olan içe ajan sızdırma ve kaleyi içten “fethetme” yöntemi çok eskiye dayanan ve düşmanın uygulamak istediği belli, başarılı olduğu durumlarda da Partimize ciddi darbeler vurabildiği bir gerçektir. Düşman örgüte sızmakla bir çok şeyi hedeflemektedir.

Bunlar:

a- Parti’yi denetim altında tutmak ve uygun gördüğü anlarda etkili darbeler vurmak.

b- Parti’de güvensizlikler yaratmak. Örgütün dağılmasına ve etkisizleşmesine yol açmak.

c- Parti’nin politik önderliğini etkileyecek tarzda sızmalar gerçekleştirmek, Parti’nin ideolojik çizgisini saptırmak, onu burjuva kulübüne çevirmek.

Düşman sızması başlıca iki yolla gerçekleşir: Bunların ilki, düşmanın profesyonel-eğitilmiş görevlilerini örgüte sızdırmasıdır, ikincisi ise örgütlü faaliyet yürütürken (ya da Parti çevresindeyken) düşmanca kazanılan unsurların işbirliğine başlamalarıdır.

Düşman Parti’ye sızdıktan sonra örgüt içerisinde üst kademelere

çıkarmayı hedefler. Örgüt hakkında ve kadrolar hakkında detaylı araştırmaya, bilgi edinmeye çalışır, elde ettiği tüm belgeleri, bilgileri ilişkide olduğu merkezine ulaştırır. Ajan, bir örgütün önder kadrolarını ortaya çıkarmayı ve askeri alanda görev yapan militanlarını etkisiz hale getirmeyi hedefler. Bir anda üst kademelerde yer alamayacağından militan görüntü yaratarak askeri komitelere baştan sızmayı, buralarda konumlanmayı amaç haline getirir. AK içine girebilen düşman öyle ki, üstlerinin bilgisi dahilinde eylemlere girilmesine bile gözyumar ve düşman kendisini ciddi sarsmayan belli eylemlerin gerçekleşmesi ortamını bilinçli olarak yaratabilir. Örgüte sızan düşman güven kazanabilmek için birçok başarılı iş de yapabilir, örgüte faydalı istihbaratlar verebilir. Bu şekilde örgüt içerisinde güveni pekiştirir, düşmanın kendi piyonlarına ezberlettiği şu perensip, “hiçbir zaman yalan söylemeyin, yalan söylediğiniz durumda açığa çıkar, hatırlamıyorum, unuttum yönlü açıklamalarla işi geçiştirin” unutulmamalıdır. Partimiz’de Engin Kaya olayı yakinen bilinen bir olaydır. Düşmanın bu yöntemi izleme amacının sürekli olduğu bilinçten çıkartılmamalı ve uyanık olunmalıdır. Olayın kavranması açısından şehit komünist **İsmail Oral** yoldaşın yaşadığı bir olayı bu arada aktarmak istiyoruz. Tuzla katliamından sonra başlatılan soruşturma **Engin Kaya** ve **Mustafa Curnaz** üzerinde yoğunlaştırılır. Soruşturmayı yapanlardan biri de Oral yoldaştır. Engin Kaya alçağından şüphelenildiği için elindeki Parti kleşi alınmaya çalışılır ve yapılan randevuya Oral yoldaş güvenli bir şekilde gider, (MİT bürosunda bu sorun görüşülür, Parti kleşinin teslim edilip edilmemesi görüşülür ve MİT bürosunun kararıyla Parti kleşinin, Engin Kaya’nın örgüt içindeki güvenilirliğini tazelemek düşüncesiyle Parti’ye teslim edilmesi kararlaştırılır) ve randevuya giden Oral yoldaşa kleş teslim edilir. Soruşturmayı yapan Oral yoldaş bir süre sonra aradan çekilir ve düşman tarafından yakalanır, yakalandığında soruşturmanın notları bile üzerindedir. Düşman, İsmail Oral’ı alarak piyonlarını rahatlatmayı hedeflemiştir.

Düşman sızmasından örgütü koruyan en önemli silah; örgüt-

lenme ve çalışma ilkelerimiz, gizli örgüt ve illegalite kuralları-mızdır. Bunlardan taviz verilmediği sürece düşman örgüte sızsa bile verebileceği zararlar sınırlı ve lokal bir etkiyi aşmayacaktır. Çalışma tarzımız, illegalite anlayışımız ve ilkeli tutumumuz sayesinde düş-man sınırlı zarar verebilecektir.

Örgütsel ilişki kurulurken kesin güven ilkesi, örgüte alınan un-surların nitelikleri bilinmek zorundadır. Bunlar net değilse ve kesin güven yoksa örgütsel bağlar kurmamak ilke olmalıdır. Hiç farkında olmadan ajanlarla bağ kurabiliriz. Ayrıca ilişkiye geçtiğimiz bireyler sürekli denetlenmeli ve bilimsel kuşkuculuk elden bırakılmamalıdır. Unutmayalım ki, daha önce ajan olmayan ve güvenilir unsurları da düşman daha sonra çeşitli yöntemlerle ajanlaştırabilir. Bu yüzden örgütte sıkı denetim şarttır, **ilkedir.** İnsanların nasıl yaşadığı, alış-kanlıkları, görevlerine karşı tutumları, halkla ilişkileri, eğilimleri vb. sürekli kontrolde olmalı ve denetlenmelidir. En profesyonel düşman ajanları bile böylesi ayrıntılı ve titiz gözlemlerimiz sonucu bize belli açıklar verebilecektir.

Şu sorular; kim, nerede, ne, başka kimler vardı, ne zaman vb. gi-bi merakçı yaklaşımlar ve sorular ani ortadan kaybolma ve birden ortaya çıkmalar, anlatılan ilginç hikaye ve senaryolar, bunlarda dü-şülen kimi çelişki vb. ajan kuşkusu doğurabilecek türden şeylerdir ve hassas olunmalı, yaşamının ayrıntıları mutlaka gözlenmelidir. Aniden büyük görevler isteyenler, daha önceki yaşantılarında silik bir görüntü sergilerken birden ateşli aktivite pozlarına bürünenler dikkatimizi çekmelidir. Bunun yanında sürekli bunalımlı, mutsuz, karamsar ve tedirgin, coşkusu ve ağız dolusu kahkaha atmaya unu-tanlar yine aynı şekilde dikkatimizi çekmeli, neden böyleler diye de-netlenmelidirler. Bunu yaparken doğal bir biçimde ve şüphe uyan-dırmayacak diyaloglarla yapmalıyız. Onda güvensizliğe yol açabile-cek hiçbir tavır, davranış zemini yaratılmamalıdır. Ayrıca aniden bir söz kullanarak, orta yere bir konu atarak tepkilerini ölçebiliriz. Şüp-helendiğimiz unsurları sıkı bir denetime almalı, aile ilişkilerini, çev-resini, arkadaşlarını vb. araştırmalı ve denetlemeyiz. Bu ilişkilerin

niteliği bu unsur hakkında bize epeyce bilgi sunacaktır.

Örgüt içerisinde mutsuz ve karamsar gördüğümüz sallantılı durumdaki bireyin düşman eline geçmesi durumunda satın alınma olasılığı fazla olduğundan bu kuşkulu kişiler hakkında çok daha duyarlı davranmak, düşmanın kendilerini satın alma olasılığını hesaba katmak zorundayız. Çünkü düşman bugün, eline geçirdiği, neredeyse istisnasız her insanımızı çeşitli vaatlerle satın alma yoluna başvurabiliyor, bunlar içerisinde başarılı olduğu bireylerin çıkabileceğini her zaman akılda tutmak gerekir. Özellikle mücadelede şevksiz, içimizde mutsuz, karamsar, kendini düzeltme çabası göstermeyen, kendini mücadele doğrultusunda şekillendirme çabasına girişmeyen bireylerin, çeşitli vaatlerle düşman tarafından satın alınması çok daha kolaydır. Hele düşmanın işkencehanesinde bu tip bireylerden sunulması, bu kişileri cezbedebilir ve düşmanın piyonu haline gelebilirler. Düşmanın eline geçen bu bireyler ajanlaştırılıp direkt şubeden bırakılabilecekleri gibi bir süreliğine de olsa tutuklanıp cezaevine de gönderilebilirler. Uygun bir senaryo ve uygun bir ifade ile işi kitabına uydurmaya çalışırlar. Partimiz her operasyon sonrasında çok iyi bir şekilde sorgulamalı, içeri ve dışarı boyutuyla operasyonu aydınlatmaya çalışmalıdır. Dışarıda kalan ve yakalanmayan bireylerin o operasyondan sorumlu oldukları ve bu bilinçle sorgulanmaları gerektiği (yakalananlarla direkt ilişkide olanlar) bilinmelidir.

Düşman çok değişik yöntemlerle Parti'ye sızma çabasına girişebilmektedir. Bize düşen görev ilkeli çalışma, kurallı ve örgütsel denetim ve bilimsel kuşkuculuğu elden bırakmamaktır. Dikkat edilmesi gereken temel noktalar şunlardır: Ajan sızmasına karşı alacağımız tüm tedbirlerimiz ve tüm dikkatimiz kesinlikle örgüt çalışma ilkelermizin, güvenlik kurallarımızın zaafa uğratılmaması, ajan sızmasına karşı uyanık olmak, ama diğer yandan örgütte ajan paniği yaratarak güvensizlik ortamının gelişmesine hizmet etmemeliyiz. Unutmayalım ki, düşmanın bir hedefi de güvensizlik yaratarak örgütsel bünyemizi dağıtmaya çalışmak ve böylece bizleri etkisiz hale getirmektir. Eğer panik ve güvensizlik ortamı örgütte geliştirilirse bu düşmana

hizmet edecektir. Örgüt içerisinde ajan, dedikodu ve karalamalarına karşı da uyanık olunmalı, bunu bilinçli yapanlar hakkında soruşturma açılmalıdır.

Aynı zamanda ajan olarak kuşkulandığımız kişi hakkında, kuşku-muzun nedenlerini bağlı olduğumuz komite sorumlusuna söylemeli-yiz, onun dışındaki hiçbir yoldaşa bilgi verilmemelidir. Eğer kuşku-landığımız kişi komite sorumlusu olan kişi ise o zaman onun bağlı bulunduğu komiteye dolaylı yoldan, örgütün başka kanallarından ulaşılmaya çalışılmalı, üst kademelerden yetkili bireye ulaşıldıktan sonra aktarılmalı ve kendisinden yanıt beklenildiği de belirtilmelidir. Bunun dışında gelişi güzel yaymak suçtur ve ilkesizliktir.

Şüphelerde gereken tedbirler alınmalı ve ajan göz altına alınarak sorgulanmalıdır. Tutuklama süresince durum netleştirilene kadar sorgulama yapılır ve suçu sabit görülürse (ki bir ajanın suçunun yüz-de yüz ispatlanması mümkün değildir, ya ajanın kendisi itiraf ede-cektir ya da ajanla birlikte çalışanlar itiraf edecektir. Bunun dışında sabitlemek güçtür- bunu ağırlıklı olarak kuşkulu ajan şeklinde algı-lamak gerekir) bu durumda ajan derhal cezalandırılmalıdır.

Ajan iddiası ciddi bir iddiadır. Bu iddia her iki muhatabı da (id-dia eden ve iddia edilen) bağlar ve sorumluluk altına sokar, gerçek-ten ajan olan ve olma olasılığı büyük olan kişinin imhası gündeme geldiği gibi mesnetsiz, delilsiz, kanıtsız iddialarla suçlayan kişi de suçlu duruma düşecektir. Bu yüzden dikkatli olmak gerekir.

Partimiz ajanlara karşı sert ve caydırıcı cezalar uygulamak zo-rundadır. Kendini içten darbeleyen aşağılık düşman piyonunun yap-tığı işin onursuz, şerefsiz, alçaklık ve namussuzluk olduğunun aji-tasyonu geniş kitlelere yaygın bir şekilde yapılmalıdır. Ve bu ajitas-yon sayesinde düşman tarafından insanlarımızın satın alınmasının nispeten de olsa önüne geçmiş oluruz.

Parti'ye sızma düşmanın her dönem başvurduğu bir yöntemdir. Partimiz kitleleseltikçe bu yönlü çabalar da kat kat artacaktır. Bu nedenle sınıf mücadelesinde Parti'ye düşman sızmasının her an mümkün olduğunun bilinciyle hareket etmeliyiz ve şunu da bilmeli-

yiz ki, ideolojik-politik örgütsel olarak doğru bir hattı uygulayan, kitlelerle bütünleşmiş, sınıf mücadelesine önderlik eden, ilke ve kurallardan taviz vermeyen, denetimin, disiplinin gereğince işlediği bir Parti'ye düşman sızmalarının belirleyici bir etkisi olamaz. Devrim yapmayı başarmış KP'lerin hiçbirisi yoktur ki düşman sızmasını yaşamamış, hatta düşman ajanları önemli konumlara (MK'ya değin) gelmemiş olsun. Ama yine de bu KP'lerin devrim yapması engellenemedi, engellenemezdi.

Eğer ki bizler; ilke ve kurallarımıza sıkı sıkıya bağlı kalırsak düşman sızmalarını en aza indirebiliriz, ajanların verecekleri zararları, edinecekleri bilgileri en alt düzeyde tutabiliriz ve ajanları hızla ve net bir biçimde açığa çıkarabiliriz. Aksi haldeyse ne sızmaları önleyebilir, ne de sağlıklı bir biçimde açığa çıkartabiliriz.

Bunun için, Parti saflarına katılan herkes dikkatle incelenmeli, geçmişi, kişiliği, çevresi, ilişkileri ayrıntılarıyla öğrenilmelidir. Yeterince tanınmayan kişilerle ilişkiler sınırlı tutulmalıdır.

Her hücre, komitede, faaliyetin her anında illegalite kurallarına sıkı sıkıya uyulmalı, gereksiz hiçbir bilgi kimseye verilmemelidir.

Her hücre ve komitede, her yoldaş komite üyelerini ve altlarını sıkı bir biçimde denetlemeli, yaşayış biçimleri, kişilikleri, ideolojik zaafları, şüpheli davranış ve olgular titizlikle irdelenmelidir.

Her düşman operasyonu, mutlak bir biçimde tüm ayrıntıları ile sorgulanmalıdır.

Düşmanın eline geçen herkes titizlikle sorgulanmalı ve gözlenmelidir.

Hücre ve komiteler arası aktarımlarda tüm bilgiler hızla iletilmelidir.

Diğer örgütlerden geçişlerde mutlaka geçilen örgütten bilgi alınmalıdır.

İlişkileri, yaşayışı, geçmişi belirsiz ya da şüpheli olan, yoğun ideolojik zaaflar taşıyan, istikrarsız bir ruh hali içinde olan, Parti içinde farklı alanlara girip çıkan, devrimci örgütler arası geçişler yapan,

kaynağı açık olmayan olanak ve ilişkileri Parti'ye sunan kişilere karşı özellikle uyanık ve sorgulayıcı yaklaşılmalıdır.

İşkence ve tavır: Bu düzene karşı mücadele eden her devrimci, her komünist düşmana esir düşebileceğini bilmeli, ona göre kendisini hazırlamalı ve donatmalıdır. **“Düşmana esir düşmek mümkün, ama teslim olmak asla!”** şiarı yüreğimize ve bilincimize kazınmalıdır. İşkence ve işkenceciyi öncelikle yüreğimiz ve bilincimizle yenilgiye uğratmamız, yüreğimiz ve bilincimizdeki korku duvarlarını yıkmamız gerektiği bilinmelidir. Bu, şubede yapılmaz, bu mücadele- nin her cephesinde takındığımız tavırla belirlenir, yapılır. Bu yönü- le her yoldaş yaşamını, mücadele pratiğini sorgulamalıdır.

Komünist iradenin, devrimci yaratıcılığının aşamayacağı hiçbir şey yoktur. Her yoldaş bu bilinçle düşmanın kendisini en güçlü his- settiği inlerinde, işkencehanelerde Kızıl Bayrağı dalgalandırmaya hazır olmalıdır. Her devrimci, tercih ettiği yaşamın bir gereği olarak fırtınalara göğüs germesini bilmeli ve mutluluk, insanlık için, doğru bildiğin yolda, **bazen rüzgarı arkana alarak, bazen de rüzgara karşı önüne çıkan engelleri bir bir aşarak** ilerlemektir perspekti- fiyle rüzgara karşı yürüyerek engelleri bir bir aşip ilerlemelidir.

İşkencede tavır; örgütün korunmasında, örgütün güvenliğinde ol- dukça önemli bir yere sahiptir. Düşman çeşitli yollarla ulaştığı mili- tan ve taraftarlarımıza fiziki, psikolojik baskı, zor ve şantajlar uygu- layarak onlardan diğer ilişkilere, Parti'nin üst kademelerine, müca- delenin plan ve çalışma tarzına ilişkin bilgi almaya çalışır. Örgütün silah, araç, üs noktalarını edinmeye çalışır. Partimiz ve yoldaşları- mız hakkında geniş bilgilere, çözümler neden olur. Düşmanın sı- nırlı bilgilerini örgüt elemanlarına yaptığı işkenceler sonucunda zen- ginleştirdiği, ayrıntılandığı ve çözülen bireylerden faydalanarak örgüte yeni darbeler indirmeye çalıştığı biliniyor. Bu, düşmanın baş- lıca yöntemlerinden biridir. Çözülme olgusu düşman açısından faz- laca (bilgi edinmek için) zahmetli bir iş de değildir. Partimizin mili- tanları içerisinden çıkacak alçağın birinin ayrıntılı çözülmesiyle bir dizi militanımızın açığa çıkması, düşmanın aydınlatamadığı eylem-

lerin deşifre olması, örgütün son şekillenişine uygun somut bilgilere ulaşması mümkün olmaktadır. Düşman birkaç günlük işkenceli sorgu sayesinde çok rahatça bu bilgilere sahip olabilmektedir. Çözülme objektif olarak Parti'ye, yoldaşlarına, halka ihanettir. Bunun bir bütün olarak ihanet olmaması subjektif olarak çözülen bireyin bu bilgileri “gönüllü” değil de işkence altında vermiş olmasıdır. Çözülmenin Partimizin korunmasında ve güvenliğinde ciddi zaafılara yol açtığı, geçmiş süreçlerden bu yana Partimiz TKP/ML'ye ciddi darbeler vurduğu bilinmeli, çalışma ilke ve kurallarımız çok daha sıkı denetimli hayata geçirilmelidir.

Partimizin güvenliğini sağlamak istiyorsak hiçbir militanımızın düşmana bilgi vermemesi gerektitği gibi düşmanın bilgisini teyit etmemesi de gerekli olmalıdır. Bilgiyi kabullenmek de çözülmedir. Düşmana hiçbir bilgi vermemek **ilkemizdir**. Bu ilkemiz hiçbir şart altında çiğnenmemelidir.

Partimiz TKP/ML'nin kurucusu ve önderi İbrahim Kaypakkaya yoldaşın bizlere devrettiği önemli ve başarılı kızıl direniş geleneği mevcuttur. 24 yıllık tarihimiz boyunca yüzlerce önder kadro, üye ve militanımızın işkencehanelerdeki zaferlerine tanık olduk. Bu direniş geleneğimiz boyutlanmış ve bugün kadrolarımız tarafından daha da geliştirilmiştir. Tüm militanlarımız bu gelenekleri öğrenmeli ve buna uygun bir pratik sergilemelidirler. Bu geleneğin temelinde “**ser ver, sır verme**” ilkemiz vardır. Bu ilkeye bağlı kalınarak direniş çizgimiz kadrolarımız tarafından geliştirildi. Gerek daha önce düşmanın eline düşen kadrolarımız ve gerekse de 2.OPK sonrası yediğimiz operasyonlar sonucu düşmanın eline düşen kadrolarımız kızıl direniş bayrağımızı işkencehanelerde dalgalandırarak militanlarımıza örnek olmuşlardır. Genel olarak Parti önderliğimizde yer alan yoldaşlarımızın ezici çoğunluğu konumlarına uygun davranarak düşmanı yenilgiye uğratmışlardır. İşkencehanelerde kızıl direniş bayrağını dalgalandıran birçok yoldaşımızın şube deneyimlerini aktaran tecrübe yazıları çeşitli yayın organlarımızda yayınlanmıştır. Tüm militanlarımızın, taraftarlarımızın kendilerini işkence ve işkenceci karşısın-

da donanımlı kılabilmek amacıyla bu yazılardan yararlanması, “ser ver, sır verme” ilkesini kavraması zorunlu ve şart olandır.

Bu yazımızda daha önceden işkencede tavır üzerine yazılan yoldaşlarımızın deneyiminden öğrenilmesi gerektiğini vurgulayıp şart koşarken, bir yandan da kısaca yapılması gerekenleri belirtelim?

Direnış, alınma anından itibaren başlar. Yakalanma anında isimimizin haykırılarak kitleye duyurulması, işkencecilerin teşhirinin yapılması, onlarla boğuşulması ve slogan atılması gerekir. Sessizce arabaya binmek veya söylediklerine uymak pasif bir tutumdur.

Soyun, in-kalk vb. uygulamaları reddetmek ve uymamak gerekir. İşkenceyi protesto için açlık grevine başlamak ve ifade vermeme tavrına girmek gerekir. Açlık grevine her şart altında başlanacaktır diye bir kuralımız yoktur, fakat işkencehanede ifade vermemek solları yanıtızsız bırakmak ilkemizdir, işkencecileri uydurma senaryolarla ikna etme çabasına kesinlikle girilmemelidir.

Hiçbir şeyin altına imza atmamak gerekir, ayrıca dilekçe yaz, avukatınla görüşürelim vb. türünden oyunlara gelmemek, hiçbir yazılı belge vermemek gerekir. Bu oyunla amaçladıkları, el yazı örneğimizi alarak daha önce ele geçen belgelerden karşılaştırma yaparak bizleri “hukuksal” olarak zor duruma sokmayı hedeflemektedirler. **Tavizsiz direniş tavrımızı başından sonuna kadar sürdürmeli, aynı tavrımızı basın önüne çıkarıldığımızda da sürdürmeliyiz.** Orayı, burjuva basının önünde işkenceyi, işkencecileri ve ülkenin politik gerçeklerini teşhir etmenin ve onursuz burjuva basınına da teşhir ederek, muhabirlerine bir nebze onurları varsa gerçekleri yazmaları gerektiğinin çağrısını yapmalıyız ve işkencehaneyi de bir kürsü haline getirebilmeliyiz. İşkencecilerin komutlarına (arkanı dön, önünü dön, yana dön) uymamalı, istediğimiz gibi davranma özgürlüğüne sahip olduğumuzu pratiğimizle göstermeliyiz. TV ekranındaki görüntümüz düşmanı ürkütürken halkımıza ve yoldaşlarımıza coşkuyu, umudu ve zafere olan inancımızı yansıtmalıdır. Yine mahkemeye çıkarılırken, göstermelik de olsa doktora çıkartıldığımızda, doktora hipokrat yeminine bağlı kalmasını hatırlatmalı ve

kendisine ajitasyon yapmalıyız. Kısacası Partimiz TKP/ML'nin direniş geleneğine bağlı kalarak baş eğmez tavrımızı her aşamada, her yerde koyabilmeliyiz. İşkencehanelerde takınılması gereken bu tavır, düşmanı çaresizliğe iterken Partimiz TKP/ML'yi de bizzat pratiklerimizle gözbebeğimiz gibi koruduğumuzun göstergesi olacaktır.

İllegalite ve gizlilik: Örgüt güvenliğinin ve yasadışı koşullarda sürekliliğin temeli, gizlilik ve illegal çalışma ilkelerimizden geçer. Bu ilkelerimizin uygulanması sonucu örgütsel güvenlik ve karşıdevrimci saldırılar karşısında mücadelenin geliştirilmesi gerçeklik haline gelir.

Gizliliği halktan gizlenme olarak algılamamak gerekir. Örgütsel ilişkilerimizin açığa çıkmamasına özen gösteririz. **Örgütsel yapımızı düşmanın saldırılarından korur ve gizleriz. Fakat TKP/ML'yi, düşüncelerini, amaçlarını halktan gizlemeyiz ve gizlememeliyiz. Onu halka taşımaya, tanıtmaya özel bir önem veririz.** Evet, biz kitleleri bilinçlendirmek ve devrim davasına kazanmak için, onlar arasında düşüncelerimizle açıkça çalışırız. Fakat onlardan gizlenmesi gereken şeylerimiz de olacaktır. Bunlar örgütün kendisi, **örgüt ilişkileri ve örgüt içi sırlardır.** Örgüt içi rapor ve tartışmalar, ilişkilerimizin örgütsel boyutları vb. şeyleri gizleriz. İllegalite devreye burada girer. Bunlar yalnızca Parti'nin bildiği sırlar olarak kalır. **Bu ilkeseldir.**

Bu illegalite Parti'nin kendi bünyesinde de uygulanır. Parti'nin her parçası yalnızca kendi bölümünün örgütsel yapısını bilir. Bunun dışında kalan bölümlerin ise yalnızca politik faaliyetlerinden raporlar yoluyla haberdar olur. Kendi bölümünde çalışan örgüt üyeleri bile birbirlerinin ilişkilerini tam ve açık olarak bilmezler, bilmemeli-dirler. Yalnızca çalışmanın boyutu, niteliği, niceliği ve siyasi yönelimi bilinir. Çalışanların yer, isim vb. gibi şeyleri bilinmez, bilinmesi de doğru değildir. Örgütün bir bölümünün üyeleri birbirlerini kodları ile tanırlar ve kaldıkları yerleri, kullandıkları yerleri bilmezler. Haberleşme şifre, iletişim ve randevular yolu ile olur.

Üst organlar alt organları nitelik ve nicelik olarak, politik çalış-

madaki etkinlikleri, yetenekleri, faaliyetlerinin kapsamları, ürünleri vb. gibi durumları ile bilmek durumundadır. Ama bu bilgiler de yine isim, yer vb. şeylerin dışında olur.

Ülkemizde devrim yapmak için yola çıkan Partimiz TKP/ML'nin illegal mücadeleyi kendi tercihten ötürü değil, zorunluluktan dolayı kabul ettiğini ve uyguladığını kavramak zorundayız. Düşman bizlere farklı bir şekilde yaşam hakkı tanımamaktadır. Saltanatını yıkacağımızı haykırdığımız düşmanın kendi sınıf karakterine uygun davranarak, saltanatını korumak için bizi imhaya yönelmesi kendi niteliğinin ürünüdür. Bizim de yapacağımız ve yapmamız gereken onun denetiminin dışına çıkarak, yasalarını tanımayarak kendimizin belirlediği ilke, kural ve prensipler doğrultusunda onu alt etme mücadelemizi boyutlandırarak zaferle taçlandırmaktır.

İllegalite kurallarına göre çalışılmadığı durumlarda ve gizliliğe, illegaliteye yeterli önem verilmediğinde, örgütlü karşı-devrimin azgınca saldırılarıyla Parti'nin yokedilerek örgütsel varlığının dağıtılması kaçınılmaz olacaktır. Kendini bu noktada yetkinleştirmeyen, siyasi polise karşı dayanıklı ve deneyimli bir örgütlenme ve illegaliteyi iyi uygulamayan bir örgütlenme, peşinen dağılmaya mahkumdur. Parti'nin bazı kesimlerinin bilmesi gereken bilgilerin bütün örgüte taşınarak deşifre edilmesi ve militanların disiplinsizce ilişkiler geliştirerek kuralsızca bir yaşam sürdüğü, isim, kod ve görev vb. şeylerin alenileştirildiği bir ortam, düşmana davetiye (saldırıları için) çıkarır.

Birçoğumuz okumuşuzdur. Kızılkayalar romanında Beyaz Saray denilen gizli bir hapisanelerde tutulan ihtiyar, aklını oynatan biriyle tanışmışızdır. Fakat sonradan bu ihtiyarın Parti'ye hizmet amacıyla bu numarayı yapan iyi bir komünist kadro olduğunu öğreniriz. Bu yaşlı komünist, bu numarayla düşmanı ikna ettiğinde belli fırsatlar yakalayacağını ve bundan Parti ve yoldaşları için mutlaka faydalanacağını biliyordu. Ve bu amaçla yıllar boyu çok sevdiği yoldaşlarından bile kendisini saklamıştır. Hatta kaçma şansı olmasına karşın, o yoldaşlarını kaçırmayı önüne görev olarak koymuştur. Sonuçta da

yüzlerce yoldaşının kaçmasında kilit rolü üstlenmiş ve hedefine ulaşmıştır. Bir de kendimizi sorgulayalım! Acaba kaçımız bu ihtiyarın gösterdiği iradeyi gösterebilirdik? Kaçımız bu illegaliteyi yıllarca yapabilirdik?

Gizlilik ve illegalite konusunda sağlam bir temelimiz olmasına rağmen özellikle son yıllarda bu konuda alabildiğine disiplinsiz ve laçka davranışların örgüt yaşamımızda vücut bulduğuna tanık olduk. Özellikle tasfiyecilik ihanetini yaşadığımız iki yıl bu zaafiyetlerimizin doruk noktasına çıktığı yıllar olmuştur.

Adeta bu süreçte Partimizin illegalite kuralları ve ilkeleri unutuldu, rafa kaldırıldı. Bu olumsuz geçmiş sürecin aşılması şarttır.

Sağ ve sol tasfiyeciliğin Partimizin 2. OPK'sıyla yenilgiye uğratılması ve anlayışlarının mahkum edilmesi, bu olumsuz sürece son verilmesi önemli bir adımdır. Parti'nin güvenliği, gizlilik kurallarını, illegalitenin önemi ve Parti ilkelerimizin yaşama geçirilmesinin zorunluluğunun bilince çıkartılması ve Partimizin 2. OPK'sıyla böyle yönelime, şekillenişe gidilmesi, bu yönde olumlu adımların atılmış olması sevindirici olmakla birlikte bunları geliştirmek, güçlendirmek her militanımızın öncelikle ilkelerimizi kendi yaşamında uygulamaya çalışmasıyla zenginleştirerek geliştirmek görev ve sorumluluğu arasındadır.

Kimi yoldaşların illegalite hastalığına kapılarak kendini, (politik kişiliğini) halktan gizleme çabası ve bu yanlış anlayıştan ötürü kendini mücadeleden soyutlama sakat anlayışı Partimiz'de mevcuttur. Sözde illegal mücadele içerisinde olan yoldaşlarımızın bir kısmı illegalite hastalığının ardına gizlenerek gecekonduardaki sokak ve barikat direnişlerinden adeta kaçmakta, sorumluluklarını ve görevlerini yerine getirmemektedirler. **İllegalite demek, kendimizi halktan gizlemek demek değildir.**

Bilinmemesi gereken veya öğrenilmesiyle yarar sağlamayan hiçbir şeyi bilmemek, anlatılınca uyarıp eleştirmek, engellemek ve böylesi şeyleri kimseye anlatmamak doğru olmalıdır. Yine kimsenin gerçek adını ve onlara ait kişisel deşifreyona yol açabilecek şeyleri öğ-

renmemek, kendinize ait bilgileri öğretmemek.

Mutlaka kod isim kullanmak ve bunları her ayrı çalışma alanında değiştirmek. Aynı alanda iken operasyon olduğunda kod ismi değiştirmek ve eskisini kesinlikle kullanmamak.

İki yoldaşın birbirini tanıyacağı tesadüflere meydan verecek davranışlardan kaçınmak. Birilerini eve götürmek gerektiğinde gözlerini kapatarak çevreyi, evi tanımayacak koşullar oluşturmak, evde tanımaması gereken insanlarla karşılaşmalarını engellemek, bu konudaki gevşekliklere prim vermemek.

Yazışma ve haberleşmede şifre kullanmak ve her ilişkide ayrı bir şifre kullanmak.

Örgütsel konumunu bilmesi gerekenler dışında kimseye söylememek ve yaptığı işleri belli edecek davranış ve sohbetlerden uzak durmak. Kimseninkini öğrenmemek, deneyim aktarma adına gereksiz deşifrasyonlara yol açmamak, deneyimleri başka yollarla anlatmak.

Gidilen evlerde ve toplantı yapılan evlerde albüm, resim vb. şeylere bakmamak, hapishane sohbetlerinden uzak durmak, **görevli olanlar dışında kimseyi hapishane ziyaretlerine göndermemek.**

Hapishane görüşçüleri düşman tarafından çok iyi denetlenmektedirler. Bu bilinmesine rağmen diğer devrimci hareketlerde olduğu gibi Partimizin tabanında da buralara gerekli gereksiz gidilip hoşça “geyik muhabbeti” yapmak, bir kaç siyasal bilgi edinmek insanlarımızın hoşuna gidiyor. Peşinden illegal faaliyet içerisinde Parti tarafından konumlandırılıyor. Hatta kimi insanlarımızın Parti’nin bilgisi dışında, kendi başlarına bu mekanlara gidip geldiğini ne yazık ki Parti daha sonraları öğrenebilmektedir. Bu yapılanlar **disiplinsizlik ve ilkesizliktir.** Örgütlü mücadele içerisinde konumlanan hiçbir militanımız, Parti’nin bilgisi ve izni olmadan bu mekanlara gidip gelemez. Bu **ilkeseldir.** Gitmesi gerekenler Parti’nin bilgisi ve izni dahilinde gitmelidir. Ki bunlar da çok gerekli ve istisnai durumlarda olmalıdır. Bunun dışında illegal Parti örgütlenmesi içinde konumlanan, görev ve sorumluluklar yüklenen hiçbir militanımızın düşma-

nın yoğun denetiminin olduğu bu mekanlara gitmesi doğru değildir.

Örgüte ait araç ve kullanılan ilişkileri kimseye deşifre etmemek, zorunlu olarak kullanırken aracın plakasına bakılmamasını sağlamak.

Bir yoldaşla gezerken tesadüfen karşılaşılan feodal bir tanıdığın adımızı deşifre edici davranışlarına karşı uyanık olmak ve görünce hemen yoldaştan uzaklaşmak.

Tesadüfi yollarda yoldaşların karşılaşması gündeme gelse bile, kesinlikle birbirlerini tanıdığını ima eden davranışlarda bulunmak ve yan yana gelip sohbet etmemek. Tanıdığını belirten davranışlardan sakınmak. Çünkü birinin olası bir takipte olması durumunda takibin diğetine de bu şekilde gereksizce bulaşması gerçekleşmiş olacaktır. Bu yüzden yollardaki tesadüfi karşılaşmalarda konuşulmamalı, transit geçilmelidir.

Organik ilişkiler dışında ilişkiler kurmamak, yatay yoldan işi halletme alışkanlığından kurtulmak ilkeseldir.

Telefon numarası vb. şeyleri mutlaka ezberde tutmak; olmuyorsa, mutlaka yalnızca kendinin anlayacağı şekilde kodlayarak taşımak gerekir.

Dedikoduyu kökünden kazıyalım

Partimiz'deki başlıca illegalite zaaflarından biri de dedikodudur. Her şeyin her yerde, uluorta konuşulması, yayılmasıdır. Bu yolla kadroların, faaliyetin, kişisel anlayış ve özelliklerinin, ilişkilerin deşifre edilmesidir. “Kim ne yapıyor, neyi savunuyor, nerede görülmüş, kimle görüşüyormuş, kimin hangi fiziksel, ruhsal özellikleri var, kim kimle evli, Parti'nin şu ya da bu alanda gücü, gidişatı nedir vb.” bilgilerin rastgele yayılmasıdır. Parti'ye yönelik düşman saldırılarının en az kayıpla atlatılması ve düşmana yeni bilgilerin verilmesi yaşamsal bir öneme sahipken, **daha operasyonlar sürerken ve sonrasında engellenen yoldaşların** kimlikleri, konumları, ilişkileri ve faaliyetlerinin sanki illegalite gerekliliği artık kalmamış gibi konuşulmaya, yayılmaya başlamasıdır. **Neredeyse bazılarının tek**

sermayesi ve faaliyeti, bu türden bilgilere sahip olmak ve bunu göstermek için kendini paralamaktan ibaret.

Dedikodu, feodal-lümpen şekillenişin bir ürünüdür ve en basit dedikodu faaliyeti bile düşmana bilgi taşımaktan başka bir şey değildir. Ayrıca dedikodu, düşmanın yönlendirmesine sonuna değin elverişli bir araçtır. Dedikodu Parti yaşamını zehirlemekte, yoldaşlar arasında ve Parti tabanında güvensizlikler doğurmakta, sırları deşifre etmekte, feodal, apolitik, ahbap-çavuş ilişkileri doğurmakta, pekiştirmektedir.

Dedikodunun kökünün kazınabilmesi için, bilinmesi zorunlu olmayan hiçbir bilgi kimseye verilmemelidir. Yatay ilişkiler, gereksiz yer ve ilişkilerin ziyareti, gereksiz görüşmeler mutlak surette engellenmelidir. Duyulan her dedikodunun yayıcılarına, yapılanın yanlışlığı kavratılmalı, süreklileştirenler cezalandırılmalı, mutlak surette her dedikodunun kaynağı araştırılmalı, bulunmalı ve cezalandırılmalıdır. Duyulan her türlü dedikodudan (başkalarına yayılmadan) üstler hemen haberdar edilmelidir.

Çalışmalarımızda gözönünde alınacak hususlar

- 1- Unutmaki; sen bir komünistsin. Bütün düşünce, davranış ve eylemlerinle bu yüce sığata layık olmaya çalış.
- 2- Parti üyeliğı sıfatını daima yücelt.
- 3- Komünistlerin örnek öncü rolleri, devrimin kaderi açısından hayati bir öneme haizdir. Komünist ahlak ilkelerine uy. Düşünce, davranış ve eylemlerinle halka örnek ol, kitlelerin sempati, güven ve desteğini almaya çalış.
- 4- Somut şartların somut tahlili ilkesini yaratıcı bir tarzda hayata uygula, uygulat.
- 5- Geneli özelle, önderliğı kitlelerle birleştirmeye özen göster.
- 6- Fikir üret, planlı programlı çalış, çevrendekileri hareketin ihtiyaçlarına göre mutlaka belli görevler etrafında seferber et.
- 7- İhtisaslaşma ve iş bölümüne önem ver, kadrolardan iyi yararlan.

8- Yaratıcı ol, yaratıcı çalışmayı teşvik et.

9- İnisiyatifli ol, çevrendekilerin inisiyatifini geliştir.

10- Seni çevreleyen şartların esiri olma, onları yenmeye çalış, mevcut şartları zorlayarak yapılabilecek olanın azamisini yap.

11- Başarı anlarında zafer sarhoşluğuna kapılma, başarısızlık ve yenilgiler karşısında ise kendini kaybetme, başarısızlıkları “başarının anası” olarak gör. Savaşın savaşılarak öğrenileceğini unutma.

12- Akıma karşı yüzme cesaretine sahip ol.

13- Düşüncelerinle davranışlarını, teorinle pratiğini birleştir. Söylediğin şeyleri yap, yapmayacağın şeyleri söyleme.

14- Boş zamanlarını değil, hayatını devrime adadığını unutma.

15- Parti’nin, halkın, devrimin menfaatlerini daima kendi kişisel menfaatlerinin üstünde tut.

16- Kitlelerin “amiri” değil, dostu ol, onların öğretmeni olmadan önce öğrencisi olmasını bil.

17- Halka zarar verme, halka karşı şiddete başvurma, halk içindeki çelişkileri eleştiri, tartışma, eğitim, ikna yöntemi ile, yani demokratik yöntemle çöz.

18- Parti’ye ve kitlelere güven.

19- En zor şartlarda dahi Halk Demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm davasının zaferine olan inancını yitirme. Bu konuda inançsızlık tohumları yayanlara karşı mücadele et.

20- Bütün gücünle halkı silahlı mücadeleye hazırlamaya ve seferber etmeye çalış.

21- Hiçbir mücadele biçimini ilke olarak reddetme, sadece bütün diğer mücadele biçimlerini esas mücadele biçimine bağımlı olarak ele al ve ona tabi kıl.

22- Legal ve illegal faaliyeti doğru kavra, birbirine karıştırma ve yaratıcı biçimde birleştir.

23- Parti üye aidatını düzenli biçimde öde.

24- Hareket için yeni mali imkanlar ara, yaratıcı önerilerin üzerine eğil ve onları doğru değerlendir.

25- Parti tüzük hükümlerine uy, keyfilikten, başı bozukluktan, ör-

gütsel anarşizmden kaçın.

26- Mensup olduğun Parti birim ya da birimlerinin toplantılarına düzenli biçimde katıl.

27- Sınıf mücadelesini parti içinde yürütmeyi ihmal etme.

28- Parti disiplin ilkelerine kayıtsız şartsız uy.

29- Parti'nin gönüllü ve bilinçli komünist irade ve eylem birliğini gözbebeğin gibi koru.

30- Parti, hiziplerin varlığı ile bağdaşmayan bir irade ve eylem birliğidir. Hiziplere karşı mücadelede uyanık ve tavizsiz ol. Parti içi mücadelede hizipçiliğe düşmemeye özen göster.

31- Parti içi eleştiri ve tartışma özgürlüğünü mümkün olduğunca en iyi şekilde ve bilinçli kullan.

32- Eleştiriye bastırma. Kim olursa olsun karşındakini sabırla ve sonuna kadar dinle. Eğer söyledikleri Parti'nin, halkın ve devrimin menfaatlerine uygunsa kabul et. Yanlıssa neden yanlış olduğunu sabırla kendisine kavratmaya çalış.

33- Söylenene kabahat bulma, söylenilenden ders çıkar!

34- Araştırma yapmayanın söz hakkı yoktur. Seni çevreleyen ekonomik, siyasi, askeri, kültürel, tarihi, ulusal vb. şartları yaratıcı biçimde tahlil et. Eylemlerine yol gösteren kanunları bu gerçeklerin bağrından çıkart.

35- Bilgiyle yetinmek, incelemenin düşmanıdır. Kendimize karşı tavrımız “öğrenmeye doymamak”, başkalarına karşı tavrımız ise “öğretmekten usanmamak” olmalıdır.

36- Tecrübelerinden doğru dersler çıkart, bunları doğru bir biçimde özetleyerek genelleştir ve tüm Parti'ye mal et.

37- “Poz atmak”tan, zamanı boş geçirici ıvır-zıvır eğlencelerden, “ilerici” laflarla dolu gevezeliklerden kaçın.

38- Hotzotçu, sekte, yıkıcı ve kırıcı davranma, alçakgönüllü, yapıcı, ikna edici ve geliştirici ol.

39- Sözümona “büyük oynama” adına boyundan büyük işlere girişme, yeteneğine ve ideolojik-siyasal-örgütsel kapasitene, deney ve tecrübelerine uygun görev ve sorumluluklar al ve aldığın görev ve

sorumlulukları layıkıyla yerine getirmeye çalış.

40- Yalan söyleme, ikiyüzlü davranma, halka gerçekleri anlat.

41- Ekinlere zarar verme, halktan ödünç aldığın her şeyi zamanında geri ver.

42- Kadınlara, çocuklara, yaşlılara ve sakatlara karşı saygılı ol, sorunların çözümünde kendilerine yardımcı olmaya özel önem ver.

43- Parti karar, emir ve talimatlarına uy, çalışmaların hakkında bağlı bulunduğun birim ya da birimlere ve gereken hallerde üst kademelere düzenli biçimde ve zamanında sözlü ya da yazılı olarak rapor ver.

44- İdeolojik sağlamlığını pekiştir, derli toplu ideolojik-siyasi eğitim yap.

45- Eleştiri-özeleştiriye samimi ve cesur ol, ikna edici, yapıcı, hataları düzeltici eleştiri yap.

46- Hataların kaynağını bul, çözüm yollarını göster.

47- Uluorta eleştiriden kaçın.

48- Ancak ciddi ve samimi eleştirinin dedikodu ve ikiyüzlülüğü yok edebileceğini unutma.

49- Eleştiriye zamanında yap, iş işten geçtikten sonra eleştirme hastalığına düşmekten kaçın.

50- Demokratik-merkeziyetçiliğe uy ve uygula.

51- En kötü karar bile kararsızlıktan daha iyidir. Mümkün olduğunca sağlıklı ve isabetli kararlar al. Karar alındıktan sonra değil, karar alınmadan önce sorunlar üzerinde mümkün olduğunca geniş biçimde tartış. Alınan kararı hayata uygulamada tavizsiz davran.

52- Üst kademe emir, talimat ve kararlarına uy. Fakat merkeziyetçilik, memur tavrı değildir. Üstten emir, talimat, karar gelmedikçe oturup beklemek değildir. Herşeyi yukarıya sormak değildir. Parti genel hattını yaratıcı tarzda içinde bulunduğun somut şartlara uygula, kendi görev ve yetkilerin çerçevesinde yapabileceklerinin azami-sini yap.

53- Çevrendekilere sorumluluk vererek çalıştır, onlara temel politikayı kavrat, yapılacak işin bütün içindeki yerini kavrat, genel çer-

çevesini çiz, işin nasıl yapılacağını onlara bırak. Onların inisiyatifini ve yaratıcı çalışma yeteneğini geliştir. Ayrıntılara girme, tavsiyelerin varsa onlara ilet.

54- Çevrendekilerin ufkunu genişlet. Onlara yeni çalışma alanları göster. Onların ilk yardım, baskı, resim, daktilo, bilgisayar kullanma, evrak düzenleme, araç kullanma, edebi çalışmalarda bulunma vb. işlerle ilgilenmelerini sağla.

55- Stratejide merkeziyetçi, taktikte adem-i merkeziyetçi olduğumuzu unutma.

56- Çalışmalarında gizlilik kurallarına uy. Fakat gizliliğin halkın kurtuluşu davasına sırt çevirmek olmadığını unutma.

57- Gizlilikliğe kendini gizlemek için değil, iş yapabilmek için önem ver.

58- Düşmanın; Parti'nin güvenliğini zaafa uğratmak, hakkında bilgi toplamak, darbeler vurmak amacıyla hangi genel ve özel hedeflere, olanaklara, taktiklere ve çalışma tarzına sahip olduğunu, bunlardaki gelişme ve değişimleri sürekli araştır, sorgula, bunları ve çıkarttığın dersleri Parti'ye mal et, karşı önlemler geliştir.

59- Düşmanın her girişimini (takip, dinleme, sızma, operasyon vb.) ve düşülen her ilke ve kural ihlalini titizlikle sorgula, organ üyelerine ilet, üste iletilmesini sağla.

60- Her komite ve hücre toplantısında, toplantılar arası dönemdeki düşmanın hareket tarzını ve düşülen ilke ve kural ihlallerini mutlaka kapsamlıca irdele ve sonuçlarını hemen üste rapor et.

61- Organ üyelerini ve altlarını ilke ve kurallara uyup uymadıkları noktasında sürekli sorgula, denetle, yol göster, deneyimlerini aktar.

62- Başkalarının işine bulaşma. Ama bunu bir memur gibi uygulama. Onların pratik ihtiyaçlarına göre davran.

63- Birisine görev verirken o kademe sorumluları aracılığıyla ver. Böylece hem işbölümünü ve ihtisaslaşmayı geliştir, hem de örgütsel ilişkileri çiğnemekten ve laçkalaştırmaktan kendini koru.

64- Bir işte ancak yeteri kadar insanı seferber et, fazlasını bulaş-

tırma.

65- Kendi yapabileceğin işi başkalarına havale etme.

66- Kişilere karşı güven bireysel değil kolektiftir. Ancak burada da memur tavrına düşme. Yoldaşlara danışmadım diye iş yapabilecekleri boş bırakma.

67- Kendi örgütsel bağın dışında gerekmedikçe başkalarıyla bağ kurma.

68- Gizli çalışma yapıyormuş havasına girme, öyle bir poz takınma, normal davran.

69- Kimseye bilmesi gerekenden fazlasını söyleme.

70- Bilmen gerekmeyeni öğrenme.

71- İçini dökme eğilimini önle, susmasını bil.

72- Komünist hareketin sırlarını en yakınlarına bile açma. İsim, yer, zaman ve belirli olayları kimseye açıklama. Yoldaşlarının sana bazı şeyleri anlatmamalarından alınma.

73- “Başka kimler var” sorusundan, meraklılıktan, boşboğazlıktan kurtul.

74- Temasta bulunduğun kimse yakalanınca, kullandığın takma adı değiştir.

75- Temasta bulunduğun her çevrede kendini başka bir adla tanıtır.

76- Birbirini tanımayan iki yoldaşı hiçbir zaman gerçek adlarıyla birbirine tanıştırma.

77- Evini ve diğer mekanları mantıklı, uygun bir senaryoyla tut. Mutlaka bu senaryoya uygun davran.

78- Evinde, üzerinde, eğer varsa işyerinde adres bulundurma, gerekli şeyleri ezberle.

79- Bazı bilgileri yazılı olarak bulundurmak gerekiyorsa bunları ancak anlayabileceğin şekilde yaz.

80- Gerektiğinde yutabileceğin kadar küçük ve ince kağıt kullan.

81- Adres ve sayı yazmak için kendi özel tekniğini geliştir.

82- Mektup yazmaktan kaçın. Yazman gerekiyorsa bunları ancak anlayabileceğin şekilde yaz.

83- Mümkünse el yazını değiştir.

- 84- Polisçe tanınmış bir el yazısıyla yazılmış bir metni kimseye verme.
- 85- Parti belge ve malzemelerini gözbebeğin gibi koru. Düşman operasyonlarında ele geçmeyecek biçimde gizle, düşmana teslim etme.
- 86- O an gerekli olmayan, belge ve malzemeleri bir arada tutma. Uygun yerlere dağıt.
- 87- Gereksiz yere fotoğraf çekilme. Toplu fotoğrafa girme. Gereksiz yere hiçbir fotoğrafa bakma, hiçbir fotoğrafı gösterme. Fotoğraftakilerin kimler olduğunu öğrenme, öğretme.
- 88- Hiçbir yoldaşın fiziksel ya da ruhsal hiçbir özelliğini yayma.
- 89- Telefonla görüşmekten kaçın. Görüşecek olursan ad, adres, tarih verme. Telefonla ancak önceden kararlaştırdığın şifreyle randevulaş.
- 90- Sabit telefondan kesinlikle telefon etme.
- 91- Kaldığın, randevu yaptığın, sık kullandığın bölgelerdeki sokak telefonlarını kullanma. Telefon ettiğin bölgeyi hızla terk et.
- 92- Telefonla konuşurken mutlaka uygun şifreler kullan.
- 93- Telefon kartlarını kesinlikle taşıma, aynı kartla yalnızca tek yerle konuş ve imha et.
- 94- Telefonların bulunduğu odalarda örgütsel hiçbir şey konuşma.
- 95- Randevu yeri olarak iyi bildiğin bir yeri ver.
- 96- Randevu bölge ve yerlerini sık sık değiştir.
- 97- Farklı yoldaşlarla aynı bölgelerde randevulaşma.
- 98- Randevularda dikkat çekici olmamaya özen göster.
- 99- Kalabalık randevular yapma. İki-üç kişiyi kesinlikle geçme.
- 100- Alışveriş yapılacak randevuları kısa tut.
- 101- Hiçbir randevuyu gereksiz yere uzatma.
- 102- Birbirini tanımayan iki kişiyi bir randevuda biraraya getireceksen mutlaka ortak bir parola ve işaret tespit et.
- 103- Verdiğin sözü yerine getir, randevuyu kaçırma, randevuya tam zamanında git.

104- Randevuda tabii davran, şüphe çekecek davranışlardan kaçın.

105- Randevu yerine giderken takibe karşı dikkatli ol.

106- Yürürken mümkün olduğunca تنها yolları seç. Bu arada arkanı kontrol et. Kontrolü tabii bir şekilde mesela ayakkabı bağlama, kaldırım değiştirme vb. gibi yap.

107- Tüm geliş gidiş güzergahlarını sürekli değiştir. Ana yolları kullanma. Merkezi yerlerden geçme. Kullandığın, kullanacağın güzergahları önceden düşün, kontrol et.

108- Önemli bir yere hiçbir zaman tek taşıtla gitme. Mümkünse özel taşıt kullanmaktan sakın.

109- Taşıttan gideceğin yerde inme, başka yerde in. Tenha bir sokakta yürüyüp arkanı kontrol et.

110- Takip edildiğini fark edersen sakın randevuya gitme.

111- Eğer sürekli takip ediliyorsan emin bir yolla yoldaşlarına haber ulaştır. Onlardan direktif gelene kadar kimseyle temas kurma.

112- Sürekli takip altındaki bir kimse için yapılacak en iyi şey, takibi atlatıp onu tanınmadığı bir yere nakletmektir.

113- Takip eden polisi genellikle tanıyabilirsin. Ama hiçbir zaman ihtiyatı elden bırakma, polis tanıyamacağın bir kılığa girebilir. Ama kendini herkesi polis olarak görme hastalığına kaptırma.

114- Yolda tesadüfen karşılaştığın yoldaşlarınla selamlaşma. Onları tanıdığını belli edecek davranışlarda bulunma.

115- Tutuklanınca ne yılgınlığa kapıl, ne de polisi kışkırt. Direnme tavrını ilk anda net bir biçimde al.

116- Ser ver, sır verme.

117- İlke; hiçbir şey söylememek.

118- Durumu izah etmeye, kendini savunmaya çalışma.

119- Polisi teferruatlı hikaye ve yalanlarla aldatabileceğini sanma, uydurduğun her hikayenin yeni sorulara yol açacağını unutma.

120- İtirafta bulunma, daima inkar et.

121- Sorguda diğer yoldaşlara ve devrimcilere sürekli moral ver, direnç aşıla.

122- Okumadığın hiçbir şeyin altına imza atma.

123- Tehditler veya “biz her şeyi biliyoruz”, “bilmem kim itiraf etti” palavraları karşısında paniğe kapılma. Biri böyle bir hata yapmış olsa bile senin aynı hatayı tekrarlamaman gerekmez.

124- İtirafta bulunmuş biri ile yüzleştirilirsen bile inkara devam et.

125- Mahkemede gerçeği ortaya koyma hevesine kapılma, burjuvazi ve proletarya için ortak bir gerçek yoktur.

126- Siyasi savunma yap. Mahkemeyi devrim davasını savunduğun bir kürsü haline gelir. İhtilalci fikirlerden hiçbir taviz verme.

127- Mahkemeyi zalimlere ve sömürücülere hizmet ettiği ve halkı baskı altına almak amacıyla kurulduğu için reddet. “Heyetinize saygım büyük, ama mahkemenin kuruluşu hukuka aykırı” gibi kıvrımlara girme.

128- Özgül kanunlarına derinden vakıf olan proleter devrimci mücadeleyi aynı kararlılık ve cesaretle zindanlarda da sürdür.

129- Zindanları her açıdan kendini ve çevrendekileri eğitmenin iyi bir okulu haline getir.

130- Düşman, hep hareketi belli bir yüksekliğe ulaştığı sırada yıkmak için çalışır. Bunun için çeşitli yollardan hareket içine ajanlar sokmaya çalışır. Elverişli koşullar oluşmadan hareketi engellemeye kalkışmaz. Buna karşı uyanık ol. Hareketin içine ajan sızmalarına karşı dikkatli davran. Şüpheli davranışlarını gördüklerini zaman geçirmeksizin yoldaşlarına bildir.

131- Parti saflarına yeni katılan herkesi dikkatle incele, geçmiş, kişiliği, çevresi, ilişkileri hakkında yeterli bilgilere sahip ol. Yeterince tanınmayanlarla ilişkileri sınırlı tut.

132- Organ üyelerinin ve altlarının yaşama biçimlerini, kişiliklerini, ideolojik zaaflarını, şüpheli davranışlarını ve şüpheli olguları titizlikle incele.

133- Düşmanın eline geçen herkesi titizlikle sorgula ve gözle.

134- Diğer örgütlerden geçişlerde geçilen örgütten bilgi al.

135- Ajan sızmaları sorununda panik yaratma, soğukkanlı ol,

tüm bilgi ve gözlemlerini yazılı olarak ilgili yerlere ilet, uluorta konuşma.

136- Çok şey bilmek isteyenlerden ve çok soru soranlardan şüphe et, iyi niyetle merak edenleri uyar.

137- Şüpheli davranışlarını gördüklerini izle, verdiği açıkları kafana not et. Yoldaşlarına da danışarak onun hakkında kesin karara var. Sallantıdaki bir durum veya güvensizlik çok zararlı olabilir.

138- Ajan ve örgüt yıkıcısı olduğu kesinleşenleri bütün yoldaşlarına duyur, onları zaman geçirmeksizin uyar.

Yoldaşlar,
Örgütlenmede anlayışımız stratejimizin ve stratejimizin günlük görevlerinin ışığında öncelikli alanları, kitleleri belirlemek ve bunların içinde iradi, planlı bir bağlar, mevcut koşullarda yaygınlaşmayı değil yoğunlaşmayı esas alarak örgütlenmektedir.

Dar, nitelikli, disiplinli, sağlam, savaşçı örgütlenmeleri militan, enerjik, kitlelerle canlı ve geniş bağları olan, gelişmeye açık, düzenli bağlarını koparmış, Partiye, devrime ve halka bağlı yeni yoldaşların üzerinde şekillendirmek, süzgeci kütük çakmış, iş yapmayan, hastah, beceriksiz, ruhsuz, pöç, dedikoducu, unsurları ise mutlaka ama mutlaka ayıklamak zorunluluktur. Gerilladan imiş, periller bölgelelerinde kaçmış, gerçekle ilişkisi kesilmiş, yalardır Parti içinde, çevresinde ama hiçbir faydası olmamış, "hazır" ancak çürümüş, yozlaşmış, samimiyetsiz unsurları biraraya getirmekle örgüt kurulan-

Mehmet Demirdağ yoldaşın el yazısından bir örnek.

2. OPK'dan sonra adım adım girilen ve devam ettirilen Yeniden İnşa süreci her geçen gün daha da berraklaşıyor.

"Parti'nin Mevcut Örgütsel Durumu, Yönelimimiz ve Önümüzdeki Görevler" başlıklı yazı Kolektif önderlik tarafından tartışılmış ve belirlenmiş bir hattın M. Demirdağ yoldaş tarafından derinleştirilerek, açılanarak yazıya dökülmüş halidir.

Parti'nin yaşadığı bunalımlı sürecin doğru ve kapsamlı kavranması; adım adım bu sürecin pratikte yıkılarak, Parti'nin Bolşevik ilkeler üzerine oturtulmasının bilinci berraklaştırılmıştır. Parti önderliği Parti sorunlarını, sınıf mücadelesinin sorunlarını sadece belirleyen değil, aynı zamanda çözüm üreten, üretilen çözümleri adım adım Parti mekanizmaları aracılığıyla yaşamda politik bir güç haline getiren bir rotaya girmiştir.

Genel teorik belirlemeler değil, teorik belirlemelerin ışığında yaşamın gerçeklerini kavrayan ve buna hükmetmeye çalışan bir düşünüş tarzını göreceğiz bu yazıda. Bu düşünüş tarzı başlı başına bir değişim, başlı başına bir yenilenme ve düzeltme hareketidir. Mehmet yoldaşın çözümlemelerinde bunu çok belirgin görebiliyoruz.

Mevcut durumun doğru ve objektif biçimde belirlenmesi ve bunun içinde temel pratik yönelimin berraklaştırılması, Parti güçlerinin bu rotaya sokulması esas ile talinin diyalektik birliğinin hem teorik

hem de pratik olarak kurulması ve bunun öneminin bilince çıkarılışını görüyoruz bu yazıda.

Partimiz'in mevcut örgütsel durumu, yönelimimiz ve önümüzdeki görevler

Partimizin içinde bulunduğu durumun tamamen kavranabilmesi, bu durumun kökenlerinin tüm yönleriyle ve esas-tali ayrımlarıyla aydınlatılabilmesi Parti tarihimizin, yaşadığımız topraklardaki sınıf mücadelesinin, UKH (Uluslararası Komünist Hareket) içindeki gelişmelerin, yaşadığımız toprakların ve dünya gerçeğinin çok yönlü sorgulanışının üzerinde yükselindiğinde sağlanabilir. Partimizin böylesi bir sorgulayışa gereksinimi had safhadadır, yaşamsaldır. Bu gerçeklik Partimizce uzun süredir tespit edilmiş ve kongre olarak somutlanmıştır. (Önemli olan adının kongre olup olmaması da değildir. Aslolan bilimsel, kapsamlı bir tartışma ve inceleme-araştırma süresinin sınıf mücadelesinin dışına çıkılmadan, aksine sınıf mücadelesindeki varlık ve etkimizin artırılmasıyla iç-içe ve karşılıklı etki-leşimiyle yürütülmesidir. Yani sorun ad değil içeriktir ve sorun tekil şu ya da bu anda çözülebilcek bir sorun değildir, bir süreç sorunudur.) Partimizin bugünü, Partimizin çeyrek asırlık tarihinin, yaşadığımız toprakların ve dünya gerçeğinin içinde gizlidir. Ve tüm bunları tamamen keşfetmek ancak Partimizin bilinçli ve iradi olarak gereğince işleteceği bir süreçle mümkündür. Partimiz bugüne değin sınıf mücadelesini kesintisizce yürüttü, bunun içinde de tartışma süreçleri yaşadı, konferanslar yaptı. Tüm bunlar bize nice değerli sonuçlar sundu. Yapılması gereken bunları yadsımak, yok saymak değildir. Bunların üzerinde yükselerek elbette olumsuzluklarını da aşarak yetmezlikleri yeterliliğe çevirmektir.

Partimizin İbrahim Kaypakkaya yoldaş tarafından MLM'yi temel alan ve yaşadığımız toprakların gerçekliği üzerinde şekillenip ideolojik-politik-örgütsel hatta kuruluşunun üzerinden 25 yıl geçti. Partimiz bu 25 yıllık süreçte, (...) Kaypakkaya yoldaşın çok yönlü ve muazzam sıçramalarla oluşturduğu ideolojik-politik çizgisini gere-

ğince geliştiremedi. Yaşadığı iki örgütsel yenilginin de yanısıra neredeyse her dönem örgütsel inşanın ilk aşamalarında dönenip durdu. Ama yalnızca bunlar mı? Partimiz bu çeyrek asırlık tarihinde Faşist TC'nin iki askeri dönemi de içeren azgın saldırılarına karşı kesintisizce mücadele yürüttü, baş eğmedi, hiçbir koşulda teslimiyetçiliğe düşmedi. Dört bir yandan esen revizyonist, reformist-tasfiyeci kasırgalara karşın MLM'den sapmadı. MLM'nin bayrağını yere düşürmeyen ender KP'lerden biri oldu. Parti içindeki sınıf mücadelesini ideolojik-siyasi zeminde sürdürdü. Tüm örgütsel yetmezliklerine karşın yaşadığımız toprakların dört bir yanında büyük bir potansiyelelin umudu oldu. Kırdan, kentte, zindanlarda nice kahramanca direnişler gerçekleştirdi, nice saldırılarda bulundu, nice şehitler verdi.

İşte bizim bugünümüz, kökenlerini ve karşılıklı ilişkilerini irdelemeden kabaca vurguladığımız bu olguların ve tasfiyecilik sürecinin yarattığı tahribatın üzerinde şekillenmektedir. Bu tarih tüm olumlulukları ve olumsuzluklarıyla bizindir, olumluluklarına ve olumsuzluklarına katkımızla bizindir, parçası olmanın ve ileriye taşımak görevini üstlenmiş olmanın onuruyla bizindir. Bu tarihi tüm yönleriyle MLM bir tarzda sorgulamanın ve dersler çıkarmanın yakıcı gereksinimini duyarak bizindir.

Partimizin mevcut örgütsel durumu

Partimizin mevcut örgütsel durumunu olabildiğince yalın bir tarzda ortaya koymaya çalışacağız. Bundaki amacımız gerçekliği tüm yoldaşların kavramasını sağlayarak, yönelimimizin ve önümüzdeki görevlerin gereğince anlaşılabilmesinin önünü açmaktır.

Partimizin önderlik sorununa yaklaşımına daha önce birkaç kez değinmiştik, burada yinelemeyeceğiz. MLM'ye, Demokratik Halk Devrimi'ne, Halk Savaşı'na, yaşadığımız topraklara ve dünya gerçeğine, Parti'ye vakıf, anlayış birliğine sahip, kolektif, doğru bir çalışma tarzını uygulayan, üretken, yaratıcı, ufku geniş, Parti'yle ve kitlelerle kopmaz ve kesintisiz bir bağ içinde olan, deneyimli bir Parti önderliğine sahip olmak, Partimizin Demokratik Halk Devrimi'ni

zafere-ulaştırabilmesi için mutlak bir zorunluluktur. (...) Tüm bunlar Parti önderliğinin inşa sorununun kilit sorunumuz olduğunu ortaya koyar. Peki bu nasıl sağlanacaktır? Bu, bugün Partimizin atması gereken adımların, yönelimimizin neler olması gerektiğinin doğru belirlenmesinden başlayan, teorimizin, stratejimizin, Parti gerçeğliğimizin ve yaşadığımız topraklardaki sınıf mücadelesinin mevcut durumu ve gelişimi üzerinde yükselen, bilinçle yürütölen bir pratik hattın ve yoğun bir tartışma, inceleme-araştırma sürecinin Partimize bir bütün olarak kolektif ve yaratıcı bir tarzda uygulanması ile mümkün olabilir ve olacaktır. Parti önderliğinin inşası bugünden yarına çözülebilecek bir sorun değildir, hiç ertelenmeden bugünden başlayan ve ancak bilinçli ve iradi olarak gerekleri yerine getirildiğinde başarılabilecek bir süreçle mümkündür.

Teorimize ve stratejimize, yaşadığımız topraklara ve dünya gerçeğine vakıf, diyalektik-materyalist yöntemi içselleştirmiş, politik olarak üretken, planlı, disiplinli, hedefli bir çalışma tarzını uygulayan, her an öğretmen, her an öğrenci, 24 saat komünist, deneyimli, dersler çıkarmayı bilen, çıkardığı dersleri uygulayan, kolektivizmi içselleştirmiş, geniş kitlelerle siyasi, canlı bağları olan, savaşçı, fedakar, gözü pek, inisiyatifli, ufku geniş, karmaşık problemlerin içinden çıkabilen, eleştiri ve özeleştiride bilimsel, hesapsız, yaşamın hiçbir anında hiçbir kişisel çıkar, rahat ve kolayı gözetmeyen, tamamen Parti'ye, devrime, halka ve yoldaşlarına kendini adanmış geniş bir kadro yapısına sahip olmamız Demokratik Halk Devrimi'ni zafere ulaştırmamız için zorunludur. (...)

Partimizin mevcut örgütsel gerçeğliği en yalın haliyle iyi değildir. **Ve durum iyidir. Durum iyidir, çünkü, gerçekler devrimci-
dir, bizim için kötü olan gerçekler değil, gerçekleri keşfedeme-
mektir. Durum iyidir, çünkü hayallerle değil gerçeklerle uğraşı-
yoruz, kısır çekişmelerde değil, gerçek sorunlarımızda yoğunla-
şıyoruz. Durum iyidir, çünkü, bize ışık tutan teorimiz ve strate-
jimizden güç alarak tüm bu yetmezliklerimizi aşacağımızı bili-
yoruz. Durum iyidir, çünkü; ne kadar sorunlu ve yetersiz olursa**

**olsun üzerinde yükseleceğimiz, gelişime açık ve hiç de küçüm-
senmeyecek bir örgütsel güç mevcuttur. Durum iyidir, çünkü;
yaşadığımız topraklardaki sınıf mücadelesinin gelişimi teori ve
stratejimizin ışığında atacağımız her adıma, yapacağımız her
müdahaleye karşılığını kat kat verecek bir yöndedir. Durum iyi-
dir, çünkü çözümsüzlüğün değil çözümün, dağılmanın değil bir-
leşmenin, karamsarlığın değil umudun yolundayız.**

(...)

Yaşanan bu süreçte tüm yetmezliklere ve karşılaşılan güçlüklerle
karşın Partimizi ilkeleri üzerinde ayağa dikme ve sınıf mücadelesin-
de gereğince mevzilendirme hattında ısrarlı olduk. Bunun sonucun-
da da Partimizin yöneliminin belirsizliğini ortadan kaldırdık, temel
sorunların üzerinde yoğunlaşmasının önünün açılmasına hizmet et-
tik. Parti ve önderlik gerçekliğinin, Parti çizgisinin ve yaşadığımız
topraklardaki sınıf mücadelesinin daha derin kavranmasını sağlayan
önemli dersler elde ettik.

Her adımımızı teorimize ve stratejimize göre belirlemek

Yaşanan sürecin bize duyurduğu temel ilke budur. Faaliyetimizin
kendiliğindencilikten kurtulabilmesi, Partimizin dönenip durduğu
kısır-döngüyü kırabilmesi, Parti çizgimizin pratiğe geçirilebilmesi
için teori ve stratejimizin, yani MLM'nin ve yaşadığımız toprakların
gerçekliğine uyarlanmış Halk Savaşı'nın doğru ve yeterince kavran-
ması ve pratiğimize yön vermesi zorunludur. Partimizin en büyük
yanılgılarından birisi temel sorunumuzun politika ve taktik olduğu
düşüncesidir. Bu kavrayış hem politika ve taktiği, teori ve stratejiden
koparmaktadır hem de Partimiz açısından teori ve stratejinin doğru
ve yeterince kavranılmamış olduğu subjektivizmini taşımaktadır. Te-
ori ve stratejimizin aydınlatmadığı her politika, stratejiye hizmet et-
meyen her taktik yanlıştır, zararlıdır. Ve Partimizin politika ve taktik
üretiminde sorunların kaynağı, teori ve stratejinin doğru ve yeterince
kavranmamış oluşudur. Partimizin teori ve stratejisinden kopuk,

bunlardan gereğince beslenmeyen, bunların üzerinde yükselmeyen, “neden”, “niçin”, “nasıl” soruları karşısında teori ve stratejiden kaynaklanan yanıtlar sunamayan, itimini alışkanlıklardan, beklentilerden, günlük ihtiyaçlardan, dışımızdan esen rüzgarlardan alan her politika, her taktik, her örgütsel adım bizi hattımızdan savurmakta, kendiliğindenciliğe, sağ ve sol sapmalara mahkum etmektedir.

MLM teori ustalarca ortaya konmuştur. Yaşadığımız topraklara uyarlanmış Halk Savaşı Stratejisi’nin ışığında oluşturmaksa bizim omuzlarımızda duran bir görevdir. Bunun için MLM teoriyi ve (sömürge, yarı-sömürge ülkelerin temel mücadele yolu olan-bn.) Halk Savaşı stratejisini ve yaşadığımız toprakların gerçekliğini gereğince bilince çıkarmak zorunludur. Partimiz bugün bunların tümünde yetersiz bir konumdadır. Yapmamız gereken sahip olduğumuz doğrulardan sapmamak, bilinçli bir pratikten inceleme-araştırma faaliyetinden ve kolektif, canlı tartışmalardan çıkaracağımız derslerle kavrayışımızı doğru ve yeterli bir düzeye ulaştırmaktır.

Yaşadığımız toprakların gerçeğine uyarlanmış Halk Savaşı Stratejisi’nin geliştirilmesi aynı zamanda Halk Savaşı’nın bütünlüklü ve bölgesel planlarının üretilmesi demektir. Mevcut durumumuzdan zafere değin uzanacak bütünlüklü ve bölgesel planların olmadığı koşullarda attığımız her adımın neye hizmet ettiği belirsiz kalacak, sapmalar kaçınılmaz olacaktır.

Tüm bu nedenlerle, teori ve stratejimiz kitapların, yazıların arasında hapsolmaktan kurtarılıp, doğru ve yeterince kavranışı sağlanarak kafalarda iktidara getirilmeli, canlı, yaşayan bir öz olarak, her sorunda rehberimiz ve denek taşımız olmalıdır. MLM teoriye ve Halk Savaşı Stratejisi’ne göre şekillenmeyi her pratiğimizde merkeze oturttuğumuzda, yaşadığımız toprakların gerçeğine uyarlanmış Halk Savaşı Stratejisi’ni bilinçli bir pratik, inceleme-araştırma ve canlı, kolektif bir tartışmayla oluşturma görevini kavradığımızda, her olguyu bu bakış açısıyla sorgulayıp değerlendirdiğimizde, her adımımızı teori ve stratejinin ışığında attığımızda, ancak o taktirde Demokratik Halk Devrimi zafere ulaşacaktır.

Örgütsel inşada ulaşmamız gereken ilk aşama ve temel yönelimimiz

Partimizin mevcut örgütsel durumunu genel hatlarıyla yukarıda ortaya koymaya çalıştık. Önderlik düzeyini, kadrosal düzeyini, örgütsel gücünü, askeri gücünü ve askerileşme düzeyini, kitleleşme düzeyini ve kitlelerle ilişkilerinin niteliğini bütünlüklü bir tarzda ele aldığımızda kapsamlı bir örgütsel inşa görevi ile karşı karşıya olduğumuz açıkça görülmektedir.

Ama bizim bu kavrayışı daha da ileri götürüp, örgütsel inşada yalamamamız gereken halkaların neler olduğunu da ortaya koymamız gerekmektedir. Partimiz örgütsel inşasını, stratejisinin gerekleri doğrultusunda gerçekleştirmek zorundadır. Bunun aksi kısa vadede bir örgütsel gelişme, genişleme getirse dahi (ki bu da mümkün değildir) Demokratik Halk Devrimi mücadelesine değil katkı sunmak, zarar verir. **Stratejimizi ve parti gerçekliğini birarada ele aldığımızda görürüz ki, örgütsel inşada ulaşılması gereken ilk aşama, nicelik ve nitelik olarak asgari düzeyde yeterli ve yenilerini üretme dinamiğine ve olanaklarına sahip, sürekliliği sağlanmış bir önderliği, kadrolaşmayla, gerilla gücünü, yerel Parti organlarını ve bunların yaratılmasına zemin sağlayacak, gelişmeye açık kurumsallaşmayı, çalışma tarzını ve güvenlik düzeyini içermektedir.**

Parti önderliğinin ve gerekli kadrolaşmanın yaratılması salt kendi eksenlerinde varolacak bir yönelimle sağlanamaz. Bunlar ancak bilinçli teori ve stratejinin yön verdiği, her adımın bilinçli atıldığı ve bilinçle sorgulandığı bir pratiğin ve bu pratikle bütünleşmiş, bu pratiğe hizmet eden yoğun ve kolektif bir tartışma ve inceleme-araştırma sürecinin ürünleri olabilirler. Yapmamız gereken, örgütsel gücümüzü ve pratiğimizi yoğunlaştıracığımız temel yönelimimizi teorisimizin, stratejimizin ve örgütsel gerçekliğimizin ışığında belirleyip, bunu bilinçle uygulayarak önderlik ve kadrolaşma düzeyini bu sürecin içinde yükseltmektir.

PMK, teorimiz ve stratejimizin ışığında Parti gerçekliğimizi değerlendirek, Partimizin örgütsel inşasının bu aşamasında temel yöneliminin; **sürekliliği sağlanmış gerilla savaşını yaratma ve Parti'nin gerilla bölgelerinde inşasını sağlama** olarak belirlenmiştir. Sürekliliği sağlanmış gerilla savaşını yaratma ve gerilla bölgelerinde Parti inşasını sağlama, bunun içinde **Parti önderliğinin ve kadrolaşmasının düzeyini yükseltme...** Bu hedeflere ulaşma gereklerinin başarıyla yerine getirilmesi koşullarında 2-3 yıllık bir süreci kapsayacaktır.

Partimiz bu süreçte iki gerilla bölgesinde sürekliliği sağlanmış gerilla savaşını yaratmayı ve Parti inşasını sağlamayı hedeflemektedir. Bunlardan 1 No'lu Gerilla Bölgesi'nde gerilla faaliyetimiz kesintiye uğramış durumdadır. (Bunun nedenleri daha önce açıklanmıştı.) Bu faaliyeti yeniden başlatma yönünde son süreçte yapılan girişimler yaşanan merkezi ve bölgesel engellemeler sonucu, özellikle kadro bileşimimizin (siyasi ve askeri) büyük oranda daralması nedeniyle sonuçlandırılmamış, bu bölgede gerilla faaliyeti yeniden kalıcı bir tarzda canlandırılmamıştır. 1 No'lu Gerilla Bölgesi'nde düşmanın yoğun ambargo, abluka, insansızlaştırma saldırılarına ve askeri operasyonlarına karşın, bölgede gerilla faaliyetini kalıcı bir tarzda canlandıramamamızın esas nedeni, bizim subjektif yetmezliklerimizdir . Partimizin Türkiye Kürdistanı'ndaki gerilla faaliyetinden vazgeçmesi, ara vermesi, ertelemeası asla mümkün değildir. Böylesi bir yönelim yaşamsal bir hata olacak, Partimizi Türkiye Kürdistanı'ndan koparacaktır. Partimizin bugün Türkiye Kürdistanı'nda gerilla faaliyetini yürütmesine en uygun bölge halen 1 No'lu Gerilla Bölgesi'dir. Partimizin bu bölgedeki mücadele tarihi, yarattığı değerler, kitle desteği, deneyimleri vb. bu gerçeğe işaret etmektedir. Bu nedenle Partimizin gerilla faaliyetini bu bölgede yeniden kök saldırarak, peşisıra Türkiye Kürdistanı'nın diğer bölgelerine açılmayı hedeflemesi zorunludur. Partimizin 1 No'lu Gerilla Bölgesi'nde gerilla faaliyetini, geçmişteki hatalı anlayışları da aşma perspektifiyle en kısa zamanda yeniden başlatma hedefiyle subjektif yetmezlik-

lerini aşacak hazırlıkları belirleyip, gerekenlerini yerine getirme çabasına girmiş durumdayız.

1 No'lu Gerilla Bölgesi'nde yoğun bir kitle desteği ve örgütlenmeye hazır geniş bir potansiyel mevcut olmasına karşın, Partimizin bu bölgede bölgeye yerleşmiş, kalıcı bir örgütselliği sağlayamaması nedeniyle, mevcut koşullarda tam anlamıyla bir örgütsüzlük hali hüküm sürmektedir.

2 No'lu Gerilla Bölgesi'nde bir gerilla gücümüz bulunmakta olup, bu gerilla gücünün askeri-siyasi niteliğinde ve sayısal durumunda görece bir gelişme mevcuttur. Ancak bu durum henüz bölgede sürekliliği sağlanmış gerilla savaşını sağlayacak düzeyden uzaktır. Bölgeye ve gerilla savaşına vakıf askeri-siyasi kadro, gerilla gücünün askeri düzeyi ve deneyimi, sayısal gücü, silahlanma düzeyi, sürekliliği sağlanmış lojistiğin sağlanması vb. konularda sürekliliği sağlanmış gerilla savaşının sağlanmasına yetecek bir nicelik ve nitelik bugün mevcut değildir. Bunların sağlanması yönünde bir plan oluşturulmuştur ve bu plan doğrultusunda bir hareket tarzı (özellikle Partimizin aldığı düşman darbeleri sonucu, zorunlu aktarımların gecikmesi ve yetersiz kalması ile Parti'nin diğer görevlerinin üstlenilmesi nedenleriyle belli oranda aksamış olsa da) halen izlenmektedir.

Bu bölgede kitle desteğinde gelişme yaşanmaktadır ve örgütlenmeye açık bir potansiyel oluşmuştur. (...)

İşte Partimizin sürekliliği sağlanmış gerilla savaşını yaratma ve Parti inşasını sağlamayı temel yönelim olarak benimsediği bölgelerde mevcut durum kısaca böyledir.

“Sürekliliği Sağlanmış Gerilla Savaşını Yaratma ve Gerilla Bölgelerinde Parti İnşasını Sağlama”dan ne anlıyoruz?

Sürekliliği sağlanmış gerilla savaşını yaratma: Verili bir bölge özgülünde etkin, ivmesi yükselen, kesintisiz, alt-yapısı kurumsallaşmış, askeri-siyasi niceliği ve niteliği, askeri donanımı ve lojistiği yeterli, her yönden kendini daha ileri düzeylerde üretime zemin ve di-

namığine sahip, kitlelerle bütünleşmiş, yoğunlaşan ve yaygınlaşan bir gerilla faaliyetini yaratmaktır. Bunun gerekleri ise;

- Bölgeye ve gerilla savaşına vakıf siyasi-askeri önderliğin inşası,
- Bölge özgülünde somut siyasi ve ekonomik tahlillerin oluşturulup, bunların ışığında somut politikaların belirlenmesi,
- Bu politikalara uygun askeri taktiklerin geliştirilmesi,
- Bölge coğrafyasının ve halkının tanınması,
- Gerilla gücünün sayısal olarak yeterli hale getirilmesi, ideolojik-politik-örgütsel-askeri olarak görevlerini yerine getirebilecek düzeye, deneyime ve disipline ulaştırılması,
- Silah, cephane, patlayıcı, teknik malzeme, giysi vb. donanımının yeterli düzeye ulaştırılması, edinilmesinin kurumsallaşmasının ve sürekliliğinin sağlanması,
- Parti içi ve gerilla birliği arası iletişim mekanizmalarının hızlı ve kesintisiz bir tarzda işleyecek düzeyde oturtulması,
- Kitlelere yönelik A/P'nin alt-yapısının kurumsallaştırılması,
- Yaygın ve yeterli sayıda giysi, ilaç, yiyecek, cephane, malzeme depolanmasının gerçekleştirilmesi,
- Kitlenin ileri unsurları içinde yaygın ve nitelikli milis örgütlenmesinin oluşturulması,
- Faaliyetin her yönüyle, büyük oranda bölge olanaklarına dayanarak sürdürülmesinin koşullarının yaratılması,
- Güçlü bir yerel faaliyetin varlığı ve yerel faaliyetle en üst düzeyde eşgüdümün sağlanması,
- Parti'nin tüm alan ve bölgelerince destekleyici faaliyetlerin gerçekleştirilmesi,
- Ve tüm bunların motor gücü olarak savaşı savaşıarak öğrenme anlayışının ve gerilla savaşının her yönlü muazzam dönüştürücü, geliştirici etkisinin bilinciyle yürütülecek, saldırı taktiğini somut koşullara uyarlayan askeri eylemliliklerdir.

Gerilla Bölgelerinde Parti İnşasının Sağlanması ise; gerilla içindeki Parti örgütlenmesinin otoritesinin ve işleyişinin oturtulmasının yanısıra, bölgeye yerleşmiş, kitleler içinde kök salmış, etkin ve

kalıcı bir yerel faaliyetin sağlanmasıdır. Bunun gerekleri ise;

- Bölgeye, kırsal alan faaliyetine ve gerilla savaşına vakıf bir önderliğin inşası,
- Bölgenin siyasi-ekonomik-kültürel-coğrafi özelliklerinin somut olarak tahlili ve bilince çıkarılması, buna uygun politikaların belirlenmesi,
- Esasta yerel kadrolardan oluşacak temel komitelerin oluşturulması, ideolojik-politik-örgütsel olarak düzeylerinin yükseltilmesi, eğitimi, deneyim kazandırılması,
- İllegal faaliyetin özümsemişi ve bölgeye uyarlanması,
- Bir bütün olarak askerileşmenin sağlanması, gerekli askeri komitelerin oluşturulması, etkin bir askeri faaliyetin yürütülmesi,
- Gerillanın her türlü gereksinimine yanıt verecek bir lojistiğin örgütlenmesinin oluşturulması,
- İlk aşamada, özellikle köylüler ve öğrenci gençlikle canlı, siyasi bağlar kurulması, ileri kitlelerin Parti etrafında örgütlenmesi,
- Kitle örgütlerine, sendikalara, köylü kooperatiflerine vb. ulaşılması, bunların içinde örgütlenilmesi,
- Kitlelere yönelik her türden A/P'nin mekanizmalarının yaratılması,
- Kendi faaliyetini besleyecek ve Parti'ye kaynak aktaracak bir mali pratiğinin yaşama geçirilmesi,
- Etkin bir gerilla faaliyetinin varlığı ve gerillayla en üst düzeyde eşgüdümün sağlanması,
- Parti'nin tüm alan ve bölgelerince destekleyici faaliyetlerin gerçekleştirilmesidir.

Temel yönelimimize hizmet etme, Parti'nin tüm alan ve bölgelerinin baş görevleridir

Partimizin tüm alan ve bölgelerinin faaliyetlerini stratejimize ve bu stratejinin somut koşullardaki gereklerine uygun düzenlemeleri, görev ve hedeflerini bu eksende belirlemeleri hem Partimizin merkezi bir Parti olması ve MLM hattan savrulmaması, hem de Halk

Savaşı'nın zafere ulaşp, Demokratik Halk Devrimi'nin gerçekleştirilebilmesi için bir olmazsa olmazdır. Bunun aksi Parti'nin Parti olmaktan çıkmasıdır. Halk Savaşı'ndan sapılmasıdır. Bu apaçık doğrulardan ötürüdür ki, sürekliliği sağlanmış gerilla savaşını yaratma ve gerilla bölgelerinde Parti inşasını sağlama, Partimiz'in tüm alan ve bölgelerinin faaliyetlerinin temel eksenini olmak zorundadır. Partimiz örgütlülüğünün ana gövdesini bu eksene göre düzenleyip konumlandırırken, Partimiz'in tüm alan ve bölgeleri de **“Her Şey Halk Savaşı İçin”, “Her Şey Sürekliliği Sağlanmış Gerilla Savaşını Yaratmak ve Gerilla Bölgelerinde Parti İnşasını Sağlamak İçin”** anlayışlarını bilinçlerine kazıyarak, tüm faaliyetlerini bu eksene oturtaarak yürütmek, atacakları her adımı bu eksene göre belirlemek zorundadırlar.

Bu nedenlerle; tüm alan ve bölgelerdeki Parti organları savaşın sorunları üzerinde yoğunlaşacak, savaşın tüm Parti organlarının temel sorunu olduğu kavranarak, Halk Savaşı'nın evrensel ilkeleri, çeşitli ülkelerdeki deneyimler, yaşadığımız toprakların mevcut koşulları incelenecek, düşmanın askeri gücü, olanakları, teknik donanımı vb. hakkında sürekli bilgi edinilmeye çalışılacak ve bu bilgilerin Parti'ye aktarılması sağlanacaktır.

Batıdan, Gençlikten, YD'ye değin tüm Parti organlarının hedef kitlesi gerilla bölgeleri ile çevre kökenli kitlelerdir. Semt faaliyetlerinde kitlelerin bu yoğun olduğu semtler temel alınacak, fabrikalarda, okullarda yoğunlaşılacak, bu kitlelere ulaşmak öncelikli olarak hedeflenecek, üniversitelerin eğitim, ziraat ve tıp fakültelerinde örgütlenmeye özel önem verilecek, kitle örgütlerinde bu kitlelerin örgütlenmelerine girilecek, sendika faaliyetlerinde gerilla bölgeleri ve çevresindeki bölgelerdeki şubelere, bu şubelerde örgütlenmiş kitlelere ulaşılmaya çalışılacaktır.

Gerilla bölgeleri ve çevresindeki bölgelerden Parti etrafına çekilmiş tüm ilişkilerin düzeyleri, yetenekleri, olanakları ve bu bölgelerdeki ilişkileri tamamen açığa çıkartılacak, gerilla bölgelerine ve çevrelerine yerleşebilecekler bu bölgelere yerleştirilecek, geçici yerleş-

bilecekler geçici yerleştirilecek, bu tür ilişkilerin tüm yetenek ve olanakları mutlaka kullanılacak, bu bölgelerle ilişkilerini sürdürmeleri ve geliştirmeleri sağlanacak, bu bölgelerdeki tüm ilişki ve olanakları Parti'ye sunulacaktır.

Gerilla bölgelerindeki her türden gelişme ve soruna (tutuklamalara, köy yakmalara, katliamlara, yayla yasaklamalarına vb.) karşı etkin tavırlar geliştirilecek, kampanyalar düzenlenecektir. Şehit cenazeleri en kitlesel ve militan tarzda sahiplenilecek, cenazeler kitle gösterilerine dönüştürülecektir.

Gerilla savaşının ihtiyaçlarının giderilmesi için, illegal alanda faaliyet yürüten tüm Parti organları, askeri komiteler oluşturacak, hiçbir Parti organı silahlanmayı kendi dışından beklémeyecek, doğrudan silah kamulaştırılması ya da diğer kamulaştırmalar yoluyla sağlanacak gelikle, salt kendi ihtiyaçları için de değil, parça-parça da olsa her türden ve her miktarda silah alımı sağlanacak, çeşitli askeri saldırıların düzenlenmesinin yanı sıra, her türden kamulaştırmaya (para, silah, gerillanın ihtiyaç duyduğu ya da paraya çevrilebilecek her türden yiyecek, giysi, teknik malzeme vb.) girişilecektir. Gerillalarımıza ve halka yönelik saldırılara karşı, tüm alan ve bölgelerce mutlaka etkin ve yaygın misillemelere girişilecektir.

Parti ilişkilerinin ve çevremizdeki devrimci-demokrat kitlelerin sahip olduğu her türden olanak mutlaka öğrenilecek, açığa çıkarılacak ve gerillanın ihtiyaç duyduğu her türden olanak (silah, teknik malzeme, giysi, yiyecek, harita, çadır, yağmurluk, ilaç vb.) Parti'ye aktarılacaktır. Her alan ve bölge, gerillaya savaşçı aktarımı öncelikli görevleri arasına alacak, örgütlülüğünü sürekli bu yönde şekillendirecek ve belirlenen sayıda savaşçı aktarımını öncelikli olarak ele alacak ve sağlayacaktır.

Yayın organlarımız genelde kırsal alanların ve köylü kitlelerin, özelde gerilla bölgeleri ve çevresindeki halkın sınıfsal, ulusal, inançsal sorunlarına yönelik haberlere, inceleme-araştırmalara, röportajlara, gerilla savaşının ajitasyon-propagandasına ağırlık verecektir. Gerilla bölgeleri ve çevresindeki halkın tarihin-

deki isyanlar ayrıntılı olarak işlenecek, kültürel özellikleri incelenecek ve tanıtılacaktır. Legal yayın bu bölgelerde şubeler açmaya özel bir önem vermeli ve en kısa zamanda bu bölgelerde şubelerin açılması sağlanmalıdır.

Kültür-sanat alanında gerilla bölgelerindeki halkın kültürel motiflerini taşıyan, sorunlarını, taleplerini, mücadelelerini ve gerillayı işleyen ürünler yaratılmaya ağırlık verilmelidir.

Yönelimimizi bütünleyen diğer öğeler

İdeolojik mücadelenin, sorgulamanın ve arınmanın en üst düzeyde sürdürülmesi, doğaldır ki hedeflerimize ulaşmamızın temel zeminidir. Bu sağlanmadan yanlıştın, yetmezin yıkılarak yerine doğrunun, yeterlinin inşa edilmesi mümkün değildir. Bu nedenle ideolojik mücadele, sorgulama ve arınma her sorunda temele oturtularak kesintisizce yürütülmelidir. Partimiz bunu bütünlüklü bir tarzda gerçekleştirmeli, her Parti organı ve yoldaşımız hem tüm diğer Parti organlarını ve yoldaşları, hem de kendini ideolojik sorgulayıcılık temelinde ele almalıdır ki, canlı bir ideolojik mücadele ortamını yaratıp, ideolojik mücadelenin motor gücü olmasını sağlayarak sorunlarımızı çözebilelim, zaaflarımızı aşabilelim, hedeflerimize ulaşabilelim. **Partimizin temel yönelimini pratiğe gereğince uygulayabilmesi için ideolojik mücadelenin bu süreçte özellikle savaşa göre şekillenme, illegaliteye göre şekillenme, Parti disiplinine göre şekillenme, geçinmecî kitle çizgisinin yıkılması, tüketici mali çizginin yıkılması sorunlarında yoğunlaştırılması zorunludur.** Bu sorunlarda düzelmeye açık her Parti organı ve yoldaş ısrarla düzeltilmeye çalışılacak, ancak zaafları ortaya konduğu, kavratılmaya çalışıldığı halde zaaflarında ayak direyenler, zaaflarını erdem olarak Parti'ye dayatmaya kalkışanlar tereddütsüzce koparılıp atılacaktır.

Buna bağlı olarak; tüm Parti organlarının savaşa göre şekillenmesi, Parti'nin bir bütün olarak savaş pratiğine ve atmosferine sokulması için, Parti örgütlülüğünün askerileşmesi sağlanacak, yani tüm

komite ve hücreler basitten karmaşığa doğru sürekli yükselen bir seyir içinde süreklileştirilmiş bir askeri pratik içinde yer alacaklardır. Tüm komite ve hücreler silahlanmayı önlerine temel görevlerinden biri olarak alacak, en kısa zamanda asgari olarak silahlanacak ve silahlanma düzeylerini sürekli yükseltmeyi hedefleyeceklerdir. Bunların yanısıra tüm alan ve bölgelerde askeri hücreler/komiteeler oluşturacaklardır.

Partimizin güvenliğini zaafa uğratacak her türlü pratikten titizlikle kaçınılacak, ilke ve kurallara tamamen bağlı hareket edilecek, tüm komite ve hücrelerde ve bütünlüklü olarak Parti'de kolektif sorgulama ve denetim kesintisizce uygulanacaktır.

Parti önderliğinin ve yetkili organlarının tüm kararları, talimatları, tüm muhataplarınca geciktirilmeden tamamen ve fazlasıyla yerine getirilecektir. Eleştiri ve itiraz hakkı Parti tüzüğüne ve işleyişinin belirlediği kanallarda sonuna kadar açıktır. Ancak bir karar, alındığı andan geçerliliği ortadan yetkili organlarca kaldırılana değin harfiyen uygulanacaktır. Parti tüzüğünü, işleyişini, disiplinini zedeleyici hiçbir tavra müsamaha gösterilmeyecek, ısrar edenler cezalandırılacaktır.

Partimizin en yakıcı sorunlarından biri olan, Partimizin ideolojik-politik-örgütsel-askeri hattına göre şekillenmiş nitel ve nicel olarak yeterli kadrolaşmanın sağlanmasına hizmet etmesi amacıyla Parti içi eğitime özel bir önem verilecek, bu doğrultuda gücümüz ve olanaklarımızın mevcut koşullarında eğitim broşürlerine ağırlık verilecek, bunun yanı sıra Parti yayınlarının eğitim yönlerinin artırılması, her hücre ve komitenin her fırsatta eğitim çalışmaları yapması, alan ve bölgelerin eğitim kampları düzenlemeleri sağlanacaktır.

Geçinmecî kitle çizgisinin yıkılması, her alanda en geniş kitlelere ulaşmayı, kitlelerin düzey ve sorunlarını keşfetmeyi, kitlelerle canlı, siyasi bağlar kurmayı, her türlü örgütlenmelerine ulaşmayı, kitlelerden kitlelere anlayışını uygulayarak ileri kitlelerle bütünleşmeyi, orta kitleleri ilerletmeyi ve geri kitleleri de kazanmaya çalışmayı, kitlelerin içinde ve başında dövüşmeyi, kitleleri düzeylerine göre ör-

gütlemeyi, seferber etmeyi, eğitmeyi, savaştırmayı ve sürekli ilerletmeyi içeren MLM kitle çizgisinin hakim kılınması için kesintisiz bir çaba harcanacaktır.

Kitlelere dayanmayan, düşmana yönelmeyen, yaratıcı, üretici olmayan, beklemeci, geçinmec, tüketici, Parti değerlerini heba eden anlayış ve pratiğin yıkılabilmesi için, her alan ve bölge kendine yetmeyi ve Parti'ye gelir aktarmayı hedefleyen net mali planlar, bütçeler oluşturacaktır.

Parti yayınlarının içeriği, yönelimimize en üst düzeyde hizmet edecek hale getirilecek, periyodları sıklaştırılacak, tüm alan ve bölgelerin yayınlara her türlü katkısı artırılacak, yayınların en geniş kitlelere dağıtımını tüm komite ve hücrelerin kesintisiz ve sürekli ileriye taşınacak başlıca görevlerinden olacaktır.

Faşist devletin gerek gerçek yüzünü açıkça ortaya çıkaran ve gerekse klikler (çeteler) savaşının daha da kızışmasına neden olan Susurluk olayı sonrası çeşitli çevrelerce yanlış ve yüzeysel yaklaşımlar getirilmiştir. Kavramlar yerli yerine oturtulamayınca anlayışta da bütünlük sözkonusu olmaz. Bu sorunlara ilişkin Mehmet Demirdağ yoldaşın yazdığı yazılardan biri, İşçi Köylü Kurtuluşu Aralık '96 Özel Sayısı'nda yayınlanmıştır. Sözkonusu bu yazıyı hakim sınıfların niteliği, aralarındaki çelişkilerin görülmesi, aşiret-siyaset-mafya-kontrgerilla ilişkilerine açıklık getirmesi özelliğinden ötürü yayınlıyoruz.

Oyunlara karşı uyanık olalım, boş hayalleri bir yana bırakalım:

Faşist diktatörlükten hesap sormak, halkı güçlendirmektir!

3 Kasım günü Susurluk'ta bir Mercedes'le kamyon çarpıştı. Arından hem dünün hem bugünün, hem de yarının kavranmasında ve aydınlatılmasında büyük öneme sahip olgular, kavramlar yoğun bir biçimde gündeme girdi. Bu olgu ve kavramların hemen tümü MLM'lerce ve devrimcilerce bilinmiyor ya da öngörülüyor değildi. Farklı olan bu olgu ve kavramların komprador burjuvazi ve bü-

yük toprak ağalarının sözcüleri (politikacı, televizyoncu, gazeteci vb.) tarafından kullanılması ve gündemde tutulmasıdır. “Kontr-gerilla”, “devlet-mafya-aşiret ilişkileri” bu sözcülerin bir kesiminin ağzından düşmüyor. “Temiz toplum” kampanyaları yürütülüyor. “Kamyondan sonra Türkiye’de artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak” deniyor. Bunlar olguların görünen yanları. MLM’leri ve devrimcileri asıl ilgilendirmesi ve halkın asıl aydınlatılması gereken sorunlar, düzenin çeşitli kurumlarının çizdiği çerçevede ve kullandığı kavramlarla, kavramlara verdiği anlamlarla açıklanamaz. “Ne yapmalıyız?”ın yanıtı; “Ne oluyor?” ve “Niye oluyor?”da gizli olduğu içindir ki, ilk elde yoğunlaştırılması ve çözülmesi gereken sorunlar da bunlardır.

Özellikle Partimiz TKP/ML açısından şu çok açıktır: Hakim sınıfların kliklerinin kendi aralarındaki çelişmelerin sağlıklı ve ayrıntılı bir değerlendirmesine dayanmayan her düşünüş ve eylem sonuçta halkı hakim sınıfların kliklerinin birinin peşine takmaya mahkumdur. Halk ve devrim böylesi bir gidişattan hiçbir şey elde etmez, aksine çok zararlı çıkar. Yaşadığımız topraklarda sınıf mücadelesinin tarihi böylesi çok örneğe tanıktır. Önderimiz **İbrahim Kaypakkaya** bu sorunun üzerinde büyük bir önemle durmuş ve bize ışık tutmuştur. Halkın isteklerinin, tepkilerinin ve mücadelesinin hakim sınıfların kliklerinin birinin kanallarına akıtılıp yeniden düzenin içine çekilmesini ve daha da ötesinde düzenin kendi iç çelişkilerinin, sorunlarının, krizlerinin çözümünde kullanılmasını, halkın bilincinin bulandırılarak tepki ve mücadelelerinin söndürülmesini istemiyorsak, olguları sınıf bilincini yitirmeden, karartmadan ele almak zorundayız.

Kavramlar düşüncenin tuğla taşlarıdır. Ve doğru bir biçimde vurgulandığı gibi sınıfsaldırlar. Yanlış kavramlarla ya da içeriği yanlış doldurulmuş kavramlarla doğru sonuçlara ulaşılamaz. Daha da ötesinde ideolojik-politik bağımsızlık yitirilir. Sözkonusu kavramları hangi sınıfın temsilcileri üretmiş ya da içeriğini doldurmuşsa o sınıfın değirmenine su taşınır, o sınıfın ördüğü duvarlar içine hapsolu-

nur. Bu yaşamsal gerçekten ötürüdür ki moda kavramlar ya da içeriklerin peşine takılıp, bunları sorgulamadan allahın kelamıymışçasına alıp kullanmak MLM'lerin, devrimcilerin işi değildir/olmamalıdır. Hele ki her türden modanın emperyalistler ve uşaklarınca belirlendiği bugünkü koşullarda, bu noktada uyanık ve sorgulayıcı olmak çok daha yakıcıdır. Proletaryanın bağımsız bilincinin yitirildiği, bulandığı, karartıldığı her yer ve koşulda kazanan emperyalizm ve uşakları, kaybedense halk olacaktır. İdeolojik-politik bağımsızlık ve saflık proleter düşünüş ve eylemin tek ve olmazsa olmaz zeminidir.

Tüm bu gerçeklerden ötürüdür ki biz olgunun incelenmesine kullanılan kavramların sorgulanması ile başlayacağız. Çünkü en çok kullanılan “devlet”, “aşiret”, “kontr-gerilla” ve “mafya” kavramlarını sorgulayıp bunların çarpıtılmış, bulandırılmış, başaşağı edilmiş içeriklerini düzeltmeden, berraklaştırmadan, ayakları üzerine dikmeden gelişen olguları anlamak, nelerin olabileceğini öngörmek ve nelerin yapılması gerektiğini doğru bir biçimde belirlemek asla mümkün değildir.

Devlet; Lenin yoldaşça en net haliyle ifade edildiği gibi, hakim sınıf(lar)ın diğer sınıfları ezme aygıtıdır. Bu temel tanım tüm bu toz duman içinde en çok gözden kaçırılan ve gözden kaçırıldığı boyutta önemli olan soruna, hakim sınıfların kimler ve bu olan bitendeki rollerinin neler olduğu sorununa kapıyı açar. Hakim sınıflar sorunu yalnızca bu son gelişmelerde gözlerden kaçırmaya çalışmıyor. “Yeni Dünya Düzeni” masallarının, “neo-liberal ekonomik politikaları”nın en büyük aldatmacası, bilinçleri en çok bulandırmaya, karartmaya çalıştığı nokta; hakim sınıfların devletle bağının, devlete hakimiyetinin yok sayılmasıdır. Böylelikle devletin halkın tepkisine yolaçan her türlü uygulamasının gerçek sorumlularının hakim sınıflar olduğunun unutturulması, hakim sınıfların aklanması ve hatta halkın devlete karşı hakim sınıflardan medet umar bir hale getirilmesi hedeflenmektedir.

Yaşadığımız topraklarda hakim sınıflar, emperyalizmin uşağı komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarıdır. Devlete hakim

olanlar bunlardır. Bundan ötürüdür ki “devlet-aşiret” ilişkisinden bahsetmek, büyük toprak ağalarını devletin dışında bir olguymuş gibi görmek/göstermek yanlıştır, çarpıtmadır. Büyük toprak ağaları hakim sınıflarının bir parçası olarak devletin ilişkide bulunduğu bir dış güç değil, doğrudan sahipleridir. Tek tek şu ya da bu büyük toprak ağasının konumu ve ilişkilerinden öte bir sınıfın konumu olarak ele alındığında görülür ki devlet büyük toprak ağaları sınıfının hizmetindeki bir aygıttır.

“Kontr-gerilla ve mafya devlete hakimdir/hakim oluyor” demek hem devletin gerçek sahipleri olan hakim sınıfları hem de hakim sınıfların kontr-gerillaya ve mafyaya hakimiyetini ortadan kaldırmaktır, aklamaktır.

Emperyalizmin uşağı komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının hükmetme biçimi faşist diktatörlüktür. Adına “Türkiye Cumhuriyeti” denen devlet faşist bir devlettir. Faşist diktatörlüğün birdizi aygıtı, örgütlenmesi ve yöntemi vardır. Kontr-gerilla da bunlardan biridir. Faşist diktatörlüğün aygıt, örgütlenme ve yöntemlerinden herhangi birini faşist diktatörlüğün bir parçası olmaktan koparıp, kendi başına devleti hatta düzeni niteleyen bir düzeydeymişçesine ele aldığımızda, kullandığımızda hem bir bütün olarak faşizmi, hem de faşizmin kendi içlerinde bir bütünlük oluşturan diğer aygıt, örgütlenme ve yöntemlerini yoksaymış oluruz ki bu parçayı bütünün yerine geçirmek ve diğer parçalara gözümüzü kapamaktır. Bu da hem bütüne hem de bütünü oluşturan diğer parçalara karşı mücadeleyi zayıflatır, saptırır, etkisiz kılar. Çeşitli koşullarda faşist diktatörlüğün aygıt, örgütlenme ve yöntemlerinden biri öne çıkabilir. Böylesi koşullarda yapılması gereken ne bu olguyu yok saymaktır ne de bu olguyu abartıp bütünün yerine geçirmektir. Örneğin “Polis Devleti” kavramını ele alalım. Bu kavramda hem hakim sınıfların kimler olduğu, hem de yönetim biçimi karartılmış, düzenin bir aygıtı, örgütlenmesi bütünün yerine geçirilmiştir. Böylesi bir kavrayışla hakim sınıflarla ve düzenin bütünüyle gereğince mücadele etmek, düşmanı altetmek asla mümkün değildir.

Devlet hakim sınıf(lar)ın diğer sınıfları ezme aygıtı olduğu içindir ki her devlet bir diktatörlüktür. Diktatörlüğün özüyse son tahlilde hiçbir yasayla sınırlı olmayışdır. Diktatörlüğün peçelenmeye çalışıldığı halk düşmanı diktatörlüklerde, halkın iktidarı belirlediği yansamasının yaratılması için göstermelik yönetim kurumları, parlamento vb. oluşturulur. Ama devlet gerçekte hakim sınıfların çıkarları doğrultusunda oluşturulmuş başka örgütlenmelerce yönetilir. Bunlara bugün “derin devlet”, “gerçek devlet”, “çekirdek devlet” deniyor. Eğer hakim sınıflarla bağları kopartılamaz, bunlar bağımsız, kendi başına olgularmışçasına ele alınmazlarsa, bu ifadeler ancak o zaman doğru bir temele oturabilir.

Yine diktatörlüğün doğal ve kaçınılmaz bir sonucu olarak her devlet örgütlenmesi içinde yasalarda yeralmayan ya da yasalarda belirtilen içeriğinden farklı içeriğe sahip örgütlenmeler vardır. Bunlar özellikle düzenin korunması ve sürdürülmesi amacıyla oluşturulmuş askeri istihbari örgütlenmelerdir. Faşist TC’nin kuruluşundan bu yana ele almakla yetinsek dahi bu türden örgütlenmeler, faaliyetler hep olmuştur. Komünist önder Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katledilmesinden Kürt isyanlarının katliamlarla bastırılmasına, Ahmet Arif’in “Otuzüç Kurşun” şiirini adadığı 33 Kürt köylüsünün katledilmesine değin bu tür örgütlenmeler kullanılmıştır. Adı en çok anılan ve ilk kez 12 Mart döneminde adı duyulan “kontr-gerilla” örgütlenmesi ise II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası kapitalist-emperyalist sistemin efendisi durumuna gelen ABD’nin etkisi altındaki tüm ülkelerde özellikle NATO ülkelerinde ordular aracılığıyla, komünist, devrimci hareketleri, halk hareketlerini, ABD’nin çıkarlarına ters düşecek gelişmeleri engellemek amacıyla oluşturduğu bir örgütlenmedir. Yaşadığımız topraklarda bu örgütlenmenin merkezi, Türk Silahlı Kuvvetleri’nin Genelkurmay Başkanlığı’na bağlı Özel Harp Dairesi’ydi. Özel Harp Dairesi kısa bir süre önce niceliği ve niteliği geliştirilerek Özel Kuvvetler Komutanlığı adını almıştır.

“Kontr-gerilla” tanımı büyük oranda bu örgütlenme ile özdeşleşmiş olsa da faşist TC’nin görünür yasalarının dışında oluşturulmuş

ve faaliyet yürüten farklı merkezlere bağı bir dizi askeri-istihbari örgütlenme mevcuttur. 1960'ların sonundan itibaren gelişen devrimci hareketler, halk hareketleri ve Kürt ulusal hareketine karşı faşist diktatörlüğün bu türden örgütlenmeleri çoğalmış ve çeşitlenmiştir. Polise, jandarmaya bağı, özellikle PKK'nin geliştirdiğı mücadeleye karşı neredeyse T.Kürdistanı'nın her iline, ilçesine dağılmış bu tür örgütlenmeler oluşturulmuştur. Örneğın bugün gündemde olan örgütlenme orduya değı, Emniyet Genel Müdürlüğü'ne bağı bir askeri örgütlenmedir. Tüm fırtına Abdullah Çatlı ve ekibi etrafında kopartılmaya çalışılarak tüm kontr-gerilla yalnızca bunlardan ibaretmiş gibi gösterilmeye çalışılıyorsa da kontr-gerilla yalnızca bu "çete"yle sınırlı değıldir. Bunun gibi niceleri vardır ve faşist diktatörlük bunları sürekli üretmektedir.

Genel olarak ifade edersek, yaşadığımız topraklarda "kontr-gerilla" türü örgütlenmelerin varlığı faşist diktatörlüğün varlığına bağıdır. Faşist diktatörlük bu tür örgütlenmelerin üzerinde yükselmiştir. "Kontr-gerilla" türü örgütlenmeler gelişen devrimci, ulusal hareketler, halk hareketlerine paralel bir biçimde gelişmiş ve çeşitlenmişlerdir. Demokratik Halk Devrimi mücadelesi geliştikçe bu tür örgütlenmeler daha da genişleyecek ve yaygınlaşacaktır, faaliyetleri katlanarak artacaktır. Ancak tüm bunlar "kontr-gerilla" türü örgütlenmeleri düzenin ve devletin sahibi, hakim gücü yapmaz. Olan; devletin ve düzenin gerçek hakimi, emperyalizmin uşağı hakim sınıfların bu örgütlenmeleri daha da geliştirmesidir, etkilerini daha artırmasıdır. Şiddetlenen savaşın, devletin ve düzenin göstermelik, yapay örgütlenmelerini iyice boşa çıkarması, temel örgütlenmelerinin, öz örgütlenmelerinin daha da öne çıkmasıdır.

Burada ele almamız gereken bir olgu da mafyadır. Mafya hele ki büyük mafya grupları devletin ordu, istihbarat, polis güçlerinin denetimi altında olan, "kontr-gerilla" türü örgütlenmelerin finans ve insan kaynağı olan örgütlenmelerdir. Özellikle istihbarat ve "kontr-gerilla" türü örgütlenmelerin finans ve örtülü insan kaynağı ihtiyacını gideren yan örgütlenmeleri konumundadırlar. Kapitalist-emperya-

list sistemin tüm istihbarat ve “kontr-gerilla” türü örgütlenmeleri açısından durum budur. CIA’nın deşifre olan nice operasyonunda bu gerçek günışığına çıkmıştır. Başta uyuşturucu olmak üzere her türden kaçakçılık, kumarhaneler, fuhuş vb. vb. mafya denilen yan örgütlenmeleri aracılığıyla istihbarat ve “kontr-gerilla” türü örgütlenmelerin yani devletin kontrolündedir. İstihbarat ve “kontr-gerilla” türü örgütlenmeler buralardan finanse olur ve örtülü operasyonları için insan sağlarlar. Bu nedenle mafya da devletin ve düzenin bir örgütlenmesi, kurumudur. “Devlet-mafya ilişkisi” yoktur, mafya devletin dışında bir güç değildir, devletin gayri-resmi bir örgütlenmesidir. Yalın bir örnekle ifade edersek Alaattin Çakıcı gibilerini vareden ve kullanan Koç, Sabancı, Bucak gibilerdir. Onların çıkarları için Alaattin Çakıcı gibiler yaratılmakta ve kullanılmaktadır.

“Mafyalaşan devlet” ifadesi de bu nedenlerle yanlıştır. Devletle mafya bağı yeni oluşmuyor. Mafyaya dayanan örgütlenmeler, politikacılar yeni değil, kapitalist-emperyalist sistemin içindeki tüm devletler gibi faşist TC de mafyayı en başından beri örgütlemiş ve kullanmıştır. Peki değişen, gelişen hiçbir şey yok mu? Ancak değişeni ve nedenini kavrayarak olguları yerli yerine oturtabiliriz. Kapitalist-emperyalist sistemin içinde debelendiği derin krizi nedeniyle sermayenin üretici yönü giderek azalmakta, üretim-dışı, spekülatif, rantiyer, asalak yönü katlanarak büyümektedir. Bunun doğal ve kaçınılmaz bir sonucu olarak kapitalist-emperyalist sistemin “mafya sektörü” hızla büyümekte ve gelişmekte, bu “sektör”de dönen paralar katlanarak artmaktadır. Bundan ötürüdür ki “mafya sektörü”nün mali ve siyasi ağırlığı artmaktadır. Kapitalist-emperyalist sistemin “Yeni Dünya Düzeni” ve “neo-liberal yeni ekonomik düzeni” bu olgunun temelidir. Bu nedenledir ki, emperyalizmin tüm uşakları, “YDD’nin ve “neo-liberal yeni ekonomik düzen”in tüm savunucuları bu olgunun sorumlularıdır. Bunlardan herhangi birinin mafyaya karşı çıkışı sadece aldatmacadır. “Mafya sektörü”nü kendi denetimine alma manevrasından başka birşey değildir. Örneğin Mesut Yılmaz’ın sözcülüğünü yaptığı kliğin pozisyonu tamamen budur.

Olan-biteni doğru tarzda kavramakta yardımcı olacak bu gerçeklerin ışığında şimdi olan-bitenin incelenmesine geçebiliriz. Evet, ne oluyor, niye oluyor?

Faşist TC'nin genelde tüm devrimci örgütlere ve halk hareketlerine, özelde PKK'ye karşı Milli Güvenlik Kurulu aracılığıyla "Topyekün Mücadele" politikasını uygulamaya sokmasının bir bileşeni de PKK'ye mali destek verdiği varsayılan kişilerin öldürülmesi ve geri kalanların da böylelikle yıldırılmasıydı. **Bu karar doğrudan MGK tarafından alınmıştır.** (Hatta bu kararın alınabilmesi için MGK içinde Özal ve Bitlis'in tasfiye edildiği iddia edilmektedir.) Bu karar doğrultusunda o dönem Emniyet Genel Müdürü olan M.Ağar, Abdullah Çatlı'nın başında olduğu ülkücü-faşist katillerden ve özel tim polislerinden oluşan bir ekip oluşturarak peşpeşe gelen cinayetlerin (Behçet Cantürk, Savaş Buldan vb.) düğmesine basmıştır. (Abdullah Çatlı daha önceki süreçte de MİT'e bağlı olarak bizzat Kenan Evren'in görevlendirmesiyle faaliyet yürütmüştür.) Mehmet Ağar'ın oluşturduğu bu ekip Tansu Çiller'in siyasi desteği ve mali ortaklığı ile uyuşturucu kaçakçılığı, kumarhane işletmeciliği, kara para aklama vb. yollarla önemli bir mali gücü denetimine almıştır. (Bu yollarla muazzam bir geliri denetime almaları, yukarıda vurguladığımız emperyalist-kapitalist sistemin içinde debelendiği krizin ve sermayenin üretim-dışı karakterinin boyutlanmasının bir sonucudur.) Devlet ihaleleri, uyuşturucu kaçakçılığı, savaş ağalığının gelirleri vb. ile daha da güçlenen Sedat Bucak gibi büyük toprak ağaları-korucubaşlarıyla ilişkiler geliştirilmiştir. Mehmet Ağar, Ünal Erkan vb. Çiller tarafından TBMM'ye taşınıp önemli bakanlıklara gelmişlerdir. **Böylelikle siyasi** (DYP Genel Başkanlığı, Başbakanlık/Başbakan Yardımcılığı, İçişleri Bakanlığı vb.), **mali** (devlet ihaleleri, uyuşturucu kaçakçılığı, kumarhane gelirleri, kara para aklama komisyonlarının, savaş rantlarının bir bölümü, özelleştirme rantları vb.) **askeri** (polis özel timi, polisin önemli bir bölümü, özel "çete"ler, korucuların bir bölümü vb.) olarak önemli bir güce sahip olan bürokraside, (kısmen ordu ve MİT'te de) birçok önemli konuma adam-

larını getiren ve yenilerini devşirme potansiyeline de sahip olan bir klik oluşmuştur.

Siyasi-mali-askeri-istihbari olarak önemli bir güce dönüşen bu klik, hakim sınıfların merkezi kliğinin çizgisinde özellikle askeri ve istihbari alanda hep tek güç olmuş olan ve savaş rantlarını, uyuşturucu kaçakçılığını vb. denetleyen orduyu tedirgin etmeye başlamıştır. “Topyekün Mücadele” politikası içinde Çiller kliğiyle uyumlu çalışan, “terörü bitiren komutan olmak” için Çiller’in desteğiyle görev süresi uzatılan ve yine Çiller’in desteği ile Cumhurbaşkanı olma hayalleri kuran D.Güreş’in emekliliği ile Genelkurmay Başkanı olan Karadayı’nın temsilciliğiyle Türk Silahlı Kuvvetleri bu kliğe karşı mücadeleye girişti. (Perinçek’in meşhur raporlarının kaynağının Genelkurmay istihbaratı olduğu anımsansın.) Gerçekte TSK’nın bir yan örgütü olan MİT’in pozisyonu da aynıdır. Türkiye halkının Avrupalı emperyalistlerce sömürülmesinin boyutunu kat kat büyüten “Gümrük Birliği”ne girişte Çiller’in tekstil sektörünün çıkarlarına ağırlık verip, Koç Holding’in dayandığı otomotiv ve beyaz eşya montajı sektörünün çıkarlarını daha geri planda tutması nedeniyle Çiller’e tavrı alan Koç Holding ve denetimindeki medya (Hürriyet, Milliyet, Kanal D vb.) ile Çiller ile “merkez-sağ”ın liderliği için ölüm-kalım savaşında olan Mesut Yılmaz da Çiller’in temsil ettiği bu kliğe karşı saldırıya geçmiştir. Uzun zamandır çeşitli biçim ve düzeylerde süren mücadele, tam artık sonu geldi derken Erbakan’ın kollarına atılarak kurtulan Çiller’e ve kliğine karşı Susurluk “kaza-sı” ile yeni bir aşamaya girmiş Çiller kliğinin tasfiyesi için ordu-MİT-Koç Holding-Mesut Yılmaz koalisyonunun mücadelesi şiddetlenmiştir. Halkın yolsuzluğa, yiyiciliğe, katliamlara, uyuşturucu kaçakçılığına karşı tepkilerini kendi dümen sularında kullanma arzusuyla güdümlemlerindeki medyayı avaz avaz bağirtmeye başlamışlardır. Bugün “temiz toplum” kahramanı kesilen ve “ne pahasına olursa olsun”, “nereye giderse gitsin” susmayacağız, peşini bırakmayacağız diyen medyanın bir bölümü sırtını Genelkurmay’a ve MİT’e dayamanın verdiği “cesaretle” böyle aslan kesilmektedir. (Kaldı ki med-

yada Çiller kliğinin sözcülüğünü yapan -Akşam, Türkiye, Günaydın, HBB vb.- kesim olduğu gibi dengeleri kollayan ve kim üstün çıkacaksa onun gemisine binmeyi gözetten bir kesim de vardır.) Demirel de esasta Çiller karşıtı kliğin içindedir. Ama Çiller kliğinin kendi aleyhindeki kozları (gizli yolsuzluk dosyaları vb.) nedeniyle açıktan tavır alamamaktadır.

Ortaya atılan son MGK raporunda “polis özel timinin orduya bağlanması” ve “istihbarat alanındaki dağınıklığın giderilmesi” talepleri TSK ve MİT’in yeni hamleleri olup sorunun özü açısından önemli ipuçları sunmaktadır. Hükümetin bu raporu iade etmesi çelişkilerin daha da şiddetleneyeceğinin bir göstergesidir. RP ile ordu arasındaki çelişkiler de gözönünde tutulduğunda (bunların içerik ve boyutlarını bu yazının konusu olmadığı için ele almayacağız) RP, Çiller kliğinin yanında açıktan tavır alırsa, faşist diktatörlük içindeki mücadelenin her yönüyle boyutlanacağı ve bunun da açık ya da örtülü bir askeri müdahaleyi hızlandırabileceği görülmektedir. (Faşist diktatörlüğün biçimi ne olursa olsun bir askeri müdahaleye duyduğu ihtiyaç, daha birçok sorundan ötürü giderek artmaktadır. Bu sorunu ayrıca irdelleyeceğiz.) Hükümetin MGK raporunu iade gerekçesinin raporun “Kürt nüfusu”yla ilgili bölümleri olduğu iddiası bir saptırmadır. (Kemalist faşizmin ırkçı karakterini taşıyan Kürt nüfusunun artış hızını düşürme önerileri tüm faşist kliklerin çıkarlarına uygundur.) Hükümetin rapora karşı çıkışının gerçek nedeni polis özel timlerinin orduya bağlanmaya ve istihbaratın tamamen ordunun denetimine alınmaya çalışılmasıdır. Bu gelişmelerin hemen ardından Çiller’in polis akademisini ziyaret etmesi, “polislerin anasıyım” diyerek kendi karşıtlarına “haddinizi bilin, hesabımız daha bitmedi” mesajı yollaması ve polis özel timi üniforması giyip, özel timlerin tatbikatını bir komutan edasıyla izlemesi polisi, özellikle polis özel timini kullanmaya çalışmasının ve polisin kendi arkasında olduğunu göstermesinin açık işaretleridir.

Faşist diktatörlüğün klikleri arasındaki bu mücadelede iki tarafın da halka karşı pozisyonu tamamen aynıdır. Siyasi-askeri-ekonomik

tüm sorunlarda aralarında kayda değer bir taktik farklılık dahi yoktur. Bu nedenle egemenler arası çelişkilerden yararlanma adına bir kliği diğerine yeğlemek, yaşamsal bir hata olacaktır. Salt Çiller kliğinin kısmen ya da tamamen tasfiyesi halka gerçekte hiçbir kazanım sağlamayacağı gibi, bu olasılık eğer halk gereğince aydınlatılamazsa düzenin tüm pisliklerinin bu kliğe yıkılarak düzenin artık temizlendiği, aldatmacasının yaratılması, halkın tepkilerinin söndürülmesi tuzağını da içermektedir. Bu açık gerçeklerden ötürüdür ki tüm olan-bitenler içinde herhangi bir tek yanlılığa düşüp bir kliğin değirmenine su taşımamaya büyük dikkat gösterilmelidir. Doğrudan infazlardan, kayıplardan, işkencelerden, katliamlardan, yolsuzluklardan bu iki klik de aynı boyutta sorumludur. Aralarındaki çatışmanın konusu bu halk düşmanı uygulamalar değildir. Siyasi-mali-askeri-istihbari gücün elde edilmesi/tutulması kavgası verilmektedir. Halkın yolsuzluklara, katliamlara, işkencelere, doğrudan infazlara tepkisi tüm bu uygulamalardan aynı derecede sorumlu bir kliğin güdümünde salt diğer kliğe karşı değil, tüm düzene yönlendirilmeli, iki klik birden ve özünde bütünlüklü olarak emperyalizmin uşağı komprador burjuvalar ve büyük toprak ağalarının faşist diktatörlüğü teşhir edilmelidir.

Ama öyle görülmektedir ki faşist diktatörlüğün bir kliğinin estirdiği rüzgarlarla yelkenlerini şişirmeye niyetli birçok kesim var. **Doğu Perinçek**'in İP'i Genel Kurmay'ın sözcülüğünü ve salt Çiller kliğine karşı mücadelenin bayraktarlığını can-ı gönülden üstlenirken, ÖDP'nin içi boş, medyatik eylemleri aynı değirmene su taşımaktadır. Türk-İş'in ve DİSK'in izlediği hat da aynı yanlışları içermektedir. Bir bütün olarak faşist diktatörlük sorgulanmamakta, dar bir ekibin tasfiyesi ile tüm düzenin aklanacağı aldatmacasına ortak olunmaktadır. Gelişen olguları, ortaya atılan kavramları yeterince sorgulamayan devrimci çevrelerin tavırları da halkın gereğince aydınlatılmasına hizmet etmediği gibi ister-istemez bir kliğin estirdiği rüzgarlarla sürüklemeyi getirmektedir.

Tüm bu olan-bitenlerin halka karşı pozisyonları itibariyle hemen hiçbir farkı olmayan iki klik arasındaki bir mücadele olması bu ol-

guların önemini, dikkatle incelenmesi ve etkin bir faaliyete dönüştürülmesi gerekliliğini ortadan kaldırmaz. Çünkü tüm bu olan-bitenler faşist diktatörlüğün işleyişi ve yönelimleri hakkında önemli veriler sunmaktadır. Çünkü tüm bu olan-bitenler halkın, düzenin niteliği hakkında aydınlatılması, düzenin teşhir edilmesi, halkın harekete geçirilmesi yönünde muazzam olanaklar sunmaktadır. Bu gerçeklere gözümüzü kapatmamız çok büyük bir hata olacaktır. Yapılması gereken halkı klikler arası mücadelenin gerçek nedenleri ve içerdiği tuzak ve tehlikeler konusunda net ve ayrıntılı bir biçimde aydınlatarak, salt şu ya da bu kliği değil, tüm klikleri ve bütünlüklü olarak yarı-sömürge, yarı-feodal yapı üzerinde yükselen faşist diktatörlüğü teşhir etme anlayışıyla yolsuzlukların, katliamların, uyuşturucu kaçakçılığının vb.nin bu düzenin doğal ve kaçınılmaz ürünleri olduğunu ortaya koyarak ve en önemlisi de tüm bunların ortadan kalkmasının, faşist diktatörlüğün bir kliğine karşı diğerinin dümen suyuna girerek, sahte “temiz toplum” kampanyaları, salt herhangi bir faşist kliğin tasfiyesi vs. ile asla sağlanamayacağını, gerçek çözümün Partimiz TKP/ML önderliğinde Uzun Süreli Halk Savaşı yoluyla gerçekleştirilecek Demokratik Halk Devrimi’nde olduğunu, hesap sormanın gerçek ve tek yolunun Halk Savaşı’nı güçlendirmek olduğunu net bir biçimde halka kavratmak, bunun için her fırsattan, her aygıttan ve her yöntemden gereğince yararlanmaktır.

Şu gerçek de mutlak bir biçimde akılda tutulmalıdır; bugünkü aşamada devrimci hareketin ve halk hareketlerinin faşist diktatörlüğün klikleri arasındaki bu mücadeleyi esasta etkileyecek, bozacak, aşacak gücü yoktur. (Sınıf mücadelesi istek ve hayallerle değil, gerçeklerle yürütülür.) Bu nedenle bu klikler arası mücadele büyük oranda kendi mecrasında akacak ve sonuçlanacaktır. Devrimci hareketin bu faşist klikler arası mücadelenin olası sonuçlarına hazırlanmaması ve halkı hazırlamaması gündemin peşi-sıra sürüklenirken sonrası gelişmelere hazırlıksız yakalanmayı ve hem politik hem de örgütsel olarak etkisiz kalmayı, hatta kan kaybetmeyi kaçınılmaz kılacaktır. Bu noktada düzeni bütünlüklü teşhir, tüm kliklerine karşı et-

kin mücadele ve hesap sormanın Halk Savaşı'nı güçlendirmek olduğunun kavranması ve kavratılması çok daha önem kazanmaktadır. Bunların gereğince yerine getirilmemesi ya da yanlış yollara sapılması, halkın istek ve tepkilerinin faşist diktatörlüğün bir kliğinin havuzuna akmasını ve bu kliğin halka karşı girişeceği yeni ve daha boyutlu saldırılarına kan taşınmasını kaçınılmaz bir biçimde doğuracaktır.

*Kontr-gerilla ve mafya, faşist diktatörlüğün yarattığı, kullandığı, üzerinde yükseldiği örgütlenmelerdir.

*Faşist Diktatörlük, emperyalizmin uşağı komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının halkı ezme aygıtıdır.

*Faşist diktatörlüğün klikleri arası mücadelede halkın bir kliğin peşisıra sürüklenmesine, dar bir kliğin tasfiye edilmesinin tüm düzeyin aklanması, temizlenmesi olarak yutturulmasına karşı uyanık olalım, halkı aydınlatalım.

*Tüm pisliklerin kaynağı emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizmdir. Temizliğin tek yolu bunları Halk Savaşı'yla süpürmektir.

*Yolsuzluklardan, katliamlardan, mafyadan, kontr-gerilladan kurtulmanın tek yolu Demokratik Halk Devrimi'dir, Demokratik Halk Devrimi'nin tek yolu Halk Savaşı'dır.

*Gerçek kurtuluş için TKP/ML saflarında örgütlen, Halk Savaşı'nı güçlendir.

Faşist diktatörlüğün '96 baharında gerçekleştirdiği topyekün saldırı ve imha politikalarına karşı komünist ve devrimci tutsaklar zindan cephesinden büyük bir başkaldırı örgütlediler. Genel Direniş ve Ölüm Orucu Direnişi ülke ve dünya kamoyunu ayağa kaldırdı. “Teröristlerle masaya oturmam” diyen faşist diktatörlük kararlılığı-mız ve zafere olan inancımız karşısında dize geldi. Geri adım atarak çaresizliğini kabul etti.

Bu büyük direnişin zaferinden sonra TKP/ML-MK adına önderimiz Mehmet Demirdağ'ın komünist tutsaklara gönderdiği mesajı öneminden ötürü yayınlıyoruz.

**Partimiz TKP/ML'nin Bağımsızlık, Halk Demokrasisi,
Sosyalizm ve Komünizm Mücadelesini Faşist
TC'nin Zindanlarında Sürdüren ve
Büyüten Komünist Tutsaklara!**

Yoldaşlar;

Çok yönlü ve derin bir ekonomik-siyasi kriz içinde debelenen ve azgınlaştırdıkları sömürü ve zulümlerine karşı yükselen halk direnişi karşısında bir kez daha topyekün bir saldırıya girişen emperyalizmin uşağı komprador burjuvaların ve büyük toprak ağalarının halkımızı teslim alma çabalarını yeni bir aşamaya sıçratma yönelimlerinin öncelikli adımı olarak yürürlüğe soktukları komünist ve devrimci tutsakları teslim alma hedefli politika ve saldırılarını diğer devrimci parti ve örgütlerden tutsaklarla birlikte can bedeli, kahramanlıklarla dolu bir direnişle geri püskürtmenizi Partimiz Merkez Komitesi komünist coşkusuyla ve sınırsız yoldaşlık duygularıyla selamlar!

Yoldaşlar;

Gerçekleştirdiğiniz genel direniş ve Ölüm Orucu eylemiyle sizler;

Komünist ve devrimci tutsakların ne pahasına olursa olsun asla teslim olmayacağını dostlara ve düşmanlara bir kez daha tüm netliği ve kesinliğiyle ilan ettiniz!

Birleşen ve tüm gücüyle mücadele eden devrimciler ve halk kar-

şısında en azgın, en adi, en sinsi saldırılara başvursa dahi egemen azınlığın ve uşaklarının nihayetinde dizçökmeye mahkum olduğunu dostlara ve düşmanlara bir kez daha tüm netliği ve kesinliğiyle ilan ettiniz!

Komünist azmin ve feda ruhunun, enginliğinin ve gücünün sınırsızlığını, engel tanımazlığını, dostlara ve düşmanlara bir kez daha tüm netliği ve kesinliğiyle ilan ettiniz.

Böylelikle de sizler;

Sınıfımızın Paris Komünü'nden bugüne sürdürdüğü ve geliştirdiği göğse saldırı eyleminin yeni ve parlak bir halkasını oluşturdunuz!

“Devrim ve sosyalizmin hayal olduğu” masallarının tozu dumana kattığı, her türlü bireyciliğin kutsanarak göklere çıkarıldığı bugünkü koşullarda, devrim ve sosyalizm mücadelesinin coşku ve azimle sürdürüldüğünü, bu uğurda her türlü fedakarlığın tereddütsüzce omuzlandığını apaçık haliyle ortaya koyarak dünya ve ülkemiz işçi sınıfı ve halklarına, komünist ve devrimcilere umut, coşku ve azim aşıladınız!

Partimizin ilkelerine sımsıkı bağlı kalarak Parti bayrağımızı yükselttiniz, doruklarda dalgalandırdınız.

Yoldaşlar;

Genel direniş ve Ölüm Orucu eylemlerinde şehit düşen siperdaşlarımızın anısı Partimizin mücadelesinde yaşatılacak, miras bıraktıkları yüce ve ölümsüz değerler bizlere her zaman ışık tutacak, ilham verecektir. Partimiz şehitlerimizin hesabını faşist diktatörlükten Demokratik Halk Devrimi mücadelesini zaferle taçlandırarak, tek tek sorumlularından ise şaşmaz ve kahredecı adaletini gerçekleştirerek soracaktır.

Yoldaşlar;

Bu destansı direnişiniz dünya ve Türkiye devrim tarihindeki onurlu yerini, en büyük zindan direnişlerinden biri olarak ve ardında bilince çıkarılması, yaşama uygulanması mutlak zorunlu çok önemli dersler bırakarak almıştır.

Bu derslerin en önemlisi doğru politika ve taktikler etrafında

devrimcilerin ve halkın birliği sağlandığında ve sarsılmaz bir kararlılık ve feda ruhuyla mücadele yürütüldüğünde zaferin mutlak olduğudur. Öyleyse bize düşen görev, her koşulda doğru politikalar ve taktikler üretmek, birleşebileceğimiz tüm güçlerle birleşmeye ve halkın en geniş kesimlerini harekete geçirmeye çalışmak, mücadelenin her anını sarsılmaz bir kararlılık ve feda ruhuyla yürütmektir.

Yoldaşlar;

Büyük azim, kararlılık ve cüret ile sürdürüp zaferle sonuçlandırdığınız direnişiniz tüm halkımıza her türden mücadelesinde ışık tutacak, örnek olacaktır. Direnişiniz halkımıza birlik olunduğunda ve kararlılık ile her türden bedeli göze alarak direnildiğinde ve ancak bu şekilde hakların alınabileceğini tüm somutluğu ve çıplaklığıyla göstermiş, halkın bilincinde bu yönlü derin etkilerde bulunmuş, silinmez izler bırakmıştır.

Yoldaşlar;

Hepimiz biliyoruz ki her cephede sınıf mücadelesi durmaksızın ve şiddetlenerek sürmektedir. Faşist diktatörlük zindanlarda geri püskürtülen politika ve uygulamalarını daha üst boyutta yürürlüğe sokmak için yeni manevralara, hazırlıklara daha şimdiden başlamıştır. İlk fırsatta daha azgın, daha adi, daha sinsi saldırılara yöneleceğine kuşku yoktur. Bu nedenlerle gerek emperyalizmin uşağı komprador patron-ağalarının yeni saldırılarını boşa çıkartmak ve gerekse de zindan cephesindeki diğer görevlerimizi en üst boyutta yerine getirmek için uyanıklığımızı, çabamızı ve mücadelemizi kesintisizce sürdürmek, geliştirmek ve daha yüksek aşamalara ulaştırmak temel görevimiz olmalıdır. **Daha büyük zaferler için Partimizin kıızıl güzergahı, çelikten disiplini ve ilkeleri etrafında daha sıkı birleşelim!**

Şan Olsun boyun eğmeyen, hiçbir fedakarlıktan kaçınmayan ve Parti ilkelerinden zerrece taviz vermeyen komünist tutsaklara!

Ölüm Orucu şehitleri mücadelemizde yaşıyor!

Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO, Gençlik Örgütümüz TMLGB!

Ülkenin ve toplumun bütünlüklü kavranmasının yanında esasta kapitalist-emperyalist sistemin temel özelliklerinin kavranması ve bugün aldığı özgül biçimlerin, gerek egemen sınıflar açısından gerekse başta proletarya olmak üzere emekçiler açısından değişim ve farklılaşmalar, mevcut durumlarının kavranışı zorunludur. Dünyada mevcut duruma ilişkin kolektif önderliğin sunduğu temel perspektifiyle Mehmet Demirdağ yoldaşın bir yoldaşla birlikte yazdığı yazılardan birini ideolojik-politik önemi açısından yayınlıyoruz.

Dünyada Ekonomik ve Siyasal Durum

Lenin yoldaş 1916 yılında yazdığı “Emperyalizm Kapitalizmin En Yüksek Aşaması” adlı kitabının 1917’de Rusya’da yayınlanan baskısına yazdığı önsözde, “Emperyalizmin ekonomik özü... incelenmedikçe modern savaş ve modern siyaseti anlamak ve değerlendirmek olanaksızdır” diyordu. Bu belirlemenin isabetliliği o günden günümüze sarsılmadığı gibi daha da pekişmiştir. Hükmünü sürdürmekte olan, “Emperyalizm ve proleter devrimler çağı”nda kapitalist-emperyalist sistemi doğru bir tarzda kavramadan, ideolojik-politik-ekonomik-askeri yönelimlerini doğru bir tarzda tahlil etmeden dünyayı anlayabilmek ve değiştirebilmek asla mümkün değildir. Hatta daha da ötesinde bilinçli ya da bilinçsiz bir şekilde emperyalizmin değirmenine su taşımak kaçınılmaz olur.

Kapitalist-emperyalist sistemin derin bir kriz içinde olduğu ve bu krizi atlatmak için yaşamın tüm alanlarında dizginsizce bir saldırıyı tüm hızıyla sürdürdüğü bugün, “emperyalizmin çelişkilerindeki derinliği ve meydana gelmesine neden olduğu bunalımın kaçınılmaz niteliğini örtmeye çalışan pasifizm ve demokratizm akımları” da bir kez daha gemi azıya almış, emperyalizmin önünde secdeye gelip, emperyalizme olmadık payeler biçerek proletaryayı ve ezilen halkları yanıltma, saptırma çabalarını ayyuka çıkarmışlardır. Emperyalizmin “demokrasi yandaşlığı”, “barışçılığı”, “ilericiliği”, “modernliği”, “sonsuzluğu”, “refah getireceği” balonlarından gökyüzünü görmek dahi neredeyse mümkün olmamaktadır. Tüm bunların geri-

sinde yatan “toplumun farklı sınıflarının kendi genel ideolojileri yönünden emperyalist politikaya karşı takındıkları tutum”dur. Kapitalist-emperyalist sistemi doğru tarzda kavrama zorunluluğunun yanı sıra bu türden akımlara karşı mücadele ederek, bunların etkilerini kırmak, proletaryaya ve ezilen halklara doğru politikaların belirlediği, doğru bir önderliği götürmek için de emperyalizmi her yönüyle doğru bir bakış açısıyla tahlil etmek büyük öneme sahiptir. Bu nedenle “emperyalizme ve oportünizme karşı savaşım, sıkı sıkıya birbirine bağlı olarak yürütülmedikçe, birincisi de boş ve yalan bir sözden ibaret”tir.

Kapitalizmin emperyalizm aşamasına ulaşma süreci ve emperyalizm

15. yüzyıl Batı Avrupası’nın fetihler, kentlerin ağırlık kazanması ve o zamana kadar görülmemiş ölçüde zenginleşen yeni ve güçlü bir ticaret kesiminin ortaya çıkmasıyla yaşama başladığı değişiklikler, feodalizmi tasfiyeye yönelmiş ve ticari kapitalizmi (merkantilizmi) doğurmuştur. Merkantilizmin dayandığı temel anlayış bir ülkedeki toplam kıymetli maden miktarının o ülkenin gücü ve refahını belirleyen en temel etken olduğudur. Yeni fethedilen kıtalardaki maden zenginliklerini yağmalamak, işlemek, devlet eliyle korsanlık faaliyetleri desteklemek gibi yöntemlerle de uygulanan merkantilizm, temel amaç olarak ticari fazla vermeyi hedefliyordu. Bu hedefe uygun olarak her devlet, elindeki toplam altın ve gümüş miktarını artırmaya çalışmakta, kendi ulusal tüccarının üstünlük sağlaması için her türlü korumacı ekonomik önlemleri almakta, askeri düzenlemeleri yapmaktaydı. Bunun da ötesinde, ancak dünya pazarında sağlanan etkinlik ile devletlerin ellerindeki toplam kıymetli maden miktarı artırılabilmesi için, merkantilist politikalar açısından sadece iç pazarı düzenleyici ve koruyucu önlemler yeterli değildi; dünya pazarlarında da etkin olmak için büyük çaba harcanmaktaydı. Bunun sonucu olarak Amerika, Afrika, Asya ve giderek Avustralya topraklarının tamamı ya da büyük kısmı sömürgeleştirildi. Böylece “küreselleş-

me” denen olgu, kapitalizmin tarih sahnesine çıkışıyla başlamış oldu.

Merkantilist dönemde sağlanan sermaye birikimi üzerinde yükselen sanayi devrimi ile kapitalizm, Batı Avrupa’da tamamen hakim oldu. Kaba olarak 16. yüzyıl ile 18. yüzyıl arasında Batı Avrupa’da ortaya çıktığını söyleyebileceğimiz yeni ekonomik ve toplumsal düzen olan kapitalizm, görülüyor ki daha yükselişinin şafağından itibaren gelişme koşullarını dünya çapında yaratmaya yönelmiş, Amerika’nın talan edilmesini, Hindistan’ın boyunduruk altına alınmasını, Afrika’nın köleleştirilmesini ve buralardaki halkların katliamlarla yokedilmesini gerçekleştirerek kendisine yakışır bir biçimde talan ve kanla tarih sahnesine ilk adımlarını atmıştır. Kapitalizmin ekonomik olarak temel ögesi meta üretiminin giderek yaygınlaşarak hakim hale gelmesi ve emek gücünün de meta haline dönüşmesidir. “Kapitalizm, emek-gücünün kendisinin meta haline geldiği en yüksek aşamasındaki meta üretimidir”. Serbest rekabet, bu süreçte kapitalizme damgasını vurmaktaydı. Kapitalistlerin bu süreçteki çıkarlarını formüle eden düşünce akımı liberalizmdi. Liberalizmin ekonomik kurumlar alanında bayraktarlığını İngiliz iktisatçı Adam Smith yapıyordu. Liberal ekonomi kuramına göre, doğal olarak uyuma ve bütünleşmeye sahip olan meta üretim ve değişim sistemini dışarıdan, örneğin devlet eliyle hiçbir müdahale yapılmamalıydı. “Serbest piyasa” sanki bir “görünmez ele” sahipmişçesine her sorunu çözebilirdi. Proletaryanın emek gücüyle yarattığı artı-değerin gaspı sayesinde gerçekleştirdikleri sömürüyle, sermayelerini ve egemenliklerini geliştiren ve pekiştiren kapitalistler için bu tezler fazlasıyla uygundu.

Serbest rekabet, üretimin gittikçe daha büyük işletmelerde hızla yoğunlaşması sürecini koşullandırıyor. Kimilerini zenginleştirerek, kimilerini de yoksullaştırarak üretimin belli merkezlerde toplanmasına, gerek yeni işletmeler içinde ve gerekse bütün dünya üretimi içinde büyük işletmelerin payının artmasına kaçınılmaz bir tarzda yol açıyordu. Bu sürece paralel olarak üretici güçlerde meydana ge-

len gelişmeler de yine bu sürece hizmet ediyordu. 19. yüzyılın sonunda maden işleme, kimya ve makine sanayinde çok büyük teknik ilerlemeler kaydedildi. 19. yüzyılın ortasında özellikle tekstil sanayi ağır basarken, sonunda belli başlı yeni ağır sanayi, kimya, enerji gibi çok büyük ve pahalı tesisler isteyen, satın alınmaları ve yapılmaları için büyük sermayeler gerektiren sanayi kolları oluşmaya başladı. Bu gelişmeler de büyüklerin ayakta kalmasının ve gelişmesinin, küçüklerin ise yokolmasının ve büyüklerce yutulmasının önünü açıyordu. Sanayinin olağanüstü gelişmesi ve üretimin gitgide daha büyük işletmeler içinde son derece hızlı yoğunlaşması süreci, serbest rekabetçi kapitalizmin en belirleyici özelliklerinden biri oldu. Bu özellik üretimin belli yerlerde yoğunlaşmasını getirdi. “Onbin kadar büyük işletmenin herşey, milyonlarca küçük işletmenin ise hiçbir şey” olduğu, toplam üretimin hemen hemen yarısının toplam işletmelerin yüzde biri tarafından yapıldığı koşullar gündeme girmeye başladı. Daha ötesinde sanayinin çeşitli kollarında tek bir işletme içinde toplaşması ortaya çıktı.

Bu yoğunlaşma ve toplaşma kaçınılmaz bir şekilde sanayide tekelleşmeyi doğurdu. Böylelikle kapitalist rekabet kaçınılmaz bir şekilde tekeli yani zıttını yaratmış oldu. Kapitalizmin temel iddialarından biri olan “serbest rekabet”in yine kendisi tarafından yokedildiği, imkansızlaştırıldığı açığa çıktı. “Rekabetin bir şekilde tekele dönüşmesi bugünkü kapitalist ekonominin en önemli olayı değilse de en önemli olaylarından biridir”, “tekellerin doğması, kapitalizmin gelişmesinin içinde bulunduğu evresinde genel ve temel bir yasadır” diyerek Lenin bu önemli olgunun altını çizmiştir. Tekellerin ortaya çıkışı, kapitalistlerin artı-değerin gaspına dayanan karlarına tekel karlarını da eklemelerini ve böylelikle sömürülerini boyutlandırma- larını da getirmiştir.

Serbest rekabetçi kapitalizmde tekelleşme sürecini yaşayan sadece sanayi değildi. Sanayideki yoğunlaşmanın bir benzeri de bankacılıkta yaşanıyordu. Bankaların serbest rekabet koşullarında birbirlerini yutmalarıyla büyük miktarda paraları denetiminde tutan az sayıda

banka ortaya çıkmıştı. Büyük miktarlarda paraları denetimde tutmaları bankacılıkta hem tekelleşmeyi hem de kredilerine muhtaç olan sanayi üzerinde etkisini artırmayı doğuruyordu.

Sanayide ve bankacılıktaki tekelleşme, karşılıklı ilişkiler ve bağımlılık nedeniyle bu iki alandaki tekelci sermaye kaynaşmaya ve iç içe geçmeye başladı. Böylelikle tekelci sanayi ve banka sermayelerinin kaynaşması ve iç içe geçmesinden oluşan mali-sermaye ortaya çıkmıştır. Üretimin yoğunlaşması bunun sonucu olarak tekelleri, sanayide bankaların kaynaşması ya da iç içe geçmesi, işte mali-sermayenin oluşum tarihi ve bu kavramın özü.

Kapitalist serbest rekabetin yerine kapitalist tekellerin geçmesine yol açan tüm bu gelişmeler, kapitalizmin serbest rekabetçi evresini doğrudan bu evrenin koşulladığı gelişmelerin doğal ve kaçınılmaz bir sonucu olarak sona erdirmiş ve kapitalizmin mali-sermayenin egemen olduğu tekelci evresini yani emperyalizmi doğurmuşlardır. Görüldüğü gibi emperyalizme geçiş, üretici güçlerin ve üretim ilişkilerinin serbest rekabetçi dönem boyunca gelişmesiyle hızlanmıştır. Emperyalizm genel anlamda, kapitalizmin bazı özelliklerinin gelişimi ve doğrudan doğruya devamı olarak ortaya çıkmıştır. Kapitalizmin belli başlı özellikleri, emperyalizmde de devam etmekte ve gelişmektedir. Ve kapitalizmin iktisadi yasaları tekelci kapitalizmde de geçerliliklerini korumaktadır. Avrupa için, kapitalist-emperyalizmin, serbest rekabetçi- kapitalizmin yerini alış tarihi 20. yüzyılın başıdır. Lenin bu süreci şöyle özetlemektedir. “1) Serbest rekabetin gelişmesinin en yüksek noktaya eriştiği 1860-1880 yılları. Tekeller ancak farkedilebilir embriyonlar halindedir. 2) 1873 bunalımdan sonra, kartellerin önemli gelişme dönemi; böyle olmakla birlikte, bunlar henüz istisna halindedir. Oturmuş bir durumları yoktur. Henüz geçici bir niteliktedirler. 3) 19. Yüzyılın sonundaki ilerleyiş ve 1900-1903 bunalımı; bu dönemde karteller baştan başa ekonomik yaşamın temellerinden biri haline geliyor. Kapitalizm, emperyalizme dönüşmüştür” .

Tüm bu tekelleşmeler ve kaynaşmalar sermaye birikimlerini dev

ölçülere ulaştırdı. Böylece emperyalist niteliğe ulaşmış ülkelerde muazzam bir “sermaye fazlası” oluştu. Ama kapitalizmin doğası gereği bu sermaye fazlası oluştuğu ülkedeki kitlelerin refahını yükseltmeye değil, azami karı sağlamaya yönelik olarak yeni alanlara açılmaya yöneldi. Böylelikle özellikle sömürgelere ve geri kapitalist ülkelere (Rusya vb.) sermaye ihracı olgusu gündeme girdi; çünkü bu tür ülkelerde kar her zaman yüksektir. Serbest rekabetin tam olarak hüküm sürdüğü dönemde, kapitalizmin ayırdedici niteliği meta ihracıydı. Sermaye ihracı ise kapitalist-emperyalist ayırdedici özelliği olarak belirdi.

Emperyalizmin, kapitalizmin tekelci evresi olarak ortaya çıkışı büyük kapitalist devletlerin ve tekellerin dünya topraklarına ve pazarlarına hakim olma mücadelesini yeni bir aşamaya ulaştırdı. Hemen hemen aynı sürece denk düşen dünya topraklarının tamamen paylaşılmış olması olgusu büyük kapitalist devletler ve tekeller arasındaki mücadeleyi iyice alevlendirdi ve I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na uzanan gelişmelerin önünü açtı.

Tüm bu olguların, proleter ideolojinin ışığında bilimsel bir tahlini yapan Lenin yoldaş, emperyalizmi şöyle tanımlamaktaydı. “1) Üretimde ve sermayede görülen yoğunlaşma öyle bir gelişme derecesine ulaşmıştır ki, ekonomik yaşamda kesin rol oynayan tekelleri yaratmıştır. 2) Banka sermayesi sınai sermayeyle kaynaşmış ve bu “mali-sermaye” temeli üzerinde bir mali-oligarşi yaratılmıştır. 3) Sermaye ihracı, meta ihracından ayrı olarak özel bir önem kazanmıştır. 4) Dünyayı aralarında bölüşen uluslararası tekelci kapitalist birlikler kurulmuştur. 5) En büyük kapitalist güçlerce dünyanın bölüşülmesi tamamlanmıştır.

Emperyalizm, tekellerin ve mali-sermayenin egemenliğinin ortaya çıktığı; sermaye ihracının birinci planda önem kazandığı; dünyanın uluslararası tröstler arasında paylaşılmasının başlamış olduğu ve dünyadaki bütün toprakların en büyük kapitalist ülkeler arasında bölüşülmesini tamamlanmış bulunduğu bir gelişme aşamasına ulaşmış kapitalizmdir.”

Lenin'in emperyalizm üzerine tezleri

20. yüzyılın başında kapitalizmin tekelci aşamaya ulaşmasıyla ortaya çıkan emperyalizmin oluşma nedenleri, özü, özellikleri, yönelimleri, tarihteki yeri vb. konularında giderek artan bir biçimde tartışmalar yaşandı. Özellikle I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın başlamasıyla sosyal-şoven, sosyal-emperyalist bir niteliğe bürünen, başını Kautsky'nin çektiği 2. Enternasyonalciler, emperyalizme ileri misyonlar biçmekte "ultra-emperyalizm" teorileri ile geri ülkelerde gelişmeyi sağlayacak, birleşik ve barışçı bir emperyalizmin hayallerini yaymakta, gerçekte doğrudan emperyalizme hizmet etmekteydiler. Ayrıca birçok burjuva ve küçük-burjuva iktisatçı, emperyalizmi kendi bakış açılarıyla tahlil etmekte, gizlenemez bazı gerçekleri dile getirenleri olsa da sonuçta tümü hatalı sonuçlara varmakta, ya emperyalizmin ya da reformizmin sözcülüğünü yapmaktaydılar.

I. Emperyalist Paylaşım Savaşı koşullarında proletaryayı kendi emperyalist burjuvalarının peşine takmaya, onlar uğruna kendi sınıf kardeşleriyle savaştırmaya hizmet eden tüm bu teorileri mahkum etmek, emperyalizmi tüm çıplaklığı ile gözler önüne sermek ve proletaryaya başta köylülük olmak üzere tüm halkla birleşerek silahlarını kendi burjuvalarına çevirmeleri gerektiğini gösterebilmek amacıyla, Lenin yoldaş, emperyalizm sorununu incelemiş ve emperyalizmin oluşum nedenlerini, özünü, özelliklerini, yönelimlerini ve tarihteki yerini tahlil etmiştir.

Lenin yoldaşın dile getirmesinden bugüne geçerliliğini koruyan ve emperyalizmin varlığı sona erene değin geçerliliğini koruyacak olan bu tezler ışığında soruna eğilmeden, kapitalist-emperyalist sistemin doğru bir tarzda kavranması asla mümkün olmaz.

Lenin yoldaşın emperyalizm üzerine tezlerini şöyle sıralayabiliriz;

"Emperyalizm, kapitalizmin tekelci aşamasıdır."

"Serbest rekabetin tam olarak hüküm sürdüğü eski kapitalizmin ayırdedici niteliği meta ihracıydı. Tekellerin hüküm sürdüğü bugün-

kü kapitalizmin ayırdedici niteliği ise sermaye ihracıdır.”

“Mali-sermaye, eşitsizlikleri ve çelişkileri artırır.”

“Belirli sanayi kollarında yaratılmış tekel, kapitalist üretimin bütününde zaten varolan karışıklığı daha da çoğaltmakta ve ağırlaştırmaktadır.”

“Kapitalizm, evrensel bir sömürgeci baskı sistemine, bir avuç “ilerici” ülkenin dünya nüfusunun büyük çoğunluğunun mali yönden boğduğu bir sisteme dönüşmüştür.”

“Emperyalizm, her yere özgürlük değil, egemenlik eğilimi götüren mali-sermayenin ve tekellerin çağıdır. Bu eğilimin sonucu ise şöyle olmaktadır; siyasal rejim ne olursa olsun, her planda gericilik ve bu alanda mevcut uzlaşmaz karşıtlıkların aşırı ölçüde yoğunlaşması. Aynı biçimde ulusal baskı ve ilhak eğilimleri de yani ulusal bağımsızlığın bozulması da özellikle yoğunlaşmaktadır.”

“Emperyalizmin kendine özgü siyasal özellikleri şunlardır; mali-oligarşinin baskısı ve serbest rekabetin ortadan kaldırılması yüzünden her alanda gericilik ve artan ulusal baskı...”

“Emperyalist bir savaş (yani bir fetih, yağma, talan savaşı), dünyanın paylaşılması, sömürgelerin, mali-sermayenin (finans-kapitalin) nüfuz bölgelerinin bölüşülmesi ve yeniden bölüşülmesi için çıkarılmış bir savaştır.

“Kapitalist düzen içinde nüfuz bölgelerinin çıkarlarını, paylaşmaya katılanların gücünden, bunların genel ekonomik, mali, askeri vb. gücünden başka bir esas düşünülemez. Oysa paylaşmaya katılanların gücü aynı şekilde değişmektedir, çünkü kapitalist düzende farklı girişimlerin, tröstlerin, sanayilerin, ülkelerin eşit şekilde gelişecekleri düşünülemez”

“Mali-sermaye ve tröstler, dünya ekonomisinin farklı unsurlarının gelişmesinin ritimleri arasındaki farklılıkları azaltmaz, çoğaltır. Oysa kuvvetler arasındaki ilişki değişikliğe uğradıktan sonra, kapitalist düzende çelişkilerin çözümünü sağlayacak kuvvetten başka bir şey var mıdır?

“Kapitalist sistemin gerçeklerine göre hangi biçime bürünürse

bürünsün, ister bir emperyalist grubun bir başkasına karşı birleşmesi, ister bütün emperyalist devletleri kucaklayan genel bir ittifak biçiminde olsun, “inter-emperyalist” ittifaklar kaçınılmaz olarak savaşlar arasındaki dönemlerin “mütakereleri” olmaktan başka anlam taşımamaktadır. Barışçı ittifaklar, savaşları hazırlar ve savaşlardan doğar; tek ve aynı temel üzerinde, dünya siyasetinin ve dünya ekonomisinin emperyalist bağlantı ve ilişkileri temeli üzerinde barışçı olan ve barışçı olmayan savaşın alması biçimlerini yaratarak, biri ötekini koşullandırır.”

“Üretim araçlarında özel mülkiyet düzeni varolduğu sürece, bu ekonomik temel üzerinde, emperyalist savaşlar mutlak bir biçimde kaçınılmaz olacaktır.”

“Emperyalizmin başta gelen ekonomik temellerinden biri olan sermaye ihracı, rantıye tabakasının üretimden kopuşunu daha da artırır ve deniz aşırı bazı ülkelerin ve sömürgelerin emeğinin sömürüsüyle yaşayan ülkenin topuna asalaklık damgasını vurur.”

“Kapitalizm, bugün basit bir “ kupon kırpma” işlemiyle bütün dünyayı soyup soğana çeviren, özellikle zengin ve güçlü bir avuç devleti ileriye geçirmiş bulunmaktadır.”

“Kapitalizmin gelişmesi öyle bir noktaya varmıştır ki, meta üretimi henüz egemenliğini korumak ve ekonomik yaşamının temeli sayılmakla birlikte, aslında, sarsılmakta ve karların büyük kısmı para oyunları yapan “dehalara” akmaktadır. Bu para oyunlarının, bu düzenbazlıkların temelinde ise üretimin toplumsallaşması vardır; ancak bu toplumsallaşmaya değin yükselmiş insanlığın böylece gerçekleştirdiği büyük ilerlemeden yararlananlar spekülâtörlerdir.”

“Tekeller, oligarşi, özgürlük eğilimi yerine egemenlik eğilimi, sayıları gitgide artan küçük ya da zayıf ulusların zengin ya da güçlü birkaç ulus tarafından sömürülmesi-bütün bunlar, emperyalizme, onu, asalak ve çürümüş bir kapitalizm haline getiren ayırdedici özellikler kazandırmıştır. Burjuvazinin gitgide artan bir ölçüde sermaye ihracından gelen kazançları ve “kupon kırpmak”la yaşadığı, “rantıye-devletin” tefeci-devletin yaratılması, gitgide daha belirgin biçim-

de emperyalizmin eğilimlerinden biri olarak ortaya çıkmaktadır. Ancak bu çürüme eğiliminin kapitalizmin hızlı gelişmesini önleyeceğini sanmak yanlış olur.”

“Emperyalizm bir geçiş kapitalizmi, daha doğrusu can çekişen kapitalizm”dir.

“Emperyalist aşamasında kapitalizm, üretimin tam toplumsallaşmasına doğru gitmektedir, iradelerine ve bilinçlerine aykırı olarak, kapitalistleri, tam rekabet özgürlüğünden tam toplumsallaşmaya bir geçişi belirleyen yeni bir toplumsal düzene doğru adeta sürüklemektedir.”

“Emperyalizm, proletaryanın toplumsal devriminin ön belirtisidir.”

Bu tezleri özetlersek; Emperyalizm mali-sermayenin egemen olduğu tekelci kapitalizmdir, ayırdedici özelliği sermaye ihracıdır. Emperyalizm, eşitsizlikleri ve çelişkileri artırır, egemenliği altındaki yerlere siyasal gericiliği ve ulusal baskıyı götürür, yaygınlaştırır ve derinleştirir. Emperyalizm koşullarında savaşlar kaçınılmazdır, barışlar savaşlara hazırlık dönemleridir, emperyalist savaşların özü, emperyalistler arası nüfuz ve çıkar çatışmalarıdır. Emperyalizm koşullarında kapitalizmin gelişme koşulları tamamen yok olmamakla birlikte çürüme, asalaklaşma, meta üretiminin sarsılması, tefeci, rantiyer, spekülör özelliklerinin egemen olma süreci gelişmekte ve derinleşmektedir. Emperyalizm kaçınılmaz bir şekilde proletaryanın toplumsal devrimin ve yeni bir toplumsal düzenin, sosyalizmin koşullarını hazırlamakta, yoğunlaştırmaktadır.

Emperyalizmin bu özellikleri halkların mücadelelerinin, emperyalistler arası çelişkilerin ve emperyalizmin krizlerinin etkileriyle geliştirilen çeşitli dönemsel ve taktiksel manevralarla, biçimsel dönüşümlerle değişmiş gibi gösterilmeye çalışmasına karşın temel özellikler olma ve emperyalizmi belirleme niteliklerini korumaktadırlar ve koruyacaklardır. Bu gerçeği yok sayanlar, unutanlar ve çarpıtanlar ancak ve ancak emperyalizme kan taşıyanlardır.

I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na

kapitalist-emperyalist sistem

Dünyanın paylaşılması sürecine geç katılan başını Almanya'nın çektiği emperyalist devletlerle, başını İngiltere'nin çektiği bu paylaşımda daha önde olan emperyalist devletler arasındaki pazarların yeniden paylaşılması çatışmasının doğurduğu I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda (1914-1918) Almanya'nın önderlik ettiği kamp mağlup olurken (bunun içinde Osmanlı İmparatorluğu da vardı), savaş sonrası yeni dengeler de oluşuyordu. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı, iktisadi alanda özellikle ABD ve Japonya'yı daha öne çıkartırken, ister galip ister mağlup olsun diğer emperyalistler gerilediler.

1964'de ABD'nin en önemli 48 tröstü, savaştan önceki üç yılın kar ortalamasının üçte bir kar oranına ulaştı. Bu karların karşılığı olarak I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda ölenlerin sayısı ile bu savaşta oluşan maddi kayıpların miktarı, savaştan önceki 125 yılın ölenleri ve kayıplarını aştı. Resmi verilere göre 9 milyon 700 bin insanın öldüğü bu savaşta 21 milyon insan yaralandı ve sakatlandı. Milyonlarca insan da açlıktan ve salgın hastalıklardan öldü.

I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında gelişen en önemli olay şanlı Ekim Devrimi'dir. Proletaryanın Bolşevik Partisi önderliğinde iktidarı ele geçirmesiyle dünya tarihinde yeni bir sayfa açılmıştır. Ekim Devrimi'nin yanısıra Macaristan ve Almanya'da patlayan devrimci ayaklanmalar sosyal-şoven, sosyal-emperyalist, sosyal-demokratların da kapitalistlere destek vermesiyle katliamlarla bastırılmasına karşın, tüm emperyalistleri derin bir korku ve panik içine düşürmüştür. Bolşevik Devrimi'ni boğmak için dört bir koldan girilen saldırıların 1921'de kesin olarak püskürtülmesiyle Sovyet İktidarı'nı kısa sürede yokedemeyeceğini anlayan emperyalistler yeni politikalara başvurmak üzere Sovyet ülkesinden çekilmek zorunda kalmışlardır.

Sosyalist Sovyetler Birliği'ne karşı mücadelenin yanısıra, savaş

sonrası hemen her ülkede ortaya çıkan derin ekonomik ve siyasi krizler ve kendi aralarındaki çelişkiler bu süreçte kapitalist-emperyalist sistemin temel sorunları olmuştur. Hiçbir emperyalistin hegemonik bir gücü oluşturmadığı bu dönemde keskin mücadeleler, emperyalistler arası ilişkilere damgasını vurmuştur.

Kapitalizmin emperyalist aşamaya ulaşmasına karşın “serbest piyasanın her sorunu çözeceği” tezi kapitalist ülkelerde hala hakimdi. Serbest piyasa hala kapitalizm olarak algılanıyor ve bu tezden hareketle kapitalizmin her sorunu çözeceği pompalanıyordu. Ancak bu süreç çok sürmedi. 1929 yılında patlayan kapitalizmin “büyük bunalımı” kapitalist-emperyalist sistemi temellerinden sarstı. Kapitalizmin doğası gereği kaçınılmaz olan krizler (bunun nedeni sermayenin en karlı alanlarda yoğunlaşmasının ve daha fazla kar için teknolojik yeniliklere başvurmalarının, sermayenin verimliliğinin ve üretim sürecinde karın esas kaynağı olan emek-gücünün oranının düşmesine yolaçması bu gelişmeleri, bu gelişmelerin de kar hadlerinin düşmesini doğurmasıdır) kısa aralıklarla ve daha alt-düzeylerde ortaya çıkmalarının yanı sıra kapitalist-emperyalist sistemi ekonomik, toplumsal ve politik olarak kökünden sarsan ve değişikliklere zorlayan genel krizler biçiminde ortaya çıkarlar. İşte 1929 krizi böylesine bir genel krizdi.

24 Ekim 1929 tarihinde New York Borsası’nda hisse senetlerinin değer kaybetmesi ile başlayan kriz, Amerika ile sınırlı kalmamış ve hızla bütün kapitalist-emperyalist sisteme yayılmıştır. Kriz esas olarak durgunluk biçiminde kendini göstermiş, her yanda fabrikalar kapanıp üretim düşerken, işsizlik hızla tırmanmıştır. 1928 yılında dünya sanayi üretimi 100 olarak kabul edilecek olursa, endeks 1930 yılında 94’e, 1932 yılında ise 75’e düşmüştür. Kapitalist-emperyalist sistemde bunlar yaşanırken, Sovyetler Birliği bu krizden etkilenmediği gibi aynı süreçte, kolektivizasyonunu tamamlamış ve büyük sanayi hamleleri gerçekleştirmiştir.

Krize karşı önce ortodoks ekonomi kuramının öngördüğü doğrultuda önlemler almaya çalışan kapitalistler, pazarın kendi işleyişi

için ve arz-talep dengesi sağlanarak krizden çıkacaklarını düşünmüşler ama bu yöntem değil krizi çözmek, aksine krizi daha da derinleştirmek ve yaygınlaştırmaktan başka bir sonuç vermemiştir. Bunun üzerine her ülke kendi başına çeşitli tedbirler geliştirerek krizi aşma çabasına girişmiştir. Bir İngiliz İktisatçısı olan Keynes, 1930 yılında geçerli pazar ve serbest ticaret eksenli ekonomik kuramına ters olan, gerekirse devlet eliyle ülke içindeki yatırımları artırmayı, yine devlet eliyle ihracatı teşvik etmeyi, ithalatı caydırmayı öngören politikaları gündeme getirmiştir. Amerika Birleşik Devletleri Başkanı Roosevelt de buna benzer politikaları uygulamaya sokmuştur. (Bu süreçte Türkiye’de benzer nedenlerle devletçi politikalara geçildiğini de anımsatalım.) Bu politikalar İngiltere ve ABD’de görece düzelmelere yolaçmışsa da krizi tamamen atlatmayı sağlayamamıştır.

1929 krizi çok büyük toplumsal ve siyasi çalkantılara neden olmuş, kapitalizmin sistem olarak güvenilirliğini yitirmesi ve Sosyalist Sovyetler’in konumu, sosyalist hareketin yükselmesine yolaçmıştır. Buna karşılık olarak emperyalist tekellerin en gerici, en şoven kliklerince faşist hareket tırmandırılmıştır. Özellikle kapitalist Almanya ve İtalya’da iktidara getirilen faşist hareketler halka karşı dizginsiz katliamlara, zora başvurarak, tüm komünist, devrimci, demokrat örgütlenmelere azgınca saldırarak, savaş kışkırtıcılığı yaparak, açık terörist diktatörlükler kurmuşlardır.

Hitler Almanyası’nın başını çektiği bu devletleri, Sovyetler Birliği’ne saldırtmak için diğer emperyalist devletler açıkça desteklemiş ve teşvik etmişler, Almanya’nın Çekoslovakya ve Avusturya’yı ilhakına, Polonya’ya saldırısına gözyummuşlardır (1938-1939). Ama kapitalist-emperyalist sistemin iç çelişkileri sonucu Almanya’nın kendilerine yönelmesiyle İngiltere, Fransa ve ABD, Almanya’yla karşı karşıya gelmişlerdir.

Emperyalist sistemin 1929 bunalımı ile had safhaya varan krizinin, kendi içindeki çelişkilerin ve Sosyalist Sovyetleri yoketme emellerinin bir sonucu olan II. Emperyalist Paylaşım Savaşı böylelikle başlamış ve dünyanın dört bir yanına yayılmıştır. Almanya’nın

Sovyetler Birliği'ne saldırmasıyla (1914) savaş emperyalist paylaşım savaşı karakterinin yanısıra “Sosyalist Anavatani Savunma” savaşını da içermeye başlamış ve anti-faşist bir yön de kazanmıştır. Emperyalistler arası çelişkilerin bir sonucu olarak emperyalist devletler parçalanmış, bazı emperyalistlerin zorunlu olarak SSCB'nin yanında yer almasıyla savaşın bir kampını SSCB, ABD, İngiltere ve bağlaşıkları, diğer kampını ise Almanya, İtalya, Japonya ve bağlaşıkları oluşturmuştur.

1944 Eylülü'nde II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sona ererken, esasta SSCB'nin ağır bedelleri göğüsleyerek sürdürdüğü mücadelesiyle faşist kamp yenilgiye uğratılmış, bu aynı zamanda sosyalizmin kapitalist-emperyalist sisteme ve faşizme karşı bir zaferiydi. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda; 7 milyonu Almanya'daki toplama kamplarında olmak üzere, 50 milyonun üzerinde insan öldü. ABD'nin kaybı 300.000, İngiltere'nin 390.000 iken, Fransa'nın 535.000, SSCB'nin kaybı 20 milyonun üzerinde (tüm nüfusun yaklaşık %10'u) oldu.

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan 1970'lere kadar kapitalist-emperyalist sistem

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası dönem birçok yönüyle önemli değişiklikleri gündeme getirdi. Savaş sonrası SSCB, Doğu Avrupa ve Çin'i içeren güçlü bir sosyalist kamp oluştu. Savaştan ekonomik ve askeri olarak en diri ve güçlü emperyalist güç olarak çıkan ABD, sosyalist “tehlike”ye karşı Avrupalı emperyalistleri koruma görevini de üstlendi. Bu olgunun da etkisiyle kapitalist-emperyalist sistemin içinde tartışmasız hegemonik güç olarak ortaya çıktı. Diğer emperyalistler, ekonomik gücünün etkilerinin yanısıra özellikle askeri konularda ABD şemsiyesinin altına girerek bu konumu kabul ettiler.

Emperyalist ülkelerde II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası, 1929 krizinden çıkarılan “ders”lerle “serbest piyasa”nın krize götür-

düğü düşüncesine varıldı ve Keynes tarafından formüle edilen kuramlar tamamen egemen oldu. Keynes'in kuramsal çıkış noktası, tam istihdamın kendi kendine işleyen otomatik pazar mekanizması tarafından sağlanacağını yadsınmasıdır. Bu nedenle devletin ekonomiye müdahalesi gereklidir. Keynes'te özel mülkiyet ve kar, ekonominin temel kabüllerindendir. Keynes'in yeni kuramı kapitalist sistem içinde ekonomiyi onarmaya yönelik bir kuramdır. Özellikle 1950'li, 1960'lı yıllarda Keynes'çi kuramlar çok etkili olmuştur ve bu etkileri 1975'lere değin devam etmiştir. Devletin bizzat işletmeci olması esas olarak temel endüstrilerde (enerji, ulaşım, haberleşme vb.) alt-yapıda ve sosyal hizmetler alanında olmak üzere bu süreçte yoğunlaşmıştır. Özellikle Avrupa'da emperyalist ülkelerde temel sanayiler alanında önemli ölçekte devletleştirmeler yaşanmış, devlet, kapsamlı bir şekilde sosyo-ekonomik yaşama müdahale etmeye girişmiştir. Bu etmenin yanısıra; güçlü sosyalist kampın oluşması, sosyalist politikaların, sosyalizmin kitlelere sunduğu olanakların dünya halkları üzerinde uyandırdığı ilgi ve sempati, II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında halkların faşizme karşı mücadelelerinin boyutu bu mücadelenin oluşturduğu bilinç gibi etmenler de emperyalistleri yeni politikalar üretmeye zorlamıştır. Böylelikle hem 1929 krizinin “ders”lerinin sonucu olarak hem de kitlelerin sosyalizme yönelişinin önünün kesilmesini ve mücadelelerinin söndürülmesi amacıyla, Keynesçi ekonomik uygulamaların üzerinde yükselen “refah devleti” ya da “sosyal devlet” denilen uygulama ortaya çıkmıştır.

Refah devleti denen bu politikada devlet ekonomiye müdahale ediyor, yön veriyor, işsizliği azaltmaya çalışıyor, işsizlik sigortasını, ücretsiz ya da çok ucuz sağlık, eğitim hizmetlerini kitlelere sağlama iddiasını taşıyordu. Burada şunu hemen vurgulamak gerekir ki; emperyalist devletlerin kendi ülkelerinde bunu yapabilmelerini sağlayan sömürge ve yarı-sömürgelerden sağladıkları kar transferidir. **Görülüyor ki emperyalistleri “refah devleti” politikalarını ortaya çıkartmaya zorlayan koşullar, kapitalizmi kurtarma kaygısı, sosyalizm korkusu, halkların mücadelesini söndürme çabaları**

**ve sömürge, yarı-sömürgelerin sömürülerinden sağlanan kar-
lardır.** Gerçekte bu devletler ne “refah” ne de “sosyal” devletlerdir.
Yapılan yalnızca belirttiğimiz koşulların zorladığı, görece düzeltme-
lerdi. Sömürü, emperyalistlerin zenginleşmesi gibi olgular varlığını
korumakta ve sürdürmekteydi. Emperyalist devletlerin sömürgecilik
politikalarında da II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası değişik-
likler gündeme geldi. Sömürgelerin büyük çoğunluğunda doğrudan
işgale son verilerek, biçimsel olarak “bağımsız” devletlerin ortaya
çıktığı yeni (yarı) sömürgecilik politikaları uygulanmaya başlandı.
Bu değişiklik de emperyalistlerin yeni koşullara en karlı uyumunu
sağlamaktan farklı bir nedene dayanmıyordu.

Doğrudan sömürgeciliğin yerine yeni (yarı) sömürgeciliğin geçi-
rilmesi birçok etmenin bir sonucu olarak kavranabilir; ilk olarak
doğrudan sömürgecilik döneminde sömürgelerin ekonomileri tama-
men emperyalistlere bağımlı hale getirilmiş, sanayilerinin bağımsız
gelişme olanakları yok edilmişti. Bununla birlikte, sömürge ülkeler-
de her şeyiyle emperyalistlere bağlı, uşaklığı içselleştirmiş, emper-
yalistlerin doğrudan işgali ve bunun masrafları ve ceremeleri (halkın
doğrudan tepkilerine muhatap olmak) olmadan bu ülkeleri emperya-
listler adına yönetebilecek yerli hakim sınıflar, bürokrasi, ordu, polis
vb. asgari de olsa oluşturulmuştu. Sömürgeleri bunların aracılığıyla
sömürmek, emperyalistler açısından hem daha ekonomik, hem de
teşhir olmalarını zorlaştırdığı için politik olarak daha avantajlıydı.

Öte yandan sömürge halkların bağımsızlık mücadeleleri emper-
yalistleri sıkıştıran bir diğer öğeydi. Buna sosyalist kampın sömürge
ülkelere ilişkin politikalarının sömürge ulusları sosyalizme yakınlaş-
tırma olasılığının günden güne güçlenmesi de eklenince, biçimsel
değişikliklerle esası korumak emperyalistler açısından en karlı yol
olmaktaydı.

Yeni (yarı) sömürgeciliğe geçişin bir diğer nedeni emperyalist
devletler arasındaki güç dengesi değişiklikleri ve çelişkilerdir. II.
Emperyalist Paylaşım Savaşı’ndan en büyük emperyalist güç olarak
ABD’nin çıkmasına karşın sömürgeler esasta İngiltere, Fransa, Hol-

landa, Belçika vb. emperyalistlerin boyunduruğu altındaydı. Bu nedenle ABD sömürge ülkelerde etkisini artırabilmek ve diğer emperyalistlerin etkilerini azaltmak için biçimsel “bağımsızlık”a geçiş sürecini kendi kontrolünde olmak koşuluyla desteklemiştir.

Doğrudan sömürgecilikten yeni (yarı) sömürgeciliğe geçiş süreci işte tüm bu nedenlerin; emperyalist devletlerin doğrudan sömürgecilikle ilgili fayda-maliyet analizlerini, sömürge ulusların özgürlük, bağımsızlık, refah ve ulusal kimlik mücadelesinin, sosyalist kampın sömürge uluslar için çekim merkezi olmasının ve emperyalistler arası çıkar çatışmalarının bir sonucu olarak gelişmiştir.

Kapitalist-emperyalist sistemde bu önemli değişiklikler yaşanırken, sosyalizmin, kapitalizm ile komünizm arasındaki bir geçiş toplumu olması, yöneten-yönetilen, kafa-kol, şehir-kır vb. birçok çelişkiyi içermesi, emeğe göre bölüşümün varolması zemini üzerinde yükselen yeni-burjuvazinin başta SSCB olmak üzere iktidarı gaspetmesi ile SSCB ve Doğu Avrupa’da sosyalizm tasfiye edilmiştir. Bu olgu komünizme ulaşılan değin, sosyalist toplumlarda kapitalizme dönüş tehlikesinin varolduğunu, bu geri dönüşün temsilcisi olan yeni burjuvazi ile sosyalizmi koruma ve komünizme ulaşmanın temsilcisi olan proletarya arasındaki çelişkinin uzlaşmaz olduğu, sosyalizmin çelişkilerle, sınıf mücadeleleriyle dolu bir geçiş toplumu olduğu, yeni-burjuvazinin KP’nin bağrından doğduğu gerçeklerini iyice gün yüzüne çıkarmıştır. SSCB’de iktidarı gaspeden yeni-burjuvazinin (tekelci-bürokrat burjuvazi) 1960’lardan itibaren sosyalist maskesine karşın emperyalist (sosyal-emperyalist) bir niteliğe bürünmesiyle emperyalist-kapitalist sistem başını ABD’nin çektiği batılı emperyalist kamp (NATO) ve Rusya’nın başını çektiği sosyal-emperyalist kamp (Varşova Paktı) olmak üzere iki ayrı kamp biçimini almıştı. SSCB’de ve Doğu Avrupa’da yaşanan bu gelişmelerin sonucu olarak sosyalist kamp dağılmış, başta Çin Halk Cumhuriyeti olmak üzere tek tek sosyalist ülkelerin varlığı olgusu ortaya çıkmıştır. Kapitalist-emperyalist sistem içindeki bu kamplaşma tüm bu süreç bo-

yunca sürmüş, iki kamp birbirini zayıf düşürmek, yok etmek için dünyanın dört bir yanında her sorun ve olayda karşı karşıya gelmiş, karşılıklı amansız mücadeleler yürütmüşlerdir. Her kamp kendi etki alanını genişletmek için yarı-sömürgeleri kendi çevresine çekmeye çalışmıştır. Ta ki 1990'lara değin iki emperyalist kampa bölünme olgusu, dünyadaki hemen tüm gelişmelere damgasını vurdu.

1945 sonrası dönemde kapitalist-emperyalist sistem önemli bir büyüme sürecine girdi. ABD'nin hegemonik öncülüğünde gelişen bu süreçte emperyalist ülkelerde artan büyüme hızının yanısıra genel olarak enflasyon düşük düzeylerde kalmış, döviz fiyatları ve faiz hadleri görece istikrarını korumuş, reel faizlerin düşüklüğü yatırımı canlı tutmuştur. 1960'lardan 1973'e kadar geçen sürede Gayri Safi Yurt İçi Hasılası (GSYİH) artış hızı Avrupa Topluluğu'na üye 12 ülkede (AT-12) %4.8, ABD'de %38 Japonya'da %10.5 iken, işsizlik oranları sırasıyla %2.3, %4.2 ve %1.2 ve enflasyon oranları ise aynı sırayla %4.4, %3 ve %5.4'tür. Dönemin yarattığı iyimserlik o denli güçlüydü ki kapitalist-emperyalist iktisatçılarca, Keynesçi ekonomi politikalar sayesinde, kapitalizme yöneltlen en önemli eleştirilerin, işsizliğin, krizlerin kaçınılmazlığını, vb.nin boşa çıkartıldığı, aşıldığı "teori"leri üretilmeye başlanmıştır.

Emek-yoğun malların ya da nihai malın emek-yoğun; parçaları için ücretlerin daha düşük, sosyal giderlerin daha az ve işçi haklarının daha kısıtlı olduğu yarı-sömürgelerin tercih edilmesi, sınırlı sayıda ve birçok özgünlüğü taşıyan yarı-sömürgelerde de (Güney Kore'nin Kuzey Kore'ye, Tayvan'ın Çin'e karşı desteklenmesi, nüfuslarını ve yüzölçümlerinin küçüklüğü-çoğunun kent ya da ada devletleri olmaları Hon Kong vb.) ekonomik "gelişme" yarattı. Ama bu gelişme bağımlı bir gelişmeydi, bu yüzden de asıl gelişen olgu bağımlılığın, sömürünün ta kendisiydi. Daha da ötesinde diğer yarı-sömürgeler tarafından bu halleriyle dahi tekrar edilmeleri mümkün değildi. Eğer tüm yarı-sömürgelerde kişi başına ihracat oranı, örneğin Güney Kore oranına çıkarsa emperyalistlere ihracat yapacak pazar kalmaz. Emperyalistlerin kendi politikalarıyla bu tür sonuçları orta-

ya çıkartmaları elbette ki mümkün değildi. Bu demektir ki, bu bağımlı “gelişme”nin dahi yarı-sömürgelerin ezici çoğunluğunda sağlanması kapitalist-emperyalist sistem içinde mümkün değildi.

Kapitalist-emperyalist iktisatçılarca “ithal ikameci (ya da içe dönük) büyüme modeli” denilen politikalar yarı-sömürgelerde bu süreçte uygulamaya konuldu. İthal edilen ürünlerin (esasta tüketim maddelerinin) ülke içinde üretilmesi olarak ifade edilen bu politika, emperyalizme bağımlı bir politikaydı ve sonuçta bu bağımlılığı daha derinleştirdi. Çünkü ülke içinde üretebilmek için gerekli teknoloji, sanayi makinaları, hammadde, ara-girdiler, patent vb. emperyalistlerden ithal edilmek zorundaydı. Üretilen mallar da esasta iç tüketime yönelik olduğundan ithalat için gerekli döviz sağlayamazdı. Yarı-sömürge ülkelerin birçoğunun aynı ürünleri ihraç etmesinin getirdiği fiyat kırmalarının ve geleneksel ürünlerin (tarım, maden ürünleri vb.) dünya pazarında değerlerinin sürekli düşmesinin (teknolojik gelişme emperyalist ülkelerin bunları ithal etme ihtiyacını azaltmakta, hatta kendileri en büyük ihracatçılar haline geçmektedirler) de yarı-sömürgelerin döviz girdilerini yetersiz boyutta tutması, “ithal ikameci” politikaların zorunlu kıldığı kaynağı (döviz) bulmaya tek bir yol bırakmaktadır; borçlanma. Bu da yarı-sömürgelerin bağımlılığının derinleşmesi demekti. “İthal ikameci” politikalar emperyalistlere yeni kar alanları açarken, yarı-sömürgelerde tüketime yönelik, “montaj sanayi”den ve artan bağımlılıktan başka bir sonuç vermedi.

Kapitalist-emperyalist sistemdeki bu gelişmeler, sistemin doğası gereği yeni gelen bir krize doğru ilerledi. Kapitalist-emperyalist sistemin II. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nın yarattığı tahribatı gidermesi sayesinde de, 1960’lara kadar yaşadığı hızlı büyüme; pazarların doyuma ulaşmaya başlaması ve Rus Sosyal emperyalizminin ortaya çıkışı, Japonya ile Almanya’nda kendilerini toparlamaları ile sınırlanan pazarları daha da daraltmalarıyla birlikte kriz ilk belirtilerini ortaya koymaya başladı. 1970’li yılların başında dünya pazarlarındaki paralar, altın ve hammaddeler üzerinde büyük spekülasyon-

larla başlayan sarsıntı, Bretton Woods sisteminin (1944 Temmuz’unda ABD’de New Hampshire eyaletinin Bretton Woods kentinde, 44 ülke arasında yapılan antlaşmadan adını alan bu sistem, altını, döviz rezervlerinin başlıca ögesi ve üye ülke paralarının paritesinin ortak paydası olarak alıyor ve değeri altına oranla tanımlanan dolar-jons altın 35 dolar bu hakka sahip tek para olarak egemenliğini ilan ediyordu) çökerek, doların altın döviz standartından ayrılması ile sürdü. Petrol İhraç Eden Ülkeler Örgütü(OPEC)’nün petrol fiyatını 1973 sonunda patlaması krizi iyiden iyiye duyuruyordu.

“Yeni Ekonomik Düzen”

A- “Yeni ekonomik düzen”i gündeme getiren koşullar

Bugün kapitalist-emperyalist sistemin “yeni ekonomik düzen”, “yeni dünya düzeni” söylemiyle ekonomik, toplumsal ve politik olarak değişiklikler yaşaması, emperyalistlerce birçok kavramın, uygulamanın dayatılması kendiliğinden, nedensiz ya da basit bir olgu değil. 1970’li yıllarda yaşanmaya başlayan emperyalist-kapitalist sistemin genel krizi ve bu krizi çevreleyen koşullar tüm bu yaşananların temelini oluşturuyor. Bu nedenle bu genel krizi nedenleri ve koşulları ile birlikte kavramadan olan biteni kavramak da mümkün değildir.

1970’lere gelindiğinde emperyalistlerin kar hadlerinde önemli düşüşler gözlenmeye başlandı. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasındaki canlı büyüme ve sermaye birikimi dönemi boyunca yeni teknolojilerin dünya çapında yayılması sonucunda sermayenin makinalar ile emek-gücü arasındaki bölümünün ilki lehinde değiştiği için emperyalistlerin kar hadleri ‘60’lı yılların ortalarından itibaren ciddi bir düşüş gösterdi. “Azalan kar haddi” olarak adlandırılan bu olgu, emperyalist ve kapitalist sistem içinde kaçınılmazdır. Verili koşullarda yatırım arttıkça kar azalır. 1961-’70 arası AT-12’nin GSYİH’nin artış oranı %4.8’ken bu oran 1971-1980 arası %3’e, 1981-1990 arası %2.3’e düştü. Aynı dönemlerde Japonya’nın oranları %10.5, %4.5 ve %4.2, ABD’nin %3.8, %2.8, %2.5’tir.

GSYİH'lerde meydana gelen bu düşüşe karşın işsizlik aynı dönemlerde AT-12'de %2.3'ten, %4.1'e ve %9.6'ya, Japonya'da %1.2'den, %1.8'e ve %2.5'e, ABD'de %4.2'den, %6.4'e ve %7.1'e yükseldi.

Emperyalist Ülkelerde (sabit fiyatlarla GSYİH ve İşsizlik (1961-1990)

(Aktaran Gülten Kazgan-Yeni Ekonomik Düzen'de Türkiye'nin Yeri)

GSYİH (%) İşsizlik (%)

Yıllar-	AT-12	Japonya	ABD	AT-12	Japonya	ABD
1961-70	4.8	10.5	3.8	2.3	1.2	4.2
1971-80	3.0	4.5	2.8	4.1	1.8	6.4
1981-90	2.3	4.2	2.5	9.6	2.5	7.1

Emperyalist ülkelerde GSYİH'nin düşerken işsizliğin yükselişi, krizin en açık göstergeleridir. Bu kriz üretkenlik artışında büyük bir düşüş, kapasite kullanım oranlarında düşüş, artan işsizlik ve enflasyon olarak kendini göstermiştir.

Bunun yanısıra emperyalistler arası güç dengelerinde değişimler yaşanmaya başlandı. '70'li yıllara kadar öteki emperyalistler karşısında bir hegemonyaya sahip olan ABD'nin bu hegemonik karakterini yitirmesi gündeme girdi. 1966'da dünyadaki en büyük özel emperyalist imalat şirketinin %61'i ABD'ninken, 1991'de bu oran: 31'e düşmüş, AT'nin oranı %28'den %34'e, Japonya'nın oranı %7'den %24'e çıkmıştır. Bu olgulara 1980'li yılların başından itibaren ABD'nin büyüyen bütçe açıkları ve dış açıklarına karşılık Japonya'nın sürekli olarak ABD karşısında dış ticaret fazlası sağlıyor olmasını ve 1977'den itibaren AT'nin "Ortak Tarım Politikası"nın olağanüstü mali desteğiyle artan tarım ürünlerini yine olağanüstü mali desteklerle dünya pazarlarına sürmeye başlamasıyla, dünyanın en büyük tarım ihracatçısı olan ABD'yi sarsması gibi örnekleri de ekleyebiliriz.

En büyük 500 özel emperyalist tekelin emperyalist ülkeler arası dağılımı

	Şirket Sayısı	%
	1996	1991
ABD	61	31
AT	28	34
Japonya	7	24
Diğer	4	11

ABD'nin hegemonik gücünün ortadan kalkması emperyalist devletlerin krizinin gelişimine hakim olmasını güçleştirdiği gibi, krizin rekabeti keskinleştirmesi, emperyalist devletler arası mücadeleyi de sertleştirdi.

1945'lerden '70'lere kadarki süreçte teknolojiye de önemli değişiklikler yaşanmıştı. 1930'lu yıllarda ABD'de uygulamaya konulan ve savaş sonrası başta emperyalist Avrupa olmak üzere dünyaya yayılan teknolojik yapı, '70'li yıllardan itibaren mikro elektronik alanındaki yeniliklerin üretime uygulanma olanakları, telekomünikasyondaki dev gelişmeler, biyo-teknoloji ve hammaddelerle gelişmekte olan yeni potansiyeller karşısında bir değişim sürecinin eşğine geldi. Bu değişim gerekliliği, eski teknolojik yapı temelinde oluşmuş üretimin yeni koşullara uyarlanmasını gündeme getirdi.

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası dönem, özellikle çok uluslu şirketlerin, bütün dünyanın tek bir ekonomik alan haline gelmesi olgusunun daha da derinleşmesini getirdi. Buna karşın 1970'lerin sonuna kadar emperyalist ülkelerde, başta Avrupalı emperyalistlerde olmak üzere sermaye hareketleri sınırlanmaktaydı. Örneğin İngiltere yurtdışına sermaye çıkışlarını engellemek için mal ve sermaye hareketlerine farklı kurlar uyguluyor, böylelikle dışarıya yatırım yapanlar için bunu pahalılaştırıyordu.

Benzer bir uygulama Belçika'da da vardı. ABD bile sermayenin çıkışını bir ara vergilendiriyordu. Yarı-sömürge ülkelerde ise sermaye giriş ve çıkışını sınırlayan ya da kurallara bağlayan birçok

uygulama uygulanıyordu. Bunun nedeni uygulanan Keynesçi ekonomik politikaların malların, hizmetlerin ve sermayenin “ulusal” pazarlardaki sermaye birikimini temel almasıydı. Ama kar hadleri düşen emperyalist sermayenin en karlı alanlara sınırsız, engelsiz ve anında gitmesi (bunun teknolojik alt-yapısı da oluşmuştu) önünde hiçbir engel olmamalıydı. Bir önceki sürecin mucizevi kurtarıcısı olan Keynesçi ekonomik politikalar artık ayak bağı olmaya başlamıştı.

“Refah Devleti” denilen politikaların uygulanması emperyalist devletlerin toplumsal refaha yönelik harcamalarını getirmiş ve yükseltmişti. Refah devleti uygulamasının en gevşek olduğu ABD’de bile 1948’de %8 olan toplumsal refahın harcamaları sürekli yükselerek 1972’de % 19’a ulaşmıştı. Diğer emperyalistlerde bu oranlar daha yüksekti. Kar hadleri düşen ve çatışmaları sertleşen, genel bir kriz içinde debelenen emperyalistler bu türden “gider”lere artık tahammül edemez bir hale gelmişlerdi. Aynı şekilde sınıf mücadeleleri sonucunda elde edilen haklar temelinde güçlenen sendikaların işgücü maliyetini artırmaları da kriz koşullarında emperyalistleri daha da sıkıştırıyordu.

Aynı süreçte yarı-sömürgelerin borç faizlerini dahi ödeyemez hale düşmeleri de emperyalistleri yeni politikalara zorlayan bir diğer etmendi.

İşte “Yeni Ekonomik Düzen” tüm bu koşulları; kapitalist-emperyalist sistemin genel krizinin, emperyalistler arası değişen dengelerin ve sertleşen mücadelelerin, teknolojik değişimlerin dayattığı ve olanak sunduğu değişimlerin, emperyalist sermayenin en karlı yere sınırsız, engelsiz gitme çabalarının, “refah devleti”nin ve sendikaların tasfiye edilmesi arzularının ve borç faizlerini dahi ödeyemeyen yarı-sömürgeleri yeni yöntemlerle sömürme arayışının çeşitli denemelerden, süreçlerden geçerek oluşmuş toplamı ve sonucudur.

B- “Yeni ekonomik düzen”in ortaya çıkışı, başlıca söylemleri ve uygulamaları

1970’lerin başında kendini duyuran krize emperyalistlerin ilk tepkisi (tıpkı 1929 krizinde olduğu gibi) mevcut yöntemlerle krizi aşmaya çalışmak oldu. Yaşananlar kapitalist-emperyalist sistemin genel ve derin bir krizi olarak değil de petrol fiyatlarının aniden ve çok yükselmesinden kaynaklı “Petrol Krizi” olarak adlandırıldı.

Petrol fiyatlarının yükselmesi sonucu ellerinde büyük miktarda paralar biriken OPEC ülkelerinin komprador şeyhleri ve burjuvaları bunları emperyalist bankalara yatırıyorlardı. Ancak emperyalist ülkelerde kar hadleri düşmekte olduğundan emperyalistler için en karlısı bu sermayeyi yarı-sömürgelerde değerlendirmekti. Böylelikle yarı-sömürgelere yönelik büyük bir borçlandırma kampanyası açıldı. Bu sayede hem yarı-sömürgeler borçlandırılmakta hem de emperyalistlerin yarı-sömürgelerle ihracat yapma olanağı artırılmaktaydı. Bu politikalar sonucunda emperyalistlerin 1970’li yıllardaki durgunluğunun yoğunlaşması ve derinleşmesi önlenmeye çalışıldı. 1970’de 62.5 milyar dolar olan yarı-sömürgelerin toplam dış borçları 1980’e gelindiğinde 561.4 milyar dolara çıktı. Bu olgular yarı-sömürgelerin 1978’den itibaren dış borç faizlerini dahi ödeyemez hale gelmelerini doğurdu. Bu da yarı-sömürgelerin ithalatı kısımlarına yol açtı. Böylelikle emperyalistlerin krizine yarı-sömürgelerin ithalatı kısımları ve borç faizlerinin dahi ödenmemesi de eklendi ve kriz tamamen dünyasal bir hal aldı.

Petro-dolarların yarı-sömürgelere “borç” verilmesiyle, bu ülkelerde sermaye talebinin ve ithalatın yükseltilmesi yoluyla emperyalistlerin kar haddinin artırılması politikasının çare olamaması ve aksine krizi derinleştirmesiyle artık genel krizin varlığı ve ekonomik, toplumsal politik köklü değişikliklerin zorunluluğu ve kaçınılmazlığı iyice açığa çıkmıştı.

1970-’80 arası yaşanan en önemli gelişmelerden biri de Başkan Mao’nun ölümünün (1976) ardından yeni-burjuvazinin Çin’de, ar-

dından da Arnavutluk'ta da iktidarı gaspetmesi ve dünyada sosyalist bir devletin kalmayışı olmuştur. Bu olgu da emperyalistlerin yeni politikalara geçişlerinde daha da pervasızlaşmalarının önünü açmıştır.

“Yeni Ekonomik Düzen”, 1970’li yılların sonu ve 1980’li yılların başında ABD’de “muhafazakarlar”ın piyasa ekonomisini devlet müdahalesinden arındırma girişimleri ile başladı. Amerikalı İktisatçı Milton Friedmann’ın adıyla sembolize edilen bu politikalar bir önceki dönemin kurtarıcı ve mucizevi politikaları olan Keynesçi politikaları “günah keçisi”, her olumsuzluğun nedeni ilan ediyordu. ABD’de Reagan’ın, İngiltere’de Thatcher’ın hükümet yönetimlerine gelmeleriyle bu politikalar yaygınlaşma yoluna girdi.

Kapitalist-emperyalist sistemin yeni genel krizi Keynes’çi politikaları boşa çıkardı. Krizin doğurduğu arayış ise tekelci-emperyalistlerin çıkarlarına uygun olarak gördükleri “yeni” politikaları getirdi.

Kapitalist-emperyalist sistemin yeni genel krizini aşmak için ileri sürdüğü politikaların dayandığı temel söylem kapitalizmin “serbest rekabetçi” “liberal” döneminde Adam Smith tarafından ortaya atılan “her derde deva piyasa” oldu. Her türlü müdahaleden arındırılmış bir “serbest piyasa” ortamında ekonomi sanki bir “görünmez el” ile idare ediliyormuşçasına tıkr tıkr işleyecekti. Kapitalist-emperyalist sistemin krizinin tek nedeni “serbest piyasa”ya devlet eliyle yapılan müdahaleler, getirilen kısıtlamalardı. “Yeni Ekonomik Düzen”in tüm diğer politika ve söylemleri bu temel üzerinde inşa ediliyordu.

“Serbest piyasa” herşeyin çözümüydü. Öyleyse devlet ekonomiye müdahale etmemeli, elindeki işletmeleri özelleştirmeli, devlet küçülmeli, “sosyal devlet” niteliğini terketmeli, “minimal devlet” olmalıydı. “Serbest piyasa”nın önündeki engeller salt ülke sınırları içinde değil, dünyasal olarak ortadan kalkmalı, sermayenin serbest dolaşımı önünde hiçbir engel olmamalı, “küreselleşme”nin önündeki tüm sınırlamalar kaldırılmalıydı. Böylelikle serbest “piyasa”, “küreselleşme”, “devletin küçültülmesi”, “özelleştirme” vb. söylemler

kurtarıcı formüller, tartışılmaz, ilahi doğrular olarak emperyalistlerce ve uşaklarınca (politikacılar ve iktisatçılarca) dört bir yana yayıldı. Bu yönde her yerde ve alanda yoğun bir bombardıman gerçekleştirildi.

“Yeni Ekonomik Düzen”le gündeme giren emperyalist söylemler bunlarla da sınırlı kalmadı. Özellikle 1980’lerin sonları ile 1990’ların başında sosyalist görünümlü sosyal-emperyalist kampın çökmesi ile batılı emperyalistler yeni bir ideolojik atağa geçtiler. Sosyal-emperyalist kampın çöküşünün sosyalizmin çöküşü ve **Yeni Ekonomik Düzen’in söylem ve politikalarının doğruluğunun en üst boyutta ispatı olarak sunulmasıyla birlikte kapitalizmin alternatifsizliği, serbest piyasanın, kapitalizmin demokrasi ile özdeş olduğu, kapitalist-emperyalist sistemle bütünleşmesini (yani boyun eğmenin) kaçınılmaz bir zorunluluk ve her türden gelişmenin önkoşulu olduğu, tarihin, kapitalizmin zaferiyle bittiği** söylemleri de tartışılmaz ilahi doğrular olarak dayatıldı.

Oysa “Yeni Ekonomik Düzen”in temel söylemi olan “serbest piyasa”nın tarihsel dönemini kapsamasının üzerinden neredeyse bir asır geçmişti. “Serbest rekabet” kaçınılmaz bir şekilde tekelleri doğurmuş ve böylelikle kendi kendisini yoketmiş, kapitalist-emperyalist sistem de bunun üzerinde yükselmişti. “Serbest piyasa”nın “serbest rekabet”in varlık koşulları kaçınılmaz bir şekilde kendileri tarafından 20. yüzyılın başında yok edilmişti. “Serbest piyasa” kapitalist-emperyalist sistemde mümkün olmayan daha da ötesinde kapitalist-emperyalist sistemle çelişen bir olgu olarak boş bir masaldan ibarettir. Bunun yanı sıra, 1929 krizinin ardından doğrudan emperyalistler tarafından “serbest piyasa” kapitalizmin krizlerinin sorumlusu olarak görülmüş ve Keynesçi politikalarla “serbest piyasa” yadsınılmıştı. Yani emperyalistlerin her derde deva ilahi formül olarak dayattıkları “serbest piyasa” hem tarihsel koşullar itibarıyla mümkün değildir, hem de doğrudan emperyalistler tarafından söylem olarak dahi terkedilmiş “günah keçisi” ilan edilmiştir. Görülüyor ki “Yeni

Ekonomik Düzen” daha temel söyleminden dayanaksızdır. Öyleyse emperyalistler “serbest piyasa” söylemine niye sarılmaktadırlar? Bunun nedeni kar hadlerindeki düşüşle ortaya çıkan krizlerini aşmak için, kendilerini korumaya yönelik her türlü önlemi alırken, emperyalist rakiplerin ve en önemlisi de yarı-sömürgeleri sömürülerine sınırsızca açmasının, her türlü piyasayı, krizin de getirdiği kat kat artan zorunluluk koşullarından en serbest, en sınırsız biçimiyle sömürme gereğinin iktisadi zorunluluk olarak gösterilip “bilimsel”, “iktisadi” kılıflarla gizlenmesi amacıdır.

Bütün ülkelerin dünya pazarıyla bütünleşmesi ve mal-hizmet ve özellikle sermaye hareketlerinin tam serbestleşmesi olarak ifade edilen “küreselleşme” için de benzer şeyler geçerlidir. Yazımızın başında da vurguladığımız gibi, beşyüz yıl önce yeni kıta ve ülkelerin fethiyle başlamış kapitalizmin tam anlamıyla hakim olması sürecinde, ardından emperyalizmin ortaya çıkmasıyla ve geçirdiği dönemlerle yeni yeni biçimlerle giderek derinleşmiştir. Bugün “küreselleşme” söylemiyle gizlenen, emperyalizmin doğrudan kendisi ve derinleşen sömürücülüğü, yıkıcılığı ve egemenliğidir. Karının artması için önündeki tüm sınır ve engelleri aşmaya çalışmasıdır.

“Yeni Ekonomik Düzen”le krizini aşmaya çalışan emperyalizm, kaçınılmaz bir şekilde bu özelliklerini derinleştirme ve yoğunlaştırma sürecindedir. Emperyalist devletlerde kar hadlerinin düşmesi, sermayenin her biçimiyle yani ister parasal akışkan biçimiyle, ister makine-donanım biçimiyle olsun, dünyada kar hadlerinin daha yüksek olduğu alanlara gitmeyi, oralarda istediği gibi yerleşmesini, istediği gibi sınırları aşarak girip çıkabilmesini dayatmaktadır. Bu amaçla özellikle yarı-sömürgelerin her türden bağımlılığı derinleşmekte, göstermelik bağımsız devletlerin başta ekonomik yaşamı olmak üzere, zaten sınırlı ve göstermelik olan etkileri tamamen yok olmaktadır. Bunun yanı sıra emperyalistler arasında derinleşen rekabet, kendi aralarındaki sermaye ihracı ve ticaret savaşını kızıştırarak, çok uluslu tekellerin etkinliği artmakta, böylelikle de emper-

yalist sermaye dünyanın dört bir yanına yaygınlaşmakta, niceliği ve hareketi artmaktadır.

“Küreselleşme” söylemiyle aynı zamanda sermayenin “ulusal” özelliğini aştığı, “devletler üstü” bir niteliğe ulaştığı iddiaları ileri sürülmektedir. Emperyalizm çağında zaten dünya gerçekte ulusal bağımsızlığı olmayan sömürge ya da yarı-sömürge devletlerle, emperyalist devletlere ayrılmıştır. Dünya pazarının oluşması da bu çağda en başından beri varolan bir özelliktir. Yarı-sömürgelerin bağımsızlıkları zaten biçimsel olduğu için bunların ekonomileri üzerindeki etki ve denetimlerinin göstermelik biçimlerinin gereksizleşmesini “ulus devleti” aşma olarak gösterilmesi anlamsızdır. Olmayan bağımsız ulus devletinin aşılması da mümkün olmaz.

Emperyalistler arası dengelerin, dünya halklarının sömürülmesinin el birliğiyle had safhaya vardırılmasının ve böylelikle daha çok kar etmenin birer araçları olan, çok uluslu emperyalist tekellerin varlığı yeni bir olgu olmadığı gibi, çok uluslu tekeller uluslar üstü ya da devletler üstü bir nitelik de göstermemişlerdir. Ve gösteremezler. Çok ulusluluğun her bir bileşeni kendi devletiyle bağıni sürdürdüğü gibi, çok uluslulara hakim olan hangi ülkenin sermayesi ise esasta onun yönlendirmesiyle hareket edilmektedir. Örneğin, bir İngiliz, Amerikan, Japon çok uluslu tekeli ne İngiliz ne Amerikan ne de Japon olan bir tekel değildir. Aksine hem Amerikan hem İngiliz hem de Japon olan ama esasta da hangi ülke sermayesi egemense onun karakterini taşıyan bir çok uluslu tekeldir bu.

Emperyalist devletler ise hala ulus devletlerdir. AB’de, mevcut haliyle ulus devletler varlığını korumaktadır. Ve tüm söylemlere karşın gidişatı belirsizliğini korumakta, çelişkiler içinde debelenmektedir. Kaldı ki çeşitli alanlarda kurulacak entegrasyonun yeni koşul ve dengelerde dağılmayacağı ve yeniden saflaşmayacağına da bir garantisi olamaz. Emperyalizmin tarihi, dağılan ya da dengeleri değişen nice kamplara ve ittifaklara tanıktır. Bunun da yanısıra bazı emperyalistlerin belli koşullarda çeşitli biçimlerde biraraya gelmesiyle

tüm emperyalistlerin birliği bambaşka şeylerdir. Zaten bazı emperyalistlerin şeşitli biçimlerde biraraya gelişi, diğer emperyalistlere karşı olma temelindedir. Bu nedenle AB vb. girişimler tüm emperyalistlerin birliğinin değil, tam aksine emperyalistler arası şatışmanın bir ürünü ve aracıdırlar. Yani tüm emperyalistler arası birliği değil, emperyalistler arası parçalanmanın ve şatışmanın göstergesidir.

Bugün emperyalist devletlerde sivil ve askeri araştırmalar, ordunun varlığı, korunması ve geliştirilmesi, bunlara uygun kaynakların finansmanı, tarım ekonomisi, yeraltı zenginlikleri ve petrol kaynakları, stratejik yedekler ve imalat endüstrisi konularında emperyalist “ulus devletlerin” kararlarının geçerli olduğu apaçıktır. Her devlet kendi tekellerini korumaya ve güçlendirmeye çalışmaktadır. Örneğin Toyota ile General Motors arasındaki rekabet hemen Japonya ile ABD arasında bir mücadeleye dönüşmektedir. Japonya Devlet Planlama Komisyonu (MITI)’nin denetimi altında ekonomisinin rotasını çizirken, ABD diğer emperyalistlerin ekonomik sırlarını ele geçirmeyi, CIA’nın öncelikli görevleri arasına koyuyor. Tüm bu olgular emperyalist tekellerin “devlet üstü” olmadığını gösteriyor. Sermaye, varlığını korumak, sürdürmek, rakiplerini zayıflatmak, yok etmek, nüfuz bölgeleri yaratmak, elde tutmak, denetlemek, gerektiğinde şiddete ve savaşa başvurmak için devlet aygıtını korumaya mahkumdur. Bu nedenlerle sermaye ve devlet ayrılmaz ikililerdir. Devletlerse egemen oldukları topraklarını üzerinde yaşayan hakim ulusların karakterini taşırlar. Bu nedenlerle sermayenin o uluslardan ve devletlerden bağımsız bir olgu olduğu tezi, emperyalizmin varlığını gizlemeye yönelik bir tezdır.

Buradan şuna varırız ki, küreselleşme tezinin bir diğer amacı da sermayeyi devletten bağımsız göstererek, devletlerin halklara yönelik şiddet, hak gaspı, savaş, yoksullaştırma vb. uygulamalarının asıl sorumlusunun, sermayedarlar (emperyalistler ve uşakları) olduğunu gözlerden kaçırmak, böylelikle devletin bunların iktidar aygıtı olduğunu gizleyerek, gerici devletlere karşı, “ilerici”, “barışçıl” sermaye

görüntüsünü oluşturarak, devlete muhalif kesimlerin asıl hedefleri olan emperyalistler ve uşaklarına yönelmelerini önlemek ve hatta “devlete karşı mücadelede” emperyalistlerin ve uşaklarının kanatlarının altına girmelerini sağlamaktır. Görülmektedir ki, bu oltaya gelen devletle emperyalistleri ve uşaklarını birbirinden kopartan ahmaklar hiç de az değildir.

“Devletin küçültülmesi” söyleminin ardında gizlenen ise devletin oluşum koşullarını açıkladığımız, adına “refah devleti”, “sosyal devlet” denilen uygulamalarının tasfiyesidir. Böylelikle halkların çeşitli kazanımları tasfiye edilerek emperyalistlere yeni kaynaklar sunulmaktadır. Tabi halkların kazanımlarını yitirmesi, yoksullaşması, işsizleşmesi, sağlık, eğitim olanaklarının azalması karşısında gelecek tepkileri, karşı koyuşları, mücadeleleri engellemek ve bastırmak için emperyalist devletlerin olsun, bunlara uşak devletlerin olsun zora, baskıya dayanan aygıtların (ordu, polis, kontr-gerilla, istihbarat vb.) büyütülmesi kaçınılmazdır. Yani “devletin küçültülmesi” söyleminin gerçek özü devletin halkların kazanımları olan hizmetlerinin tasfiyesi, baskıcı yönlerinin ise geliştirilmesi, büyütülmesidir.

“Özelleştirme” ile emperyalistlerin ulaşmak istedikleri hedefler de çok yönlüdür ve dile getirilenle zıttır. Emperyalist ülkelerde yapılan özelleştirmelerle, işçi sınıfının haklarının elinden alınması, sendikasılaştırılması, işsizlik oranının artırılarak ücretlerin düşürülmesi hedeflenirken, yarı-sömürgelerde bu hedeflere ek olarak en karlı işletmelerin, hem de değerlerinin çok altında emperyalist tekellerin doğrudan denetimine girmesi, birçok işletmenin kapatılarak emperyalist tekellere yeni pazarlar açılması ve emperyalistlerin borç alacaklarını sağlama bağlama hedefleri de gözetilmiştir.

Emperyalistlerin “Yeni Ekonomik Düzen”lerinin başlıca söylemlerinin bu gerçek içerikleri bize bir kez daha göstermektedir ki her üst yapı kurumunun olduğu gibi genelde bilim, özelde ise iktisat bilimi sınıfsaldır dolayısıyla da ideolojiktir. Emperyalistlerin iktisat biliminin tartışılmaz doğruları olarak getirdikleri her politika ger-

çekte doğrudan onların çıkarlarının tartışılmaz gerçekleridir.

Kapitalist-emperyalist sistemin gelen krizi emperyalistleri, teknolojinin de sunduğu olanaklardan da yararlanarak, en karlı alanlara anında, sınırsızca ve hiçbir engel tanımadan gitmeye ve hızla en karlı alanlar arasında dolaşmaya götürdü. Bu durum başta emperyalist devletlerde mali-piyasaların tam serbestleşmesini getirdi. Mali-piyasaların serbestleşmesi emperyalistler açısından, kriz koşullarında, en karlı olanları dünyanın dört bir yanında bulup karlılıklarını artırmalarını sağladığı için önemliydi. Mali-serbestleşme a- yurt sakinlerini dış piyasalardan serbestçe borçlanmasını ve yurt sakini olmayanların serbestçe iç mali-piyasalardan işlem yapabilmesini, yani içeri doğru her iki kaynaktan sermaye girişinde sınırlamaların, denetimin kalkmasının b- yurt sakinlerinin dışarıya serbestçe sermaye transfer edip yabancı varlık kalemlerini tutmasını, yurt sakini olmayanların da aynı şekilde iç mali-piyasalarda borçlanabilmesini c- yurt sakinlerinin yabancı paralar üzerinden serbestçe tüm işlemleri yapabilmesini içeriyordu. Tabii ki burada belirtilen olanaklardan yararlanabilecek birikime esasta emperyalistlerin ve uşaklarının sahip olduğunu söylemeye bile gerek yok.

Emperyalist devletlerdeki mali-serbestleşme 19 Ekim 1987'de hızlı bir spekülasyonun ardından New York borsası çökmüştü, bunu diğer emperyalist devletlerdeki piyasalar izledi. Oysa bu süreçte yarı-sömürgelerdeki mali-piyasalar bu çöküşü yaşamadı. Bunun sonucunda yarı-sömürgelerdeki mali-piyasalara yatırımlar birden sıçradı. Yarı-sömürgelerdeki mali-piyasalara 1987 öncesinde neredeyse sıfırken 1987 sonrasında patladı. 1989'da 7.6 milyar dolarken 1992'de 27.3 milyar dolara çıktı. Bunun %70.4'ü tahvil ve bonolar (özellikle devletin borçlanma amacıyla çıkardıkları tahvil ve bonolara) %30'u da hisse senetlerine ait. ABD'de dolar faizi %3'lerde, enflasyon oranı %2 olduğuna göre, reel gelir %1 olurken, yarı-sömürgelerde reel kar oranı 1993'te başta Türkiye'de %20.9 olmak üzere çok yüksek oranlara çıkıyordu.

Yarı-sömürge borsalarında dolar üzerinden kar oranı 1993

Ülke	Kar Üzerine%
Türkiye	209
Macaristan	124
Filipinler	110
Malezya	100
Hong Kong	97
Endonezya	91
Tayland	84
Brezilya	76
Sri Lanka	62
Pakistan	52
Yunanistan	29
Portekiz	20
	(Akt. age)

Nerede %1 nerede bu oranlar. İşte bu yüksek kar oranı yarı-sömürge halklarının sırtından emperyalistlere aktarılırken mali-piyasalara yatırım, emperyalist bankalar için yarı-sömürgelere borç vermenin önüne geçiyordu. Bu durum mali-piyasaları çok zayıf olan yarı-sömürgelerde büyük mali istikrarsızlıklara yol açtı, spekülatif hareketlere ivme verdi, ithalatın ve dış borçların patlamasına neden oldu. 1980’de 562 milyarın biraz altında olan yarı sömürgelerin borçları 1990’da 1.5 trilyon doların üzerine çıktı. Mali-piyasaların serbestleşmesi, özellikle yarı-sömürge devletlerin temel ekonomik politikaları belirlemedeki “biçimsel” etki ve denetimlerini de gereksizleştirdi. Emperyalist tekeller bu işlevi doğrudan ve sınırsızca yerine getirmeye başladı.

Burada mali-piyasalara yatırımda emperyalistler arası yatırımın yine de nicel olarak yarı-sömürgelerin mali-piyasalarına yatırımın önünde gittiğini vurgulamak gerek. Yarı-sömürge mali-piyasalarda kar oranının yüksekliği bu piyasaları gözde kılarken, emperyalistler arası mali-piyasaların önemi de varlığını korumaktadır. Mali-piyasa-

ların öne çıkışı kapitalist-emperyalist ekonominin spekülâtif, asalak ve rantiyer özelliğini had safhaya vardırmış, kapitalist-emperyalist dünya ekonomisi, asalak çürümüş bir kumarhaneye dönüşmüştür. Para, tahvil ve hisse senedi piyasalarındaki işlemlerin büyüklüğü 1990 yılında meta piyasalarına ilişkin işlemlerin elli misline ulaşmıştır. Emperyalist ülkelerde hisse senedi ve tahvil piyasalarının işlem hacminin GSMH'ye oranı 1994'de ABD'de %93'e, Almanya'da %85'e, Japonya'da %119'a ve 1985'te İngiltere'de %69'a çıkmıştır. Uluslararası piyasalarda dolaşan sermayenin hacmi üçe katlanarak 1991 yılında 1 trilyon dolarken, 1993'te 3 trilyon dolar civarına ulaşmıştır.

Emperyalist tekellerin kar hadlerini artırmak için başvurdukları bir başka yöntem ise “üretimin ve işletmelerin yeniden örgütlenmesi”dir. Kapitalist-emperyalist ekonominin büyüme döneminde üretimin teknik temeli olan, Fordist-Taylorist iş örgütlenmesi, kitlesel üretim temelinde örgütlenmişti ve günün ihtiyaçlarına yanıt veriyordu. Ancak gündeme gelen genel kriz “esnek üretim” denilen biçimi uygulamaya sokmuştur. Anavatanı Japonya olan esnek üretim makinalarının çok işlevli, değişken üretimlere elverişli olmalarına, sıfır ya da çok az stokla çalışmaya, işçilerin birçok görevi üstlenmelerine ve işgünü sayısının ve saatlerinin değişken olmasına dayanır. Pazarların standart mallara doyması nedeniyle özgün mallar üretme gereği “esnek üretim”e geçişin bir nedeni iken, işçilerini farklı işlerde herhangi bir sınırlama olmadan çalıştırmaları, iş günü ve saatlerinde emperyalistlerin çıkarlarına uygun değiştirmeler yapmaları, işçi azaltma yöntemleriyle işçi sınıfına ve sendikalara yönelik saldırının ve yine bu sayede sağlanan yeni karların da “esnek üretim”e geçişte önemli bir payı vardır. “Esnek üretim” yüksek teknoloji ve vasıflı işgücünü gerektirir ve işçiyi üretimin daha büyük bir bölümünden sorumlu yaparak kapitaliste aktardığı artı-değeri artırır. “Esnek üretim”de işçi ücretleri bireysel olarak belirlenmeye çalışılmakta, böylelikle işçiler birbirine yabancılaştırılmakta ve sendikalar tasfiye edilmeye çalışılmaktadır.

· Mali-piyasalara sermaye ihracının ivmelenmesi özellikle mikro-elektronikteki gelişmelerin üretimde emek gücünün payını azaltması, geliştirilen esnek üretim, düşük hatta sıfır stokla çalışma, yüksek vasıflı işgücüyle yüksek teknolojiye üretilen daha karlı olması yarı-sömürgelerdeki imalat sanayine emperyalistlerin sermaye ihracını azalttı. Dış ticaretteki serbestleşmenin, geçmişte yüksek gümrük duvarlarını aşmak için eski teknolojileri yarı-sömürgelere kaydırıp, böylelikle hem gümrük duvarlarını içeride üretimle aşmayı, hem de eski teknolojinin kar süresini uzatmaya çalışmayı gereksizleştirilmesi de bu yönde etkili oldu. Bankacılık, ticaret, turizm, sigortacılık gibi alanlara sermaye ihracı öne çıkarken, imalat sanayine sermaye ihracı yarı yarıya azaldı. Ancak çevre kirliliği yaratan sanayiler yarı-sömürgelere kaydırılmaya başlandı.

Yürütülen “özelleştirme” uygulamalarıyla işsizlik artırıldı ve işçi sınıfının kazanılmış haklarının, sendikaların etkinliğinin tasfiyesine yönelindi. Yarı-sömürgelerin emperyalistlerce sömürülmesi derinleştirildi. Hem emperyalist ülkelerde, hem de yarı-sömürgelerde kazanılmış sosyal hakların da tasfiyesine girişildi. Eğitim, sağlık hizmetleri hızla paralı hale getirilir ve pahalandırılırken, sosyal güvenlik kurumları, sigortalar yok edilmeye çalışıldı. Halkların işsizliği, yoksulluğu katlanırken, en temel haklarından dahi mahrum bırakılmaları derinleşti.

“Yeni Ekonomik Düzen”de emperyalistler bu uygulamaları ile dünya halklarının derinleşen yoksullaşması, işsizleşmesi ve sömürülmesi ile krizlerini aşmaya çalışırken, kendi aralarındaki çelişkiler de derinleşti. 1984-‘90 arasında ABD’nin yıllık ortalama büyüme hızı (%2.8) diğerlerinin (AT-12 %3, Japonya %4.6) gerisinde kaldı. Japonya, işsizliğini (%1.4) ve enflasyonunu (%1.4) dünyadaki en küçük orana indirmeyi başarırken, ABD’de işsizlik (%6.3) ve enflasyon (%3.8) daha yüksek seyretti. 1980-‘90 arasında ABD’nin yıllık ihracat artış oranı yarıya indi (%3.3), buna karşılık ithalat artış oranı (%7.6) aynı oranda arttı. Japonya’da gelişmeler ise bunun tam tersineydi. Ve fazlanın büyük kısmı ABD pazarından sağlanıyordu.

ABD aynı ölçüde olmasa da, jet uçakları, yüksek teknoloji, tarım vb. alanlarda AT-12 ülkelerince de sıkıştırılıyordu.

Ama “Yeni Ekonomik Düzen”in emperyalistler arası en çarpıcı gelişmesi tüm “serbest piyasa”, “serbest rekabet”, “küreselleşme” söylemlerine karşın yeni ekonomik bloklaşma ve kutuplaşmaların gündeme girmesi oldu. Emperyalistler arası pazar dolaşımının kızışması, pazarları rakiplerine kaptırmamak, ayrıca kendilerini bağımlı, coğrafi olarak yakın yarı-sömürgeleri diğer emperyalistlerden daha da kopararak, tamamen kendi ihtiyaçlarına göre düzenleme için önlemler almayı getirdi. Giderek yakın coğrafyalar arasındaki ticaretin öne çıktığı kapitalist-emperyalist ekonomide bu olgular bölgesel blokları gündeme getirdi. Aralarında çeşitli farklılıklar taşısa da bu bölgesel bloklaşmalar kendi içlerinde ekonomik hareketliliği kolaylaştırır ve artırırken, dışarıya daha kapalı olmayı amaçlamaktadır. Bu uygulamaların sonuçları olarak Avrupa Topluluğu (AT) 1 Kasım 1993’te Maastricht Antlaşması’nın yürürlüğe girmesi ile Avrupa Birliği (AB)’ne dönüşürken, 1 Ocak 1995’te ABD, Kanada ve Meksika’yı kapsayan “Kuzey Amerika Ticaret Antlaşması” (NAFTA) yürürlüğe girdi. Japonya’nın başını çektiği “Asya Pasifik İşbirliği Konseyi” (APEC) de bu kutuplaşmanın üçüncü ayağıdır. Böylelikle emperyalistler “serbest piyasa” söylemiyle yarı-sömürgeleri ve birbirlerini kendilerine sınırsızca açmaya çalışırken, kendi çevrelerinde bloklar duvarlar örmekte ve bloklarından aldıkları güçlerle diğer emperyalistlere karşı üstünlükler elde etmeye çalışmaktadırlar.

Görülüyor ki “Yeni Ekonomik Düzen” emperyalizmin asalak, rantiyer, spekülör özelliklerini derinleştirmekte, üretim, sanayi gibi olguların gerçekliği azalmakta, emperyalistler arası yeni kutuplaşmaları doğurmakta, “küreselleşme” söylemleri bölgeselleşme eğilimleri ile boşa çıkmakta, özellikle uşak devletlerin ekonomi üzerindeki “biçimsel” etki ve denetimleri de ortadan kalkmakta, başta yarı-sömürge ülkelerin halkları olmak üzere tüm dünya halklarını daha yoğun bir yoksulluğa, işsizliğe, sömürüye mahkum etmekte, kazanılmış sosyal hakları ve sendi-

kaları tasfiyeye yönelmektedir. Dünya çapında gelir dağılımı daha da bozulmakta, yarı-sömürgelerin dış borçları katlanarak artmaktadır. Tüm bu uygulamalarına karşın kapitalist-emperyalist ekonomi genel krizini de atlatamamıştır. Kriz tüm ağırlığınca varlığını sürdürmektedir.

C- Bugünkü dünyada ekonomik durum

Emperyalizmin ortaya çıkışından beri (sosyalist ülkelerin varolduğu dönemlerde bu ülkeler hariç) dünya ekonomisini belirleyen, işleyiş biçimini belirleyecek kuralları koyan, yönetim ve denetim işlevini gerçekleştiren bağımlı ülkelerin ekonomilerini buna göre şekillendiren, isteklerini uygulatan, teknolojik değişimleri gerçekleştiren, yeni kurumlaşmaları yaratan ve dünya kurumlarının yönetimini elinde tutan emperyalist devletlerdir, bunlar içinde de dönem dönem öne çıkanlardır.

Emperyalistler üretici güçlerin gelişmesine ve teknolojik düzeyde vardıkları aşamayla finans kaynaklarını ellerinde tutmaları ve denetlemeleriyle dünyanın dört yanını sömürerek elde ettikleri muazzam karlarla, askeri güçleriyle, istihbarat teşkilatlarıyla, yarı-sömürgelerdeki uşaklarıyla ideolojik aygıtları (iletişim, sosyal-bilimler, kültür vb.) denetiminde tutmalarıyla ve tüm bu alanlarda yarattıkları tekelleriyle dünyaya hakimdirler.

1985'te dünya ihracatının %53.5'ini AT (12), ABD ve Japonya gerçekleştirmekteydi. 1990'da dünya nüfusunun %14'ünü oluşturan emperyalist ülkeler dünyadaki üretimin %71'ini gerçekleştirmekteydi. Yine 1990'da dünya kaynaklarının 3/4'ünü emperyalist ülkeler kullanmaktaydı.

Bugünkü dünyada başlıca emperyalistler Grup-7 (G-7) ülkelerini oluşturan ABD, Japonya, Almanya, Fransa, İngiltere, İtalya, Kanada ile G-7'nin dışında yer alan Rusya'dır. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası kurulan Dünya Bankası, IMF, GATT (Genel Gümrük Tarifeleri ve Ticaret Anlaşması), OECD (İktisadi İşbirliği ve Kalkınma Örgütü) ve bunların yan örgütleri belli başlı emperya-

list ekonomik kurumlardır. Bu kurumlar hem emperyalistler arası iç düzenlemelerde hem de yarı sömürgelerin şekillendirilmesi ve denetlenmesinde kullanılırlar.

ABD bugün 1945-1970 arası sahip olduğu hegemonik ekonomik güç konumunu yitirmiş olmasına ve özellikle Japonya ve Almanya karşısında ekonomik göstergeleri daha olumsuz bir seyir çizmesine karşın hala ekonomik olarak bir numaralı güçtür. 5.4 trilyon dolarlık GSYİH'si (1990), yüksek teknolojisiyle dünyayı besleyebilecek güçte tarım, yeni teknolojiler yaratma ve bunları sanayiye uygulamadaki başarısı, dünyanın bir numaralı sermaye piyasası New York borsası, uluslararası bankaları, finans gücü, doların dünyadaki hakimiyeti, dünya kültürünü etkileme aygıtlarının gücü, petrol alanlarına en egemen güç olması ile bu gücünü ortaya koymaktadır. ABD'nin bugünkü ekonomik gücü eşitler arasında birinci olarak adlandırılabilir. Temel ekonomik politika ve kararları tek başına belirleyememekle birlikte diğer emperyalistlerle belirleme sürecinde en önde gelen güçtür. İkinci ekonomik güç olan Japonya 3 trilyon dolar GSYİH'ye, özellikle Güney Asya ve Pasifik'te yaygınlaşan Japonya Yen'ine, güçlü finans kurumlarına, yüksek teknolojili mallarda rekabet üstünlüğüne, demir-çelik, otomobil gibi mallarda büyük pazarlara sahip.

ABD ve Japonya'yı başta Almanya olmak üzere diğer Avrupalı emperyalistler izliyor.

ABD ve Japonya, esas olarak bilgisayar alanına dayanarak yeni teknolojilerde önderliği ellerinde tutuyor. ABD, Kanada ve Fransa tahıl alanında avantajlı; Almanya, klasik makina (otomobil, işleme makinesi) ve kimya endüstrisinde üstün. Ayrıca Fransa silahlanma, demiryolları ve havacılıkta atak durumda. Gözönünde tutulması gereken bir diğer güç de Çin. Hızla gelişen ekonomisi, askeri gücü, büyük potansiyeli ve nüfusu ile Çin, hızla yükselmeye ve başta bölgesinde olmak üzere birçok dengeyi sarsmaya ve değiştirmeye aday.

Emperyalistler arasında hemen her alan ve bölgede amansız, giderek derinleşen bir rekabet var. Bugün Amerika Kıtası ve Ortadoğu

esasta ABD'nin ekonomik nüfuz alanı durumunda; Japonya, Güney Asya ve Pasifik'te daha etkin. Almanya ise Doğu Avrupa'da önde gidiyor. Rusya özellikle eski SSCB topraklarında etkinliğini koruma ve sürdürme mücadelesi veriyor. Bu bölgeler de dahil olmak üzere özellikle Kafkasya, Ortadoğu ve Asya-Pasifik'te yoğun bir çatışma yaşanıyor. Burada kayda değer bir diğer olgu ise yoğun nüfusu, artan üretimi ve genişleyen pazarları, Japonya, Çin ve ABD gibi büyük ekonomilerin varlığıyla Güney Asya Pasifik bölgesinin 21. yüzyılda dünya ekonomisinin ana merkezi olarak gösterilmesidir.

Bugünkü dünyada temel ekonomik hareketlilikler emperyalistler arasında olmakta. Bugün kapitalist-emperyalist ekonominin karakteristik özelliklerinden biri üç kutupluluk (ABD, Japonya ve AB) ve karşılıklı yoğun hareketliliktir. Bu hem ticaret değişimde, hem de sermaye hareketliliğinde kendini göstermektedir. Örneğin 1985-1988 arası ABD'nin ihracatının ve ithalatının yaklaşık 2/3'si emperyalistlerle gerçekleşmiştir. Bu olgu tüm emperyalistler için üç aşağı beş yukarı geçerlidir. Bunun temel nedeni teknolojik gelişmedir. Bu olgu emperyalistlerin yarı-sömürgelerden sağladığı birçok malın doğrudan emperyalistlerce üretimini getirdi. Taşımadaki teknolojik yenilenme emperyalist ülkeleri ihracatçı durumuna getirirken, yarı-sömürgeler tarımsal olarak da emperyalistlere bağımlı bir hal alıyorlar. Örneğin 1960'lı yıllar öncesi dünyanın en büyük tarım ithalatçısı bölgesi olan Batı Avrupa 1980'li yıllarda en büyük tarım ihracatçıları arasına girmiştir. Benzer bir süreç çeşitli nedenler ve hammadde-ler için de geçerlidir. Yapay, sentetik üretimler bunların yarı-sömürgelerden ithalatını kısıtlamıştır. Bu gelişmeler yarı-sömürgelerin emperyalistler açısından daha çok malları, hizmetleri ve sermayesi için pazar olma özelliğinin öne çıkmasını getirdi. Ne var ki başta petrol olmak üzere temel enerji kaynaklarının ve hala önemini koruyan birçok yeraltı zenginliğinin ve doğal kaynağının ve ucuz emek gücünün yarı sömürgelerde olduğunu da unutmamak gerekmektedir. Yani yarı-sömürgelerin bu açılardan önemi azalmakla birlikte yakıncılığını korumaktadır.

“Yeni Ekonomik Düzen”in dünya halklarına ne sunduğunun en tipik göstergesi bir kurtarıcı olarak girdiği Doğu Avrupa ülkelerinde ortaya çıkan sonuçlardır. Doğu Avrupa ülkelerinde GSYİH 1989’daki düzeyinin hemen hemen %70’i ile %80’i düzeyindedir. Sınai üretim ve yatırımlar ise eski döneme oranla daha fazla azalmıştır. Reel ücretler %10 (Macaristan) ile %40 (Bulgaristan) arasında değişen oranlarda düşmüştür. Enflasyon oranı ise %90’larla, %1500’ler arasındadır.

Kapitalist-emperyalist ekonominin bugün ortaya çıkardığı bir diğer olgu bir yandan emperyalistlerle yarı-sömürgeler arasındakiengesizlikler derinleşirken, bir diğer yandan da yarı-sömürgeler arasındaki farklılıkların derinleşmesidir. Özellikle Afrika’da ve Hint alt kıtasında bir dizi ülke en ilkel koşullara mahkum olmuş durumda. Bu ülkeler neredeyse dünya ekonomik faaliyetinin dışına itilmişlerdir.

Bugünkü dünyada siyasal durum

Yerküremiz yüzyılımızın son çeyreğinde oldukça hızlı değişim ve dönüşümlere tanık oldu. Şüphesiz bu değişimlerin kökenleri daha önceki süreçlere dayanıyor. Özellikle 1990’lar sonrası döneme damgasını vuran Rus sosyal-emperyalizminin ve Doğu Avrupa’daki uydualarının sosyalist maskelerini atmaları olgusunun kökenleri 1950’lerin son yarısına değin gitmektedir.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi’nin 1956 yılında gerçekleştirdiği 20. Kongresi’nde iktidarı tamamen ele geçiren Kruşçev’in önderlik ettiği yeni-burjuvalar Sovyetler Birliği’nde sosyalizmin tasfiyesine hızla girişmişler ve Doğu Avrupa’daki halk demokrasilerini de kapitalizm yoluna sokmuşlardır. Sosyalizmin kazanımları olan ekonomik gelişmelerden yararlanan Rus tekelci-bürokrat burjuvazisi 1960’ların başından itibaren emperyalist bir karaktere ulaşmıştır. Ama hem Sovyet halklarını uyutmak hem de dünya halkları karşısında sosyalizmin prestijinden yararlanmak, bu sayede yeni pazarlara açılmak amacıyla sosyalistliği bir etiket olarak taşımaya devam etmiştir.

1960’lardan 1990’lara uzanan süreç dünya halklarının baş düşmanları olan iki süper gücün, ABD emperyalizmi ile Rus sosyal-emperyalizminin dünya çapında hegemonya mücadelesine tanık olmuştur. Bu mücadelede hantal ekonomik yapısı, geri kalan teknolojisi ile arkaya düşme tehlikesi yaşayan Rus sosyal-emperyalistleri Gorbaçov’un sözcülüğünü yaptığı Glasnost (Açıklık) ve Prestroika (Yeniden Yapılanma) politikaları ile önlerini açmaya çalışmış ama iyice günyüzüne çıkan sorunlar, çelişkiler ve iktidar mücadeleleri sonucu Rus sosyal-emperyalistleri birçok pazarını yitirmiş, SSCB dağılmış ve kapitalizm açıktan benimsenerek Rus emperyalizmi gerçek kimliğiyle ortaya çıkmıştır.

Bu gelişmeler tüm emperyalistler ve uşaklarınca sosyalizmin iflası ve kapitalizmin zaferi olarak yansıtıldı ve dünya çapında olağanüstü bir ideolojik kampanya yürütüldü. Emperyalistlerin ideolojik bombardımanı dünya halklarını, birçok ulusal kurtuluş hareketini ve küçük burjuva devrimci örgütleri etkiledi. Emperyalistler ve uşakları bu saldırıdan aldıkları güçle ekonomik ve politik uygulamalarında daha da pervasızlaşırken dünya halkları bu uygulamalara tepkilerini yine emperyalistler ve uşaklarınca körüklenen dinci ve milliyetçi akımların güdümüne girerek yanlış kanallara yönelttiler. Ulusal kuruluşçu ve devrimci hareketlerde hatta komünist saflarda tasfiyecilik boyutlandı. Birçok ulusal kurtuluşçu ve devrimci hareket uzlaşma adı altında emperyalistlere ve uşaklarına teslim olurken, illegal örgütlenmeye ve silahlı mücadeleye sırt dönmeler yaygınlaştı.

Başını ABD’nin çektiği emperyalist güçlerin, Kuveyt’in Irak tarafından işgalini bahane ederek başlattıkları Körfez Savaşı’nın ilk günlerinde (Ocak 1991) ABD Başkanı Bush yaptığı bir konuşmada “Yeni Dünya Düzeni”nin kurulacağından söz ederek “Yeni Dünya Düzeni” kavramını ortaya attı. “Yeni Dünya Düzeni”nin iki önemli ayağı vardı. Birincisi dünya halklarını kapitalist-emperyalist sisteme tamamen boyun eğdirme, ikincisi ise ABD’nin tartışılmaz hegemonyası.

Ama gelişen süreç “Yeni Dünya Düzeni” ile öngörülen iki hedefi

de boşa çıkarma yönünde gelişti ve gelişiyor. Tüm bastırma, saptırma, engelleme girişimlerine karşın dünya halklarının kapitalist-emperyalist sisteme karşı tepkileri ve mücadeleleri gelişirken, emperyalist devletler arası çatışmalar, bloklaşmalar tırmanıyor. Böylelikle “Yeni Dünya Düzeni” gerçekleşmeden “Yeni Dünya Düzensizliği” ortaya çıkmıştır.

Emperyalist ülkelerde durum

Kapitalist-emperyalist sistemin yaşadığı derin krizin bir sonucu olarak emperyalist ülkelerde de özelleştirme, sosyal sigortaların tasfiyesi, işten çıkartma, ücretlerin dondurulması türü uygulamalar gündeme gelmiş, bu uygulamalar da özellikle de Avrupa’da başta işçi sınıfı olmak üzere halkın tepkilerinin yükselmesine neden olmuştur. Özellikle Fransa, Belçika adım adım Almanya’da gelişen bu hareketler düzen için bazı hakları, kazanımları koruma çerçevesinin dışına taşmıyor olsa da emperyalist ülkelerde gelişen yeni kıpırdanmalar olmaları açısından önem kazanmaktadır.

Rus emperyalizmi ise uzun zamandır derin bir ekonomik kriz, iktidar çekişmeleri, bağımsızlık ayaklanmaları ve halkın artan muhalefeti ile karşı karşıyadır.

Mevcut kriz, emperyalistleri daha da gerici ve baskıcı bir konuma getirmektedir. Irkçı, faşist hareketler güçlendirilmekte, mevcut hükümetler daha gerici, baskıcı politikaları uygulamaya sokmaktadır. İşsizleşen, yoksullaşan halkın gerçekleri görmemesi için, bunların sorumlusu olarak yabancılar gösterilmekte, yabancı düşmanlığı körüklenmektedir.

Emperyalistler Arası Mücadelenin Arenası Olarak Dünya

Bugün emperyalistler arası mücadelenin yoğunlaştığı bölgeler; Ortadoğu, Kafkaslar, Balkanlar, Orta Asya ve Güney Asya’dır. Bunlar başta olmak üzere dünyanın her bir köşesinde nüfuz çatışmaları sürmektedir. Bu nüfuz çatışmalarının baş aktörleri ABD, Rusya, Al-

manya, Fransa, İngiltere ve Japon emperyalistleridir.

ABD arzu ettiği tek merkezli dünyayı yaratamamış olsa da hala askeri ve politik olarak en etkin emperyalist güçtür. Kuzey Amerika'da Kanada'yı etkisi altına çekmiş, Orta ve Güney Amerika'yı ve Karayib'leri askeri-ekonomik ve politik olarak "arka bahçe"si ilan etmiştir. Ortadoğu'da esas etkin güçtür ve Balkanlar'dan Kafkasya'ya Güney Asya'ya kadar tüm çekişmelerin başlıca taraflarından biridir.

Rus emperyalizmi, bugün esasta eski SSCB ülkelerinde nüfuzunu koruma ve pekiştirme mücadelesini vermektedir. Bu amaçla SSCB'nin dağılmasının ardından oluşan Birleşik Devletler Topluluğu'na üye ülkeleri, geçmiş dönemden kalan ekonomik bağımlılıklardan da yararlanarak, kendi hegemonyası altında tutmaya çalışmaktadır. Bunun yanı sıra, Balkanlar ve Ortadoğu'da da etkin olma çabasını göstermektedir. Özellikle batılı emperyalistler için hayati önem taşıyan petrol ve doğalgaz kaynaklarını kendi denetiminde tutmak için her türlü yola (savaş çıkartma, darbeler, suikastler vb.) başvurmaktadır. Rusya'da iktidarın batılı emperyalistlerle işbirliğine ve uzlaşmaya tamamen kapalı olan kliklerin eline geçmemesi amacı ile başta ABD olmak üzere batılı emperyalistler, Rusya'nın mevcut politikalarına karşı sert tavırlar almaktan çekinmekte ve kendileriyle işbirliğine açık olan mevcut kliği desteklemektedirler.

Almanya, özellikle Rus sosyal-emperyalizminin boşalttığı Doğu Avrupa pazarlarını ele geçirerek ve Doğu Almanya'yı da yutarak önemli kazanımlar elde etmiştir. Avrupa Birliği'nin ekonomik devir durumundadır ve Fransa'yla birlikte politik önderliğini yapmaktadır. ABD'nin ve NATO'nun Avrupa'daki varlığını kısıtlamak ve giderek ortadan kaldırmak amacıyla Batı Avrupa Birliği (BAB)'nin oluşturulmasında etkin bir rol oynamıştır. Balkanlar'da kendisine nüfuz alanları açmak için Yugoslavya'nın parçalanmasında başrolü oynamış ve Slovenya ile Hırvatistan'ı büyük oranda etkisi altına almıştır. Ortadoğu ve Kafkaslar'da özellikle İran'la geliştirdiği ilişkilerden de yararlanarak etkili olmaya çalışmaktadır. Alman emperyalistleri

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası anayasalarına koydukları yabancı ülkelere asker gönderme yasağını kaldırarak, dünya üzerindeki askeri varlıklarını geliştirme ve yaymanın önünü açmışlardır.

Fransız emperyalistlerinin politikaları bu süreçte Alman emperyalistlerinin politikalarıyla benzerlikler taşımaktadır. Fransa ekonomik olarak da geride olmasına karşın ABD'ye karşı daha açıktan karşı tavırlar sergilemektedir. İngiltere ise genelde ABD emperyalizmi ile birlikte hareket etmektedir. Japon emperyalizmi esasta Güney Asya'da etkin olma mücadelesi vermektedir. Aynı zamanda geri bir konumda olan askeri gücünü geliştirmeye ve büyütmeye çalışmaktadır.

Askeri ve politik etkisiyle ABD hem Avrupa Birliği hem de Japonya'nın kat kat önünde bir politik güce sahiptir. Bu nedenle Avrupa Birliği ve Japonya ekonomik devler olmalarına karşın hala politik cüceler konumundadırlar.

Emperyalistler arası çekişmeler henüz bir savaş aşamasına ulaşacak boyutta değildir. Bunun en önemli nedeni diğer emperyalistlerin ABD karşısındaki askeri zayıflığıdır.

Emperyalistler arası yeni dengeler ve çelişmeler bir önceki dönemin emperyalist kurumlarını, işlevlerini sarsmış, Birleşmiş Milletler'in, NATO'nun yeni rollerinin ne olacağı soruları henüz yanıtlanmadığı gibi mevcut sürece denk düşen yeni kurumlar ve ilişkiler de tanımlanabilmiş değildir. Almanya ve Japonya, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin daimi üyeleri olma mücadelesini vermektedirler. Bu durum emperyalistler arası ilişkilerin düzenlenmesinde kargaşayı körüklemekte ve sürecin istikrarsızlık üreten öğelerinden biri olmaktadır.

Ortadoğu

Ortadoğu, dünyanın en önemli petrol rezervlerine sahip olması nedeniyle emperyalistler arası mücadelenin öteden beri en yoğun olarak yaşandığı bir bölge olmuştur. Savaşlar, iç savaşlar, çıkar da-
laşmaları bu bölgenin kaderi haline getirilmiştir. Özellikle SSCB'nin

dağılmasıyla birlikte Ortadoğu'daki dengeler ve politikalar da yeni biçimler almışlardır.

ABD'nin "Yeni Dünya Düzeni" adı altında, dünyaya kendi çıkarları doğrultusunda biçim verme hedeflerini gizlemek için kullandığı araçlardan biri olan "bölgesel anlaşmazlıkları çözerek sorunlu bölgelere barışı getirme" kılıfıyla giriştiği manevraların başlıca sahalarından biri de Ortadoğu olmuştur. ABD'nin Ortadoğu'daki uzantısı olan İsrail'in bölgedeki tecrit halinden kurtarılması ve ABD'nin bölgedeki etkisinin arttırılması amacıyla "Ortadoğu Barış Planı" adı altında gerçekleştirilen çabaların sonucunda İsrail-Ürdün ve İsrail-Filistin "barış" antlaşmaları ABD tarafından imzalatılmış olup, İsrail-Suriye "barış" görüşmeleri halen sürmektedir.

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası batılı emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda Filistin topraklarının işgal edilmesiyle kurulan İsrail devleti ile Filistinliler ve diğer Arap devletleri arasında yaşanan savaşlar ve mücadelelerle, Ortadoğu'nun en önemli sorunu haline gelen Filistin sorunu bugün Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ)'nün ABD emperyalizminin politikalarına boyun eğmesi ile teslimiyetçi bir hatta girmiştir. İsrail devletinin tanınması ve böylelikle Filistinliler'den gaspedilen topraklardan vazgeçilmesi karşılığında kurulan Özerk Filistin Devleti'nin gerçek bağımsızlığı elde etmesi mümkün değildir. FKÖ'nün bu teslimiyetine karşın Hammas, İslam-ı Cihad gibi radikal örgütler Filistin halkının tepkilerini seslendirerek güçlenmeye başlamışlardır.

Bugün ABD'nin yönlendirmesi altında İsrail'le "barış" görüşmelerini yürüten Suriye, Rus sosyal-emperyalizminin varlığını sürdürdüğü dönemde, Rus sosyal-emperyalizminin güdümünde iken, bugün ABD emperyalizminin etkisine açık bir pozisyona kaymıştır. Bu olgular "anti-emperyalist" görünümüne karşın Suriye hakim sınıflarının komprador karakterini açıkça gözler önüne sermektedir.

ABD'nin Ortadoğu'daki temel dayanaklarından olan Şah rejiminin İran'da yıkılmasının ardından, batılı emperyalistlerce, Mollalar

İrani'nin üzerine salınan ve bu ülkeyle yıllarca savaştırılan Irak, emperyalistlerin bu savaştaki destekleri sayesinde ulaştığı askeri gücünü Kuveyt'i işgal etmek için kullanmaya kalkınca, başta ABD olmak üzere batılı emperyalistlerce "günah keçisi" ilan edilmiş ve bu işgal bahane edilerek emperyalizmin bölgeye daha yoğun ve doğrudan müdahalesinin önü açılmıştı. Bugün özellikle ABD emperyalizmi Saddam Hüseyin'i devirmek amacıyla her türlü yola başvurmakta, Birleşmiş Milletler kılıfıyla Irak'a karşı uygulanan ekonomik ambargo sürdürülmektedir.

"Körfez Savaşı" sırasında ayaklanan, ancak savaş sonrası Irak devletinin katliamları ve emperyalistlerin ikiyüzlülükleri sonucu ezilen Barzani, Talabani önderliğindeki Irak Kürdistanı Kürtlerini bu manevralarla kendisine iyice mecbur hale getirmeye çalışan ve Irak Kürtleri'nin mevcut önderliklerinin karakteri sayesinde bunu başaran ABD emperyalizmi bunun ardından Irak Kürtleri'ni koruma kılıfıyla "Çekiç Güç" adı altında bölgede varlığını pekiştirmiş ve Irak Kürdistanı'nda fiili olarak Irak'tan bağımsız bir devletin oluşmasına onay verilmiştir. ABD'nin esas politikası, Irak'ı parçalamaktan ziyade, Saddam Hüseyin'i devirerek, kendisine tamamen bağımlı bir yönetimi iktidara geçirmektir. Irak Kürtleri'ni de bu politikasında piyonlar olarak kullanmaktadır.

Dönem dönem alevlenen Saddam Hüseyin'i devirme politikalarında ABD halen bir başarı elde edememiştir. Bu amaçla Saddam Hüseyin'in muhaliflerini ABD'nin yönlendirmesi altında biraraya toplama amacı güden Dublin toplantılarında da kayda değer bir gelişme sağlanamamıştır. 1978 yılında gerçekleşen "İslam Devrimi"yle anti-emperyalist bir söylem edinen İran, giderek artan bir şekilde emperyalistlerle ilişkilerini geliştirmektedir. ABD emperyalizminin kendisine tehdit olarak gördüğü ülkelerin arasında olan İran buna karşın Avrupa'lı emperyalistlerle, özellikle de Almanya'yla ilişkilerini geliştirmektedir. Aynı zamanda Rusya ile de ilişkileri mevcuttur.

Ortadoğu’da emperyalizmin uşağı dört devletin sınırları içinde varolan Kürt sorunu bugün Ortadoğu’nun en önemli sorunu halindedir. Gerek emperyalistler gerekse uşakları, Kürt ulusunu kullanmaya çalışmaktadırlar. Kürt devletine karşı olmalarına rağmen, karşılıklı çıkar çatışmaları içinde Kürt Ulusu’nu kullanmaya çalışmaktadırlar. Kürt sorunu bugün özellikle Türkiye ve Irak Kürdistanı’nda yakıcı bir tarzda varlığını hissettirmektedir. Irak Kürdistanı’ndaki önderliklerin, emperyalizme teslim olmalarının yanı sıra, Türkiye Kürdistanı’nda mücadele eden PKK önderliğinde de bağımsız Kürdistan hedefini yadsıyan politikalara yönelmiş ve Kürt sorununun çözümünü emperyalistlerden umar bir hatta girmiştir. Emperyalistler de Kürt sorununa ilişkin politikalarını toptan terketmek zorunda kalmış ve bölgedeki faşist devletlere biçimsel bir kültürel özerkliği tanımları yönünde alttan alta mesajlar yollamaktadırlar.

Emperyalistlerin Ortadoğu’da güttükleri politikaların bir ayağı da Ortadoğu halklarının emperyalizme karşı mücadelelerini engellemek amacıyla radikal hareketlere karşı “ılımlı islam” denilen emperyalizmin güdümündeki dinci hareketleri desteklemektir.

Bugün Ortadoğu’da etkin emperyalist güç ABD’dir. ABD’nin bölgedeki temel dayanakları Türkiye, İsrail, Suudi Arabistan ve Mısır’dır. ABD’nin bölgedeki bu etkinliği diğer emperyalistlerin petrol kaynaklarını da kontrol edebildiği için onları rahatsız etmektedir. Almanya, Rusya, Fransa, İngiltere ve Japonya bölgede etkinliklerini artırmak amacıyla yoğun çabalar harcamaktadırlar.

Kafkaslar

SSCB’nin dağılmasının ardından Kafkaslar dünyanın yoğun çatışma bölgelerinden biri haline gelmiştir. Bunun baştaki nedeni bölgedeki zengin petrol kaynakları ve Orta Asya petrol ve doğalgazının batıya taşınması güzergahı üzerinde olmasıdır. Ermenistan-Azerbaycan savaşı, Gürcistan’ın Abhazya ve Acaristan’la savaşları, Rusya-Çeçenya savaşı hep bu bölgede emperyalistlerin çatışmalarının birer

yansımasıdır.

Rus emperyalizmi bölgedeki etkinliğini her ne pahasına olursa olsun koruma ve sürdürme kararlılığını her fırsatta duyurmakta ve yansıtmaktadır. Buna karşın ABD, İngiliz ve Alman emperyalistleri bölgede etkin olma mücadelesini yürütmektedir. Rusya, bölge ülkeleri üzerindeki inisiyatifini büyük oranda yeniden tesis etmiştir. Bu amaçla Azerbaycan-Ermenistan savaşını kışkırtmış, Azerbaycan'da darbe girişimlerinde bulunmuş, Gürcistan'a karşı Abhazlar'ı desteklemiş, hatta Gürcistan Devlet Başkanı'na suikast girişimlerinde dahi bulunmuştur. Ayrıca 1992 yılında yürürlüğe giren Avrupa'daki konvansiyonel kuvvetlerde indirimle girilmesini öngören AKKA anlaşmasına, Kafkaslar'da uymayacağını da ilan etmiştir ve bölgede önemli bir askeri gücü bulunmaktadır. Buna karşın ABD ve diğer emperyalistler bölgedeki tüm çatışmaları, etkinliklerini yaymanın bir aracı olarak kullanmaya çalışmışlardır.

Bölgede şu anda öne çıkan en önemli sorun Bakü petrolollerinin taşınacağı boru hatlarının hangi güzergahtan geçeceği sorunudur. Rusya ve ABD'nin, petroleri kendi denetimlerinde tutma amacıyla önerdikleri petrol boru hattı güzergahları farklılıklar taşımaktadır. ABD'nin bu politikasındaki taşeronlarından biri de Türkiye'dir. Sorun henüz kesin bir çözüme kavuşmamış ve geçici bir güzergah ilk etapta planlanmıştır. Rusya'nın petrol boru hattını bağlamak istediği limanlara Çeçenya üzerinden ulaşıyor olması Çeçenya'da Rusya'ya karşı verilen bağımsızlık mücadelesini Rusya açısından kesinlikle tahammül edilmez bir hale getirmiştir.

Rusya'nın en vahşi yöntemlerle ezmeye çalıştığı Çeçenya'nın bağımsızlık mücadelesi önderliğinin gerici karakterine karşın demokratik bir içerik taşımaktadır, bu nedenle de desteklenmesi zorunludur.

Balkanlar

Emperyalistlerin kendilerine yeni etki alanları yaratabilmek için milliyetçiliği kışkırtma politikalarından en çok etkilenen bölgelerin

başında Balkanlar gelmektedir. Özellikle birleşmeden sonra dünya çapında hakimiyet mücadelesine hız veren Alman emperyalizmi Orta Avrupa ve Balkanlar'da etki sağlamak için önünde en büyük engel olarak gördüğü Yugoslavya'nın parçalanmasında önemli bir rol oynamış, Slovenya ve Hırvatistan'ı nüfuz bölgeleri arasına katmıştır. Aynı politikanın bir devamı olarak ortaya çıkan Boşnaklarla Sırlar arasındaki savaşta, iki halk, emperyalistler tarafından birbirine kırdırılmıştır. Bu sorunda Almanya ve Rusya'nın esas hedefi Bosna'nın Hırvatistan ve Sırbistan arasında paylaşılmasıyken, bu planı boşa çıkarmak için ABD daha etkin bir müdahaleye yönelmiş ve sonunda inisiyatifini tamamen ele geçirerek kendisinin çıkarlarına uygun bir "barış"ı taraflara imzalatmıştır. Bosna-Hersek'in bir Boşnak-Hırvat Federasyonu ve Sırp Cumhuriyeti'nden oluşmasını içeren bu "çözüm"le ABD özellikle Avrupa'lı emperyalistlerin politik cüceliğinden yararlanarak bölgede inisiyatif sahibi olmuştur. İmzalanan "barış" antlaşmasına karşın sorun tamamen ortadan kalkmış değildir. Diğer emperyalistler ABD'nin Bosna'ya tamamen hakim olmasından hoşnutsuzdurlar. Bu nedenle Bosna-Hersek üzerindeki çekişmeler sürmektedir.

Balkanlar da öteden beri emperyalistler arası çatışmaların bir sonucu olarak bir çok savaşa sahne olmuş bölgelerden biridir. Yeni "Balkan Savaşları" senaryoları son dönemde tekrar rağbet kazanmıştır. Kosova sorunu nedeniyle Sırbistan ile Arnavutluk, yine Arnavutluk'taki Yunan azınlığı bahanesiyle Yunanistan ile Arnavutluk, Yunanistan ile Makedonya ve Türkiye ile Yunanistan arasındaki emperyalistler ve uşaklarınca körüklenen sorunlar bölgedeki gerginliklerin ve savaş kışkırtmalarının başlıcalarıdır.

Doğu Avrupa

1999'dan önce Rus sosyal-emperyalizminin nüfuz bölgesi olan Doğu Avrupa, Rus sosyal-emperyalizminin bu pazarları terketmek zorunda kalmasının ardından esasta Alman emperyalizminin etkisi

altına girmişlerdir. Bu bölgeye yoğun bir sermaye ihracında bulunan Alman emperyalizmi, neredeyse bölgeye tek başına hakim olmuş durumdadır. Bu bölgedeki etkisini Avrupa Birliği'nin içine taşımak amacıyla bu ülkelerin Avrupa Birliği'ne üye olmasını hararetle savunmaktadır. Aynı zamanda bu ülkelerin NATO'ya ve özellikle de Batı Avrupa Birliği'ne alınması yönünde çaba göstermektedir. Rusya ve Doğu Avrupa ülkelerinin NATO'ya alınmasına sert tepkiler göstermiştir.

Güney Asya

Dünya ekonomisinin en hızlı büyüdüğü ve aynı zamanda hızla silahlandığı bu bölgede askeri, siyasi çelişkiler giderek derinleşmektedir. Bölgede Çin önemli bir askeri, ekonomik ve politik güç olarak sivriliş hegemonya mücadelesinde boy göstermeye başlarken, ABD ve Japonya'nın da bölgede etkin olma mücadelesi sürmektedir. Bölgede ABD'nin Vietnam'ı tanıması ve Tayvan ile ilişkilerini giderek geliştirmesi, yaşanmakta olan bu çatışma ve rekabetin sonucudur. Buna paralel Çin ile Tayvan arasındaki gerginlik tırmanmaktadır.

Özellikle ABD, kendi etkilerine kapalı olan ve başta Güney Kore olmak üzere bölgedeki politikalarına ters düşen Kuzey Kore'ye karşı tecrit politikası izlemektedir.

Japonya ise esasta güçlü ekonomisi aracılığıyla geliştirdiği ilişkilerle ve kültürel yakınlığıyla bölge ülkeleri üzerinde etkili olmaya çalışmaktadır.

Orta Asya

Bu bölge halen Rus emperyalizminin etkisi altındadır. Ancak taşıdığı zengin petrol ve doğalgaz kaynakları nedeniyle diğer emperyalistlerin de iştahını kabartmakta ve bölge üzerinde önemle durmalarına yol açmaktadır. ABD, Afganistan'da geliştirdiği politikaların bir benzerini Tacikistan'da gerçekleştirmeye çalışmakta ve Rusya'nın hakimiyetine karşı İslamcı görünümlü bir gerilla savaşını ge-

liştirmeye çalışmaktadır.

Dünyanın diğerk bölgelerinde ise esasta geçmişten beri varolan dengeler hakimdir.

Yarı-sömürgelerde durum

Genel olarak yarı-sömürgelerin ekonomik, siyasi istikrarsızlıkları ve krizleri giderek derinleşmektedir. Emperyalistlerin yönlendirdiğı özelleştirme, kazanılmış sosyal hakların tasfiyesi, eğitimin, sağlığın paralı hale getirilmesi, işsizleştirme vb. politikalar yarı-sömürge ölkelerde çok daha boyutlu bir tarzda uygulanmaktadır. Yarı-sömürge ölkelerde hakim sınıflarla halk arasındaki her türlü dengesizlik daha da kutuplaşmaktadır. Bunun yanı sıra Türkiye, Peru, Cezayir, Meksika vb. ölkelerde gerek devrimci gerek islamcı temelde olsun iç sa-vaşlar sürmektedir. Emperyalistlerin çıkarlarına uygun olarak dayat-tığı ve uşaklarının eliyle uyguladıkları politikalar sonucu bu ölkeler-de hakim sınıfların yönetememe hali ile halkın tepkileri boyutlan-maktadır. Bunların sonucu olarak emperyalizmin uşağı hakim sınıf-lar daha da azgınlaşmaktadır.

Ayrıca emperyalistlerin körükledikleri milliyetçi savaşlar dünya-nın birçok alanında yarı-sömürge ölkeler halklarını birbirine kırdır-maktır.

Halklar cephesinde durum

Dünya halkları emperyalistlerin ve uşaklarının her cepheden yo-ğun saldırılarına maruz kalmalarına karşın, yine emperyalistler ve uşaklarınca geliştirilen ideolojik saldırıların etkisinde kalarak ya dinci, milliyetçi akımların etki alanlarına ya da tamamen “Yeni Dün-ya Düzeni” söylemine uygun ister “sol” ister sağ görünömlü akımla-rın etkisi altına girmektedirler.

Emperyalizmin ideolojik saldırısı, ulusal kurtuluşçu ve devrimci saflarda da etkili olmuş, El Salvador’da FMLN, Kolombiya’da M-19 vb. hareketler silahlarını bırakarak legal parlamentarist yapılara dönüşürken, Nikaragua’da Sandinistler iktidarı kendi elleriyle teslim

etmişlerdir. Bunların yanı sıra birçok devrimci, ulusal kurtuluşçu hareket de emperyalizm ve uşaklarıyla uzlaşma politikalarına sapmış, reformist bir hatta oturarak devrim ve sosyalizm hedeflerini tamamen bir kenara bırakmışlardır. Böylelikle reformizm, yasalıcılık ve taşfiyecilik doğrudan emperyalizmin saldırılarının bir sonucu olarak yaygınlaşmıştır.

Dünyada 1977'lerden itibaren sosyalist bir ülke kalmamasının yanı sıra, kendisine hala sosyalist diyen Küba, Kuzey Kore vb. ülkelerin de emperyalizmle uzlaşma yönünde adımlar attığı gözlenmektedir.

Tüm bu gelişmelere karşın bugün azınlıkta olmakla birlikte ulusal kurtuluş ve devrim mücadelesini sebatla sürdüren hareketler de mevcuttur. Dünya halkları giderek derinleşen ve yakıcılaşan sorunlarla karşı karşıya kaldıkça, emperyalizmin ideolojik iddialarının yanıltıcılığını her geçen gün daha çok görmekte, böylelikle emperyalizmin ve uşaklarının halklar üzerindeki etkileri azalmaktadır. Sosyalizm yeniden bir umut olarak halkların bilincinde belirmektedir. Kendilerine komünist diyen yeni sosyal-demokrat partilerin Rusya ve Doğu Avrupa ülkelerinde gerçekleşen son seçimleri kazanmaları bu olgunun en açık göstergelerinden biridir.

Uluslararası Komünist Hareket'in durumu

Başkan Mao'nun ölümü ve Enver Hoca'nın ihaneti sonrası bir dağınıklık içine giren uluslararası komünist hareket "**Devrimci Enternasyonalist Hareket**"in çatısı altında toparlanma mücadelesi vermesine karşın henüz dağınıklığını aşabilmiş değildir. Bu örgütsel dağınıklığın yanı sıra emperyalizmin ideolojik saldırılarını püskürtmek, dünya işçi sınıfı ve halklarını MLM'nin bayrağı etrafında toplayacak ideolojik mücadeleyi de yürütememiştir.

Bugün dünyanın dört bir yanında hiç de küçümsenmeyecek sayıda MLM parti ve örgütün varolmasına karşın bunların ülkelerindeki etkileri ve varlıkları esasta cılızdır. Buna karşın Peru Komünist Partisi'nin önemli aşamalara vardığı halk savaşı tüm dünya halkları-

na yol gösteren ve umut veren bir meşale durumundadır. Yine Filipinler’de Filipin Komünist Partisi’nin mücadelesi kitlelerle bütünleşmiş ve önemli mevziler kazanmıştır.

Nepal Komünist Partisi-Birleşik Merkez, YKP/ML, TKP/ML gibi ülkelerinde önemli etkileri olan komünist partiler de mevcuttur. MLM parti ve örgütler dünyadaki tasfiyecilik rüzgarlarından belli oranlarda etkilenmelerine karşın, yine de bu süreçte devrim ve sosyalizm mücadelesinde en sebatkar tavrı göstermişlerdir. Dünya çapındaki gerilemenin aksine birçok MLM parti ve örgüt toparlanma mücadelesini vermektedirler.

Görülüyor ki uluslararası komünist hareket, istenilen konumdan uzak olmasına karşın, önemli bir potansiyeli ve gelişme eğilimini taşımakta ve yansıtmaktadır.

Dünyadaki siyasal duruma genel olarak baktığımızda; emperyalistler arası nüfuz alanı çekişmelerinin geliştiğini, emperyalist ülkelerde bir yandan faşist hareketler gelişip devletlerin de baskıcı karakteri artarken, bir yandan da halk hareketlerinde kıpırdamalar olduğunu yarı-sömürge ülkelerde ise devrimci durumun boyutlandığını, hakim sınıfların giderek daha da azgınlaşırken, halkın tepkilerinin de yükseldiğini görmekteyiz. Emperyalistlerin “Yeni Dünya Düzeni”, “sosyalizmin iflası” söylemleriyle geliştirdikleri, ideolojik saldırısının etkileri yaşamın gerçekleri karşısında giderek yok olmaktadır. Halkların düzen dışı arayışları gelişmektedir. Bugün dünyada esas akım devrimdir. Emperyalistlerin ve uşaklarının kışkırttıkları gerici savaşlar sürmekle birlikte, bir emperyalist paylaşım savaşı kısa vadede mümkün görülmemektedir.

Kapitalist-emperyalist sistem insanlığı ve dünyayı nereye getirdi?

Kapitalist-emperyalist sistem, azgın bir sömürü, yağma ve talan sistemidir. Temel ilkesi azami kar olan bu sistem bunun dışında hiçbir değer tanımaz. “Yeni Ekonomik Düzen” ve “Yeni Dünya Düzeni” kapitalist-emperyalist sistemin bu özelliklerini daha derinleştir-

miş, daha yakıcı ve yok edici bir aşamaya kavuşturmuştur. Bazı verilere bir göz atmak bile, bu gerçeği tüm çıplaklığıyla gözler önüne serecektir.

Bugün yaklaşık 17 bin milyar dolar olan dünya gelirinin 13 bin milyar dolarını dünya nüfusunun %15.4'ü tüketmektedir. Geriye kalan 4 bin milyar doları ise dünya nüfusunun %84.64'ü bölüşmektedir. Dünya üretiminin % 70.4'ünden fazlasını dünya nüfusunun %15'ini oluşturan emperyalist ülkeler yapmakta, dünya nüfusunun %85'i ise dünya üretiminin %30'unu yapabilmektedir. Dünya Bankası'nın 1993 yıllık raporunda GSMH'nin kişi başına oranı İsviçre'de 33610, ABD'de 22240 dolarken, bu oran Meksika'da 3030, Filipinler'de 730, Mısır'da 610, Mozambik'te 80 dolar. Ama bu oranlar bile gerçeği tam yansıtmıyor. Çünkü her ülke içinde de derin kutuplaşmalar var. Örneğin ABD'de nüfusun %1'i ulusal servetin %40'na sahip.

1980-88 arasında kişi başına gelir Latin Amerika'da ortalama 188 dolar, Kuzey Afrika'da 141 dolar, Batı Asya'da 704 dolar azalmıştır.

Bugün dünyada yeterli beslenemeyen 1.2 milyar civarında insan var. Bu insanların beslenebilmesi için yılda 40 milyon ton hububat (yiyecek) gerekiyor. Buna karşılık her yıl emperyalist ülkelerde hayvanları beslemek için 540 milyon ton hububat harcanıyor.

ABD'de 1990'da kişi başına yıllık et tüketimi ortalama 112 kg. iken, bu Türkiye'de 16 kg, Mısır'da 14 kg, Hindistan'da 2 kg.dır.

Emperyalist ülkelerde 100 çocuktan yalnızca 1'i bir yaşını doldurmadan ölürken yarı-sömürge ülkelerde 100 çocuktan 20'si 1 yaşını doldurmadan ölmektedir. Afrika'da Sahil'de doğan bir bebeğin 1 yaşını doldurmadan ölme riski Batı Avrupa'da doğan bir bebekten 25 kat fazladır. Afrika ve Güney Asya'da 53'e kadar inen yaş ortalaması Kuzey Amerika ve Avrupa'da 75'e ulaşmaktadır

Bugün 1.3 milyar insan sağlığa uygun içme ve kullanma suyundan mahrum. Bugün 800 milyon yetişkin okuyup yazamıyor. Her yıl 14 milyon çocuk (her yıl doğanların %10'u) açlıktan ölüyor.

Her yıl atmosfere 22 milyon ton karbon gazı karışıyor ve eğer bugünkü eğilimler durdurulmazsa, yüzyılın sonunda bunun ikiye katlanması kaçınılmaz görünüyor. Havaya karışan karbon gazları “sera etkisi” yaratarak, atmosferin ısınmasına neden oluyor. Dünyadaki sera etkisinin %91’i emperyalist ülkelerden kaynaklanmaktadır. Atmosferdeki ozon tabakasının incelmesiyle dünyanın ikliminde değişimler gündeme geliyor ve bu iklim değişiklikleri yeni birçok olumsuzluğu getirecektir.

İçme ve kullanma suları giderek azalmaktadır. Bir başka tehlikeli gelişme, ekilebilir toprakların azalmasıdır. Bugünkü eğilimler durdurulmazsa 2000 yılında ekilebilir toprakların %20 ile %30 arası azalacağı öngörülmektedir. Ayrıca her yıl 10 ile 15 milyon hektar orman yok olmaktadır. Yapılan araştırmalar her yıl 17.500 canlı türünün yok olduğunu ortaya koymaktadır.

Sanayi atıkları, çöpler ve zehirli atıklar bir diğer tehditkar sorundur. Green Peace (Yeşil Barış) grubunun araştırmasına göre 1980’li yılların son bölümünde yalnızca emperyalist ülkelerden yarı-sömürgelere gönderilen tehlikeli atık 3 milyon 170 bin tondur.

Görülüyor ki kapitalist-emperyalist sistem hem insanlığı hem de dünyayı yokoluşa sürüklemektedir.

Sonuçlar:

Yazı boyunca vurguladığımız bazı özellikleri özetler ve toparlarsak;

- 1) Lenin yoldaşın emperyalizm hakkındaki tahlilleri ve tezleri güncelliğini tekrar tekrar ispatlayarak korumaktadır.
- 2) Kapitalist-emperyalist sistem bugün genel bir kriz içindedir. Geliştirdiği nice politikaya karşın bu krizi atlatabamamıştır.
- 3) Kapitalist-emperyalist sistemin krizi emperyalist sermayenin asalak, rantiyer ve spekülör özelliklerini derinleştirmekte, başta işçi sınıfı olmak üzere dünya halklarına saldırısını boyutlandırmaktadır.
- 4) Yarı-sömürgelerin emperyalistlere bağımlılıkları, sanayiden ve

retimden kopuşları derinleşmektedir.

5) Hem emperyalist ülkelerde hem de yarı-sömürgelerde (zellikle de bunlarda) hakim sınıflar ile halklar arasındaki dengesizlikler daha da ulaşmaktadır.

6) Emperyalist lkeler ile yarı-sömürgeler arasında dengesizlikler derinleşmektedir. Bazı yarı-sömürgeler neredeyse dünya ekonomik sisteminin dışına sürülmektedir.

7) ABD, emperyalistler arası hegemonik gücünü yitirmekle birlikte ekonomik, askeri ve politik olarak hala bir numaralı gctr. Emperyalistler arası çelişkiler ve çatışmalar giderek derinleşmekte, yeni kutuplaşmalar, blgeselleşmeler oluşmaktadır.

8) Emperyalist ülkelerde işçi sınıfı başta olmak üzere halk hareketleri gelişmekte, buna karşılık faşist hareketler geliştirilmekte, devletlerin baskıcı karakteri artmaktadır.

9) Yarı-sömürgelerde faşist diktatörlük daha koyulaşmakta, ancak halk muhalefeti kaçınılmaz bir şekilde boyutlanmaktadır.

10) Emperyalistler ve uşakları tarafından geliştirilen dinci ve milliyetçi akımlar, emperyalistlerin ideolojik saldırılarından etkilenmeler sonucu doğan boşluktan yararlanıp, halklarının tepkilerini boğmaya çalışmaktadırlar.

11) Emperyalistlerin ideolojik saldırıları sonucu birçok ulusal kurtuluşçu ve devrimci hareket emperyalizme ve uşaklarına teslim olmuş, dünya çapında reformizm, tasfiyecilik ve yasalılık dalgası yükselmiştir.

12) Uluslararası Komünist Hareket, emperyalistlerin ideolojik saldırılarına karşı gereken yanıtları verememiş ve tasfiyecilik akımlarından belli boyutlarıyla etkilenmiştir. Buna karşın dünyanın dört bir yanında toparlanma mücadelesi vermekte ve önemli potansiyelleri içermektedir.

13) “Yeni Ekonomik Düzen” ve “Yeni Dünya Düzeni” teşhir olma sürecine girmiştir.

14) Kapitalist-emperyalist sistem, insanlığı ve dünyayı yokoluşa srlemektedir.

Tüm bu olgular bize göstermektedir ki dünya çapında kutuplaşmalar, çatışmalar, emperyalizmin barbarlığı, halkların mücadeleleri boyutlanmaktadır ve boyutlanacaktır. Devrimci durum yükselişe geçmektedir. Özellikle devrimin fırtına merkezleri olan yarı-sömürgelerde devrimci durum önemli kabarışlar ve sıçramalar göstermektedir ve gösterecektir. Kapitalist-emperyalist sistemin kriz ve çatışma koşullarında kalıcı bir düzen oturtması mümkün değildir. Kapitalist-emperyalist sistemi bekleyen, derinleşen kaos ve kaosu azgınlattığı bir barbarlıktır. Başkan Mao'nun vurguladığı gibi "emperyalizm kağıttan kaplandır". Yani çok güçlü görünümü altında çelişkiler, zayıflıklar, açmazlar ve çözümsüzlüklerle doludur. Tüm dünya halklarını karşısına almıştır. Kısır bir döngü içinde dönmekte, giderek asalaklaşmakta ve barbarlaşmaktadır. Bu nedenlerle de yok olmaya mahkumdur. Başkan Mao'nun bize gösterdiği sonucu hazırlayan koşullar giderek daha çok pekişmekte ve derinleşmektedir. Ulusal Kurtuluş Hareketi ve müttefikleri zayıf bir konumda olsa da doğru politikalar ve pratiklerle gelişmenin koşulları fazlasıyla mevcuttur.

Her geçen gün, Engels yoldaşın yüzyıl önce formüle ettiği seçenekleri dünya halklarına daha yakın bir şekilde tekrar duyurmaktadır;

YA SOSYALİZM YA BARBARLIK!

“Durum iyidir. Durum iyidir, çünkü; gerçekler devrimcidir, bizim için kötü olan gerçekler değil, gerçekleri keşfedememektir.

Durum iyidir, çünkü; hayallerle değil, gerçeklerle uğraşıyoruz, kısır çekişmelerde değil, gerçek sorunlarımızda yoğunlaşıyoruz.

Durum iyidir, çünkü; bize ışık tutan teorimiz ve stratejimizden güç alarak tüm bu yetmezliklerimizi aşacağımızı biliyoruz.

Durum iyidir, çünkü; ne kadar sorunlu ve yetersiz olursa olsun, üzerinde yükseleceğimiz, gelişime açık ve hiç de küçümsenmeyecek bir örgütsel güç mevcuttur.

Durum iyidir, çünkü; yaşadığımız topraklardaki sınıf mücadelesinin gelişimi teori ve stratejimizin ışığında atacağımız her adıma, yapacağımız her müdahaleye karşılığını kat kat verecek bir yöndedir.

Durum iyidir, çünkü; çözümsüzlüğün değil çözümün, dağılmanın değil birleşmenin, karamsarlığın değil umudun yolundayız.”

Mehmet Demirdağ